BESTSELLER

Judith McNaught

ȘOAPTELE NOPȚII

UN SUSPANS CARE ÎȚI TĂIE RESPIRAȚIA
ȘI ULUITOARE ÎNTORSĂTURI DE SITUAȚII

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7

Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19

Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31

Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43

Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55

Epilog

Judith McNaught

Şoaptele nopţii

Capitolul 1

O urmărea deja de trei zile, studiind-o. Aşteptând. Îi cunoştea de-acum obiceiurile, programul. Ştia la ce oră se scula dimineaţa şi la ce oră se culca seara.

Ştia că noaptea citea în pat, sprijinită în perne. Ştia titlul cărţii pe care o citea şi că o punea cu faţa în jos, pe noptieră, înainte de a stinge veioza.

Ştia că părul ei des, blond era natural, iar culoarea

aceea uluitoare, albastru-violet a ochilor, nu era rezultatul lentilelor de contact pe care le purta. Ştia că îşi cumpăra fardurile de la farmacie şi că îi trebuiau exact douăzeci şi cinci de minute ca să se

pregătească să plece la muncă, dimineaţa. În mod clar, o interesa mai mult să fie curată şi îngrijită decât să-şi scoată în evidenţă atuurile fizice. Pe el, totuşi, îl interesau mai mult considerabilele ei

atuuri fizice. Dar nu acum şi nu pentru motivele „obişnuite”.

La început avusese foarte mare grijă să nu o scape din vedere, asigurându-se totodată să nu fie văzut de ea, dar

precauţiile lui veneau mai mult dintr-un obicei decât din necesitate. Cu o populaţie de 150.000 de locuitori dintre care 15.000 erau studenţi, micuţul orăşel Bell Harbor de pe coasta

estică a Floridei era suficient de mare, pentru ca un străin să se poată mişca neobservat printre oameni, dar nu atât de mare, încât să îşi piardă din vedere prada, într-o îmbârligătură de autostrăzi şi şosele

rapide, metropolitane.

Astăzi o urmărise în drum spre parcul oraşului, unde îşi petrecuse după-amiaza înmiresmată dar răcoroasă de februarie, înconjurat de adulţi veseli care beau bere şi de copii

zgomotoşi, care veniseră acolo pentru picnicul şi petrecerile organizate de Ziua Preşedintelui. Nu-i plăceau copiii în jurul lui, mai ales copiii cu mâini lipicioase şi feţe pătate, care treceau

peşte picioarele lui în timp ce se alergau unii pe alţii. Îi strigau „Hei, domnule!” şi-l rugau să le arunce înapoi mingiile de baseball. Cât despre părinţii lor, atenţia acestora se îndreptase atât de des asupra lui,

încât părăsise câteva bănci confortabile, fiind forţat acum să-şi găsească adăpost şi anonimat sub un copac cu un trunchi aspru, de care era neplăcut să se sprijine şi cu rădăcini groase,

noduroase, care făceau imposibilă aşezarea pe jos. Totul începea să-l enerveze şi ştia că răbdarea lui ajunsese la sfârşit. Ca şi pânda şi aşteptarea.

Ca să-şi mai domolească

enervarea, începu să se gândească la planurile lui pentru ea, în timp ce îşi urmărea atent prada. În clipa aceea, Sloan cobora tocmai dintr-un copac uriaş, din care încercase să recupereze un zmeu

care arăta ca un vultur negru, cu aripile întinse stropite cu galben strălucitor. La baza copacului, un grup de copii între cinci şi şase ani scoteau strigăte de felicitare. În spatele lor stătea un grup

de adolescenţi, cu toţii băieţi. Copiii mici erau interesaţi să-şi capete zmeul înapoi; adolescenţii erau interesaţi de picioarele frumos formate, bronzate, ale lui Sloan Reynolds, în timp ce apăreau încet dintre

ramurile groase ale copacului. Băieţii îşi dădeau coate, holbându-se la ea, iar el înţelegea motivul acestei minore enigme masculine: dacă ar fi fost vorba de o fată de douăzeci de ani, aceste picioare ar fi

fost remarcabile, dar pentru o poliţistă de treizeci de ani, erau un fenomen.

De obicei el era atras de femeile înalte, voluptoase, dar Sloan nu avea nici măcar un metru şaizeci, sâni frumoşi şi un trup zvelt,

graţios, atrăgător, deşi departe de a fi voluptuos. Nu era ea candidata ideală pentru un concurs de fotomodele, dar în şortul kaki şi bluza tricotată de un alb strălucitor, cu părul acela blond prins la spate într-o

coadă de cal, avea un aer atât de proaspăt şi de firesc, încât îl atrăgea, pe moment.

Un strigăt dinspre terenul de basebal îi făcu pe doi dintre băieţii mai mari să-şi întoarcă privirile în

direcţia lui, obligându-l să-şi ducă la gură paharul de hârtie cu oranjadă ca să-şi ascundă faţa, dar gestul era mai mult automat decât necesar. Ea nu îl observase în ultimele trei zile de

când o urmărea din alei şi de după intrări, aşa încât nu ar fi găsit nimic sinistru la un bărbat singur, într-un parc ticsit cu cetăţeni cuminţi care se bucurau de mâncarea gratuită şi de spectacole, chiar

dacă l-ar fi observat. De fapt, îşi spuse râzând în sinea lui, era incredibil de stupid de nechibzuită când se afla în afara serviciului. Nu se uitase peste umăr când îi auzise paşii, într-una din seri;

nici măcar nu-şi încuiase maşina după ce o parcase. Ca majoritatea poliţiştilor din oraşele mici, avea un fals sentiment de siguranţă în propriul ei orăşel, o invulnerabilitate conferită de insignă

şi de pistolul pe care-l purta şi de secretele cetăţenilor, tocite şi atât de bine ştiute de ea.

Totuşi, ea nu avea secrete pentru el. În mai puţin de şaptezeci şi două de ore aflase toate

datele vitale despre ea, vârsta, înălţimea, numărul carnetului de conducere, situaţia conturilor din bancă, venitul anual, adresa de acasă – genul de informaţii pe care le obţineai uşor pe internet,

dacă ştiai unde să cauţi. Avea în buzunar o fotografie a ei, dar toate aceste informaţii combinate erau minore în comparaţie cu ceea ce ştia acum.

Mai luă o gură de oranjadă călâie,

luptând cu un nou impuls de nerăbdare. Uneori era atât de directă, de impecabilă şi de previzibilă încât îl amuza; alteori era neaşteptat de impulsivă, ceea ce o făcea imprevizibilă, iar imprevizibilul

făcea lucrurile riscante, periculoase pentru el. Aşa încât continuă să aştepte şi să urmărească. În ultimele trei zile strânsese toate acele părticele şi piese misterioase care în mod normal îţi construiesc

imaginea totală a unei femei, dar în cazul lui Sloan Reynolds imaginea era încă începţoşată, complexă, confuză.

Strângând zmeul în mâna stângă, Sloan coborî cu grijă spre cea mai de jos ramură; apoi sări jos

şi înmânã zmeul proprietarului, în uralele şi aplauzele pline de încântare ale mânuţelor micuţe.

— Mulţumesc, Sloan!, spuse Kenny Landry roşind de plăcere şi de admiraţie, în timp

ce-şi lua zmeul înapoi. Lui Kenny îi lipseau cei doi dinţi din faţă, făcându-l uşor sâsâit, două detalii care o înduioşau teribil pe Sloan, care fusese colegă de liceu cu mama lui.

— Lui mami i-a

fost groază să nu pățești ceva, dar eu puteam paria că ție nu ți-e niciodată frică.

De fapt lui Sloan îi fusese cumplit de frică în timp ce cobora printre crengile stufoase care-i agățau șortul,

arătându-i prea mult din picioare.

— Fiecare se teme de câte ceva, îi spuse Sloan reprimându-şi pornirea imperioasă de a-l îmbrăţişa, riscând astfel să-l facă să se jeneze cu această manifestare

publică a afecţiunii. Se mulţumi să-i ciufulească doar părul castaniu.

— Eu am căzut o dată dintr-un copac! mărturisi o fetiţă într-un şort roz şi un maieu roz cu alb, zgâindu-se la Sloan cu smerită

admirație. Și m-am rănit la umăr, adăugă Emma cu timiditate. Avea un păr roșu, creț, tuns scurt, pistrui pe năsuc și o păpușă jerpelită în mâini.

Butch Ingerstroll era singurul copil care refuza să fie

impresionat.

— Se presupune că fetele ar trebui să se joace cu păpuşile. Băieţii se caţără în copaci, o informă el pe Emma.

— Învăţătoarea mea zice că Sloan este o adevărată eroină, declară ea

strângând şi mai tare păpuşa jerpelită, ca şi cum gestul i-ar fi dat curaj să vorbească. Îşi ridică ochii spre Sloan şi izbucni:

— Învăţătoarea mea zice că ţi-ai riscat viaţa ca să-l salvezi pe băieţelul

care a căzut în puț.

— Învățătoarea ta este foarte amabilă, spuse Sloan ridicând de jos sfoara zmeului și începând să o înfășoare pe degete. Și mama Emmei fusese colegă de clasă cu Sloan și în timp ce

se uita când la Kenny, când la Emma, Sloan nu se putea decide care dintre ei era mai adorabil. Mersese la şcoală cu părinţii celor mai mulţi dintre copiii aceştia şi în timp ce zâmbea spre cercul

feţişoarelor fascinate, îndreptate spre ea, vedea asemănările uluitoare cu fostele ei colege.

Înconjurată de copiii fostelor ei colege de clasă, Sloan simţi o dorinţă teribilă de a

avea un copil al ei. În ultimul an această dorinţă de a avea un copil al ei, un băieţel sau o fetiţă, pe care să-l strângă în braţe şi să-l iubească şi să-l ducă la şcoală, devenise aproape o nevoie care câştiga

în intensitate cu o viteză şi cu o forţă alarmante. Îşi dorea o micuţă Emma sau un micuţ Kenny pe care să-l ocrotească, să-l iubească şi să-l înveţe. Din nefericire însă, dorinţa ei de a-şi lega viaţa de a unui

bărbat nu crescuse câtuşi de puţin. De fapt, chiar dimpotrivă.

Ceilalţi copii se holbau la Sloan cu nedisimulată veneraţie, dar Butch Ingersoll era hotărât să nu se lase impresionat. Tatăl

şi bunicul lui fuseseră stelele fotbalului, în liceu. La şase ani, Butch nu avea doar constituţia lor solidă, moştenindu-le şi bărbia pătrată şi fanfaronada macho. Bunicul lui era şeful poliţiei şi

şeful lui Sloan. Butch îşi împinse bărbia în faţă, amintindu-i lui Sloan de Şeful Ingersoll.

— Bunicul zice că orice poliţist l-ar fi putut salva pe copilul acela, doar că cei de la

televiziune au făcut mare tam-tam pentru că eşti femeie-poliţist.

În urmă cu o săptămână, Sloan pornise în căutarea unui copilaş dat dispărut şi sfârşise coborând într-un puţ ca să-l salveze.

Televiziunea locală culesese povestea copilului dispărut, iar apoi media din Florida culesese povestea acțiunii de salvare. La trei ore după ce coborâse în puț și după ce petrecuse momentele cele mai

terifiante din viaţa ei, Sloan ieşise afară ca „eroină”. Murdară şi epuizată, Sloan fusese ovaţionată cu urale asurzitoare de către cetăţenii din Bell Harbor, care se adunaseră să se roage pentru

siguranța copilului şi cu strigătele reporterilor care se adunaseră să se roage pentru o ştire suficient de interesantă ca să le asigure rating-ul.

După o săptămână, notorietatea şi vâlva

începuseră în sfârşit să se mai domolească, dar nu suficient de repede pentru Sloan. Ea găsea rolul de star media şi de erou local nu doar comic de nepotrivit ci şi deconcertant. Într-o parte a spectrului,

nu avea voie să-i dezamăgească pe cetățenii din Bell Harbor, care o priveau acum ca pe o eroină, un ideal, un model pentru femei. Pe de altă parte, trebuia să se descurce cu căpitanul Ingersoll,

bunicul de cincizeci şi cinci de ani al lui Butch, misogin înveterat, care privea fapta involuntar eroică a lui Sloan ca pe o „ostentaţie deliberată” şi prezenţa ei în forţele poliţiei sale,

ca pe un afront adus demnităţii lui, ca pe o provocare a autorităţii lui, o greutate pe care era obligat să o poarte până când va putea găsi o cale să se descotorosească de ea.

Cea mai bună

prietenă a lui Sloan, Sara Gibbon, sosi la locul evenimentelor exact când Sloan terminase de înfăşurat sfoara zmeului într-un mosorel pe care i-l oferi cu un zâmbet lui Kenny.

— Am auzit

aplauze şi ovaţii, spuse Sara uitându-se la Sloan, apoi la micul grup de copii şi apoi la zmeul-şoim cu aripa galbenă la vârf, frântă. Kenny, ce s-a întâmplat cu zmeul tău?, întrebă Sara zâmbindu-i şi

făcându-l să se lumineze tot. Sara avea acest efect asupra bărbaţilor de orice vârstă. Cu părul ei acaju, strălucitor, tuns scurt, cu ochii verzi, strălucitori şi cu trăsăturile ei fine, Sara îi putea opri pe

bărbaţi din drumul lor cu o singură privire.

— S-a agăţat în copac.

— Da, dar Sloan l-a luat de acolo, îl întrerupse Emma aprinsă, îndreptând un degeţel durduliu spre vârful

copacului.

— S-a cățărat până sus de tot, îi luă Kenny vorba din gură şi nu i-a fost deloc frică, pentru că este curajoasă.

Sloan simți, ca o viitoare-cândva-mamă, că trebuia să corecteze această

impresie, în faţa copiilor.

— Să fi curajos nu înseamnă că nu ţi-e niciodată frică. Să fi curajos înseamnă că deşi îţi este frică, faci totuşi ceea ce trebuie să faci. De exemplu, spuse ea

zâmbindu-i micului grup, voi sunteţi curajoşi când spuneţi adevărul, chiar dacă vă este frică să nu daţi cumva de necaz. Asta înseamnă să fii cu adevărat, cu adevărat, curajos.

Sosirea la faţa

locului a lui Clarence Clovnul, cu un mănunchi de baloane uriaşe, îi făcu pe toţi copiii să se întoarcă la unison şi câţiva dintre ei se îndepărtară pe loc, lăsându-i în urmă doar pe Kenny, pe

Emma şi pe Butch.

— Mulţumesc că mi-ai dat jos zmeul, spuse Kenny zâmbind din nou cu zâmbetul lui irezistibil, cu doi dinţi lipsă.

— Cu plăcere, spuse Sloan înfrângându-şi

imposibilul impuls de a-l lua şi a-l strânge în braţe – cu maieul lui pătat, cu faţa lipicioasă, cu tot. După care cei trei copii se întoarseră şi se îndepărtară, comentând cu glas tare gradul real de

curaj al lui Sloan.

— Miss Memullin a avut dreptate. Sloan este o adevărată eroină în viaţă, declară Emma.

— Este cu adevărat foarte curajoasă, stabili Kenny.

Butch Ingersoll se simţi obligat să califice şi să limiteze complimentul.

— Este curajoasă pentru o fată, declară el expediind subiectul, amintindu-i şi mai mult unei Sloan

amuzate, de Şeful Ingersoll.

În mod ciudat, micuța, timida Emma a fost cea care a sesizat insulta.

— Fetele sunt la fel de curajoase ca şi băieții.

— Nu sunt! Ea

nici n-ar fi trebuit măcar să se facă polițist. Asta e o meserie pentru bărbați. De aceea li se și zice polițiști.

Emma se simți cumplit de jignită de această ultimă insultă la adresa eroinei ei și declară

cu voce ascuţită:

— Mama mea spune că Sloan Reynolds ar trebui să fie poliţist şef!

— Ah, da? ripostă Butch Ingersoll. Ei bine, bunicul meu *este* poliţist şef şi spune despre ea că este o adevărată

pacoste! Bunicul meu spune că ar trebui să se mărite şi să facă copii. Pentru asta sunt făcute fetele!

Emma deschise gura să protesteze, dar nu-i trecu nimic prin cap.

— Te urăsc,

Butch Ingersoll, strigă ea în schimb şi o luă la fugă, strângându-şi păpuşa, o feministă în faşă, cu lacrimi în ochi.

— Nu ar fi trebuit să spui asta. Ai făcut-o să plângă, îl atenţionă Kenny.

— Cui îi pasă?, spuse Butch, un închistat în faşă, cu aceeaşi mentalitate ca a bunicului său.

— Dacă mâine o să fi drăguţ de tot cu ea, poate că o să te ierte pentru ce ai spus, decise Kenny

Un politician în

faşă, ca şi tatăl lui.

Capitolul 2

Când copiii se îndepărtaseră suficient, Sloan se întoarse spre Sara şi spuse cu un zâmbet ciudat:

— Până mai adineauri nu reuşisem să decid dacă vreau să am un

băieţel sau o fetiţă. Acum ştiu. În mod categoric, vreau o fetiţă.

— Ca şi cum ai avea de ales, glumi Sara, obişnuită cu această topică a conversaţiei, care devenise tot mai frecvenţă. Şi în timp

ce încerci să te decizi asupra sexului copilului tău încă neconceput, îți pot sugera să te străduiești ceva mai mult pentru găsirea unui eventual tată și soț?

Sara ieșea constant și de câte

ori ieşea cu cineva nou – ceea ce se întâmpla frecvent, se interesa în mod sistematic de prietenii acestuia, cu intenţia precisă de a găsi pe cineva potrivit pentru Sloan. De îndată ce selecta o posibilă

partidă, începea campania de a i-o prezenta lui Sloan. Şi indiferent de numărul mare al încercărilor ei eşuate de peţire, nu renunţa niciodată să încerce, pentru că efectiv nu putea înţelege cum era

posibil ca Sloan să prefere o seară singură, acasă, uneia în compania unui bărbat rezonabil de atrăgător, indiferent cât de puţine ar fi avut ei în comun.

— Pe cine ai în cap de data asta?

întrebă îngrijorată Sloan, în timp ce traversau parcul spre corturile şi chioşcurile montate de întreprinzătorii locali.

— Există un chip nou chiar acolo, spuse Sara arătând cu capul spre un

bărbat înalt, în pantaloni cafenii şi o jachetă galben pal, care, sprijinit de un copac, privea copiii adunaţi în jurul lui Clarence Clovnul, care tocmai transforma cu repeziciune două baloane roşii în doi

elani roşii, cu coarne. Faţa umbrită era în profil şi bărbatul sorbea dintr-un pahar mare, din carton. Sloan îl observase ceva mai devreme, privind-o când vorbea cu copiii după recuperarea

zmeului, dar de vreme ce acum urmărea acelaşi grup, presupuse că era un tată desemnat să se ocupe de progenitura lui.

— Este deja tatăl cuiva, spuse ea.

— De ce spui

asta?

— Pentru că de o jumătate de oră se uită la acelaşi grup de copii.

Sara nu era dispusă să renunţe.

— Doar pentru că se uită la copii, nu înseamnă că unul dintre ei este al lui.

— Atunci de ce crezi că-i urmăreşte?

— Păi, ar putea să fie...

— Un pervers? sugeră Sloan sec.

Ca şi cum ar fi simţit că se vorbea despre el, bărbatul îşi aruncă paharul

de carton în coşul de gunoi de lângă pom şi se îndepărtă în direcţia unde cea mai nouă achiziţie a serviciului de pompieri strânsese o considerabilă mulţime de privitori.

Sara se uită la

ceas.

— Ai noroc. Oricum, azi nu am timp de peţit. Mai am încă trei ore de serviciu, în cortul nostru. Era vorba de cortul având ca temă designul de interior, în care Sara distribuia

broşuri însoţite de sfaturi gratuite.

— Niciun mascul rezonabil de atractiv nu s-a oprit să ia o broşură, până la ora asta.

— Doar ciurucuri, glumi Sloan.

— Ai dreptate, conveni solemn Sara

în timp ce înaintau pe alee. Oricum, am decis să închid cortul pentru un sfert de oră, în cazul în care vrei să mănânci ceva.

Sloan se uită la ceas.

— Peste cinci minute sunt

programată să preiau cortul nostru, pentru o oră. O să trebuiască să aştept să ies din tură ca să mănânc ceva.

— În regulă, dar stai departe de chili, cu orice preţ! Aseară a fost un fel de

întrecere cine face cel mai iute chili şi Pete Salinas a câştigat concursul. Se pare că el face cel mai iute chili din toată Florida iar oameni în toată firea se înghesuie să încerce să-l mănânce, deşi este

făcut din jumătate ardei jalapeno şi jumătate fasole boabe. Ăştia-s bărbaţii. A dovedi că pot mânca chili iute este în mod categoric o chestiune bărbătească, explică Sara cu încrederea

femeii care a cercetat cu atenţie şi plăcere subiectul simţindu-se expertă în materie de bărbaţi.

În ciuda calificării Sarei, Sloan avea dubii privind concluzia trasă.

— Poate că chili ăsta nu este chiar atât de iute pe cât crezi tu.

— Ah, ba da, este. De fapt, nu este doar iute, este letal. Shirley Morrison de la cortul de prim ajutor mi-a spus că în ultima oră au tot

venit la ea victimele chiliului lui Pete, plângându-se de toată gama, de la dureri de burtă, la crampe şi la diaree.

Cortul poliţiei era amplasat în partea de nord a parcului, imediat lângă lotul de

parcare, iar cortul Sarei se afla la vreo treizeci de metri distanţă. Sloan voia tocmai să comenteze ceva pe tema aceasta, când maşina de poliţie a căpitanului Ingersoll se opri scurt în apropierea cortului.

Ingersoll îşi extrase trupul greoi de pe bancheta din faţă şi trânti portiera, apoi se îndreptă spre cortul lor, conversă scurt cu locotenentul Caruso şi începu să scruteze zona, cu faţa încruntată.

— Dacă aş şti să citesc chipurile oamenilor, aş zice că după mine se uită, spuse Sloan oftând.

— Parcă ziceai că mai ai cinci minute până îţi începe schimbul.

— Da, dar asta nu

contează... Sara, izbucni ea, uite cine aşteaptă în faţa cortului tău! Doamna Peale, cu câte o pisică sub fiecare braţ.

Doamna Cliffors Harrison Peale III era văduva unuia dintre cetăţenii

fondatori ai orăşelului Bell Harbor şi unul dintre cei mai bogaţi locuitori.

— Este un client cu un potenţial fantastic, aşteptând sfaturile tale excelente. Deşi este capricioasă. Şi

foarte pretenţioasă.

— Din fericire, eu sunt foarte răbdătoare şi foarte flexibilă, spuse Sara şi Sloan râse când Sara o rupse la fugă, la stânga, spre cortul ei. Sloan îşi netezi părul în coada de cal,

verifică să se asigure că bluza albă, tricotată, era bine vârâtă în cureaua şortului ei kaki şi o luă la dreapta, spre cortul secţiei de poliţie.

Capitolul 3

Căpitanul Roy Ingersoll stătea în picioare lângă masa din fața cortului, de vorbă cu Matt Caruso şi Jess Jessup, pe care trebuia să-i elibereze pentru masa de prânz. Jess

zâmbi când o văzu, Ingersoll se zgâi la ea, în timp ce Caruso, care era un imitator fără coloană vertebrală, copie imediat zâmbetul lui Jess, apoi se uită la expresia lui Ingersoll şi-şi

întoarse pe loc privirea.

De obicei Sloan găsea la fiecare ceva de plăcut dar când era vorba de Caruso, care nu era doar un imitator ci şi informatorul lui Ingersoll, acest lucru devenea

imposibil. La treizeci şi trei de ani, Caruso avea deja aproape treizeci de kilograme în plus, o faţă păstoasă, păr rar şi tendinţa de a transpira tot, numai ce se încrunta Ingersoll la el.

Îngersoll se lansă într-o diatribă în clipa în care Sloan se apropie de ei.

— Îmi dau seama că datoria ta aici nu este la fel de importantă ca aceea de a te lansa în fapte eroice, în faţa unei mulţimi în adoraţie,

dar locotenentul Caruso şi cu mine te-am aşteptat ca să putem merge la masă. Crezi că o să poţi sta aici o jumătate de oră, să putem şi noi mânca?

Uneori răutăţile lui răneau cu

adevărat, de obicei înţepau, dar această critică era atât de stupidă şi de injustă, încât Ingersoll părea acum mai curând un copil răzgâiat, cu părul cărunt şi burtă de băutor de bere, decât tiranul

nemilos, care era de obicei.

Sloan îi răspunse plină de mărinimie:

— Mâncaţi liniştiţi, în următoarea oră sunt de serviciu.

Nereuşind să obţină o ripostă din partea ei, Ingersoll

se întoarse pe călcâie, dar în timp ce se îndepărta, mai lansă o remarcă insultătoare, peste umăr.

— Încearcă să nu faci vreo prostie în lipsa noastră, Reynolds.

De data aceasta

reproşul lui o irită şi o făcu să se simtă jenată, pentru că fusese auzit de câţiva trecători, iar Caruso zâmbise dispreţuitor. Sloan aşteptă până când aceştia se îndepărtară puţin; apoi le strigă veselă:

— Încercați chilii. Lumea zice că e ceva grozav! își aminti ce spusese Sara despre provocarea pe care o reprezenta pentru bărbați chili-ul iute și deși ideea Sarei i se păruse total stupidă atunci, Sara

era o autoritate indiscutabilă în materie de comportament masculin.

— Dar dacă nu faceţi faţă la ardeii iuţi jalapeno, mai bine vă abţineţi! adăugă ea ridicându-şi vocea ca să fie

auzită.

Cei doi bărbaţi se întoarseră atât cât să-i adreseze un zâmbet ironic de superioritate bărbătească; apoi o luară direct spre standul cu chili al lui Pete Salinas.

Sloan îşi aplecă

puţin capul ca să-şi ascundă zâmbetul şi începu să îndrepte teancurile de broşuri privind serviciile civile de pază şi noile cursuri de auto-apărare pentru femei, care se ţineau la primărie.

Lângă ea, Jess Jesupp îi privi pe Ingersoll şi Caruso, până când îi pierdu în mulţime.

— Ce pereche perfectă. Ingersoll este un egoist iar Caruso, un linguşitor.

În sinea ei Sloan

era de acord cu el, dar alese în mod automat să îndulcească o situaţie dificilă, în loc să o facă şi mai penibilă.

— Ingersoll este un poliţist bun, totuşi. Trebuie să-i acorzi credit pentru

asta.

— Şi tu eşti un poliţist al naibii de bun, dar el nu-ţi acordă credit pentru asta, contracară Jess.

— El nu acordă credit nimănui, sublinie Sloan, refuzând ca discuţia

să amenințe buna dispoziție a după-amiezii înmiresmate.

— Exceptând cazul în care îi place de cineva, argumentă Jess, iritat.

Sloan îi zâmbi fără voie.

— Şi pe cine, mă rog, place el?

Jess se gândi o clipă; apoi chicoti.

— Pe nimeni. Nu îi place de nimeni, recunoscu el.

Se retraseră amândoi într-o tăcere confortabilă, urmărind mulţimea,

întorcând zâmbete şi saluturi prieteneşti, de la oameni pe care îi ştiau, sau care îi ştiau, sau care pur şi simplu treceau pe acolo. Pe Sloan începu să o amuze când un grup de femei trecu de

câteva ori prin dreptul lor şi când zâmbetele acestora deveniră tot mai provocatoare, vizându-l direct pe Jess.

O amuza dar nu o surprindea. Jess Jessup avea acest efect asupra

femeilor, indiferent cum era îmbrăcat, dar când era în uniformă, arăta ca şi cum locul lui ar fi fost într-un film hollywoodian, în care ar fi jucat rolul poliţistului frumos, dur, carismatic. Avea păr negru

cârlionţat, un zâmbet strălucitor, o cicatrice deasupra sprâncenei, care îi acorda un aer periculos, îndrăzneţ şi o gropiţă nefirească într-un obraz, care îi putea îndulci trăsăturile până la a-l face să

semene cu un puştan.

Venise în Bell Harbor cu un an în urmă, după ce petrecuse şapte ani la Miami, în cadrul Departamentului de Poliţie Dade. Sătul de delincventa şi de traficul unui mare

oraş, şi-a aruncat într-un wee-kend, în Jeep, sacul de dormit, şi-a schimbat hainele şi a pornit-o la nord de Miami. Fără vreo anumită destinaţie în gând, exceptând o frumoasă întindere de plajă, s-a pomenit

la Bell Harbor. După două zile a decis că se simţea în micuţul orăşel cu adevărat „acasă”.

A aplicat pentru un post la poliţia din Bell Harbor şi a lăsat în urmă, fără ezitare, Miami-ul, cu tot cu vechimea şi

pensia pe care şi le meritase acolo. Competent, spiritual şi plin de energie, devenise aproape la fel de popular printre colegii din poliţia din Bell Harbor ca şi pentru populaţia feminină a oraşului.

Toată lumea din departament îl tachina din cauza numărului tot mai mare de apeluri venite din partea „don'şoarelor disperate" care, în mod inevitabil, se aflau în zona lui de patrulare. Zonele de

serviciu se schimbau la fiecare trei luni şi oriunde îl plasa pe Jess noua repartiţie, creşterea numărului apelurilor din partea femeilor era inevitabilă.

Toţi, de la secretare la sergenţii de birou, îl

tachinau cu trecerea lui la femei şi spre cinstea lui, nu arăta nici enervare şi nici vanitate. Dacă nu ar fi fost evident faptul că Jess se întâlnea doar cu femei înalte, subţiri ca trestia şi frumoase, Sloan ar fi zis că era indiferent

la aspect, al lui sau al altora.

În clipa de față, o roșcată și două dintre prietenele ei ajunseseră la o înțelegere și se îndreptau direct spre masa lor. Sloan le văzu și îi spuse lui Jess, glumind:

— Clubul tău de admiratoare se apropie. Au pus la cale un plan.

Spre amuzamentul ei, Jess chiar încercă să le facă să se răzgândească, întorcându-şi privirile spre cortul

Sarei, spunându-i cu un interes exagerat, fixând cortul:

— Se pare că Sara are o clientă. Nu este cumva doamna Peale? Poate c-ar trebui să mă duc la ea, să o salut.

— Frumoasă încercare, glumi

Sloan. Dar dacă o să te ridici şi o să pleci de aici, femeile vor veni după tine, sau te vor aştepta aici. Au aerul acela hotărât, pe care-l au femeile în preajma ta.

— Dar nu tu, spuse Jess uşor

iritat, privind-o fix şi făcând-o să râdă.

Toate trei femeile se apropiau de treizeci de ani, erau atrăgătoare, zvelte, cu trupurile bronzate perfecte şi atât de voluptoase, încât Sloan fu cuprinsă de

admiraţie. Roşcata era purtătorul de cuvânt al grupului şi primele ei vorbe trădară faptul că îl cunoşteau deja pe Jess.

— Bună, Jess. Am decis că păreai cam singuratic, aici.

— Serios? spuse

el cu un zâmbet lipsit de orice aluzie.

Privite mai de aproape, se vedea că toate trei erau bine date cu fond de ten şi Sloan îşi revizui aprecierea, decizând că erau sărite binişor de treizeci

de ani.

— Serios, spuse vesel roşcata aruncându-i o privire lungă, intensă, care pe Sloan ar fi făcut-o să roşească, dacă ar fi încercat-o. Cum Jess nu păru să reacţioneze la

invitația din privirea ei, roşcata făcu o încercare mai directă.

— Este o adevărată uşurare să ştim că eşti tu de serviciu acum, în zonă.

— De ce? Întrebă el cu un zâmbet

pervers, pe care îl mai văzuse Sloan când încerca să descurajeze femeile.

Toate trei părură uimite, dar nu se descurajară.

— E un nebun care circulă în libertate, îi reaminti una dintre ele,

inutil, referindu-se la valul de tâlhării în care câteva femei mai în vârstă fuseseră găsite aproape moarte, sălbatic bătute, în casele lor.

— Femeile din oraşul ăsta sunt îngrozite, mai ales

femeile singure! Şi mai ales noaptea, spuse roşcata, intensificându-şi voltajul privirilor.

Jess zâmbi brusc, încuviinţând mesajul transmis.

— Pot rezolva problema asta pentru voi, spuse el

cu un ton încărcat de promisiuni.

— Poți?

— Pot.

Jess se întoarse spre Sloan, scoțând-o forțat din poziția ei confortabilă de simplu privitor, pentru a o aduce în cea de participant

fără vrere.

— Eşti drăguţă să-mi dai caietul şi trei dintre broşurile acelea? Sloan făcu ce i se ceruse şi Jess le oferi femeilor câte o broşură. Nu trebuie decât să vă adăugaţi numele pe lista asta,

le spuse el.

Toate trei erau atât de dornice să facă tot ce le cerea el, încât îşi trecură numele şi telefoanele pe listă, fără întrebări.

Dându-i lista înapoi, roşcata întrebă:

— Pentru ce am semnat?

— Pentru cursurile de auto-apărare, răspunse el cu un zâmbet şmecheros. Ţinem patru asemenea şedinţe la primărie, începând de mâine după-amiază, adăugă

el omiţând cu grijă să spună că Sloan urma să ţină majoritatea orelor şi că el avea să fie prezent doar ca să demonstreze câteva mişcări pe care le-ar putea folosi femeile ca să se poată apăra de un eventual

atacator.

— O să fim acolo, promise bruneta, rupând pentru prima oară tăcerea.

— Să nu mă dezamăgiţi, spuse el cu căldură.

— În niciun caz, îl asigurară ele începând să se

îndepărteze.

Arătau ca dansatoarele de la Las Vegas, decise Sloan, observându-le mişcările coregrafice ale posterioarelor ferme, picioarele lungi şi sandalele cu tocuri înalte. Un

zâmbet vag poposi în colţul gurii ei când încercă să se imagineze în rolul femeii fatale, fără inhibiţii.

— Să auzim, spuse Jess.

— Să auzim ce? răspunse Sloan mirată să descopere

că în loc să se uite după cele trei femei, Jess se întorsese în scaun, privind-o cu insistenţă.

— La ce te gândeai?

— Mă gândeam că arată ca nişte dansatoare de la Las Vegas, spuse Sloan,

derutată şi intimidată de privirea lui nemişcată. Îl mai surprinsese de câteva ori în trecut uitându-se la ea în felul acesta sfredelitor, gânditor şi din motive neclare nu dorise

niciodată să-i ceară o explicaţie. La secţie, Jess era renumit pentru abilitatea lui de a smulge confesiuni de la suspecţi, pur şi simplu punându-le o întrebare, apoi stând vizavi de ei la masă şi privindu-i

insistent, până când aceştia începeau să răspundă. Privirea aceasta era mai puţin intimidantă, dar tot deconcertantă.

— Sincer, chiar la asta mă gândeam, insistă ea cu o uşoară disperare.

— Dar nu numai la asta, insistă el cu blândeţe. Nu, cu zâmbetul ăsta...

— Ah, zâmbetul, spuse Sloan, simţindu-se în mod inexplicabil, uşurată. Încercam să mă imaginez pe tocurile alea, într-un

şort strâmt, minuscul, plimbându-mă prin parc.

— Mi-ar plăcea să te văd aşa, spuse el şi înainte ca Sloan să poată măcar reacţiona la remarca aceasta, Jess se ridică, îşi vârî

mâinile în buzunare şi spuse ceva ce o lăsă cu gura căscată:

— Iar când te decizi să faci asta, ai putea şi să-ţi aplici o jumătate de centimetru de fond de ten, ca să-ţi ascunzi pielea asta strălucitoare. Să

torni puţină vopsea pe părul tău blond ca mierea şi să scapi de şuviţele astea decolorare de soare.

— Ce?! spuse ea înghiţindu-şi râsul.

Jess se uită în jos la ea, amuzat.

— Fă ceva ca să încetezi să-mi mai

amintești de înghețata la cornet și de prăjitura cu căpșuni.

Râsul îi gâlgâi în sus, dansându-i în ochi și tremurându-i în voce.

— Mâncare? Îți amintesc de mâncare?

— Îmi aminteşti cum mă simţeam când aveam treisprezece ani.

— Cum erai la treisprezece ani? întrebă ea înghiţindu-şi râsul.

— Eram băiat de altar.

— Nu se poate!

— Ba da, asta eram. Totuşi, în timpul liturghiei atenţia mea se îndrepta constant spre o fetiţă de care-mi plăcea şi care la slujba de la ora zece stătea întotdeauna în banca a treia. Şi asta mă făcea să mă

simt ca un pervers scârbos.

— Şi cum te-ai descurcat?

— Mai întâi am încercat să o impresionez făcând genoflexiuni mai adânci şi părând mai priceput şi mai convins decât

ceilalţi băieţi de altar.

— Şi a funcţionat?

— Nu aşa cum aş fi vrut eu. Devenisem atât de bun, încât în anul acela a trebuit să servesc la două liturghii în loc de

una, dar Mary Sue Bonner continua să mă ignore.

— Este greu de imaginat vreo fată care să te refuze, chiar şi atunci.

— Şi mie mi s-a părut puţin deranjant.

— Mă rog, o dată

câştigi, o dată pierzi, ştii cum e.

— Nu, nu ştiam. Nu ştiam decât că o voiam pe Mary Sue Bonner.

Jess nu obişnuia să vorbească despre trecutul lui şi Sloan era aproape intrigată de această

fără precedent imagine de adolescent nesigur.

Jess ridică din sprâncene.

— Cum pioşenia şi fervoarea religioasă nu o impresionaseră, după liturghia de la ora zece am prins-o

din urmă şi am convins-o să mergem împreună la prăvălia cu îngheţată a lui Sander. Ea a luat un cornet cu îngheţată de ciocolată. Eu am luat o prăjitură cu căpşuni...

O aşteptă să-l

întrebe ce s-a întâmplat după aceea, iar Sloan nu rezistă tentației să se hazardeze cu o presupunere.

— După care îmi închipui că ai cucerit-o pe Mary Sue?

— Nu, de fapt,

nu. Am încercat vreme de doi ani, dar ea era imună la mine. La fel ca şi tine.

Era atât de al naibii de frumos şi atât de neobişnuit de nefericit, încât Sloan se simţi uşor flatată, fără să ştie

exact de ce anume.

— Pentru că tot veni vorba de tine, spuse el brusc, presupun că nu te gândeşti să vii mâine cu mine la petrecerea lui Pete?

— Sunt de seviciu, dar mă gândesc să vin şi eu,

mai târziu.

— Dar dacă nu erai de serviciu, veneai cu mine?

— Nu, spuse Sloan cu un zâmbet vesel ca să mai îndulcească înţepătura, deşi se îndoia că Jess s-ar fi simţit cât de cât

înțepat. În primul rând, așa cum ți-am mai explicat, lucrăm împreună.

Jess chicoti.

— Tu nu te uiți la televizor? Se presupune că polițiștii se îndrăgostesc între ei.

— În al doilea rând, termină ea degajat, ignorând remarca, tot aşa cum am mai spus, mi-am creat regula de a nu ieşi cu un bărbat care este de o sută de ori mai atrăgător decât mine. Este prea greu

pentru egoul meu delicat.

Jess îi acceptă refuzul cu acelaşi umor neprefăcut, dovedind astfel că de fapt nu-l prea interesa subiectul.

— În acest caz, m-aş duce să mănânc şi eu ceva.

— De data asta nu le lăsa pe fete să se certe care să-ți facă cinste cu masa. Este un lucru cumplit de greu de privit, glumi ea începând să facă ordine pe masă.

— Pentru că vorbim de

admiratori, cred că Sara a făcut din nou rost de unul. L-am văzut mai devreme stând de vorbă cu ea; a venit cu el aici, mi l-a prezentat. Îl cheamă Jonathan. Bietul de el, comentă Jess. Dacă n-are câteva

milioane în bancă, pierde timpul degeaba. Sara e o cochetă.

Jess trecu peste sforile care fixau cortul de beţele din pământ.

— Cred că o să mănânc şi eu chilli-ul pe care l-ai

recomandat ca provocare.

— Eu una n-aş face asta, îl preveni Sloan zâmbind cu subînţeles.

— De ce nu?

— Pentru că am auzit că este atât de iute, încât Salvarea este ocupată să

prescrie reţete pentru diverse şi neplăcute reacţii stomacale.

— Vorbeşti serios?

Sloan încuviinţă din cap, zâmbind tot mai larg.

— Cât se poate de serios.

Jess izbucni într-un hohot sonor de râs şi traversă peluza în direcţia opusă standului cu chilii, spre cele cu pizza şi hot doggs. Se opri să o salute pe Sara care era prinsă într-o conversaţie cu

doamna Peale, ţinând în braţe, în timp ce sporovăiau, una din pisicile acesteia.

Se opri apoi să stea de vorbă cu un grup de copii. Se lăsă la pământ, ca să fie mai aproape de înălţimea lor şi le

spuse ceva ce-i făcu să râdă. Sloan îl privi, dorindu-şi cu oarecare melancolie să poată pur şi simplu să iasă cu el, fără să se mai gândească la consecinţe.

Având în vedere preferinţa lui pentru

femeile înalte, spectaculoase, Sloan rămăsese surprinsă când, în urmă cu câteva săptămâni, o invitase la cină şi chiar şi mai şocată acum, când o invitase să iasă cu el. Era atât de tentant să spună da.

Îi plăcea enorm de el, iar el avea aproape toate calităţile pe care şi le dorea la un bărbat, dar Jess Jessup arăta pur şi simplu prea bine ca să fie confortabil. Spre deosebire de Sara, care îşi dorea

strălucire şi emoţie în căsnicie şi care era decisă să găsească bărbatul care să le aibă pe toate, farmec, frumuseţe şi bani, Sloan îşi dorea aproape opusul. Ea îşi dorea „Normalul”.

Ea îşi dorea un bărbat care să fie bun, afectuos, inteligent şi serios. Pe scurt, îşi dorea o viaţă care să fie altfel decât cunoscuse ea şi totuşi suficient de asemănătoare ca să fie confortabilă, o

viaţă simplă în Bell Harbor, ca aceea pe care o ducea ea, dar cu copii şi cu un soţ iubitor, credincios şi un tată pe care să poţi pune bază. Copiii ei, îşi dorea ea, trebuiau să se poată bizui pe dragostea şi pe

sprijinul tatălui lor. Voia să se poată bizui şi ea pe toate acestea - pentru toată viaţa.

O fi fost Jess Jessup perfect în atâtea privinţe, doar că atrăgea femeile ca un magnet uman şi după părerea lui

Sloan, asta nu făcea din el o perspectivă de căsnicie bună, care să dureze o viaţă. Faptul că poseda din belşug toate celelalte criterii ale ei îl făceau tentant, dar şi prea riscant, aşa încât decise cu

regret să evite orice fel de relaţie personală cu el, indusiv întâlnirile la o cină.

În plus, orice relaţie serioasă cu Jess sau cu oricare alt ofiţer de poliţie ar fi distras-o serios de la munca ei, ori

Sloan nu dorea să-şi compromită performanţele. Îşi iubea muncă şi îi plăcea să muncească alături de cei nouăzeci de ofiţeri ai forţelor de poliţie din Bell Harbor. Ca şi Jess, erau cu toţii prietenoşi, se ajutau

între ei şi Sloan ştia instinctiv că şi ei o plăceau.

La ora patru după-amiază, Sloan era mai mult decât gata să plece acasă. Caruso şi Ingersoll plecaseră amândoi la scurt timp după masă, plângându-se

de „gripă” intestinală, ceea ce însemnase că Jess şi Sloan rămăseseră blocaţi acolo până la schimbul următor.

Fusese de serviciu de la ora opt dimineaţa şi tânjea după o baie prelungită şi o cină

uşoară, după care să-şi termine cartea pe care o citea în pat. Sara plecase de o oră, după ce se oprise să-i spună că doamna Peale o invitase la ea marţi seara să-i vadă casa şi să discute despre redecorarea

primului nivel. Din cine ştie ce motiv, doamna mai în vârstă dorea să fie şi Sloan de faţă şi după ce se asigură de acordul ei, Sara a fugit să se pregătească pentru întâlnirea cu promiţătorul avocat

pe care-l cunoscuse de curând şi pe care îl chema Jonathan.

Apropierea cinei golise pentru moment aproape tot parcul şi Sloan stătea lângă Jess, cu coatele sprijinite pe masă, cu faţa în palme.

— Arăți ca o fetiță părăsită, glumi Jess lăsându-se pe spate în scaunul metalic și privind lumea care se îndrepta încet spre lotul de parcare. Ești obosită sau doar plictisită?

— Mă simt

vinovată pentru Ingersoll şi Caruso, mărturisi ea.

— Eu nu. Vei deveni din nou eroină când tipii vor afla, spuse Jess chicotind.

— Să nu spui nimic, îl preveni Sloan. În Bell

Harbor nu există secrete. Nu, în secţia noastră.

— Linişteşte-te, detectiv Reynolds, glumeam doar. În vocea lui se simţi o nuanţă caldă, mai sobră, pe care nu i-o auzise niciodată până atunci.

— Pentru informarea ta, cred că aş fi în stare de orice ca să te protejez de orice rău; prin urmare nu ţi-aş face unul în mod intenţionat.

Sloan îşi lăsă mâinile în lături şi se întoarse spre el

cercetându-i chipul frumos, zâmbitor, cu o privire în care se citea o comică neîncredere.

— Jess, tu flirtezi cu mine?

Jess se uită peste ea.

— Uite că ne vine schimbul. Se ridică

şi se uită în jur, să vadă dacă nu a uitat ceva. Ce planuri ai pentru seara asta? Întrebă el în timp ce Reagan şi Bumby se apropiau de ei.

— Mă bag în pat, cu o carte bună. Dar tu?

— Eu am o

întâlnire fierbinte, răspunse el alungându-i lui Sloan impresia că flirta cu ea, făcând-o să râdă.

— Ticălosule, spuse ea cu afecţiune; apoi se aplecă să intre în cort, după geantă.

Când ieşi, ofiţerii Reagan şi Bumby stăteau în picioare, lângă masă, gata să-şi preia schimbul. Erau amândoi uşor trecuţi de patruzeci de ani, plăcuţi la înfăţişare şi oameni serioşi, care îşi aduceau aminte de

vremurile când încălcările regulilor de circulaţie şi disputele domestice erau aproape singurele probleme cu care aveau de a face. Erau însuraţi, aveau copii în liga mică.

— S-a întâmplat

ceva? o întrebă Ted Bumby.

Sloan îşi petrecu pe umăr bareta genţii ei de piele şi păşi peste funiile care ancorau cortul.

— Nu.

— Ba da, contracară Jess. Sloan tocmai m-a

făcut ticălos.

— Se pare că faci progrese, glumi Bumby făcându-i cu ochiul lui Sloan.

— Sloan are dreptate, îşi dădu şi Reagan cu părerea. Chiar eşti ticălos.

— Încercaţi chili-ul când aveţi puţin

timp, contracară cu viclenie Jess trecând peste funii, imediat după Sloan.

Sloan se întoarse în loc atât de brusc încât aproape că intră în Jess, care trebui să se țină de funie ca să nu-și piardă echilibrul.

— Nu vă apropiaţi de chili-ul acela, îi preveni Sloan uitându-se la ceilalţi doi, pe după el. Pe Ingersoll şi Caruso i-a trimis la pat.

— N-ai umor, se plânse Jess întorcând-o în loc şi împingând-o uşor în

direcţia parcării. Strici orice plăcere.

Umerii lui Sloan se zguduiră de râs.

— Iar tu eşti un idiot, ripostă ea.

— Hei, Sloan, strigă Bumby după ea, ai apărut din nou la ştiri. Apelul telefonic din

noaptea trecută a tăcut senzaţie pe Canalul Şase. Ai fost grozavă, puştoaico.

Sloan dădu din cap, dar era departe de a fi înnebunită de încântare. Văzuse clipul la ştirile de la ora şase şi uitase de el, deşi tocmai

clipul acela explica starea de astăzi de deosebită posomoreală, a căpitanului Ingersoll.

În timp ce se îndepărta alături de Jess Jessup, Bumby şi Reagan îi studiau cu un interes plin de

fascinație.

— Tu ce părere ai? întrebă Reagan referindu-se la pariul din cadrul secției. Crezi că o să i-o pună Jess? Eu pariez pe cinci dolari că Sloan n-o să se lase.

— Eu pun cinci

dolari pe Jess.

Bumby îşi mişi ochii în lumina soarelui, studiind în continuare perechea care se oprise să stea de vorbă cu câţiva oameni, aproape de parcare.

— Dacă află Sloan de pariu, s-a zis

naibii cu totul.

— Am veşti pentru tine, spuse Reagan cu burta scuturându-i-se de râs. Eu cred că Sloan a aflat deja, deci Jess n-are nicio şansă să câştige. Cred că ştie despre pariu, doar că este

prea deşteaptă şi rasată ca să spună ceva.

Maşina lui Sloan, un Chevrolet alb, fără însemne, asigurată de oraşul Bell Harbor, era parcată lângă cea a lui Jess. După ce îi făcu lui Jess semn

cu mâna, se opri cu portiera deschisă şi piciorul drept înăuntru. În parte din obicei şi în parte dintr-un vag sentiment de stinghereală, se uită în jur ca să se asigure că toată lumea părea

pacifistă şi normală. Bell Harbor creştea atât de dramatic, încât în fiecare zi apăreau duzini de chipuri necunoscute. Nu recunoscu adolescenta plinuţă care ţinea de mână un copilaş şi nici pe

bunicuța cu gemenii care se alergau unul pe celălalt în jurul ei și nici pe bărbatul cu barbă care citea ziarul, sprijinit de un copac. Afluxul spectaculos de noi rezidenți adusese prosperitate orașului și

beneficiilor din impozite; dar adusese şi o dramatică creştere a delictelor, în timp ce Bell Harbor se transforma dintr-o comunitate adormită, de la malul oceanului, într-o mică

metropolă prosperă.

Mai rămăseseră cel mult vreo sută cincizeci de oameni în parc. Clarence Clovnul îşi luase o oră pentru cină, la fel ca şi jonglerii. Majoritatea standurilor şi corturilor erau

pustii, cu excepţia celor care se ocupau de ele. Banca din apropierea cortului Sarei era goală şi nici urmă de străinul frumos tuns şi cu sacou galben, din bumbac, care părea deplasat într-o zi atât de însorită şi

de înmiresmată.

Mulţumită, Sloan intră în maşină, porni motorul şi se uită în oglinda retrovizoare. Nimeni nu era în spatele ei şi Sloan întoarse maşina şi ieşi din parcare, conducând încet de-a lungul

străzii întortocheate, iluminate, care traversa parcul.

Adineauri, când o felicitase, Bumby se referise la seara precedentă, când reuşise cu blândeţe să convingă un fost soţ decis să-l

omoare pe iubitul fostei soții, să lase jos pistolul. Cum acesta se revoltase la ideea de a sta la zdup pentru o crimă „neterminată”, Sloan îl convinsese să privească iminentul timp pe care-l va petrece în

detenţie ca pe o „ocazie” să se relaxeze şi să se gândească la eventualitatea găsirii unei soţii mai bune, care să-i aprecieze „adevăratele lui calităţi”. Nimeni n-ar fi aflat despre

asta dacă inculpatul nu ar fi acordat un interviu staţiei locale de televiziune şi nu i-ar fi relatat reporterului cuvintele cu care-l convinsese Sloan să lase pistolul jos. Deşi inculpatul nu sesizase umorul

sinistru din sfatul lui Sloan, media îl preluase şi de dimineaţă Sloan devenise din nou o nedorită eroină locală, doar că de data aceasta datorită inteligenţei şi nu curajului, în circumstanţe

dificile.

Aseară, căpitanul Ingersoll o felicitase, mârâind pentru felul în care stăpânise situaţia, dar în dimineaţa aceasta comentariile din media îl scoseseră, evident, din nou din ţâţâni.

Sloan îi putea înțelege reacția, până într-un anumit punct. Ea obținuse mai multă atenție pentru faptul că era femeie.

În timp ce traversa intersecția de la intrarea principală în parc,

Sloan începu în mod deliberat să se gândească la ceva mai plăcut, cum ar fi fost o baie prelungită, cu spumant, pe care plănuise să o facă peste câteva minute. Coti la stânga spre Blythe

Lane, o stradă largă, pietruită, cu buticuri elegante şi magazine de lux, fiecare cu câte un baldachin verde boltit marcând intrarea şi cu câte un palmier uriaş, în butoi, la bordură.

Rareori traversa

această zonă de afaceri fără să fie izbită de transformările suferite în ultimii câţiva ani. Deşi explozia populaţiei stârnise iniţial strigăte de nemulţumire, plângerile din partea

rezidenţilor vechi se reduseseră abrupt pe măsură ce preţurile proprietăţilor creşteau şi afacerile locale, care se luptau cu greu să nu moară, deveneau întreprinderi prospere, aproape

peste noapte. Dornic să continue să atragă nou plătitori de taxe cu dare de mână, consiliul primăriei profitase de dispoziția caritabilă a orașului, emițând o serie de obligațiuni mamut, desemnate pentru

modernizarea şi înfrumuseţarea comunităţii. La insistenţele influentei şi ambiţioasei soţii a primarului Blumenthal, a fost angajată o echipă de arhitecţi din Palm Beach şi

transformările începuseră.

La vremea când se termină totul, efectul general a fost acela a unui farmec prosper, cu grijă plănuit, care făcea ca Bell Harbor să semene cu Palm Beach, adică exact

aşa cum dorise doamna Blumenthal. Folosindu-se de influenţa ei şi de banii contribuabililor, aceasta îşi întorsese preocupările de la clădirile comerciale spre clădirile publice, începând cu

primăria.

Traficul zilei de sărbătoare era greoi şi lui Sloan îi trebuiră aproape cincisprezece minute ca să ajungă să întoarcă în strada ei şi să intre pe aleea căsuţei în stuc cenuşiu-cu-alb, din

colţul pe care-l îndrăgea ea atât de mult. Plaja era de partea cealaltă a străzii şi putea auzi valurile şi râsetele copiilor şi chemările părinţilor.

O jumătate de cvartal mai departe, un sedan albastru

închis opri într-un loc de parcare, în spatele unei camionete, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Era ca în orice alt weekend.

Sloan vârî cheia în broasca portierei, visând deja la baia fierbinte şi la

romanul polițist pe care-l citea în pat. Sara nu putea pricepe de ce Sloan prefera să-şi petreacă serile de sâmbătă cu o carte bună, în loc să iasă cu cineva, dar Sara ura să rămână singură. Pentru

Sloan, alegerea între o întâlnire cu cineva care ştia că nu o va interesa niciodată şi o seară în casă, singură, citind, era uşor de făcut. Prefera, de la distanţă, cartea.

Zâmbi, gândindu-se că până a doua zi

după-amiaza, când avea cursurile de auto-apărare, nu trebuia să meargă la serviciu.

Capitolul 4

Departamentul de Poliţie se afla în incinta noii primării, o clădire plăcută, cu trei nivele, din stuc alb, cu acoperiş roşu din ţiglă şi cu o logie cu bolte graţioase, care se înfăşură în jurul

ei.

Înconjurată de o peluză verde generoasă, din loc în loc cu palmieri şi cu lămpi retro, cu gaz, primăria oraşului Bell Harbor nu era doar atrăgătoare ci şi funcţională.

Săli de tribunal

cu lambriuri din stejar şi o sală de conferinţă, care era folosită în special pentru şedinţele oraşului, ocupau cel de al treilea nivel; biroul primarului, birourile funcţionarilor şi arhiva ocupau cel de

al doilea etaj; iar cea mai mare parte a primului nivel era ocupată de departamentul de poliţie.

Pentru interioare fusese angajată firma Sarei şi flerul ei îşi făcea simţită prezenţa în biroul

somptuos mobilat al primarului şi în sălile de judecată, unde fotoliile erau îmbrăcate în materiale albastru închis şi bej, care complementau covoarele.

Pentru zona destinată

departamentului de poliţie, Sara şi partenerii ei primiseră un buget comparativ mic şi indicaţii stricte, care nu le lăsaseră prea mult spaţiu pentru flexibilitate sau creativitate.

Partea centrală a

acestui spaţiu era ocupată de treizeci de birouri aranjate în trei şiruri, fiecare birou cu propriul computer, cu un dulap cu două sertare, un scaun pe rotile şi un scaun alăturat. Birourile cu geam în faţă,

prevăzute pentru ofiţerii superiori, se aflau în prima parte a vastei încăperi, iar în stânga şi dreapta acesteia erau aliniate sălile de conferinţă. În partea din spate a spaţiului, ascuns vederii de o uşă

grea, care stătea mereu închisă, se afla un spaţiu de detenţie lung şi îngust, folosit pentru reţinerea temporară a delincvenţilor.

În efortul curajos de a reduce efectul aspru, instituţional

al linoleumului bej, a birourilor metalice bej şi a monitoarelor bej, firma Sarei acoperise zona centrală cu o mochetă din comerţ, bleumarin închis cu bej şi comandase draperii asortate, pentru

ferestre. Din nefericire, mocheta era permanent murdărită cu mâncare, băuturi şi cu noroiul adus de cei nouăzeci de ofiţeri de poliţie, care foloseau incinta în trei schimburi, douăzeci

şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Sloan era unul dintre puţinii ofiţeri care apreciau eforturile Sarei sau care măcar le observaseră, dar în ziua aceea era la fel de indiferentă faţă de tot ce o

înconjura, ca toți ceilalți. Zilele libere însemnau întotdeauna zile pline pentru polițiști, dar aceasta părea chiar mai zgomotoasă şi mai înnebunitoare ca de obicei. Telefoanele sunau încontinuu,

iar dinspre anticamera unde se strânseseră patruzeci de femei pentru cursurile lui Sloan de auto-apărare, se auzea ecoul vocilor, punctat de râsete nervoase. Toate sălile de conferinţă

erau ocupate de ofiţerii de poliţie care intervievau martori şi discutau cu suspecţii implicaţi într-un jaf organizat de un grup de adolescenţi şi care se terminase cu o cursă de urmărire de mare viteză, apoi

cu o uriaşă ciocnire în lanţ, pe autostradă. Părinţii adolescenţilor şi avocaţii care reprezentau familiile acestora ocupau telefoanele şi măsurau holul.

Tot acest infern îl enerva pe Roy

Ingersoll, care nu se simţea prea bine şi se răzbuna plimbându-se în sus şi în jos printre culoarele dintre mese, dând pe gât pastile antiacide şi căutând ceva de criticat. Marian Liggett, secretara lui

în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, care era tare de ureche şi care se uita la recent montatul telefon-intercom ca la lucrătura diavolului şi considera că nu te puteai baza pe el, îşi adăuga vocea la

toată hărmălaia aceea, stând în uşa biroului lui şi strigând la el ori de câte ori era sunat.

Ofiţerii încercau să se concentreze asupra treburilor lor şi să ignore hărmălaia, dar cu toţii găseau dificil

acest lucru - exceptându-l pe Pete Bensinger, care era atât de înnebunit de petrecerea lui de holtei din seara aceea şi de apropiata lui căsătorie, încât era indiferent la

dispoziţia acră a lui Ingersoll şi la tot restul. Fluierând încetişor, cutreiera printre mese, oprindu-se să stea de vorbă cu oricine era dispus să vorbească cu el.

— Hei, Jess, spuse el oprindu-se

la biroul de lângă Sloan. Cum îți mai merge?

— Valea, spuse Jess care lucra la un raport asupra unei minore capturi de droguri de la începutul săptămânii. N-am nevoie să-ți freci de

mine buna ta dispoziţie.

Euforica bună-dispoziţie a lui Pete nu fu câtuşi de puţin dezumflată de respingerea lui Jeff. Oprindu-se la biroul lui Sloan, se aplecă şi încercă să imite vocea lui Humphrey

Bogart:

— Spune-mi, puştoaico, ce face o fată frumoasă ca tine într-un loc ca acesta?

— Speră să întâlnească un vorbitor blând ca tine, glumi Sloan fără să-şi ridice

privirea din notele pe care şi le făcea despre cursul pe care urma să-l predea.

— Ai întârziat, croncăni Pete aruncându-şi mâinile în sus, de încântare.

Săptămâna viitoare

mă însor. Nu ai auzit?

— Cred că am auzit un zvon, spuse Sloan zâmbindu-i scurt în timp ce continua să scrie. Adevărul era că, aproape ca toţi ceilalţi, fusese şi ea direct implicată în

toată zbuciumata lui poveste de amor. Pete o cunoscuse pe Mary Beth în urmă cu cinci luni şi se îndrăgostise de ea „la prima vedere”, după propriile lui calcule. Din nefericire, nici Mary Beth şi nici

înstăriţii ei părinţi nu fuseseră prea entuziasmaţi de ideea căsătoriei cu un ofiţer de poliţie ale cărui perspective de muncă şi financiare erau departe de a fi strălucitoare, dar Pete perseverase.

Înarmat cu nenumărate sfaturi de la colegii lui, dintre care majoritatea erau de fapt sfaturi foarte proaste, insistase şi triumfase, în ciuda tuturor obstacolelor şi pronosticurilor. Acum, când doar o

săptămână îl mai despărţea de nuntă, entuziasmul lui neţărmurit era copilăresc şi teribil de înduioşător, pentru Sloan.

— Nu uita să vii diseară pe plajă, la petrecerea mea de burlac, îi reaminti

el. Jess, Leo Reagan şi Ted Bumby plănuiseră iniţial să-i organizeze o petrecere cu o stripteuză şi cu beţia obişnuită în asemenea ocazii, dar Pete nici n-a vrut s-audă. Căsătoria cu Mary Beth însemna

prea mult, declarase el, ca să facă ceva ce să regrete mai târziu... sau pe care ea să-l facă să-l regrete, adăugase Jess Jessup. Ca să se asigure că totul va fi aşa cum voia el, Pete insistase ca petrecerea lui de

burlac să fie de fapt o petrecere în „cupluri” unde avea să o aducă şi pe Mary Beth.

— Am crezut că petrecerea este mâine seară, minţi Sloan pe un ton care sugera că în seara aceasta cine ştie ce

problemă ar fi împiedicat-o să vină.

— Sloan, trebuie să vii! O să fie o petrecere formidabilă. Vom încinge un foc pe plajă şi vom face grătar...

— Mie îmi sună

ca o încălcare a Legii pentru Aer Curat, îl tachină ea.

— Şi bei câtă bere poţi băga în tine, continuă Pete.

— Beţie şi comportament scandalos – or să ne umfle pe toţi şi presa o va

transforma într-un scandal naţional.

— N-o să fie nimeni de serviciu ca să ne umfle, contracară el vesel.

— O să fiu eu, spuse Sloan. În seara asta împart schimbul cu Derek Kipinski, pentru ca

el să vină la începutul petrecerii, iar eu, mai târziu.

Pete făcu o figură nefericită şi Sloan adăugă, mai serios:

— Cineva trebuie să păzească plaja; avem aici probleme serioase cu drogurile, mai ales

în weekend-uri.

— Ştiu foarte bine asta, dar nu le vor rezolva umflând vreun traficant mărunt, ascuns sub cheu. Marfa e adusă cu vasele. Dacă vrem să-i oprim, atunci vasele sunt cele pe care ar

trebui să le oprim.

— De asta se ocupă cei de la Antidrog. Treaba noastră este să-i ţinem departe de plajă şi departe de străzi.

Sloan se uită spre uşă, unde o văzu intrând pe Sara;

apoi mai însemnă ceva pe lista ei pentru cursul de auto-apărare.

— Peste zece minute îmi începe cursul.

Pete o strânse prietenește de umăr și se duse la biroul lui, să dea un

telefon. De îndată ce se îndepărtă din raza auditivă, Leo Regan se ridică şi traversă culoarul, spre biroul lui Sloan.

— Pun pariu că o sună pe Mary Beth. A sunat-o deja de trei ori astăzi, spuse

el.

Sara se apropie, se cocoţă cu o coapsă pe marginea biroului lui Sloan şi-i salută cu un zâmbet pe cei doi bărbaţi; apoi se aplecă pe după Leo şi se uită la Pete, care se lăsa tot mai

mult pe spate în scaunul lui, zâmbind la tavan.

— Este adorabil, spuse ea. Şi după expresia de pe chipul lui, este clar că vorbeşte cu Mary Beth.

Mulţumit că Pete era ocupat, Leo

scoase un plic din buzunarul cămăşii, întinzându-i-l lui Jess.

— Facem chetă să cumpărăm un cadou de nuntă pentru Pete şi Mary. Fiecare pune douăzeci şi cinci de dolari.

— Dar ce le luăm, o casă? spuse Jess. Apoi îşi vârî mâna în buzunar şi Sloan se întinse după geantă.

— Tacâmuri de argint, îl informă Leo.

— Glumeşti! spuse Jess în timp

ce băga cei douăzeci şi cinci de dolari în plicul pe care i-l dădu apoi lui Sloan. Şi mă rog, câţi copii au de gând să hrănească?

— Habar n-am. Tot ce ştiu este că Rose a sunat la un magazin unde se află

lista cu obiectele comandate de mireasă. Poţi să crezi că cei douăzeci şi cinci de dolari ai tăi vor cumpăra doar o bucată de furculiţă?

— Înseamnă că e o furculiţă a naibii de mare.

Sloan schimbă o privire amuzată cu Sara în timp ce băga în plic cei douăzeci şi cinci de dolari. În clipa aceea, căpitanul Ingersoll ieşi din biroul lui cu geamuri de sticlă, studie scena şi observă adunarea

veselă din jurul biroului lui Sloan şi privirea i se încruntă.

— La naiba, uite-l pe Ingersoll, spuse Reagan. Se întoarse să plece, dar Sara rămase netulburată de privirea încruntată a

căpitanului şi de iminenta lui apropiere.

— Leo, stai puţin, vreau să donez şi eu ceva pe altarul tacâmurilor de argint, spuse ea băgând banii în plic. Apoi îşi întoarse spre căpitan cel mai

seducător zâmbet, în încercarea deliberată şi altruistă de a-i schimba dispoziţia, spre binele tuturor.

— Bună, căpitane Ingersoll. Îmi făceam griji pentru dumneata! Am auzit că ţi s-a făcut rău de

la chili-ul acela cumplit de ieri şi a trebuit să te duci la Salvarea din parc! Încruntătura şovăi, dispăru, apoi se transformă în ceea ce trecea drept zâmbetul lui.

— Prietena ta mi l-a recomandat,

spuse el întorcându-şi capul spre Sloan, dar nu-şi putu smulge privirea din ochii Sarei. Chiar încercă să facă o glumă despre banii pe care aceasta tocmai i-i dăduse lui Reagan.

— Nu ştiai că

mituirea unui polițist este considerată un delict, în acest stat?

Chiar avea un simț al umorului atroce, își spuse Sloan în timp ce el adăuga, pe un ton glumeț:

— La fel, și

stânjenirea unui ofiţer de poliţie, în timpul serviciului.

Sara clipi des din ochi spre el şi Ingersoll roşi efectiv.

— Cum stânjenesc eu?

— Eşti o diversiune, tânără

doamnă.

— Ah, serios? spuse ea plină de uimire.

În spatele lui Ingersoll, Jess deschise gura şi simulă că îşi vâră degetul pe gât. Din nefericire, Ingersoll care nu era un

prost, se uită în jur şi îl surprinse în plină acţiune.

— Ce naiba e cu tine, Jessup?

Sloan îşi înghiţi un chicot şi veni în ajutorul lui Jess.

— Cred că mă duc să aduc nişte cafea, interveni ea

repede, ridicându-se. Căpitane, vrei o ceaşcă? îl întrebă ea cu o voce dulce, servilă, destinată să-l dezarmeze şi să-l surprindă. Care funcţionă.

— Ce? Păi... da, o să vreau, dacă tot te-ai oferit.

Cafetiera se afla pe o masă în partea cealaltă a culoarului, chiar în spatele imprimantelor.

— Două linguriţe cu zahăr, strigă el când Sloan era deja la jumătatea drumului. Telefonul

lui Sloan începu să sune şi Ingersoll îl ridică, doar ca să o impresioneze pe Sara cu cât de ocupat era el tot timpul.

— Ingersoll, lătră el în receptor.

Vocea bărbătească de la

celălalt capăt al firului era politicoasă dar autoritară.

— Am înţeles că acesta este numărul lui Sloan. Sunt tatăl ei.

Îngersoll se uită la ceas. Peste trei minute Sloan îşi

începea cursul.

— Tocmai începe cursul de auto-apărare. Nu vă poate suna ea mai târziu?

— Aş prefera să vorbesc cu ea acum.

— Aşteptaţi.

Îngersoll apăsă butonul de aşteptare.

— Reynolds, ai un apel personal. Tatăl tău, strigă el. Sloan se uită peste umăr, în timp ce punea două linguriţe de zahăr în ceaşca lui.

— Nu poate fi pentru mine. Eu nu am tată... Acest

anunț se dovedi mult mai interesant decât orice altă conversație din încăpere, pentru că nivelul de zgomot coborî imediat cu câțiva decibeli.

— Toată lumea are un tată, declară Ingersoll.

— Am vrut să spun că tatăl meu şi cu mine nu avem nicio legătură. Cine sună, caută probabil pe altcineva, explică Sloan.

Ridicând din umeri, Ingersoll luă receptorul.

— Cu cine aţi

spus că vreți să vorbiți?

— Cu Sloan Reynolds, răspunse celălalt, iritat.

— Și numele dumneavoastră este...?

— Carter Reynolds.

Îngersoll rămase

cu gura căscată.

— Aţi spus Carter Reynolds?

— Întocmai. Şi aş vrea să vorbesc cu Sloan.

Îngersoll puse telefonul în aşteptare, îşi încrucişă mâinile pe piept şi se ridică,

zgâindu-se la Sloan cu un amestec de veneraţie, acuzaţie şi neîncredere.

— Întâmplător, numele tatălui tău ar putea fi Carter Reynolds?

Numele renumitului om de afaceri şi filantrop

din San Francisco explodă ca o bombă în încăperea zgomotoasă, după care se aşternu o tăcere totală. Sloan se opri din drum, cu câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână, apoi îşi reluă mersul. Chipurile

familiare din încăpere se zgâiau la ea cu expresii nefamiliare de suspiciune, uimire şi fascinaţie. Chiar şi Sara o privea cu gura căscată. Ingersoll luă ceaşca pe care i-o întinse Sloan, dar rămase

lângă biroul ei cu intenţia evidentă de a trage cu urechea.

Lui Sloan nu-i păsă de prezenţa lui; de fapt, abia dacă o observă. Nu primise niciodată mai mult de o felicitare de la absentul ei tată şi indiferent ce motiv

îl făcuse să dea de urma ei acum, dintr-o dată, nu avea importanţă. Voia să-i transmită acest lucru cât se poate de ferm, total şi impersonal. Îşi puse pe birou ceaşca de cafea, îşi îndepărtă de pe faţă părul,

ridică receptorul şi îl duse la ureche. Degetul îi tremură doar o idee când apăsă butonul care împrăştia flaşuri albe.

— Sloan Reynolds la telefon.

Nu-i mai auzise niciodată până acum

glasul; era o voce cultivată, în care se simţea o nuanţă de amuzată aprobare.

— Ai o voce foarte profesională, Sloan.

Nu avea niciun drept să o aprobe; nu avea dreptul la nicio opinie în

legătură cu ea şi trebui să-şi înăbuşe impulsul de a-i spune asta. Spuse, în schimb:

— E o oră nepotrivită pentru mine. O să trebuiască să mă suni altă dată.

— Când?

În mintea ei apăru fotografia lui recentă, dintr-un ziar, un bărbat bine, zvelt, cu părul cărunt, ca oțelul, jucând tenis cu prietenii într-un club din Palm Beach.

— Să zicem peste

alţi treizeci de ani, da?

— Nu te condamn pentru faptul că eşti nervoasă.

— Nervoasă. Tu nu mă condamni...! Este extrem de amabil din partea ta, domnule Reynolds, scuipă Sloan.

Carter îi întrerupse tirada pe un ton amabil, dar ferm.

— Haide să nu ne certăm de la prima noastră conversaţie. Peste două săptămâni mă poţi mustra personal pentru toate

lipsurile mele paternale.

Sloan îşi îndepărtă o clipă receptorul de la ureche şi se uită la el într-o confuzie plină de mustrare, apoi şi-l puse înapoi.

— Peste două săptămâni?

Personal? Nu mă interesează nimic din ce ai să-mi spui!

— Ba da, te interesează, spuse el şi Sloan simţi un val de furioasă admiraţie pentru tupeul lui evident şi pentru forţa voinţei lui, care păreau să o

împiedice să-i închidă telefonul în nas.

— Poate c-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea într-o scrisoare, dar mi-am zis că un telefon ar rezolva mai repede totul.

— Şi ce anume

intenţionezi să faci?

— Eu... Sora ta şi cu mine vrem să ni te alături la Beach, pentru câteva săptămâni, ca să ne putem cunoaşte. Acum şase luni am avut un atac de cord...

„Beach” era, în

mod evident, termenul celor de acolo pentru Palm Beach, îşi spuse Sloan.

— Am citit în ziare despre boala ta, spuse Sloan străduindu-se să împace indiferenţa studiată, cu

amintirea faptului că tot ce ştia despre tatăl ei era ceea ce citea. Geografic, Palm Beach nu era cine ştie ce departe, dar social şi economic, Palm Beach se afla într-o altă galaxie. Ca să-şi sporească prestigiul,

ziarul local din Bell Harbor îşi umplea întotdeauna secţiunea mondenă duminicală cu ştiri de la vecinul său din sud şi aici vedea Sloan fotografii frecvente şi citea menţiuni despre proeminentul ei tată

şi despre realizata ei soră.

— Vreau ca noi trei să ne cunoaştem înainte de a fi prea târziu.

— Nu pot să cred ce tupeu ai! explodă Sloan, furioasă şi înnebunită de înţepăturile

lacrimilor provocate de convorbirea telefonică atât de încărcată emoţional. Este deja mult prea târziu. Nu am nici cea mai mică dorinţă să te cunosc, nu acum, după toţi aceşti treizeci de ani.

— Dar pe sora ta? Chiar nu eşti curioasă să o cunoşti?

În mintea lui Sloan reveni aceeaşi fotografie de la clubul de tenis. Sora ei, Paris, fusese partenera de joc a tatălui ei. Cu părul

negru dat pe spate şi cu braţul drept întins pentru un serviciu perfect, Paris nu arăta decât... perfectă.

— Nu mă interesează să o cunosc, mai mult decât a interesat-o pe ea să mă

cunoască, spuse Sloan, dar simți parcă o gaură în cuvintele ei.

— Paris simte că i-a lipsit o parte importantă din viață, prin faptul că nu te-a cunoscut.

Considerând frecventele apariții

în ziare ale lui Paris, viaţa acesteia fusese o succesiune nesfârşită de evenimente strălucitoare şi pline de satisfacţii, de la trofeele de tenis şi călărie, la petrecerile luxoase pe care le găzduia

pentru tatăl ei în San Francisco şi Palm Beach. La treizeci şi unu de ani, Paris Reynolds era frumoasă, sigură pe ea şi sofisticată şi până acum nu simţise nevoia şi nu dorise prezenţa lui Sloan în viaţa ei.

Această convingere îi întări lui Sloan decizia care începea să slăbească, de a evita orice contact cu ramura bogată a familiei.

— Efectiv nu mă interesează. La revedere, spuse ea cu fermitate.

— Am vorbit astăzi cu mama ta. Sper că ea o să reuşească să-ţi schimbe decizia...

Sloan însă puse receptorul înapoi în furcă.

Genunchii începură să-i tremure într-o

reacţie întârziată, dar nu putea ceda slăbiciunii, în faţa tuturor.

— Asta este, spuse ea pe un ton vesel. Şi acum plec; am de ţinut un curs.

Capitolul 5

La vremea când ajunse la temporara ei sală de curs, Sloan se convinsese deja că emoţiile ei erau ferm sub control şi că se putea concentra la ceea ce avea de făcut,

Intră în încăpere, închise uşa în urma ei şi-i zâmbi larg, fix, grupului.

— Vom vorbi despre modalităţile corecte în care femeile pot reacţiona în diferite potenţiale situaţii periculoase...

anunță ea; apoi își dădu seama că uitase să salute sau să se prezinte.

— Apropo, numele meu este Sloan Reynolds... reîncepu ea. Iar tatăl meu tocmai m-a contactat, pentru prima oară în viața

mea, continuă ea în gând.

Sloan scutură din cap ca să se descotorosească de această obsesie. Orele pe care urma să le țină aveau importanță vitală pentru femeile din încăpere, iar femeile

erau, toate, importante pentru ea. Aveau nevoie de sfaturile ei; contau pe ea. Carter Reynolds nu însemna nimic pentru ea.

Sloan şi-l alungă din minte şi-şi începu prima

prelegere.

— Vom începe cu unul dintre cele mai obişnuite scenarii, în care o femeie singură se găseşte brusc într-o situaţie periculoasă. Să presupunem că vă aflaţi singure pe drum, noaptea şi că

aveţi o pană de cauciuc. Traficul este aproape inexistent şi cele mai apropiate lumini, cel mai apropiat loc populat – se află la trei sau patru mile distanţă. Ce faceţi?

Câteva mâini se

ridicară şi Sloan îi făcu semn unei femei atrăgătoare, de vârstă medie, care se ocupa de imobiliare.

— Aş încuia maşina, aş ridica geamurile şi aş rămâne înăuntru până la sosirea unui

echipaj de poliţie sau al unei maşini de la depanare sau al oricărui fel de ajutor care să-mi inspire încredere.

Acesta era exact răspunsul la care se aştepta Sloan, răspuns care era incorect.

— Perfect, spuse ea pregătindu-se să-şi ilustreze punctul de vedere. Să presupunem însă că în timp ce eşti încuiată în maşină, opreşte o maşină la marginea drumului. Din ea coboară un bărbat, se apropie de

tine şi-ţi oferă ajutorul. Ce faci?

— Inspiră încredere? întrebă antreprenoarea.

— Eu nu ştiu cum arată un om de încredere, contracară ferm Sloan şi nici tu nu ştii. Vreau să spun,

cine putea arăta mai de încredere decât Jeffrey Dahmer sau Ted Bundy? Dar să zicem că tipul care-ți oferă ajutor nu inspiră încredere. Ce faci atunci?

— Nu aş coborî fereastra şi l-aş mințI, spunându-i că

ajutorul e deja pe drum! termină femeia cu entuziasmul cuiva care găsise o soluție inspirată. Este răspunsul corect?

— Păi să vedem dacă este sau nu, spuse Sloan îndreptându-se spre

o masă unde instalase un televizor şi un video player. Dacă omul tău este de bună credinţă şi ar fi vrut sincer să te ajute, pleacă. Dar ce crezi că ar face dacă ar vrea să te jefuiască, să te violeze sau să

te omoare?

— Ce-ar putea face? replică femeia. Eu sunt în maşină, cu portierele blocate şi cu geamurile ridicate.

— O să-ţi arăt ce ar putea, şi ar face, spuse Sloan apăsând butonul de

playback. Ecranul televizorului se aprinse, prezentând o scenă de coşmar exact ca aceea pe care o descrisese Sloan, cu o actriţă în rolul unei şoferiţe blocată pe autostradă. Pe ecran, opri şi o a

doua maşină şi un actor cu o înfăţişare ireproşabilă coborî din ea, oferindu-se să schimbe roata. Când femeia declină politicos ajutorul, bărbatul înşfăcă brusc mânerul portierei, încercând să o deschidă.

Femeia începu să strige, panicată, iar bărbatul alergă înapoi la maşina lui, dar în loc să plece, se întoarse o clipă mai târziu, cu un levier; apoi sparse geamul, deschise portiera şi smulse afară din maşină

femeia care se zbătea şi striga şi începu să dea în ea cu levierul.

Clipul scurt era atât de realist, încât elevele lui Sloan rămaseră tăcute, zguduite, după ce ea închise playerul.

— Lecţia numărul

unu, spuse Sloan ferm, dar zâmbind ca să împrăştie tensiunea din încăpere. Nu rămâneţi într-o maşină aflată în pană. Dacă rămâneţi, vă transformaţi singure într-o potenţială

victimă, oferindu-vă oricărui criminal sau nenorocit care trece pe acolo.

— După care ce ar trebui să facem? întrebă soția unui farmacist.

— Aveți câteva variante, depinde de cât de departe vă

aflaţi de cea mai apropiată locuinţă sau firmă. Niciuna dintre aceste variante nu este convenabilă, dar nu sunt la fel de „neconvenabile” ca cea de a fi jefuite sau mai rău. Dacă vă aflaţi la o distanţă

de mers pe jos de o clădire locuită, chiar dacă aceasta se află la câteva mile, începeți să o porniți într-acolo. Dacă nu aveți cum să traversați prin câmp, atunci va trebui să mergeți de-a lungul

autostrăzii, dar fiți gata să vă lăsați jos în spatele unui tufiș sau într-un șanț, când vedeți apropiindu-se luminile unei mașini. Dacă este prea mult de mers, sau dacă vremea este prea rea, atunci

va trebui să rămâneţi în maşină, dar fiţi pregătite să ieşiţi din ea şi să vă ascundeţi undeva de îndată ce vedeţi apropiindu-se faruri. Dacă cineva se opreşte să controleze maşina, rămâneţi ascunsă.

Sloan făcu o pauză pentru ca asistenţa ei să asimileze totul. Apoi spuse:

— Dacă există un motiv care să vă oblige să rămâneţi în maşină până dimineaţa, aşteptaţi până când vedeţi

faruri şi atunci coborâţi şi mergeţi în ascunzătoarea dumneavoastră. De acolo puteţi urmări şi vedea ce face individul respectiv. Dacă încearcă să pătrundă în maşină sau o vandalizează, sau vă fură capacele

de la roți, sau dacă mai este cu alți amici beți, atunci cel puțin știți că sunteți în siguranță în locul în care vă aflați.

Sloan se întoarse în spate și luă de pe masă un mic obiect negru. Zâmbind,

spuse:

— Dacă totuşi nu vă surâde ideea să mergeţi pe jos de-a lungul autostrăzii sau prin arătură, în întuneric – şi dacă nu vreţi să petreceţi o noapte terifiantă tot sărind din şi în maşină, atunci vă

recomand o alternativă. Ridicând braţul, ridică telefonul celular pe care-l luase de pe masă şi zâmbetul îi pieri.

— Vă rog să vă cumpăraţi aşa ceva, le imploră Sloan. Vă rog, spuse ea

accentuând, vă puteţi cumpăra unul cu mai puţin de o sută de dolari şi dacă nu-l folosiţi decât pentru urgenţe, nu o să vă coste nici prea mult pe lună. Înţeleg că pentru unele dintre voi, costul unui

celular ieftin şi abonamentul v-ar putea afecta bugetul de care dispuneţi, dar viaţa nu poate fi apreciată în dolari şi tocmai viaţa v-o riscaţi fără aşa ceva. Dacă aveţi un celular când sunteţi în pană pe şosea, nu

mai trebuie să vă petreceți noaptea făcând drumeție sau ascunzându-vă. Puteți suna Depanarea sau Poliția sau vă puteți suna soțul sau prietenul și să le spuneți că așteptați lângă mașină. După

care tot ce aveți de făcut este să stați undeva departe de vedere, aşteptând să vă sosească ajutorul.

— Ah, şi încă ceva, adăugă ea în clipa în care în încăpere intră Jess. Dacă ați sunat la

poliție, spuneți-le că stați undeva în apropierea mașinii, nu înăuntru. Nu ieșiți imediat de după tufiș în clipa în care am apărut.

— De ce nu? o provocă Sara, zâmbindu-i lui Jess.

— Pentru că asta

o să ne sperie al naibii, răspunse Jess, sec.

Toată lumea râse, dar Sloan avea o cu totul şi cu totul altă părere despre schimbul ostentativ inocent dintre Sara şi Jess. Sara, care era întotdeauna

drăguță cu toată lumea, dorise de fapt să-l forțeze pe Jess să se teamă de o încăpere plină cu femei. Sloan știa asta la fel de sigur cum știa că lui Jess, care nu lua niciodată în serios vreo zeflemea, sau

vreo femeie, îi displăcuse sincer „gluma” Sarei. Erau amândoi cei mai atrăgători, mai plini de farmec oameni din Bell Harbor. Şi nu se puteau suporta unul pe altul. Erau cei mai apropiaţi prieteni ai

lui Sloan şi animozitatea mocnită dintre ei ieşise în sfârşit la suprafaţă, explodând în aer liber.

Sloan îşi termină prelegerea amintind că următorul curs va include câteva

mişcări fizice de auto-apărare şi spunându-le femeilor să vină îmbrăcate corespunzător; apoi închise televizorul şi scoase caseta din video player. Uitase cu desăvârşire că domnul Carter

Reynolds apăruse pe şoseaua întunecată a propriului ei trecut.

Din nefericire, acest respiro dură doar până când Sara o găsi singură.

— Nu-mi vine să cred. Carter Reynolds este tatăl

tău! izbucni Sara înnebunită, în clipa în care uşile grele ale primăriei se închiseră în urma lor. Nu pot crede, repetă ea gândindu-se la articolele pe care le citise despre el în „Secţiunea mondenă Palm

Beach”, din ziarul duminical local.

— Nici eu nu am reuşit să cred vreodată asta, spuse Sloan sec. De fapt, niciodată nu am avut vreun motiv s-o cred, adăugă ea în timp ce traversau parcarea spre

maşina ei.

Sara abia dacă auzise cuvintele; gândurile ei umblau deja pe o altă potecă.

— Când eram copii, mi-ai spus că părinţii tăi au divorţat când erai încă în scutece, dar

ai uitat să menţionezi că tatăl tău este... este... Carter Reynolds!, spuse ea ridicându-şi braţele, cu palmele în sus, ca şi cum s-ar fi adresat cerului.

Dumnezeule, doar numele lui şi mă

face să mă gândesc la iahturi şi la Rolls-Royce-uri şi la bănci şi la... bani. Munţi şi munţi de minunaţi bani! Cum ai putut păstra faţă de mine un astfel de secret, în toţi aceşti ani?

Sloan nu avusese încă o clipă de

intimitate ca să se gândească la telefonul lui, dar exuberanţa plină de veneraţie a Sarei îi întări şi mai mult determinarea de a rămâne neafectată de boala lui Carter Reynolds, de tardiva lui încercare de a o

cunoaşte şi mai ales de banii lui.

— Nu este tatăl meu decât în sensul strict biologic, în toţi aceşti ani nu am primit nici măcar o felicitare de ziua mea sau de Crăciun sau măcar un telefon de la el.

— Dar te-a sunat astăzi, da? Ce a vrut?

— A vrut să le fac o vizită la Palm Beach, ca să ne putem cunoaşte, l-am spus că nu o să mă duc. Categoric nu, spuse Sloan, sperând să evite

orice insistenţă din partea Sarei. Este prea târziu pentru el să încerce să joace rolul tatălui, spuse ea în timp ce băga cheia în broasca portierei.

Sara îi era total loială lui Sloan şi în circumstanţe

obişnuite ar fi fost gata să simpatizeze cu decizia acesteia de a-şi ignora părintele care o respinsese din fragedă pruncie. Totuşi, din punctul de vedere al Sarei nu era nimic „obişnuit” în a fi

fata unui bărbat care ar fi putut-o face pe Sloan moştenitoare.

— Nu cred că e bine să iei o hotărâre pripită, spuse ea gândindu-se intens la o scuză pe care i-ar fi putut-o oferi pentru ceva de nescuzat.

Spuse prima jalnică posibilitate care-i veni în minte.

— Nu cred că bărbaţii trebuie să fie la fel de apropiaţi de copiii lor, aşa cum sunt mamele. Eu cred că bărbaţilor le lipseşte un fel de cromozom

al sentimentului de părinte, sau aşa ceva.

Sloan îi răspunse, cu degajare:

— Iartă-mă, dar nu poţi pune totala lui lipsă de interes faţă de mine pe seama unui defect genetic. Din tot ce

am citit, de sora mea se ocupă cât se poate de mult. Joacă tenis împreună; schiază împreună; joacă golf împreună. Sunt o echipă şi încă una câştigătoare. Am pierdut şirul trofeelor pe care le-

au obţinut de-a lungul timpului.

— Sora ta! Exact! Dumnezeule, ai şi o soră! exclamă Sara uluită. Nu-mi vine să cred... am făcut împreună prăjituri din noroi, ne-am făcut lecţiile împreună, chiar şi

pojarul l-am făcut de-odată, ca să descopăr acum că nu ai doar un tată foarte cunoscut, dar ai şi o soră despre care nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Tocmai ţi-am spus aproape tot ce ştiu despre ea, adică

doar ce am citit în ziare. Tot ce ştiu în afară de asta este că o cheamă Paris şi că este cu un an mai mare ca mine. Mai mult decât atât, nici eu nu ştiu.

— Dar cum s-au întâmplat toate astea?

Sloan se uită la ceas.

— Nu am decât o oră să mănânc ceva şi să mă schimb. Sunt de serviciu până la nouă. Dacă vrei într-adevăr să vorbim despre asta, putem s-o facem acasă la mine?

Sara era aproape la fel de flexibilă pe cât era de fascinată.

— Chiar vreau să vorbim despre asta, spuse ea pornind deja spre Toyota roşie, două locuri de parcare mai încolo. Ne vedem la tine.

Capitolul 6

Casa din stuc pe care Sloan o cumpărase cu ani în urmă se afla pe colţ, vizavi de plajă, o căsuţă minusculă, cu două dormitoare, construită pe un teren îngust, în vecinătatea altor

căsuțe minuscule, vechi de patruzeci de ani. Vârsta și apropierea de ocean, combinate cu dimensiunile caselor, le făcuseră extrem de căutate de tinerii cu energie și determinare să le renoveze, dar fără

prea mulţi bani. Drept rezultat al imaginaţiei şi pasiunii acestor pentru-prima-oară-proprietari-de-case, întregul cartier a căpătat un aer pitoresc şi eclectic, cu căsuţe din scânduri,

avangardiste, coexistând într-o fericită armonie cu cele din stuc şi cărămidă, ieşite parcă din cărţile de poveşti.

Sloan îşi investise toate economiile şi tot timpul liber în casa

ei, transformând-o într-o căbănuţă de carte poştală, cu jardiniere la ferestre şi cu un bordaj strălucitor, care flata cenuşiul de ardezie al stucului. Când cumpărase ea casa, întinderea de plajă de-a lungul ei

aparţinea aproape în exclusivitate rezidenţilor tihnitei ei vecinătăţi. Pe vremea aceea strada era liniştită, rezidenţii se complăceau într-o tăcere discretă şi se retrăgeau la apariţia pe plajă a unui

străin.

Dar explozia populaţiei din Bell Harbor a pus capăt la toate acestea, pe măsură ce familiile cu copii mici căutau o plajă liniştită, descoperind locul lui Sloan. Acum, când Sloan intră pe

străduța îngustă, la ora patru, aceasta era plină de maşini parcate bară la bară, unele chiar în dreptul indicatoarelor de parcare interzisă, altele blocând parţial aleile rezidenţilor. Nici

măcar vuietul valurile pe care le ştia învolburate, nu îl mai putea auzi din cauza ţipetelor copiilor şi a muzicii aparatelor de radio ale părinţilor.

Sara se repezi la singurul loc de parcare vizibil şi

Sloan îşi înghiţi un zâmbet văzând-o obligând un Ford sedan să dea înapoi, ca să-şi facă ea loc. Şoferul se lăsă păcălit.

— Chiar trebuie să faci ceva cu toate maşinile astea, decretă Sara

repezindu-se spre ea, scuturându-şi praful de pe pantaloni. S-au înghesuit atât de mult încât a trebuit să mă strecor printre maşini şi m-am murdărit pe pantaloni.

— Mă consider

norocoasă dacă numi blochează aleea, glumi Sloan descuind uşa de la intrare, înăuntru, casa era veselă şi luminoasă, mobilată cu mobilier de ratan cu perne imprimate cu frunze de palmier şi hibiscus galben,

pe un fond alb.

— Eu m-aş considera norocoasă dacă mi-ai povesti despre Carter Reynolds. De unde a ştiut unde să te sune, astăzi?

— Mi-a spus că a sunat-o pe mama.

— Deci au rămas

în legătură, de-a lungul timpului?

— Nu.

— Mă întreb atunci ce-a gândit ea despre acest brusc interes al lui pentru tine?

Sloan putea paria bani grei pe previzibila reacţie a

mamei sale, dar în loc să răspundă îşi întoarse capul spre robotul telefonului, unde ledul roşu scânteia frenetic şi contorul de apeluri indica trei noi mesaje în aşteptare. Înghiţindu-şi un zâmbet obosit, se

duse şi apăsă butonul de playback. Vocea mamei sale izbucni exact pe tonul de tinerească încântare la care se aşteptase Sloan. „Sloan, scumpa mea, eu sunt. Mama. O să ai o surpriză minunată

astăzi, dar nu vreau să ţi-o răpesc, pentru că vreau să fi la fel de surprinsă pe cât am fost şi eu. Dar îţi dau un pont: cândva, astăzi, o să primeşti un telefon de la un bărbat foarte important pentru tine. Sună-

mă acasă, după-masă, înainte de a pleca la slujbă.”

Al doilea mesaj fusese înregistrat la două minute după primul şi venea tot din partea lui Kimberly Reynolds. „Scumpo, eram atât de înnebunită când

ţi-am lăsat primul mesaj, încât nu puteam gândi ca lumea. Nu vin acasă până diseară la nouă, pentru că avem o lichidare de stoc de la Escada şi suntem foarte ocupate la prăvălie, aşa că i-am spus

Lydiei că rămân să o ajut până la închidere. Iar tu nu mă poţi suna aici, pentru că Lydia se înfurie când folosim telefonul magazinului şi ştii bine cum stă cu ulcerul ei. Nu vreau să-i mai provoc o

criză. Dar nu pot suporta suspansul, aşa că te rog, lasă-mi un mesaj pe robot. Nu uita...”

Sara părea firesc de uluită.

— Este absolut înnebunită de telefonul lui.

— Normal. De ce

te surprinde asta? spuse Sloan scuturând din cap, într-o amuzată neînțelegere a tipicului optimism al mamei ei. Potrivit certificatului de naştere, Kimberly Janssen Reynolds era mama ei, dar

realitatea era că Sloan o crescuse pe Kimberly şi nu invers.

— Nu ştiu. Mi-am închipuit probabil că mama ta îi poartă totuşi ranchiună.

Sloan îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbim cumva

despre mama mea, aceeaşi femeie dulce care nu poate refuza nimic cuiva de teamă să nu pară dură sau să nu le rănească sentimentele? Aceeaşi femeie care tocmai a lăsat-o pe Lydia să o

fraierească să mai muncească încă şase ore, dar care nu îndrăzneşte să folosească telefonul Lydiei de teamă ca scorpia aia să nu mai facă o criză de ulcer din cauza asta? Aceeaşi femeie prost plătită,

supra-muncită, care a dus în spate magazinul Lydiei de cincisprezece ani şi care aduce mai mulţi clienţi decât toţi ceilalţi angajaţi la un loc?

Sara, care o iubea pe Kimberly aproape la fel de mult ca

Sloan, începu să râdă în timp ce Sloan își termina comica diatribă.

— Nu pot crede că îți imaginezi cu adevărat că aceeași femeie care practic te-a crescut, ar putea avea un dinte împotriva lui Carter

Reynolds doar pentru faptul că a ieşit din viaţa ei în urmă cu treizeci de ani, că i-a sfâşiat inima şi că nu s-a mai uitat niciodată înapoi şi nu a mai contactat-o vreodată.

Zâmbind, Sara

ridică mâna.

— Ai perfectă dreptate. Probabil că am avut o clipă de nebunie dacă am putut măcar sugera un lucru ca ăsta.

Mulţumită, Sloan apăsă din nou butonul de play-back. Mesajul

numărul trei era tot de la Kimberly şi fusese înregistrat doar cu cincisprezece minute înainte ca Sloan şi Sara să intre în casă.

— Scumpo, sunt mama. Sunt la un telefon cu plată,

alături, în pauză. Am sunat la poliție și Jess mi-a spus că ai primit deja un telefon de la tatăl tău, așa că nu îți stric surpriza cu mesajul ăsta. Mam gândit la ce ar trebui să iei cu tine la Palm Beach. Știu

că ţi-ai cheltuit până la ultimul cent cu casa ta, dar va trebui totuşi să-ţi cumpărăm o garderobă complet nouă. Nu-ţi face griji, scumpa mea, o să ai o mulţime de haine frumoase, când o să pleci

acolo.

Sara îşi reprimă un chicot în timp ce Sloan ştergea mesajele şi reprograma robotul.

Sloan luă receptorul, formă numărul mamei ei şi îi lăsă un mesaj, aşa cum o rugase Kim.

— Bună, mamă. Sunt Sloan. Am vorbit cu Carter Reynolds dar, nu mă duc la Palm Beach. Nu am nicio dorință să cunosc această ramură a familiei şi i-am spus-o. Te iubesc. Pa.

Cu asta, Sloan

închise telefonul şi se întoarse spre Sara.

— Sunt leşinată de foame, anunţă ea ca şi cum subiectul Carter Reynolds ar fi fost deja îngropat şi uitat. Cred că o să-mi fac un sandviş cu ton. Vrei şi tu?

Tăcută, Sara o privi pe Sloan intrând în bucătărie şi începând să deschidă dulapurile. Acum când şocul descoperirii trecuse, Sara începea să se simtă pe cât de rănită pe atât de uluită că Sloan şi

Kim ţinuseră departe de ea acest enorm secret. Ele erau familia ei, mai aproape de ea decât orice familie cunoscuse vreodată.

Mama Sarei fusese o alcoolică excesivă, căreia nu-i păsase sau care nu

observase că fetiţa ei de patru anişori începuse să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului alături, cu Sloan şi Kimberly Reynolds. Stând împreună cu Sloan la masa din bucătărie, din

melamină albă cu picioare din oţel, Sara învăţase să deseneze cu creioane groase în cartea de colorat pe care Sloan o împărţea întotdeauna cu ea şi Kim fusese aceea care-i admira

eforturile. În anul următor, când cele două fetițe intrau la grădiniță, ținându-se de mână ca să-și dea curaj, erau echipate cu rucsăcele Snoopy identice, pe care le cumpărase Kim.

La întoarcerea

acasă, îşi strângeau în mânuţe, pline de mândrie, desenele cu steluţe mari, aplicate de învăţătoare. Kimberly îl lipise repede pe al lui Sloan pe uşa frigiderului, dar când fetiţele

alergaseră alături să-i prezinte desenul mamei Sarei, doamna Gibbon îl aruncase pe o masă ticsită, unde aterizase pe o pată rotundă, umedă, lăsată acolo de paharul ei cu whiskey. Când Sloan

încercase să-i explice despre steluţele primite de Sara, doamna Gibbon ţipase la ea să tacă, ceea ce o umilise şi o îngrozise pe Sara până la lacrimi.

Dar Sloan nici nu izbucnise în lacrimi

şi nici nu se arătase îngrozită. Luase în schimb desenul Sarei şi o luase şi pe Sara, de mână; şi o dusese înapoi acasă la ea. „Mama Sarei nu are un loc potrivit pentru desene”, îi explicase ea lui Kimberly cu o

voce joasă, tremurată dar hotărâtă, care Sarei i se păruse ciudată. Sloan scosese apoi banda adezivă şi lipise desenul alături de al ei. „Aşa că o să le păstrăm chiar aici, nu-i aşa, mami” ” decretase

ea în timp ce apăsa tare cu podul palmei banda adezivă, să fie sigură că nu se va dezlipi.

Sara îşi ţinuse răsuflarea, de teamă că doamna Reynolds nu va fi dispusă să risipească un loc atât de preţios

pentru desenele pe care nu le voia mama Sarei, dar Kimberley le îmbrăţişase pe amândouă fetiţele, spunând că era o idee minunată. Amintirea i se întipărise pentru totdeauna în minte,

pentru că de atunci Sara nu s-a mai simţit niciodată atât de total şi de cumplit de singură. Nu a fost ultima oară când mama Sarei i-a creat probleme şi nici ultima oară când Sloan a intervenit

pentru Sara, în timp ce ea se lupta cu lacrimile şi groaza. Nu a fost pentru ultima oară când Kimberly le-a îmbrăţişat sau le-a consolat sau le-a cumpărat lucruri scumpe pentru şcoală, pe care ea nu

şi le putea permite. Dar a fost pentru ultima oară când Sara s-a simţit ca un paria neajutorat într-o lume crudă, înspăimântătoare, în care toţi, în afara ei, aveau pe cineva la care să se întoarcă şi în care

să aibă încredere.

În anii care au urmat, desenele lor copilăreşti au fost înlocuite de rapoartele şcolare şi de fotografii cu clasa şi de tăieturi din ziare, cu numele lor subliniate cu roşu. Cărţile de

colorat şi creioanele care umpleau masa din bucătărie făcuseră loc cărţilor de algebră şi lucrărilor lor; temele lor de discuţie au trecut de la profesorii răi la băieţi, la banii care nu erau niciodată

îndeajuns. Ajunse la adolescenţă, Sloan şi Sara au înţeles că efectiv Kim nu reuşea să guverneze banii şi atunci Sloan a preluat bugetul; nu era singurul rol inversat, între ele. Dar un lucru rămânea constant,

adâncindu-se şi devenind tot mai puternic: Sara ştia că era un membru al familiei, apreciat, important.

Având în vedere toate astea, era de înţeles să fie zguduită acum de descoperirea că

existase un enorm secret de familie care nu-i fusese niciodată împărtăşit.

Sara se aşează la masa din bucătărie şi se gândi de câte ori stătuse aici, cu Sloan şi Kimberly. De mii de ori.

Sloan se uită la prietena ei.

— Vrei un sandviş? repetă ea.

— Îmi dau seama că nu e problema mea, spuse Sara simţindu-se oarecum ca un paria, pentru prima oară de când le

cunoscuse pe Sloan şi Kimberly, dar poţi măcar să-mi spui de ce ai ţinut în secret, faţă de mine, toată povestea despre tatăl tău?

Sloan se întoarse în loc, deconcertată de tonul Sarei.

— Dar nu a fost

un secret atât de mare, de fapt. Când eram copii, am vorbit despre taţii noştri şi eu ţi-am spus despre al meu. Când mama mea avea optsprezece ani, a câştigat un concurs local de frumuseţe, premiul

cel mare constând dintr-o excursie la Fort Lauderdale şi o săptămână în cel mai bun hotel. Carter Reynolds stătea în acelaşi hotel. Era cu şapte ani mai mare ca ea, imposibil de frumos şi de o sută de ori

mai sofisticat. Mama a crezut că era dragoste la prima vedere şi că aveau să se căsătorească şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Adevărul era că el nu avea nicio intenţie să se

însoare cu ea sau să se mai vadă cu ea, până când a aflat că era însărcinată şi când familia lui, dezgustată, nu i-a oferit nicio altă şansă. Vreme de doi ani au locuit aproape de Coral Gables, trăind de azi

pe mâine din ce putea el câştiga. Între timp, mama a mai născut un copil.

— Mama credea că erau binecuvântat de fericiţi, până în ziua în care a apărut la ei mama lui, descinzând dintr-o

limuzină şi oferindu-i şansa de a reveni în sânul familiei, şansă de care el s-a agăţat. În timp ce mama plângea, şocată, au început să-i explice că era o dovadă de egoism din partea ei să încerce să se

agaţe de un bărbat care-şi dorea libertatea, sau să încerce să ţină amândoi copiii departe de el. Au convins-o să-i lase să o ia pe Paris cu ei, la San Francisco, în ceea ce ea credea că era doar o vizită.

Apoi au convins-o să semneze un document prin care era de acord cu divorţul. Nu ştia că prin documentul tipărit cu caractere mici renunţase la toate drepturile ei asupra lui Paris. Au plecat cu limuzina,

la trei ore după apariţia mamei lui. Sfârşitul poveştii.

Sara se uita la ea cu ochii în lacrimi de simpatie şi indignare pentru Kim.

— Da, mi-ai spus povestea asta cu ani în urmă, doar că

eram prea tânără să înţeleg... cruzimea gestului lor şi nefericirea provocată.

Sloan profită de cuvintele Sarei ca să-şi expună propriul punct de vedere.

— Şi acum că

înțelegi, ai admite tu că eşti ruda acestui bărbat sau a familiei lui? Nu ai prefera să uiți totul?

— Aş prefera să-l ucid pe ticălos, spuse Sara râzând.

— O reacție sănătoasă şi o

descriere onestă a individului, spuse Sloan punând pe masă două sandvişuri cu salată de ton. Cum uciderea lui nu era opţiunea mamei şi cum eu eram prea mică să o fac în locul ei şi cum

vorbind despre el sau despre sora mea sau despre orice altceva legat de ziua aceea o făcea incredibil de tristă, când aveam vreo şapte sau opt ani am convins-o că ar trebui să ne prefacem că de fapt

ei nici n-au existat vreodată. În fond ne aveam una pe cealaltă şi în plus, te aveam pe tine. Mi-am spus că aveam o familie formidabil de frumoasă.

— Am avut. Am avut, spuse Sara din suflet, dar nu reuşi

să zâmbească. Kim chiar nu a putut face nimic să o aducă pe Paris înapoi?

Sloan scutură din cap.

— Mama a stat de vorbă cu un avocat local, care i-a spus că ar costa-o o avere

să angajeze genul de avocaţi cu multă putere, de care ar fi avut nevoie ca să se lupte cu ei la tribunal şi chiar şi aşa, nu era convins de reuşită. Mama îşi spunea mereu că trăind în sânul familiei Reynolds,

Paris avea o viaţă minunată, cu avantaje şi oportunităţi pe care ea i le-ar fi putut oferi.

În ciuda tonului obiectiv, Sloan se simţi înecată de furie. În trecut, cele mai puternice

reacţii ale ei fuseseră indignarea pentru situaţia lui Kim şi dispreţ pentru tatăl ei. Acum, când repovestea toată istoria, era o femeie adultă şi ceea ce simţea era, cu mult mai mult, furie în

loc de indignare; erau empatie şi compasiune, atât de intense, încât o făceau să o doară în piept. Ceea ce simţea pentru tatăl ei – nemilosul, egoistul, crudul distrugător de inocenţă şi de vise –

nu era doar dispreț, era scârbă, o scârbă tot mai mare pe măsură ce se gândea la impertinentul lui telefon de mai devreme. După decenii de neglijare, el chiar credea că la un simplu telefon, abandonata lui soție

şi nevăzuta lui fiică vor da din pinteni să nu rateze ocazia reunirii. Nu ar fi trebuit să-l refuze rece, la telefon; ar fi trebuit să-i spună că prefera să petreacă o săptămână într-o şerpărie, decât oriunde altundeva,

cu el. Ar fi trebuit să-i spună că era un ticălos.

Capitolul 7

Potrivit spuselor vecinei doamnei Rivera, care văzuse fum strecurându-se pe sub uşa din faţă şi sunase la 911, focul fusese observat în jurul orei nouă treizeci. În şase minute

pompierii sosiseră la faţa locului, dar era deja prea târziu ca să mai salveze casa dărăpănată, din lemn.

Sloan se afla în drum spre casă, cu gândul să se schimbe şi să plece pe jos, traversând

plaja, până la locul unde avea loc petrecerea de burlac a lui Pete, când auzi prin stație apelul și decise să se ducă să-și ofere ajutorul. Când ajunse acolo, strada era deja înțesată cu mașini de pompieri,

ambulanţe şi echipaje de poliţie, cu luminile lor de urgenţă tăind noaptea ca nişte trasoare. În depărtare şuierau sirenele şi furtunurile pompierilor erau întinse pe stradă,

peste peluze. Poliţiştii făceau cordon în zona imediată, încercând să ţină cât mai departe mulţimea curioasă.

Sloan terminase tocmai de luat declaraţii de la câţiva vecini, când

apăru dintr-o dată doamna Rivera. Femeia greoaie, mai în vârstă, îşi făcea loc printre poliţişti şi privitori ca un fundaş înnebunit îndreptându-se spre minge, trecu împiedicându-se peste un furtun şi

aterizã în braţele lui Sloan, aproape aruncând-o la pământ.

— Casa mea! plângea ea luptându-se să-şi elibereze încheietura mâinii din strânsoarea lui Sloan.

— Nu poţi merge

acolo. Este periculos şi n-ai face decât să stai în drumul oamenilor care încearcă să ţi-o salveze, îi spuse Sloan.

În loc să se calmeze, doamna Rivera deveni isterică.

— Câinele meu! Daisy a mea e înăuntru! urlă ea luptând să se elibereze.

Sloan îşi petrecu braţul peste umerii femeii, încercând să o ţină şi să o consoleze în acelaşi timp.

— Daisy nu este cumva o cățeluşă micuță, cafeniu cu alb?

— Da. E micuță. Cafeniu cu alb.

— Cred că am văzut-o acum câteva minute. Cred că e în siguranță. Strigați-o. O s-o căutăm

împreună.

— Daisy! Daisy! Daisy... Unde eşti?! strigă plângând doamna Rivera, întorcându-se în cerc.

Sloan cercetă strada, căutând posibile locuri unde s-ar fi putut ascunde

un animal mic, terifiat, când un căpşor alb-cafeniu, plin de funingine şi praf, apăru de sub o maşină de poliţie fără însemne.

— Uite-o, spuse Sloan.

— Daisy! strigă doamna Rivera

repezindu-se şi aplecându-se să ia în braţe animalul îngrozit.

După care Sloan nu mai avu altceva de făcut decât să rămână alături de femeia rămasă fără casă şi să-i ofere consolarea

companiei, în timp ce priveau flăcările sălbatice devorând acoperişul, prelingându-se spre veranda din faţă.

— O vecină mi-a spus că ai o fată care locuieşte prin apropiere, spuse Sloan cu blândeţe.

Doamna Rivera încuviinţă din cap, cu privirea spre casa ei care se prăbuşea.

— O să chem o maşină, prin radio, să o aducă aici, se oferi Sloan.

La vremea când Sloan ajunse acasă, era deja atât de

târziu, încât nu-şi mai putea acorda timp pentru un duş şi un spălat pe cap. Parcă maşina pe aleea ei, îşi înşfăcă geanta şi o luă în grabă de-a lungul străzii, unde trebui să se strecoare printre două maşini

parcate de-a lungul. În timp ce se strecura printre cele două bare de protecţie, îşi spuse că a văzut pe cineva pe locul şoferului, într-o altă maşină, parcată mai departe; apoi umbra dispăru, ca şi cum persoana

respectivă s-ar fi lăsat în jos, în afara razei vizuale.

Sloan îşi reţinu pornirea de a cerceta şi îşi continuă drumul iute de-a lungul străzii. Era grăbită. Poate că persoana din maşină, dacă era

o persoană, scăpase ceva pe jos şi se aplecase să ridice obiectul. Poate că decisese să tragă un pui de somn. Dar cel mai probabil, văzuse doar o umbră pe parbrizul ecranat de frunzele palmierilor care se unduiau în

dreptul unei lămpi stradale.

Totuşi, cu coada ochiului continuă să urmărească maşina, un Ford, în timp ce se îndrepta spre şirul lung de tonete întinse de-a lungul drumului. Când dădu colţul după o

tonetă cu îngheţată, văzu aprinzându-se luminile din interiorul Fordului şi un bărbat înalt ieşind din maşină. Omul începu să se îndrepte agale spre plajă, deplasându-se într-un unghi care îl ţinea la sud de şirul

de tonete şi de-a lungul dunelor de nisip.

Sloan nu-şi mai putu stăpâni sentimentul de nelinişte şi încremeni pe loc, folosindu-se de latura construcţiei ca să se ascundă

vederii. În partea de nord a tonetelor cu gustări se întindea o porţiune de trei mile de plajă cu nisip, dotată cu chioşcuri circulare, folosite de ştrandişti pentru picnicuri şi grătare. Aceasta era zona

bună pentru plajă, înot şi petreceri şi acolo avea loc şi petrecerea lui Pete Bensinger.

În partea sudică a tonetelor, spre care se îndrepta străinul, nu se afla nimic altceva în afara dunelor acoperite cu

vegetaţie groasă, dune care ofereau puţin, într-o noapte întunecată, cu excepţia intimităţii, pentru cupluri şi pentru oamenii care sperau să se angajeze în acţiuni mai puţin inocente.

Sloan ştia că

telefonul tatălui ei îi dăduse o stare de agitaţie şi nervozitate, dar cu bărbatul acela coborât din maşină era ceva care o făcea în mod clar să se simtă neliniştită, profesional vorbind. În primul rând, îi

părea vag cunoscut; în al doilea rând, nu era îmbrăcat pentru o plimbare târzie pe plajă, dar mai ales, în acţiunile lui era ceva tainic, atât în timp ce se afla în maşină cât şi acum, afară din ea. Printre dune avuseseră loc

acţiuni necurate, trafic de droguri, chiar şi o crimă, acum câţiva ani.

Sloan se întoarse înapoi la colţul tonetei de îngheţată, apoi începu să-şi refacă drumul lipită de spatele tonetelor, ca

să poată ieşi în capătul sudic al şirului de clădiri. De acolo, va reuşi fie să-l pândească, fie să o ia pe urmele lui.

Înjurând în barbă nisipul care-i umplea pantofii, bărbatul stătea în

aşteptare în dreptul dunelor, pândindu-şi prada să apară pe plajă, de după tonete. Fusese atât de nebănuitoare, atât de uşor de urmărit, atât de previzibilă, încât faptul că nu apăru acum de după

tonete, aşa cum se aşteptase el, nu îl alarmă. Era grăbită şi cum nu mai apărea pe plajă, presupuse că uitase ceva acasă şi se întorsese din drum.

Decât să se întoarcă după ea, adunând mai mult

nisip în pantofi, se dădu câţiva paşi înapoi şi se ghemui între dune. Ascuns de nisip şi de vegetaţie, îşi luă o bomboană mentolată din buzunar şi-i aşteptă reapariţia în raza lui vizuală.

Îndepărtând învelitoarea argintie de pe bomboană, se aplecă în față, așteptând să o întrezărească în timp ce ea traversa din nou strada spre casă. Luna era ascunsă după nori, dar felinarul era

suficient de aproape de snack bar şi el reuşi să o vadă când ea reapăru brusc din spatele capătului sudic al clădirilor ca să dispară aproape instantaneu în dunele acoperite cu vegetaţie înaltă.

Manevra ei

neaşteptată îl şocă, adăugând savoare şi emoţie la ceea ce fusese până acum o urmărire cât se poate de atentă, dar necesară, vreme de patru zile. Ea punea ceva la cale. Ceva special.

Se ridică

prudent, întinzându-şi gâtul, cu simţurile în alertă la orice sunet, la orice umbră, dar ea părea să fi dispărut. Înjurând în barbă, se întoarse să urce colina din spatele lui. De la înălţime va reuşi să o depisteze.

— Stai unde eşti...

Vocea ei îl surprinse atât de tare încât scăpă din mâini iarba înaltă de care se ţinea şi alunecă la pământ. Pierzându-şi echilibrul şi incapabil să se

ridice în picioare în nisipul moale, se întoarse în loc, se împletici şi se întinse spre ea. Ea stătea doar puţin mai departe de atingerea lui, cu picioarele bine înfipte, uşor depărtate, cu braţele

întinse şi cu un Glock de nouă milimetri în mâini.

— Pune-ţi mâinile la spate, acolo unde le pot vedea, îi ordonă ea.

O clipă fu tentat să se supună. Era clar că-i văzuse pistolul când i se

desfăcuse jacheta, dar acum o să vrea să-l dezarmeze, ceea ce nu coincidea cu intenţia lui. Zâmbi încetişor, deliberat, în timp ce-şi ducea mâinile la spate.

— Un pistol cam mare pentru o fată ca tine.

— Prinde-ţi mâinile şi rostogoleşte-te pe spate.

Zâmbetul lui se lărgi, cunoscător.

— Cum, fără cătuşe?

Sloan nu avea cătuşe; nici măcar un şiret nu avea, să-

i lege mâinile. Ceea ce avea ea, era un bărbat înarmat, pe o plajă populată, care era suficient de stăpân pe el, sau de ciudat, ca să o întărâte şi să-i zâmbească, un potenţial psihopat care însă nu

manifesta nicio reacţie firească în acest sens.

— Fă ce ţi-am spus, îl preveni Sloan ridicând o idee mai mult arma, să-l convingă. Rostogoleşte-te pe spate, peste mâini.

Un alt zâmbet

bizar traversă faţa bărbatului, în timp ce cântărea instrucţiunile primite.

— Nu e un plan bun. Când o să te întinzi să-mi iei arma, eu nu trebuie decât să mă ridic puţin, să te apuc de

încheietură şi să te împuşc cu propria ta armă. Ai văzut vreodată cât rău poate face unui trup un nouă milimetri?

Tipul părea destul de nebun ca să ucidă pe oricine îi apărea în cale pe plajă şi ultimul

lucru pe care şi-l dorea Sloan era să-i dea ocazia să încerce să o dezarmeze.

Încordată dar calmă, îndreptă pistolul spre un punct dintre ochii lui.

— Nu mă face să-l folosesc, îl preveni

ea.

Ochii străinului se micşorară când observă schimbarea subtilă a ţintei ei; apoi se rostogoli uşor pe spate, peste mâini.

— Am la mine douăzeci şi cinci de mii de dolari, spuse

el schimbând tactica, ia-i şi dă-mi drumul. Nimeni nu va fi rănit; nimeni nu va afla.

Sloan îl ignoră. Dându-se înapoi, îndreptă pistolul în sus, spre apă şi trase trei runde, în succesiune rapidă;

apoi aţinti din nou pistolul asupra lui. Împuşcăturile răsunară în întuneric ca nişte tunuri într-un canion şi undeva de-a lungul ţărmului, cineva strigă, alarmat.

— De ce naibii ai

făcut asta?, întrebă el.

— Tocmai am cerut întăriri. Se află cu toţii chiar aici, pe plajă. Într-un minut sunt aici.

Atitudinea lui se schimbă brusc, sub ochii ei.

— În cazul acesta

este timpul să facem prezentările, izbucni el întorcându-se repede, preocupat. Sunt agentul special Paul Richardson, FBI, iar tu eşti pe cale să-mi arunci în aer acoperirea, detectiv Reynolds.

În afară de faptul

că o ştia pe nume şi că personalitatea lui suferise tocmai o radicală schimbare, Sloan nu avea vreun alt motiv să creadă că individul era altceva decât păruse să fie cu câteva clipe în urmă. Şi totuşi...

— Să-ţi văd

legitimaţia.

— Este în buzunarul hainei.

— Ridică-te încetişor, scoate-o cu mâna stângă şi aruncă-mi-o aici, îi ordonă ea urmărindu-i mişcările cu pistolul.

Un etui plat, din piele, aterizează la picioarele ei. Ţinând în continuare pistolul îndreptat spre el, Sloan se aplecă şi îl ridică, deschizându-l. Pe o parte se afla poza lui şi pe cealaltă, acreditările.

— Eşti mulţumită? o întrebă el, începând deja să se ridice în picioare.

Sloan nu era mulţumită; era furioasă. Îşi lăsă braţul să-i cadă şi începu să tremure din tot corpul, ca o

reacţie întârziată la extrema tensiune la care o supusese el.

— Asta a fost ideea ta despre amuzament, sau ai poate o altă scuză pentru faptul că m-ai speriat de moarte? îl întrebă ea.

El scutură din umeri, în timp ce îndepărta nisipul de pe crăcii pantalonilor.

— Am avut ocazia să aflu cum reacţionezi la stres şi am decis să profit de asta.

În timp ce îl

urmărea, Sloan îşi dădu brusc seama de ce i se părea cunoscut şi că nu îi spusese întregul adevăr.

— Ieri ai fost în parc şi astăzi, în parcarea de la primărie. Mă urmăreşti de câteva

zile.

În loc să-i răspundă, îşi trase în sus fermoarul jachetei, suficient ca să-i ascundă tocul din piele maronie de sub braţ; apoi, în sfârşit, îi acordă toată atenţia.

— Ai dreptate. Te urmăresc de câteva zile.

— Dar de ce? De ce este interesat FBI-ul de persoana mea?

— Nu ne interesează persoana ta. Ne interesează Carter

Reynolds.

— Ce?! întrebă ea uluită.

— Ne interesează tatăl tău.

Sloan se uită la el, mută şi deconcertată. Tatăl ei încetase de multă vreme să existe pentru ea. Carter

Reynolds nu era decât un nume pe care nimeni nu-l menţiona în prezenţa ei. Şi totuşi, în ultimele douăsprezece ore acest bărbat, acest nume părea să se ridice din cenuşa trecutului ei şi să se

lipească de ea ca funinginea.

— Nu ştiu ce credeţi voi că a făcut, dar indiferent ce anume, eu nu sunt implicată. N-am avut absolut nimic de a face cu el, toată viaţa mea.

— Ştim toate

astea. Aruncă o privire spre linia ţărmului, unde trei bărbaţi alergau în direcţia lor, unul dintre ei cu o lanternă care sălta în toate direcţiile, ca un far care o luase razna.

— Se pare că

întăririle tale sunt pe drum, spuse Richardson luând-o de umăr şi împingând-o înainte. Să mergem în întâmpinarea lor.

Sloan se mişca mecanic, dar îşi simţea picioarele ca lemnul şi creierul ca

rumegușul.

Agentul o instrui.

— Poartă-te firesc. Prezintă-mă. Dacă întreabă cineva, ne-am cunoscut la Fort Lauderdale, acum două luni, când ai participat la seminarule poliției

şi m-ai invitat la Bell Harbor, pentru sfârşitul de săptămână. Haide, zâmbeşte şi fă-le cu mâna.

Sloan încuviinţă din cap şi ascultă, dar nu se putea gândi la nimic altceva decât că FBI-

ul îl investiga pe Carter Reynolds... şi că o filase pe ea... şi că doar acum câteva clipe, acest agent FBI încercase să vadă dacă se lăsa mituită!

Primul se apropie Jess, cu mult înaintea celorlalţi,

cu respirația netulburată de goană.

— Am crezut că am auzit trăgându-se din direcția asta, spuse el privind dunele. Nu ai auzit?

Sloan făcu un efort curajos să pară amuzată în timp ce-

şi minţea un prieten de nădejde care tocmai alergase să o salveze.

— Au fost focuri de artificii, Jess. Le-au lansat doi adolescenţi, printre dune, după care au tuns-o.

— Au sunat ca

nişte focuri de armă, insistă Jess punându-şi mâinile în şolduri şi uitându-se peste umărul ei.

Peste câteva clipe, se opriră greoi lângă ei Ted Bumby şi Leo Regan.

— Am crezut că

am auzit focuri de armă, gâfâi Ted, dar Leo Regan era încă incapabil să vorbească. Douăzeci de kilograme în plus şi totala lipsă de antrenament îl făcură să se lase la pământ, prinzându-şi genunchii între

braţe şi încercând să-şi recapete suflul.

— Doi adolescenţi au lansat artificii, minţi Sloan din nou, simţindu-se tot mai nefericită.

Leo şi Ted acceptară variantă mult mai uşor decât

Jess, dar Jess era mai inteligent şi mult mai experimentat cu strada, un poliţist de oraş mare care se retrăsese într-o comunitate mai puţin violentă, dar ale cărui instincte erau în continuare

ascuţite. După alte câteva momente, Jess renunţă în sfârşit să mai cerceteze încruntat dunele şi se încruntă în schimb la ea.

— Petrecerea lui Pete este aproape pe sfârşite, spuse el

brusc. Tocmai ne întrebam de ce n-ai apărut.

Date fiind circumstanţele, nu exista decât un singur răspuns posibil.

— Mă îndreptam tocmai într-acolo.

Jess îşi coborî

mâinile din şolduri, abordând o atitudine ceva mai puţin agresivă, în timp ce-i studia companionul.

— El cine este?

Spre uşurarea lui Sloan, agentul FBI decise să se prezinte singur.

— Paul Richardson, spuse el întinzându-se să dea mâna cu Jess, apoi cu Ted şi cu Leo. Sunt un prieten al lui Sloan, din Ford Lauderdale, spuse el plin de o pozitivă cordialitate masculină.

— Dacă ai de gând să mai apuci ceva de mâncare la petrecerea lui Pete, ai face bine să te grăbeşti, îl preveni Leo pe agent, cu gândul numai la mâncare. Nachos au dispărut deja, dar cârnăciorii cu chili

sunt buni.

— Am avut o zi lungă, răspunse cu regret agentul Richardson; apoi se uită la Sloan şi spuse degajat:

— Sloan, tu poţi merge fără mine la petrecere.

Sloan intră în

panică. Intenționa să dispară fără să mai răspundă la alte întrebări! Îl demascase, iar el avea acum să dispară pur și simplu din Bell Harbor, lăsând-o în agonia incertitudinii, fără

posibilitatea de a afla de ce anume o urmărea FBI-ul. Era atât de disperată să-l oprească, încât efectiv se agăţă de el.

— Ah, dar vreau să-l cunoşti pe Pete. Nu stăm mai mult de câteva minute,

insistă ea.

— Zău că n-o să fiu prea amuzant în seara asta.

— Câtuşi de puţin, spuse Sloan dintr-un foc.

Ochii lui se micşorară.

— Eu nu am aceeaşi impresie.

— Efectiv nu poți să nu fi amuzant. Ești o persoană atât de interesantă.

— O să te dezamăgesc.

— Ba nu, insistă ea şi din disperare, Sloan recurse la şantaj şi le spuse prietenilor ei:

— Să vă explic cât de realmente de interesant este...

— Nu-i plictisi cu fleacuri, Sloan. Haide să mergem să-l cunosc pe prietenul tău şi să mâncăm ceva, o întrerupse el cu un zâmbet plin de

înțeles.

Leo se luminã la pomenirea mâncării.

— Ei, Paul, îți place anşoa?

— O ador, spuse Richardson entuziast, dar Sloan avu impresia că strânsese din dinți.

— Atunci ai

noroc, pentru că pizza e cu anşoa, drept care a rămas un munte. N-am mai cunoscut pe cineva căruia să-i placă anşoa, în afară de Pete şi acum de tine.

De-a lungul discuţiei, Jess îl

studiase insistent pe agentul FBI; apoi păru să-şi piardă interesul şi răbdarea.

— Dacă nu ne întoarcem la petrecere, o să vină petrecerea să ne caute.

— Să mergem,

spuse amabil agentul Richardson; apoi o ului pe Sloan petrecându-şi un braţ pe după umerii ei, într-un gest care păru firesc posesiv, afectuos. Doar că în strângerea puternică, de atenţionare, nu era

nimic afectuos.

Jess, Leo şi Ted îşi potriviră paşii cu ai lor şi cei patru bărbaţi trecură repede la o discuţie despre sport. În curând, relativa izolare a dunelor începu să facă loc unei întinderi de

plajă puternic luminată, unde radiourile portabile concurau cu zgomotul valurilor şi cearşafuri de plajă pătau nisipul ca nişte pansamente colorate, ocupate mai ales de cupluri tinere înclinate spre

romantism.

Capitolul 8

Chioşcul unde avea loc petrecerea lui Pete se afla în apropierea unui grătar şi mirosul de aprinzătoare de cărbuni şi de crenvurşti răsfierţi îi revoltă lui Sloan stomacul nervos.

Pete şi logodnica lui, împreună cu restul invitaţilor stăteau la câţiva metri distanţă, ascultându-l pe Jim Finkle cântând un superb cântec flamenco, la chitara cu care venise.

— Ar fi trebuit să

se facă muzicant profesionist, nu polițist, spuse Jess, alăturându-se auditoriului lui Jim.

Leo rămase totuşi o clipă în urmă.

— Mănâncă ceva, îl sfătui el pe Richardson făcând

un gest larg spre o masă din lemn acoperită cu cutii deschise de pizza, cu boluri largi cu resturi care prinseseră crustă, de sos cu brânză, chili şi salată de cartofi şi un platou cu crenvurşti reci şi

chifle.

— Băuturile sunt acolo, în răcitor. Serveşte-te, mai spuse Leo înainte de a se duce şi el să-l asculte pe Jim.

— Mulţumesc, aşa o să fac, spuse agentul Richardson şi cu mâna în

continuare pe umărul lui Sloan, o forţă să rămână lângă el până când ajunseră la masă. Sloan ştia că la început fusese mânios, dar pe drum părea să se fi relaxat cu adevărat, glumind cu Leo

despre bărbaţii cărora le plăcea să gătească şi râzând chiar la o remarcă a ei. De vreme ce nu-i divulgase adevărata identitate, Sloan presupuse că sentimentele lui faţă de ea deveniseră mai caritabile.

— Un singur cuvânt dacă o să spui în seara asta, care să mă deconspire, o să te acuz de obstrucţionarea justiţiei.

Furia lui nedomolită o luă pe nepregătite şi Sloan

rămase cu gura căscată, în timp ce lua automat farfuria întinsă de el. Zâmbind în continuare, el îi întinse un şerveţel, îşi luă şi lui unul şi se răsti la ea.

— Ai priceput?

După

ameninţarea care, Sloan ştia asta, nu era doar o vorbă aruncată în vânt, Richardson îşi puse în farfurie mâncare din fiecare bol şi luă un crenvurşti rece, dar Sloan observă că nu se atinsese de pizza, nici când

chitara se opri şi Leo, împreună cu restul grupului, se apropie de masă. În mod clar, devotamentul agentului Richardson faţă de ţară şi datorie înceta când era vorba de anşoa.

Arborând tonul calm, rezonabil, la care recurgea întotdeauna ca să neutralizeze situațiile emoționale, Sloan îi explică:

— De fapt nu aveam de gând să le spun nimic despre

tine, dar am dreptul la o explicaţie şi nu te puteam lăsa să dispari fără să-mi fi dat una.

— Ar fi trebuit să aştepţi până mâine.

Sloan înmuie un cip taco într-o salsa şi şi-l puse pe farfurie, decisă să

pără la fel de nonşalantă ca şi el.

— Serios? Şi anume cum te-aş fi găsit eu mâine?

— Tu n-ai fi putut. Dar te-aş fi găsit eu.

— Cu ce? Cu binoclul? sări ea cu ironie amară.

Replica ei păru aproape că îl amuză, dar omul ăsta era un adevărat cameleon, aşa încât nu putea fi sigură.

— Înţeleg.

— Hei, Sloan, unde ai fost?, o întrebă Pete. Cu braţul bine petrecut

peste umerii logodnicei lui şi cu o bere în mână, Pete îşi croi drum spre ei, urmat de Jess. Mary Beth era blondă şi zveltă, o fată drăguţă, timidă şi rafinată, care reuşea să pară la fel de fericită ca şi

Pete, fără să scoată un cuvânt.

— Scumpo, arată-le medalionul pe care ţi l-am dăruit ca un memento al săptămânii noastre dinaintea nunţii, îi spuse Pete, imediat ce Sloan termină să îi prezinte

„prietenului” ei Paul Richardson. Este din aur plin, de paisprezece carate, adăugă Pete mândru.

Mary Beth ridică medalionul greu, în formă de inimă, de la gâtul ei, ca să poată fi admirat

cum trebuie.

— Este superb, şopti Sloan încercând să se concentreze asupra a tot ce se petrecea în jurul ei, atentă la orice ar fi putut considera Richardson ca punându-i cazul în

„pericol”.

Agentul Richardson se aplecă în faţă să studieze medalionul, ca şi cum n-ar fi avut nimic altceva în minte acum decât să socializeze cu prietenii lui Sloan.

— Este cât se poate de frumos, spuse el.

Bătând recordul personal privind lungimea conversaţiei ei cu un străin, Mary Beth îi mărturisi:

— Luna trecută, Pete mi-a dăruit un

ceas din aur ca un memento al lunii dinaintea căsătoriei noastre.

— Înseamnă că este absolut nebun după tine, remarcă Richardson.

— Este obsedat, îl corectă Jess cu un surâs, dar Sloan abia

dacă-l auzi. Atenţia ei se întorsese asupra unei neaşteptate şi imediate ameninţări pentru mascarada agentului Richardson. De grupul lor se apropia Sara, însoţită de prietenul ei, ori Sara

nu uita niciodată un chip masculin atrăgător. Mai devreme, Sara declarase că nu intenţiona să stea prea mult la petrecerea lui Pete, dar iat-o totuşi aici. Agentul Richardson păru să observe

deruta lui Sloan şi îi urmă privirea.

— Iat-o pe prietena mea Sara, îl preveni Sloan, cât mai firesc cu putinţă.

— Împreună cu actualul ei „bărbatul-săptămânii”, spuse

Jess sarcastic, mai luând o gură de bere. Ăsta conduce un BMV de optzeci de mii de dolari. Albastru. Îl cheamă Jonathan.

În clipa aceea Sloan avea probleme mai mari decât ciondăneala absurdă

dintre cei doi cei mai buni prieteni ai ei. Le ieşi în întâmpinare de îndată ce cuplul se apropie de ei.

— Sara, bună! spuse ea vorbind repede, sperând să evite un posibil dezastru. Bună,

Jonathan, sunt Sloan, iar el este un prieten al meu, Paul Richardson, din Fort Lauderdale. În timp ce bărbaţii îşi dădeau mâna, Sloan încerca fără succes să o distragă pe Sara să-l studieze pe agentul FBI. Aţi

auzit artificiile, puţin mai devreme? Toată lumea a crezut că au fost focuri de armă.

— Nu, spuse Sara studiindu-l pe Richardson; apoi chipul i se luminã şi expresia intrigatã îi dispăru de pe faţă.

Te ştiu. Ai fost în parc, ieri!

— Da, am fost.

— Te-am văzut acolo. De fapt te-am arătat lui Sloan...

Auzind informaţia, Jess Jessup îşi coborî halba, studiindu-l intens pe

Richardson şi Sloan interveni repede.

— Din păcate, când mi l-ai arătat tu, Paul stătea cu spatele la mine, spuse ea râzând. Mă căuta prin parc, l-am ratat aşa că nu ne-am întâlnit decât puţin mai devreme.

Sara căscă gura la ea.

— Adică ştiai că o să vină aici?

— Fireşte că nu, spuse Sloan improvizând frenetic. Când l-am invitat să vină aici, Paul nu credea că o să reuşească să-şi

facă timp liber iar eu nu credeam să o să vină. Pe ultima sută de metri însă, a reuşit să se rupă pentru o parte din weekend şi a vrut să-mi facă o surpriză.

Interesul Sarei viră de la logistica

firavă a incipientei poveşti de dragoste a lui Sloan, la perspectivele financiare ale potenţialului prieten al acesteia.

— Să se rupă de la ce? întrebă ea.

Spre uşurarea lui Sloan, agentul FBI

se decise în sfârşit să o scoată din situaţia imposibilă în care se afla şi contribui cu o explicaţie.

— Lucrez în asigurări, spuse el politicos.

— Serios?! exclamă Sara cu un

entuziasm pe care Sloan ştia că de fapt nu-l simţea. Sara îşi dorea un soţ bogat şi era decisă ca şi Sloan să aibă parte de aşa ceva. Asigurările sunt un domeniu atât de interesant. Te ocupi de asigurări

comerciale, rezidenţiale sau individuale?

— Ne ocupăm de majoritatea domeniilor. Te interesează cumva încă o asigurare? se interesă el repede, părând gata să se lanseze pe panta

ofertelor. Era o tactică diversionistă magistrală, pentru că absolut nimeni nu ar fi vrut să se afle la o petrecere unde cineva încerca să le vândă o asigurare, iar el ştia precis asta. În alte circumstanţe, Sloan

ar fi fost impresionată şi s-ar fi amuzat.

— Nu, nu vreau aşa ceva, spuse Sara panicată de perspectivă.

Spre enorma uşurare a lui Sloan, Richardson decise să o smulgă din

acest coşmar.

— Sloan a fost atât de ocupată în week-endul acesta încât n-am reuşit încă să petrecem puţin timp împreună, iar eu trebuie să plec mâine, se adresă el micului grup din

jurul lor; apoi se uită la ea ca şi cum ar fi fost cel puţin prieteni foarte apropiaţi. Sloan, ce-ai zice să-mi faci o cafea înainte de a mă duce înapoi la hotel?

— Bună idee, reuşi ea să spună şi

fluturând mâna spre prietenii ei, se întoarse şi se îndepărtă împreună cu el.

Sara îi privi un moment nesfârşit; apoi îi spuse prietenului ei:

— Jonathan, mi-am lăsat puloverul

pe aici pe undeva. Cred că este pe pătura lui Jim. Te superi dacă te rog să mi-l aduci? Jonathan dădu din cap şi se îndepărtă.

Jess îl studie pe celălalt bărbat cu o strâmbătură cinică a buzelor; apoi mai

bău o gură de bere şi o întrebă sardonic pe Sara:

— Sara, spune-mi te rog, de ce toţi bărbaţii cu care ieşi tu au nume compuse din trei silabe?

— De ce toate femeile cu care ieşi

tu au un IQ din două cifre? contracară Sara, dar forța ei verbală slăbise, pentru că era preocupată de Sloan și de Paul Richardson. Stând lângă Jess, urmări cu privirea cuplul care traversa plaja,

spre stradă.

— Este un bărbat foarte atrăgător, remarcă ea gândind cu glas tare.

Jess ridică din umeri.

— Mie nu-mi spune nimic.

— Asta pentru că nu arată ca o

dansatoare topless.

— Nu am încredere în el, decise Jess ignorând remarca ei despre dansatoarea topless.

— Nici măcar nu-l cunoşti.

— Nici Sloan.

— Ba da, ea îl ştie, pentru că altfel

nu l-ar fi invitat aici, îl contrazise Sara loială, deşi în realitate era îndoită, pentru că Sloan nu pomenise nimic despre el, niciodată.

— Mă mir că nu eşti deja în drum spre biroul tău, să începi nişte

investigaţii serioase în legătură cu el, spuse Jess sarcastic.

— M-am gândit să aştept până mâine, ripostă Sara refuzând să-i dea satisfacţia că ar putea-o scoate din sărite.

— Eşti o mică scorpie mercenară.

Niciodată până atunci, în lunga lor istorie de rivalitate, Jess Jessup nu mai trecuse linia dintre sarcasm şi atac la persoană. Sara simţi lacrimi în ochi, ceea ce o enervă şi mai

mult.

— Tu chiar nu suporți să fi respins, nu-i aşa? contraatacă ea.

— Nu poți respinge ceva ce nu ți-a fost oferit. Şi pentru că tot suntem atât de direcți, continuă el

neîndurător, îmi poţi explica de ce oare Sloan Reynolds şi-ar dori ca cea mai bună prietenă o cochetă mercantilă, superficială, ca tine?

Sara simţi ca şi cum i-ar fi dat un pumn în stomac.

Niciodată în viaţa ei nu s-a confruntat cu un dispreţ atât de virulent din partea vreunei fiinţe umane, cu excepţia mamei ei, iar amintirile copilăriei o inundară, paralizând-o. El aştepta o ripostă pe

care însă ea era incapabilă să i-o ofere. Dintr-un motiv neştiut, ea şi Jess se displăcuseră reciproc de la prima vedere dar ea nu înţelesese, nu-şi închipuise că el efectiv o dispreţuia. Se holba la el, cu

ochii strălucitori de lacrimi; apoi îşi coborî privirea şi înghiţi, încercând să-şi forţeze cuvintele să iasă.

— Îmi pare rău, reuşi să spună şi se întoarse să plece.

— Îţi pare rău? repetă el. Pentru

ce?

— Pentru toate lucrurile pe care trebuie să le fi făcut eu ca tu să mă dispreţuieşti.

Se apropie Jonathan cu puloverul pe care i-l petrecu peste umeri şi se îndepărtară

împreună.

— Aş vrea să plec acasă, acum. Sunt cam obosită, îi spuse ea lui Jonathan.

Jess o privi îndepărtându-se.

— La naiba, spuse el cu furie; apoi strivi în mână

paharul de bere şi-l aruncă în container.

Capitolul 9

Sloan salută din cap un vecin care-şi plimba câinele pe plajă şi-i zâmbi unui cuplu care stătea de vorbă cu prietenii, în faţa curţii lor, dar în secunda în care intră în casă, renunţă la

mascaradă.

— De ce mă aflu sub supravegherea FBI-ului? întrebă ea.

— Ce-ar fi să-ţi explic totul la o cafea?

— Da, desigur, răspunse Sloan contrariată, după o pauză şi îl conduse

în bucătărie. Dacă era dispus să stea destul pentru o cafea, însemna că avea de gând să îi dea explicații sincere și nu să o repeadă scurt, așa cum se temuse ea.

Se duse la chiuvetă și umplu

cafetiera cu apă. În timp ce punea cafea în compartimentul respectiv, se uită la el peste umăr, privindu-l scoţându-şi haina de in şi aşezând-o pe speteaza scaunului. Avea în jur de patruzeci de ani, era

înalt şi cu o constituţie atletică, cu părul negru tuns scurt, cu ochi negri şi cu un maxiliar pătrat. Îmbrăcat cu o bluză polo, pantaloni sport şi pantofi din pânză, putea uşor trece drept un om de

afaceri atrăgător, distins, îmbrăcat sport, doar că sub braţ avea un toc din piele maro, din care ieşea un Sig-Sauer semiautomat, de nouă milimetri. Cum părea că se destinsese puţin, Sloan îl invită să

înceapă, păstrând un ton foarte politicos şi chiar zâmbindu-i uşor.

— Ascult.

Trăgând un scaun şi aşezându-se la masă, Richardson începu:

— În urmă cu două săptămâni am

descoperit că tatăl tău intenţiona să ia legătura cu tine. Ştim că îşi programase să te sune astăzi. Ce ţi-a spus?

Sloan puse cafetiera în priză, se întoarse şi se rezemă de bufetul

din melamină.

— Pe asta n-o mai şti?

— Detectiv, haide să nu ne mai jucăm.

Răspunsul lui scurt, dictatorial, o irită pe Sloan, dar avea ea un vag sentiment că dacă rămânea distantă şi

îşi juca cum trebuia cartea, el îi va spune absolut tot ce voia ea să ştie.

— Mi-a spus că a avut un atac de cord şi că vrea să merg la Palm Beach, pentru câteva săptămâni.

— Tu ce i-ai răspuns?

— Eu nici măcar nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată. L-am spus nu. Categoric, nu.

Paul Richardson ştia deja asta. Îl interesau doar atitudinea ei şi reacţiile ei spontane,

necenzurate, la întrebările lui.

— De ce l-ai refuzat?

— Tocmai ţi-am spus de ce.

— Dar ţi-a explicat că a avut un atac de cord şi că vrea să te cunoască înainte de a fi prea

târziu.

— Este deja cu treizeci de ani prea târziu.

— Nu eşti puţin impulsivă, aici? Ar putea fi vorba de o groază de bănet, de o moştenire.

Impresia lui că banii lui Carter

Reynolds ar trebui sau i-ar putea influența decizia, o umplu de dispreț pe Sloan.

— Impulsivă? Nu cred că poți spune asta. Când aveam opt ani, mama și-a pierdut slujba și câteva săptămâni

am mâncat doar hot dogs şi sandvişuri cu ulei de arahide. Mama voia să-l sune ca să-i ceară bani, dar eu am căutat într-un manual şi i-am demonstrat că untul de arahide este unul dintre cele mai hrănitoare

alimente de pe pământ; apoi am convins-o că untul de arahide îmi place chiar mai mult decât ciocolata. Când aveam doisprezece ani, am făcut pneumonie şi mama s-a speriat că o să mor dacă nu mă

duce la spital, doar că nu aveam asigurare. Mama mi-a spus că vrea să-l sune ca să garanteze el factura de spitalizare, dar eu nu a trebuit să mai merg la spital. Ştii de ce nu a trebuit să mai merg la spital,

agent Richardson?

— De ce? întrebă Paul, emoţionat fără să vrea de mândria aprigă, de demnitatea furioasă care emanau din ea.

— Pentru că exact în noaptea aceea am început să mă simt mai bine. Şi

ştii de ce m-am înzdrăvenit într-un mod atât de miraculos?

— Nu, de ce?

— M-am înzdrăvenit într-un mod atât de miraculos pentru că am refuzat să fac ceva care ne-ar fi

putut constrânge, vreodată, să acceptăm un cent de la ticălosul acela.

— Înţeleg.

— Înseamnă că o să înţelegi şi de ce nu vreau să mă ating de banii lui acum, când nu sunt nici bolnavă şi nici

flămândă. De fapt, în clipa de faţă singurul lucru pe care l-aş refuza mai repede decât banii lui este invitaţia de a petrece o vreme cu el la Palm Beach, pentru ca el să-şi poată adormi conştiinţa.

Sloan se întoarse şi scoase dintr-un dulăpior două ceşti de cafea.

— De ce anume ar fi nevoie ca să te facă să îţi schimbi hotărârea de a-l vizita?

— De un miracol.

Paul rămase

tăcut, aşteptând ca odată cu tocirea animozităţii, curiozitatea ei să iasă la suprafaţă. Credea că îi vor trebui câteva minute pentru această tranziţie emoţională, dar şi aici o subestimase.

— Carter Reynolds te-a trimis aici să încerci să-mi schimbi decizia? Te afli aici în mod oficial din partea FBI-ului, sau lucrezi oare pentru el, în timpul tău liber?

Sugestia ei era total lipsită de bază,

dar lui îi spunea că avea o imaginaţie inteligentă şi abilitatea de a face uşor aprecieri logice. Din nefericire, el nu considera niciuna dintre aceste calităţi ca un avantaj pentru el, în

rolul special pe care i-l acordase, în mintea lui.

— Biroul se interesează de anumite afaceri ale lui Reynolds şi de anumiţi parteneri ai lui, răspunse el ignorând acuzaţia. Am primit recent

informaţii care arată că este implicat în anumite activităţi necurate, dar încă nu avem suficiente dovezi că ar fi implicat direct sau cel puţin că ar avea ştiinţă de acestea.

În ciuda realei indiferenţe faţă de

tatăl ei, Paul observă că devenise foarte tăcută aflând că acesta ar putea fi un delincvent. În loc să simtă o firească satisfacţie la aflarea acestei veşti, lui Sloan efectiv nu-i venea să creadă aşa ceva despre el. Dar

depăşi totuşi repede momentul şi chiar îi zâmbi scurt, scuzându-se parcă; apoi turnă cafeaua în ceşti şi aduse tava la masă.

— În ce fel de activităţi credeţi că este implicat?

— Nu am

libertatea să-ți spun.

Așezându-se pe un scaun în fața lui, Sloan spuse:

— Nu înțeleg ce legătură poate avea asta cu mine. Doar voi nu credeți că sunt implicată în ce anume face el, adăugă ea, cu atâta

sinceritate în glas, încât Paul zâmbi în pofida dorinței.

— Nu credem asta. Până acum câteva săptămâni nu prezentai niciun interes pentru noi. Dar am avut un informator apropiat lui, care ne-a vândut

pontul despre intenţia de a te contacta. Din nefericire, începând de ieri acest informator nu mai este accesibil.

— De ce nu?

— A murit.

— De moarte naturală? insistă

Sloan, revenind în mod inconştient la detectivul din ea.

Aproape imperceptibila ezitare a lui Richardson îi spuse răspunsul chiar înainte de a-l rosti el.

— Nu.

În timp ce Sloan încă mai rumega, Richardson continuă:

— L-am ţinut sub supraveghere, dar nu am reuşit să obţinem suficiente probe ca să convingem judecătorul să ne

acorde dreptul de a-i asculta convorbirile. Reynolds deţine o garnitură impresionantă de birouri la San Francisco, dar afacerile le tranzacţionează în altă parte, posibil acasă. Este prudent

şi inteligent. Urmează să plece la Palm Beach şi am vrea să avem pe cineva acolo, aproape de el.

— Pe mine, conchise Sloan simţind cum se prăbuşeşte.

— Nu pe tine. Pe

mine. Aş vrea ca mâine să-ţi schimbi brusc sentimentele şi să-ţi suni tatăl. Spune-i că te-ai decis, că ai vrea să profiţi de ocazie ca să-l cunoşti şi că o să te duci la Palm Beach.

— Şi asta cu ce-o

să te ajute pe tine?

Richardson îi aruncă o privire inocentă, care nu era câtuşi de puţin inocentă.

— Desigur, o să vrei să vii cu un prieten, ca să nu te simţi complet singură acolo. Să ai

şi tu pe cineva cu care să-ţi poţi petreci timpul când nu ţi-l petreci alături de regăsitul tău tată.

Uluită de sugestie, Sloan se lăsă moale pe speteaza scaunului şi se uită la el.

— Iar acest prieten o să fi tu?

— Fireşte.

— Fireşte, repetă ea total derutată.

— Dacă Reynolds are vreo obiecţie să vii cu un prieten, spune-i că ne-am programat să petrecem împreună

concediul tău de două săptămâni şi că tu nu ai de gând să-ţi schimbi planurile de vacanţă decât dacă nu pot eu să vin. O să cedeze. Are în Palm Beach o casă cu treizeci de camere, deci nu mai contează un oaspete

în plus. Mai mult, nu se află în poziția de a-ți restricționa drepturile, tocmai acum.

O oboseală imposibil de stăpânit o cuprinse pe Sloan.

— O să trebuiască să mă gândesc puțin

la asta.

— Îmi poţi da mâine răspunsul, decise el; apoi se uită la ceas, mai luă câteva înghiţituri de cafea şi se ridică, întinzându-se după haină.

— Trebuie să plec la hotel, pentru un

telefon. Mâine dimineaţă mă întorc aici. Mâine eşti liberă, ceea ce ne va da timp să ieşim cu o poveste care să-i mulţumească pe toţi, de aici şi din Palm Beach. Sloan, nu ai voie să spui nimănui adevărul.

Asta îi include, în mod concret, pe Sara Gibbon, pe Roy Ingersoll şi pe Jessup.

Sloan consideră puţin ciudat şi neliniştitor faptul că el îi indusese în mod „concret” pe toţi aceştia, dar

după ce Richardson adăugă „Şi, evident, pe mama ta”, se simţi puţin mai bine.

— Nu am cuvinte să accentuez nevoia secretului absolut, continuă el în timp ce traversau livingul. Nimeni nu

trebuie considerat de încredere aici sau în Palm Beach. Riscurile sunt prea mari.

În dreptul uşii, Sloan îi aminti cu fermitate:

— Încă nu am fost de acord să merg cu tine la Palm

Beach. Totodată, nu este o idee bună să ne întâlnim mâine aici. Sara arde de nerăbdare să-mi pună întrebări despre tine, iar mama o să încerce să mă convingă să mă duc la Palm Beach, chiar dacă i-

am lăsat un mesaj pe robot că în niciun caz nu voi face asta. Probabil că vor apărea amândouă aici, la prima oră.

— În cazul acesta, unde ne putem întâlni?

— În acelaşi loc

unde ne-am întâlnit în seara asta – la dune?

În loc să răspundă, Paul îşi puse jacheta, studiind femeia tânără care aştepta răspunsul. În ultima oră se comportase calm şi eficient cu

un bărbat pe care îl credea un atacator înarmat, apoi, având doar câteva clipe să se replieze, se adaptase la nevoia de a-l prezenta pe atacator drept prietenul ei. În urmă cu doar câteva minute o studiase,

acceptând ideea că faimosul ei tată ar putea fi în realitate un criminal. În ciuda constituției delicate, minione, avea un fizic antrenat și o minte ageră. Dar chiar și așa, se vedea că ziua o vămuise. Arăta

tensionată şi epuizată şi simţi un neobişnuit ghimpe de vinovăţie pentru că îi slăbise vitalitatea şi căldura. Făcu un efort să o înviioreze puţin.

— Când o să mă vezi la dune, îmi

promiți că o să fi puțin mai blândă cu mine, de data asta? o întrebă el.

— Ai de gând să mă ataci din nou? contracară ea, reușind un zâmbet.

— Eu nu te-am atacat; m-am împiedicat.

— Prefer versiunea mea, îl informă ea trufaş şi Paul râse, în ciuda grijilor.

Totuşi, în timp ce traversa curtea, amuzamentul făcu loc preocupării pentru problemele pe care era posibil

ca ea să i le creeze, în Palm Beach. Iniţial respinsese ideea de a o folosi într-o acţiune sub acoperire, atât de complexă. Văzuse prea mulţi poliţişti de oraşe mici inepţi, fără experienţă şi corupţi, ca să nu-şi

fi dezvoltat o instinctivă neîncredere faţă de ei toţi, iar faptul că acest poliţist de oraş mic se dovedise a fi o tânără idealistă remarcabil de isteaţă şi de cinstită, care arăta ca o majoretă de

colegiu, nu îl liniştise în totalitate.

Nu-şi făcea câtuşi de puţin griji că va refuza să meargă la Palm Beach cu el. Bazându-se pe tot ce citise despre Sloan Reynolds în dosarul ei de la FBI, cât şi

pe propriile lui observaţii, era convins că ea va merge la Palm Beach. Aceeaşi integritate încăpăţânată care o făcuse, la doar opt ani, să aleagă untul de arahide în loc să ia legătura cu tatăl

ei pentru bani, o va obliga acum să-şi înghită mândria, să renunţe la atitudinea ei dreaptă, morală, de o viaţă şi să se ducă la el, la Palm Beach.

Capitolul 10

Motelul „Vedere la Ocean” nu oferea de fapt o vedere la ocean, exceptând pescăruşii cocoţaţi pe acoperiş, dar avea un bazin de înot, un salon deschis până la ora două şi cablu de

televiziune. Toate aceste facilităţi erau disponibile la ora unu, când Paul parcă în faţa intrării principale.

Televizorul din hol era pus pe CNN, dar sonorul era acoperit de tonomatele din

salonul în care vreo jumătate de duzină de oameni beau la bar şi ignorau ringul de dans. Paul ieşi pe o uşă din spate şi ocoli bazinul de înot, unde câţiva adolescenţi jucau volei pe apă, într-un constant refren de

obscenităţi bărbăteşti.

Când ajunse în camera lui, sună mobilul. Din obişnuinţă, nu din necesitate, îl lăsă să sune până când încuie de două ori uşa, o verifică şi trase draperiile de la

ferestre; apoi se duse la pat şi ridică receptorul. Vocea aparţinea unui agent pe care Paul îl cunoştea de ani de zile şi care fusese şi el în Bell Harbor în ultimele două zile, ajutându-l să o urmărească pe Sloan

Reynolds.

— Ei? întrebă agentul curios. Te-am văzut cu ea pe plajă, la petrecere. O să coopereze?

— O să coopereze, spuse Paul. Strângând receptorul la umăr, se întinse să dea

aerul condiţionat la maxim şi mirosul de aer rece, mucegăit, îl izbi în faţă.

— Am crezut că n-o s-o contactezi până mâine dimineaţă.

— M-am răzgândit.

— Când?

— Probabil când a apărut în spatele meu şi m-a aruncat la pământ. Nu, cred că a fost imediat după aceea, când a aţintit asupra mea un Glock de nouă milimetri.

Prietenul lui scoase un oftat.

— Te-a avut? Glumeşti!

— Nu, nu glumesc şi dacă speri în continua mea prietenie, te sfătuiesc să nu mai pomeneşti de asta.

În ciuda asprimii vocii, Paul nu se putu împiedica să

nu zâmbească amintindu-şi de remarcabilele jigniri la care fusese supus în seara aceasta de o femeie polițist naivă, lipsită de experiență, cântărind nici cincizeci de kilograme.

— Am auzit trei împuşcături. Cu toate medaliile ei de la academia de poliţie, mă mir că nu te-a zgâriat măcar.

— Nu în mine a tras. Prinsese ceea ce credea ea a fi un atacator înarmat, pe

o plajă aglomerată şi ştia că la mai puţin de trei sute de metri se aflau colegii ei. În loc să-şi asume riscul să mă dezarmeze singură, ceea ce ar fi putut pune în pericol siguranţa unor oameni nevinovaţi

care s-ar fi putut afla în jur, a tras în aer un semnal de ajutor. A fost o mişcare bună din partea ei. Prudentă, expeditivă şi imaginativă.

Se opri să tragă o pernă în sus pe tăblia patului şi se

întinse comod, înainte de a continua.

— La vremea când soseau ajutoarele, câteva minute mai târziu, aflase deja cine eram, înţelesese ce voiam de la ea şi îşi asumase rolul pe

care trebuia să-l joace. Având în vedere toate astea, a dat dovadă de o îndemânare şi de o adaptabilitate remarcabile.

— Deci pare perfectă pentru treaba ta.

Lăsându-şi capul

pe spate, Paul închise ochii şi se luptă cu propriile îndoieli.

— Eu n-aş merge atât de departe.

— Tot îţi mai faci griji că odată ajunsă la Palm Beach, înconjurată de toată bunăstarea şi de toţi

prietenii bogaţi ai tatălui ei, va fi tentată să schimbe tabăra?

— După ce am stat de vorbă cu ea în seara asta, mi se pare imposibil aşa ceva.

— Atunci care este problema?

Chiar tu ai spus că este deşteaptă, adaptabilă şi trage chiar mai bine ca tine. Cum Paul nu muşcă momeala, adăugă pe un ton vesel:

— Nu cred că ar trebui să-i aducem o acuză pentru faptul

că are picioare grozave şi este frumoasă.

În tăcerea plină de înţeles care urmă, umorul îi dispăru de pe chip.

— Paul, am stabilit că nu este coruptă, tu nu crezi că este coruptibilă,

iar acum ai descoperit că este deşteaptă. Ce naiba te preocupă?

— Ce mă preocupă pe mine este faptul că este o idealistă. Este clar că s-a făcut poliţistă pentru că vrea să ajute oamenii. Se

urcă în copaci după zmee şi caută câinii pe străzi; apoi rămâne de serviciu ca să consoleze o spaniolă a cărei casă ardea sub ochii lor. Între a mânca unt de arahide şi a-i cere bani tatălui ei, copil fiind, alege untul de

arahide. Este o idealistă până în măduva oaselor, ori tocmai asta mă preocupă pe mine.

— Pardon?

— Ştii ce este un idealist?

— Da, dar aş vrea să aud definiţia ta, pentru că până mai

acum zece secunde credeam că idealismul este o virtute rară.

— Posibil, dar nu este o calitate, din punctul meu de vedere, într-o situaţie ca aceasta. Idealiştii au un obicei discutabil de

a decide ei înşişi ce este bine şi ce este rău; ei îşi ascultă propriile voci; apoi acţionează în baza propriului discernământ. Dacă nu este temperat, idealismul nu se înclină în faţa nici unei alte autorităţi,

decât cea proprie. Idealiştii sunt imprevizibili în orice situaţie, dar într-o acţiune sensibilă ca aceasta, un idealist naiv ca Sloan Reynolds poate deveni o bombă nucleară.

— Din iluminata

ta incursiune în filosofie, presupun că ţi-e teamă că nu-ţi va permite să-i spui cum anume să gândească.

— Exact.

Sara îi spuse lui Jonathan noapte-bună de îndată ce ajunse la uşă; apoi

făcu un duş fierbinte, încercând să alunge gheaţa lăsată de răutăţile lui Jess. Într-un fel, atacurile verbale se declanşaseră între ei curând după prima lor întâlnire şi ea căpătase obişnuinţa să se apere

contraatacând periodic. Doar că în seara aceasta el mersese mult prea departe. Mai rău, exista un sâmbure de adevăr în cuvintele lui, Deea ce o duruse cel mai mult.

Îşi usca tocmai

părul cu prosopul, când sună soneria. Intrigată şi precaută, se înfăşură într-un halat lung, se duse în living şi se uită prin draperie, înainte de a se duce la uşă. În faţa casei era parcată o maşină

de poliţie. Probabil că Pete decisese să continue aici petrecerea, îşi spuse ea cu un zâmbet obosit iar ceilalţi vor sosi şi ei în curând.

Deschise uşa şi zâmbetul i se stinse brusc. Pe veranda ei

stătea Jess Jessup, cu părul negru ciufulit ca şi cum şi-ar fi trecut mâinile prin el - sau, mai curând, i-l ciufulise vreo femeie nesăţioasă de pe plajă, după plecarea ei. Judecând după expresia întunecată

de pe chipul lui, atenţiile doamnei trebuie să fi fost nesatisfăcătoare. Injectând cât mai multă gheaţă în tonul ei, Sara spuse cu dispreţ:

— Dacă nu te afli aici în interes oficial, pleacă şi nu

te mai întoarce vreodată. De dragul lui Sloan voi fi politicoasă cu tine când sunteți împreună, dar dacă nu, să stai departe de mine!

Ar fi vrut să spună mai multe, mai rele, dar îi veni

dintr-o dată să plângă, lucru care o făcu să se simtă ca o proastă, ceea ce o înfurie şi mai rău.

— Am venit să-mi cer scuze pentru lucrurile pe care le-am spus în seara asta, spuse Jess încruntându-se, mai

curând furios, când Sara îşi termină tirada.

— Perfect, răspunse Sara, rece. Ai făcut-o. Dar asta nu mă face pe mine să-mi schimb decizia. Dădu să închidă uşa, dar Jess o blocă cu

piciorul.

— Ce mai vrei? întrebă ea.

— Tocmai mi-am dat seama că nu am venit aici ca să-mi cer scuze. Înainte ca ea să poată reacţiona, o apucă de umeri şi o trase spre el.

— Ia mâinile de pe mine... izbucni Sara; dar gura lui se aplecă şi i-o captură pe a ei într-un sărut dur, căruia nu-ţi era greu să-i reziştI, până când deveni mai blând. Şocul şi furia şi un cumplit val de plăcere îi

accelerară pulsul, dar Sara rămase perfect nemişcată, refuzând să-i dea satisfacţia luptei sau cooperării.

De îndată ce o eliberă, Sara se dădu înapoi, cu mâna dreaptă căutând butonul uşii.

— Atacul este un excitant pentru păpuşelele alea cu care te întâlneşti tu? întrebă ea şi fără să-i aştepte răspunsul, îi trânti cu forţă uşa în nas.

Paralizată, Sara rămase locului până când auzi pornind

maşina poliţiei; apoi se întoarse încet şi se lăsă să alunece fără vlagă în jos pe uşă. Cu ochii uscaţi, se uită la accesoriile alese cu atâta grijă de ea, pentru living, o vază frumoasă de porţelan, un taburet vechi, pentru

picioare, o măsuță Louis XIV. Erau piese fine, de calitate, pe care le adora – simboluri frumoase ale vieții frumoase pe care și-o plănuise pentru ea și pentru copiii pe care-i va avea într-o bună zi.

Capitolul 11

Se înseră când Carter Reynolds închise telefonul, în biroul lui de acasă şi se roti în scaun, privind afară pe fereastră largă, circulară, din spatele său. La orizont se întindea

linia cerului din San Francisco, învăluit în ceață – misterios, incitant. Peste două săptămâni avea să schimbe toate astea pentru cerul albastru, monoton, de martie, din Palm Beach, o tradiție pe care bunica lui nu îi

permitea să o schimbe.

În ultimul timp începuse să privească călătoriile bianuale la Palm Beach ca plictisitoare, nepermise intruziuni în propria lui viaţă, dar după

acest ultim telefon, călătoria devenea dintr-o dată plină de posibilităţi de schimbare în viaţa lui. Rămase aproape o oră acolo, contemplând o complexă varietate de scenarii; apoi se roti la loc şi apăsă

butonul intercomului.

— Unde este doamna Reynolds? întrebă el.

— Cred că se odihneşte în camera ei, în aşteptarea cinei, domnule.

— Şi fiica mea?

— Cred că este cu

doamna Reynolds, citindu-i, domnule.

Mulţumit că femeile erau împreună, se ridică şi o porni spre etajul trei unde, în urmă cu patruzeci de ani, arhitectul bunicului său stabilise că trebuie amplasate

apartamentele familiei. Ignorând liftul, urcă pe scara largă cu balustradă ornamentală, din fier forjat negru; apoi o luă spre dreapta, de-a lungul unui hol lambrisat, de pe pereţii căruia îl priveau

preocupaţi, din ramele lor grele, bogat sculptate, portretele strămoşilor săi.

Când Paris răspunse ciocănitului şi îl invită înăuntru, spuse:

— Mă bucur că

sunteţi amândouă aici.

Încăperea îl făcea să se simtă claustrofob, cu draperiile ei castanii permanent trase peste ferestre, ca să blocheze afară lumina şi cu mirosul acela de lavandă

care plutea în aer. Încercând să nu se lase deprimat, îşi petrecu braţul peste umerii lui Paris şi îi zâmbi bunicii care stătea într-un fotoliu baroc, aproape de şemineu. Cu părul alb strâns într-un coc şi cu

trupul fragil drapat într-o rochie cenuşie, cu guler înalt, ţinut împreunat de o broşă mare, lucrată în filigran cu rubine, Edith Reynolds arăta ca o prosperă *Mama Artistului*, celebrul portret al

lui Whistler, cu excepţia coloanei vertebrale, mai puţin rigidă.

— Ce este, Carter? întrebă ea cu glasul imperios. Şi fii rapid. Paris îmi citea şi ne aflam într-un moment interesant al

poveştii.

— Am veşti formidabile pentru amândouă, spuse el aşteptând politicos ca Paris să se aşeze. Tocmai m-a sunat Sloan. Şi-a schimbat sentimentele. A decis să vină la Palm Beach şi să stea cu

noi câteva săptămâni.

Bunica se lăsă relaxată pe spate, în fotoliu, iar Paris sări în sus dintr-al ei, cu expresia la fel de opusă ca şi reacţiile lor fizice, la aflarea veştii.

— Ai lucrat bine,

îi spuse bunica înclinând regal din cap şi subţiindu-şi uşor buzele, în ceea ce însemna pentru ea că zâmbea.

Fiica lui cu părul castaniu se zgâi la el ca un cal pur sânge tensionat, gata să sară peste obstacol.

— Nu... nu poți veni așa aici și să-mi arunci vestea asta în ultimul minut! Am crezut că n-o să vină. Nu este corect. Nu trebuie să mă pui în situația asta! Nu vreau să merg la Palm Beach!

— Paris, nu fi

ridicolă. Sigur că o să vii la Palm Beach. Carter se întoarse spre uşă, ultimele lui cuvinte fiind rostite politicos, dar cu forţa calmă a unui edict. Adăugă, întorcându-se spre ea:

— Şi în timp ce

vei fi acolo, mă aştept să petreci cât mai mult timp posibil cu Noah. Nu te poţi mărita cu un bărbat, când îl eviţi cu orice ocazie.

— Nu l-am evitat; a fost plecat în Europa!

— O să fie şi el la

Palm Beach. Poți recupera timpul pierdut, cât o să fi acolo.

Courtney Maitland se cocoță pe brațul fotoliului din piele din fața biroului fratelui ei, privindu-l încărcând dosare în două

serviete.

— Abia te-ai întors din Europa şi pleci din nou, se plânse ea. Petreci mai mult timp în alte părţi decât aici, acasă.

Noah îi aruncă o privire surorii lui vitrege, de

cincisprezece ani, purta o fustă strâmtă, lucioasă, care abia îi acoperea pulpele superioare şi un top strâmt, de un roz aprins, care abia îi acoperea sânii. Arăta ca o adolescentă drăguţă, îmbufnată, prea

răsfățată, cu un gust groaznic pentru haine deșănțate care, din punctul ei de vedere, erau în regulă.

— Oricum, unde naiba îți faci cumpărăturile? o întrebă el.

— Întâmplător

sunt îmbrăcată după ultimul răcnet al modei, moda mea, îl informă ea.

— Arăţi ca o paraşută.

Courtney trecu peste asta.

— Deci, câtă vreme ai de gând să lipseşti de data

asta?

— Şase săptămâni.

— Afaceri sau plăcere?

— Puţin din fiecare.

— Aşa ai descris deplasarea în Paraguai, când m-ai luat şi pe mine,

spuse ea cutremurându-se elocvent. A plouat tot timpul şi prietenii tăi de „afaceri” umblau cu mitraliere.

— Nu ei. Bodygarzii lor aveau mitraliere.

— Iar prietenii

tăi de afaceri aveau pistoale. Le-am văzut.

— Ai avut halucinaţii.

— În regulă, tu ai dreptate şi eu greşesc. În Peru, asociaţii tăi aveau pistoale care le ieşeau de sub haină,

nu în Paraguai.

— Acum mi-amintesc de ce am încetat să te mai iau cu mine în călătoriile de afaceri. Eşti o adevărată pacoste.

— Sunt atentă.

De pe birou alunecă o hârtie şi

Courtney o ridică şi i-o dădu.

— Oricum, rezultatul este acelaşi, spuse el luând hârtia, uitându-se la ea şi adăugând-o celorlalte din geantă. Iar întâmplător, de data

asta mă duc la Palm Beach, nu în Paraguai sau în Peru. Palm Beach, ţi-aminteşti? Avem o casă acolo. Mergem acolo în fiecare an, în vacanţa ta de iarnă. Tatăl tău este acolo, acum. Iar tu şi cu

mine vom fi acolo mâine.

— Nu merg acolo, anul ăsta. Tata o să-şi petreacă iar tot timpul pe terenul de golf. Tu o să-ţi petreci din nou tot timpul în spatele uşilor închise, în şedinţe sau

teleconferinţe, iar când nu faci asta, înseamnă că eşti pe *Apparition*, în şedinţe şi teleconferinţe pe iaht.

— Mă faci să mă simt mai plictisitor decât praful.

— Eşti

plictisitor...

Noah îi aruncă o privire şi schimbarea aproape imperceptibilă a expresiei lui o făcu pe Courtney să se corecteze repede.

— Vreau să spun că duci o viaţă plictisitoare. Numai

muncă, fără distracție.

— Un contrast puternic cu viața ta. Nicio mirare că nu poți vedea meritele vieții mele.

— Ce femeie norocoasă o să fie obiectul trecător al atențiilor tale

sexuale, cât stai în Palm Beach?

— Cauţi bătaia cu lumânarea.

— Sunt prea mare pentru bătaie. În plus, nu eşti nici tata şi nici mama mea.

— Asta reafirmă credinţa mea că

există un Dumnezeu.

Cortney decise să schimbe subiectul.

— Ieri am văzut-o pe Paris la Saks Fifth Avenue. Pleacă şi ei la Palm Beach. Ştii, Noah, dacă o să fi neatent, o să te trezeşti într-o

dimineaţă însurat cu Paris.

Noah aruncă un stilou şi un pix din aur într-una din servietele diplomat şi o închise; apoi îi formă cifrul.

— Asta ar fi cea mai scurtă căsnicie din istorie.

— Nu-ți place de Paris?

— Ba da.

— Atunci de ce nu te însori cu ea?

— Pentru început, este cu mult mai tânără decât mine.

— Ai dreptate. Ai patruzeci de ani,

deci ţi-a trecut vremea.

— Încerci să fi nesuferită?

— Nu trebuie să încerc; la mine asta e ceva natural. Dacă şi lui Paris i-ar fi trecut vremea, te-ai fi însurat atunci cu ea?

— Nu.

— De ce nu?

— Tu vezi-ţi mai bine de treaba ta.

— Tu eşti treaba mea, spuse ea dulce. Tu eşti cea mai apropiată familie, pentru mine.

Era o manevră deliberată, ca să-l

îmblânzească şi să-i manipuleze, iar Noah ştia asta. Şi era oarecum, eficientă, aşa că el nu spuse nimic şi decise să-şi păstreze suflul pentru bătălia pe care avea să o aibă cu ea, legată de plecarea ei la Palm

Beach. Tatăl ei se gândea să rămână permanent acolo, unde să o şi înscrie pe Courtney la şcoală, dar Noah nu avea nicio intenţie să se implice în acest război.

— Chiar nu vrei să te însori cu

nimeni?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că am mai trecut pe acolo şi nu mi-a plăcut.

— Jordanna te-a făcut să urăşti căsătoria? Paris zice că Jordanna te-a făcut să urăşti toate

femeile.

Noah îşi ridică privirile din dosarele pe care le sorta, cu o cută de nerăbdare pe frunte.

— Crede ea asta?

— Paris nu ştie nimic despre femeile pe care le urci pe iaht, sau

despre cele care se strecoară afară din camerele tale de hotel, pe care le-am văzut eu în rarele ocazii în care mă iei undeva cu tine. Ea crede că eşti rănit şi nobil şi un celibatar convins.

— Perfect. Laş-o

să creadă tot aşa.

— Prea târziu. Îmi pare rău. I-am spus totul despre ele. Tot adevărul teribil, sinistru.

Noah îi scria o notiţă asistentului său şi nu se opri din scris şi nici nu-şi pierdu concentrarea.

— Te iau cu mine la Palm Beach.

— Nicio şansă! Nu poţi.

Noah se opri acum din scris şi-i aruncă o privire care pe alţii i-ar fi făcut să se înfioare.

— Ascultă-mă, te duci şi-ţi faci

bagajele. Acum, spuse el calm.

— Nu mă duc.

— Perfect. O să te iau aşa cum eşti şi o să trăieşti în ţinuta asta dezgustătoare. Este decizia ta.

— Glumeşti.

— Nu glumesc. Ar trebui să ştii asta

mai bine ca oricine, după toţi aceşti ani de confruntări.

— Te urăsc, Noah.

— Puţin îmi pasă. Iar acum, du-te şi împachetează şi mâine dimineaţă ne vedem jos, în hol.

Courtney coborî

de pe brațul fotoliului, cu ochii strălucind de lacrimi neascunse. Lacrimile se dovediră inutile. Noah era de neclintit.

Capitolul 12

Preocupată de iminenta plecare la Palm Beach, Sloan nu observă în spatele ei maşina de patrulare a lui Jess decât abia la vreo milă de casă, când el îi făcu semn cu luminile. Surprinsă

de flaşurile din spatele ei, se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu salutând-o cu degetul mare în sus.

— Vacanţă plăcută, îi strigă el în microfon.

Când Sloan intră pe alee, văzu maşina

Sarei parcată în spatele maşinii lui Kimberly iar Paul Richardson era acolo, rearanjând valizele în portbagajul unui cupeu albastru strălucitor, pe care îl închinase probabil pentru această

călătorie. Sloan nu-l mai văzuse în cele două săptămâni de când acceptase să meargă la Palm Beach, dar el venise de Ziua Preşedintelui, ca să ia masa cu ea şi cu mama ei. Îi fusese mult mai uşor să o

convingă pe Kimberly, în timpul prânzului, că era romantic interesat de Sloan, decât îi era acum să bage bagajele în maşină, observă ea. În sfârşit renunţă, scoase afară una din valizele lui şi

deschise portiera maşinii.

— Ai nevoie de ajutor? se oferi ea în timp ce Paul încerca să vâre valiza umflată pe bancheta din spatele şoferului.

— Nu, de un trailer aş avea eu

nevoie, spuse el cu un zâmbet strâmb.

— În cinci minute sunt gata, promise Sloan.

Cum ea îşi făcuse doar două valize medii, presupunea fie că portbagajul era foarte mic, fie că bagajul agentului

Richardson era foarte mare dar nu avea de gând să comenteze despre valize sau despre conţinutul lor. De îndată ce mama ei şi Sara înţeleseseră că Sloan avea să meargă la Palm Beach, începuseră

să discute despre haine, ţinând-o tot aşa până când Sloan nu mai putuse suporta un singur cuvânt pe tema asta.

Ei nu-i plăcuse niciodată să cheltuiască bani pe haine şi spre

deosebire de mama ei şi de cea mai bună prietenă a ei, Sloan nu considera călătoria asta drept un motiv să-şi schimbe obiceiurile şi nici „imaginea”. Fireşte, ele nu aveau cum să ştie că ea se ducea la Palm Beach

ca să-şi spioneze tatăl, aşa că îşi făceau vise mari pentru această călătorie şi spre amuzamentul frustrat al lui Sloan, visele lor se rezumau obsedant la îmbrăcăminte.

— Carter o să fie

uluit când o să te vadă în ţinuta aceea neagră, de cocktail, cu paiete, din vitrină de la Faylene. O să ţi-o cumpăr eu, îi spusese fericită Kimberly în ziua în care aflase despre iminentul voiaj.

Speranţele Sarei pentru Sloan erau de altă natură, când îi spusese visătoare:

— Parcă te văd în Clubul Polo din Palm Beach, îmbrăcată în rochia mea colantă din olandă, când o să-şi facă apariţia

„Domnul Perfect”, frumos, bogat, înnebunitor...

— Încetaţi odată, amândouă, le întrerupsese Sloan cu fermitate. Mamă, să nu îndrăzneşti să cheltuieşti un dolar pe ceva pentru mine. Dacă o să faci

asta, o să trimit totul înapoi, neîmbrăcat. Sara, apreciez oferta ta, dar refuz să fac pe bine-îmbrăcata ca să-i impresionez pe Carter Reynolds.

— În regulă, dar cum rămâne cu impresionarea

„Domnului Perfect”?

— Pare perfect pentru tine, nu pentru mine, sublinie Sloan cu un zâmbet drăgăstos. În plus, nu uita că merg cu Paul, da?

— Da, dar nu eşti logodită cu el, deci

nu văd niciun rău în a-ți păstra opțiunile deschise iar rochia mea roşie este efectiv perfectă. Este „seducătoare” dar nu „insinuantă”...

— Te rog, nu începe, pledase Sloan acoperindu-şi

urechile în disperarea ei de a o opri pe Sara să se lanseze într-una din entuziastele ei naraţiuni despre modă. Haide să facem o înţelegere. Sunt de acord să-mi păstrez deschise opţiunile, dacă

închizi subiectul hainelor. Se ridică de pe scaun, ca să-şi ilustreze decizia de a pune pentru totdeauna capăt discuţiei şi le anunţă că se duce la culcare.

Dar discuţia nu se terminase aici;

continuase aşa, zi de zi, ceas de ceas, în prezenţa şi în absenţa ei. De fapt, Kimberly şi Sara fuseseră atât de insistente, încât în momentul în care Sloan le îmbrăţişă de la revedere, aproape că se

aşteptase ca Sara să mai scoată un sac pentru haine, plin cu alte toalete de-ale ei, din care să-şi aleagă ce vrea. În loc de asta, amândouă o sfătuiră să se distreze cât mai bine şi rămaseră în pragul uşii, să o

petreacă.

Kimberly îl privi pe Paul Richardson ocolind maşina şi deschizând politicos portiera pentru Sloan.

— O să arate fantastic în rochia aceea neagră, de cockteil, cu paiete,

prezise Kimberly fericită. Are o garderobă nouă, frumoasă, ca să înceapă o viaţă nouă, frumoasă, o viaţă care să-l includă pe tatăl ei şi pe Paul Richardson.

— Şi care să includă şi rochia

mea roşie, din olandă, adăugă Sara chicotind nervos.

Maşina începu să se îndepărteze de rigolă şi cele două femei, cu expresii inocente, le făcură cu mâna.

— Paul a fost foarte dulce că a

ascuns celelalte două valize, spuse Kimberly.

— Da, a fost, conveni Sara, dar zâmbetul ei trăda îndoiala. M-aş simţi mult mai bine dacă povestea asta de dragoste a lor nu ar fi apărut atât de

brusc. Vreau să spun că mi-aş fi dorit ca Sloan să îl fi cunoscut mai bine.

— Eu nu, îi spuse Kimberly veselă, uluind-o pe Sara. Sloan a fost întotdeauna mult prea serioasă în viaţă şi mult prea

precaută cu bărbaţii. Ca să-ţi spun adevărul, îmi doresc de ani de zile să fi fost mai... mai... impulsivă!

Arătând cu capul spre maşina care se îndepărta, Sara îi zâmbi femeii pe care o iubea mai mult

decât pe propria ei mamă.

— Cred că ţi-ai văzut visul cu ochii, mamă.

Capitolul 13

Se aflau pe drum de aproape două ore şi Paul aruncă o privire îngrijorată spre tăcutul lui pasager. Sloan stătea foarte tăcută şi nemişcată, fără să-şi trădeze gândurile, dar cu

fiecare milă care trecea, aproape că îi putea simţi spaima crescândă, tensiunea tot mai mare şi inima i se strânse de remuşcare pentru ceea ce era obligată să facă.

Ca să evite să-i

dea orice informaţie care ar fi putut-o face să se răzgândească, de la Ziua Preşedintelui nu mai vorbise decât o singură dată cu ea, la telefon. În timpul acelei conversaţii, Sloan încercase să-i pună

câteva întrebări despre tatăl şi sora ei, dar el insistase să păstreze această discuţie pentru călătoria lor spre Palm Beach. Acum era gata să-i răspundă la întrebări, dornic să o ajute să-i fie mai

uşor, dar ea părea incapabilă să scoată un cuvânt sau măcar să se uite în ochii lui când el spunea câte ceva.

Paul încercă să-i spună ceva încurajator, care ar fi putut decurge din această poveste.

Dacă ar fi fost o fată obişnuită, care urma să-şi cunoască pentru prima oară tatăl şi sora, cu siguranţă că speranţa unei viitoare apropieri ar fi întărit-o pentru ce o aştepta. Dar Sloan nu se întâlnea cu ei

din motive sentimentale; ea îşi înghiţea mândria, acţionând din datorie şi se ducea acolo ca să-i spioneze.

Posibilitatea unui îndepărtat final fericit pentru ea era vagă, deci Paul

inventă una, în parte ca să-şi adoarmă lui conştiinţa, în parte ca să-i ridice ei moralul. În basmul lui, Carter Reynolds se dovedea a fi nevinovat de activităţi criminale, îşi manifesta un

puternic ataşament părintesc faţă de Sloan şi amândoi sfârşeau prin a ţine unul la altul.

Ignorând şansele îndepărtate pentru un astfel de scenariu, Paul spuse:

— Sloan, acum

poate că nu ţi se pare deloc aşa, dar nu este exclus ca această călătorie să aibă un deznodământ cât se poate de bun pentru întreaga ta familie.

În sfârşit, Sloan îşi întoarse spre el privirea până atunci

ațintită asupra parbrizului. Interpretând gestul ca pe o vagă încurajare, Paul continuă:

— În momentul de față, tatăl tău este doar un suspect pe care îl investigăm noi. Tu ne ajuți să

ne apropiem mai mult de el şi de fapte şi după ce vom face asta, am putea descoperi că este absolut nevinovat de orice activitate criminală.

— Şi care crezi că sunt şansele?

Paul ezită. Nu

voia să-i insulte inteligența sau să-i răsplătească încrederea, amăgind-o.

— Mici, spuse el cu sinceritate. Dar există posibilitatea asta. Acum haide să considerăm situația dintr-un punct de

vedere mai personal: nu există niciun dubiu că nu s-a purtat ca un tată, dar în mod clar are nişte regrete, altfel nu te-ar fi contactat. Niciunul dintre noi nu ştie cu exactitate tot ce a dus la destrămarea

căsniciei părinţilor tăi, dar bazându-mă pe ce mi-ai spus tu, mama lui a fost instigatorul divorţului şi al aranjamentelor pentru custodie. Ea este cea care a venit în Florida şi l-a luat înapoi la San

Francisco, după atacul suferit de tatăl lui. Corect?

— Da, dar el a fost de acord cu planul ei.

— Adevărat, dar la vremea aceea era încă tânăr. Poate că a fost de acord cu ea din slăbiciune, sau

din lipsă de maturitate, sau din laşitate, sau pentru că ea l-a convins că aceasta era sacra lui datorie faţă de familie, cine ştie? Este vorba aici mai ales de slăbiciune de caracter, ceva ce nu este în mod

obligatoriu permanent sau de neiertat. Tot ce ştim noi sigur este că ea a murit acum trei luni şi aproape imediat după asta, tatăl tău te roagă să te reconciliezi cu el.

Sloan înţelese că Paul încerca în mod

sincer să o ajute, dar o făcea totodată să se simtă încurcată şi nesigură, când ea se simţea deja gâtuită de alte emoţii pe care nu şi le putea stăpâni. Voia să-l roage să înceteze, dar un anumit

înnăscut simţ al dreptăţii sau poate simpla curiozitate o împinseră să-l determine să-şi continue cu încă un pas raţionamentul.

— Dar sora mea? Ce posibilă justificare are ea pentru faptul că nu

a încercat niciodată să mă contacteze?

Paul îi aruncă o privire piezişă.

— Poate că ea se întreabă de ce propria ei mamă nu a încercat să o contacteze pe ea?

— Condiţiile înţelegerii semnate

de mama mea, forţată de ei, nu îi permiteau să o contacteze pe sora mea.

— Poate că Paris nu ştie asta.

Sloan îl privi intens, încercând să-şi suprime primul, prostescul

semn de speranță simțit în toate aceste decenii, pentru o posibilă reunire a familiei.

— Spuneai că ai avut un informator în casa lor din San Francisco. Ți-a spus el cumva ceva despre asta?

— Nu. Paris nu ne-a interesat niciodată prea mult. Tot ce ştim despre ea este că unii o cred distantă şi rece, în timp ce alţii spun că e tăcută, rafinată şi elegantă. Toată lumea este de acord că e frumoasă.

Este o jucătoare de tenis de nivel naţional, o jucătoare de golf cu gradul cinci şi maestră la bridge. Când joacă în turnee, face de obicei echipă cu tatăl ei, care şi el este jucător de tenis de nivel naţional, un

excelent jucător de bridge şi un jucător de golf cu gradul zero.

Sloan îşi exprimă indiferenţa aproape de sacrilegiu faţă de aceste frivole realizări dându-şi ochii peste cap şi ridicându-şi umerii,

cu mâinile în sus, în semn de prostii, un gest care era într-un fel atât de savuros şi atât de neaşteptat de drăgălaş, încât Paul îşi stăpâni cu greu râsul.

— Apoi mai există şi Edith, spuse el pomenindu-

l pe ultimul membru supravieţuitor al familiei. Este şi ea la Palm Beach.

— Edith? repetă Sloan.

— Străbunica ta, din partea tatălui. Este un dragon de nouăzeci şi cinci de ani, continuă el fără

menajamente, cu un temperament iute şi care îi terorizează şi îi intimidează pe toţi cei care-i trec pe potecă. Este şi o cărpănoasă notorie. Valorează cincizeci de milioane de dolari, dar face scandal dacă arde

mai mult de un bec într-o cameră.

— Pare a fi încântătoare, spuse Sloan sec; apoi trebui să-şi înfrângă conştientizarea stânjenitoare a propriei ei sobrietăţi: chiar săptămâna trecută o

făcuse Sara zgârcită iar propria ei mamă se plângea că Sloan ura să se despartă de bani. Dar Sara şi Kimberly erau amândouă nişte cheltuitoare fără speranţă, îşi spuse Sloan repede. Pe de altă partea, ea trăia

dintr-un buget restrâns, pentru că aşa învăţase din copilărie şi pentru că salariul ei de poliţist îi lăsa foarte puţini bani de economisit. Cu siguranţă că ar cheltui mai mult dacă ar avea mai

mulți bani. Mă rog, ceva mai mult.

Mulțumit că a mai destins-o puțin cu scenariul celei mai fericite variante, Paul o lăsă o vreme cu gândurile ei, dar în timp ce se apropiau de ieşirea din

autostradă pentru Palm Beach, ştiu că trebuia să o aducă înapoi la realitate. După eforturile de a-i prezenta rudele cu o faţă cât de cât umană şi cât mai agreabile, trebuia acum să-i reamintească faptul

că tatăl ei era un suspect iar ea avea rolul să-l spioneze.

— Casa tatălui tău e cam la zece minute de aici. Mai devreme ți-am oferit cel mai bun scenariu. Mă tem că acum trebuie să ne pregătim pentru cel

mai rău scenariu. Haide să revenim la poveştile noastre, ca să ne putem face treaba.

Sloan se întoarse în banchetă, acordându-i toată atenţia.

— Bine, dă-i drumul.

— Le vom spune că ne-am cunoscut la Fort Lauderdale, acum cinci luni, când eu participam la un seminar despre asigurări, îi explică Paul reamintindu-i detalii personale despre el, pe care ea

ar fi trebuit să le cunoască. Tatăl meu este Clifford; pe mama o chema Joan. A murit de mult, pe vremea când eu eram copil; am crescut în Chicago şi am absolvit Loyola University. Lucrez

pentru Woridwide Underwrites Inc. Noi doi nu ne-am putut întâlni prea des pentru că locuim atât de departe unul de altul şi de aceea a fost atât de important să petrecem împreună aceste două

săptămâni. Paul acţionă semnalizarea şi schimbă banda, pregătindu-se pentru intrarea în Palm Beach.

— E limpede până acum?

Sloan încuviinţă din cap. Discutaseră

toate astea de Ziua Preşedintelui, dar acum începuse să devină curioasă.

— Este ceva adevărat în tot ce ai spus?

— Nu, răspunse el pe un ton care descuraja orice alt efort de a se

interesa de reala lui viaţă personală. Omul care mă acoperă pe mine este acolo şi îi va confirma totul lui Reynolds, în cazul în care se va decide să facă o anchetă, dar eu mă îndoiesc de asta. Când

familia ta va afla că nu ne cunoaştem de multă vreme sau că nu am petrecut mult timp împreună, nu va deveni suspicioasă dacă tu nu ştii totul despre mine. Oricum, nu-i va interesa cine ştie ce persoana mea,

aşa că nu vor pune prea multe întrebări. Iar eu voi fi acolo, să răspund la toate întrebările lor. Dacă nu, spune ce vrei tu, dar nu uita să mă pui şi pe mine la curent, după aceea. Iar acum haide să ne ocupăm

de viața ta. Te-ai decis asupra unei cariere potrivite pentru tine?

— Da.

Conveniseră amândoi că ar fi fost o prostie să-i spună lui Carter Reynolds că Sloan era polițistă.

— Da.

Potrivit informatorului lui Paul din San Francisco, Reynolds nu ştiuse absolut nimic despre Sloan când o sunase pe Kimberly să-i ceară numărul ei de telefon şi nu aveau

niciun motiv să creadă că aflase ceva, când o sunase la slujbă. Paul era încântat de asta.

— Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ce noroc am avut că mama ta nu a apucat să-i spună nimic despre

tine, când a sunat-o.

— Norocul nu are nicio legătură cu asta. Mama murea să-i vorbească despre mine, doar că el nu i-a dat ocazia, pentru că este un om crud, fără inimă. Nu a sunat-o în treizeci de ani

pentru că nu

i **păsa ce simte şi ce gândeşte ea. Şi când în sfârşit a sunat-o, i-a spus că nu avea timp de vorbă, ci doar să-i dea numărul meu de telefon. Cum i l-a dat, i-a spus că o s-o sune când o să fie**

mai puțin grăbit și a închis!

— Înțeleg.

Sloan nu voia să-i strice dispoziția și îi spuse zâmbind:

— Noroc ai avut mai târziu, când m-a sunat pe mine. Am tras-o pe Sara de limbă fără să-și dea

seama şi mi-a spus că îşi amintea exact că Ingersoll a fost cel care a răspuns la telefon şi ce anume i-a spus. Nimic nu l-ar fi putut alerta pe tatăl meu că nimerise la poliţie sau că eu aş fi poliţistă. *Asta* a fost

norocul.

— Trebuia să am puțin noroc în cazul ăsta, spuse Paul concentrat. Iar acum spune-mi la ce carieră te-ai gândit pentru tine.

— În timpul colegiului am cochetat cu biologia

marină, apoi cu matematica, înainte de a mă decide să intru în poliţie, dar tu mi-ai spus că ai vrea să-mi aleg o carieră pe care Reynolds să o considere frivolă şi nevinovată. O carieră în ştiinţe

sau în matematică nu corespunde, iar eu nu am prea multe cunoştinţe în domeniile care ar acoperi aceste considerente.

Săptămână trecută, în timp ce o aşteptam pe Sara să termine de vorbit cu

un client, încă mă mai gândeam la asta, şi atunci m-a străfulgerat, cariera perfectă.

— Nu mă ţine în suspans; care este?

— În următoarele două săptămâni o să fiu designer de interioare.

— Perfect, râse el. Exact asta aveam şi eu în minte. Ştii destule despre asta ca să faci faţă?

— Ştiu destul cât să fiu crezută.

Ani de zile o ascultase pe Sara vorbind despre mobile şi accesorii

şi Sloan era convinsă, pe drept, că absorbise suficient jargon şi informaţii ca să facă faţă unei conversaţii superficiale cu Carter Reynolds, care oricum va găsi subiectul plictisitor.

În voce cu un

timbru sugerând implacabilul, Paul spuse:

— Un singur lucru mai trebuie să discutăm. Vreau să fiu absolut convins că ai înţeles perfect rolul tău la Palm Beach şi implicaţiile legale în cazul în

care ai devia un centimetru de la ele.

Sloan înțelese exact unde bătea el, dar era curioasă să-i audă logica.

— Din punct de vedere legal, tatăl tău are dreptul la intimitate în propria lui casă. Pentru că

tu te duci acolo la cererea mea, practic lucrezi pentru FBI. Dar cum FBI-ul nu are un mandat de percheziție, orice probă pe care am descoperi-o, tu sau eu, ar fi recuzată de tribunal dacă nu se află la vedere sau

într-un loc unde noi am putea avea acces. Tu îmi poți transmite informații, dar nu ai dreptul să faci investigații. Sunt suficient de clar? Un sertar nu vreau să deschizi până când nu-ți cere cineva să

iei ceva de acolo.

Sloan îşi reţinu un zâmbet faţă de nevoia lui Paul de a-i explica ce însemna o elementară informaţie legală.

— Întâmplător am aflat câte ceva despre asta într-un episod din Lege şi

Ordine.

Paul se relaxă puțin, dar tonul lui rămase emfatic.

— Aceleaşi reguli se aplică şi la conversaţiile pe care le-ai putea auzi. Asigură-te că eşti într-un loc unde ai voie să fi şi că ai un

motiv legitim să te afli acolo. Ar fi de folos şi dacă cineva te-ar vedea în momentele acelea. Cât despre telefoane, nu vor exista ploşniţe şi fire. Vom juca piesa asta complet ca la carte. Ai priceput?

Sloan încuviinţă din cap.

— Am priceput. Problema este că indiferent cât vom fi noi de scrupuloşi, avocaţii lui vor ploua cu moţiuni, ca să paralizeze curtea.

— Treaba ta este să te asiguri că nu

faci nimic care să determine un judecător să le dea crezare lor. Ceea ce nu trebuie să uiți este că motivul principal pentru care ne aflăm noi aici nu este acela de a căuta dovezi. Eu mă aflu aici ca să fiu

cu un ochi pe el. Anul acesta îşi va petrece mult timp în Palm Beach. Vreau să ştiu ce face când se află aici, unde se duce şi cu cine se întâlneşte. Tu te afli aici pentru că asta este singura posibilitate ca eu să

pot intra şi pentru că s-ar putea să fi în situaţia să-mi furnizezi informaţii utile, care ar putea apărea pe parcurs. Nu te afli aici ca să cauţi aceste informaţii.

— Înţeleg.

Mulţumit, Paul

încercă să se gândească la un subiect mai plăcut şi după o clipă aduse în discuţie ideea de mai-nainte.

— Cred că ideea de a trece drept designer de interioare este o alegere inspirată.

Reynolds nu se va simți amenințat în vreun fel. Este perfect așa.

Sloan încuviință din cap, dar pe măsură ce se apropia momentul mascaradei ei, ideea de a-și inventa o carieră, mai ales pe

cea a Sarei, începea să nu i se mai pară deloc perfectă. Urma să pătrundă într-un teritoriu necunoscut, unde avea să aibă de-a face cu străini aroganţi, cu pretenţii şi simţea că ascunzându-şi

adevărata carieră, elimina nu doar un subiect major pentru o conversaţie sigură, dar îşi anula propria-i viaţă.

— Sloan? spuse Paul în timp ce intra într-un bulevard larg, cu vile impunătoare, cu

vedere spre ocean. Te-ai răzgândit cumva asupra posibilității tale de a trece drept un decorator de interioare?

— Designer de interioare, îl corectă ea oftând. Nu, o să mă descurc. Oricum,

este doar o chestiune de gust; prin urmare, dacă o s-o dau cumva în bară, ei o să presupună că nu am gust.

— Perfect din punctul meu de vedere, declară el vesel, enervant de

încântat de posibilitatea ca ea să se compromită în felul acesta. În fond, explică el, cu cât Reynolds ne va subestima, cu atât mai probabil va fi ca el să-şi lase garda în jos. Fii liberă să pari stupidă, uşor de

amăgit şi chiar caraghioasă, ori de câte ori se poate. El n-o să se prindă.

— Ce te face să fi sigur că el o să creadă că sunt toate astea?

— Pentru că, potrivit informaţiilor

noastre, cam aşa şi-o aminteşte el pe mama ta, spuse Paul alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu voia să-i spună că Reynolds se referise efectiv la Kimberly ca la o „naivă”, „o optimistă incurabilă”,

„chintesența blondei stupide”.

— Acum știu că efectiv încep să-l urăsc pe omul ăsta.

Inspirând adânc și prelung, să se calmeze, Sloan adăugă:

— Ce legătură are părerea lui despre

mama mea cu ceea ce va crede despre mine?

Paul îi zâmbi cu subînţeles.

— Semeni cu ea.

— Eu nu cred asta.

— Dar totuşi semeni, spuse Paul sec. Şi Reynolds o

să gândească la fel şi în mod firesc va presupune că şi eşti ca ea. Se opri să aleagă cuvântul cel mai inofensiv pe care-l folosise Reynolds ca să o descrie pe mama lui Sloan. Că eşti la fel de naivă ca ea.

Sloan avu impresia alarmantă că el ajunsese deja la o anumită decizie în legătură cu asta, dar că îşi netezea calea pentru că ştia că ei nu o să-i placă ce va auzi.

— Presupun că ai vrea ca eu să-i

întăresc părerea asta greşită despre mama şi despre intelectul meu, corect?

— Dacă o să reuşeşti.

— Şi cum bănuiai probabil că o să urăsc ideea asta, ai decis să mi-o spui

abia când intrăm practic pe aleea lui.

— Întocmai, spuse el fără jenă.

Sloan îşi lăsă capul pe tetieră, închise ochii şi îşi permise un scurt moment de auto-compătimire.

— Ah, superb.

Este chiar superb.

— Ascultă, Sloan, ai venit aici ca să faci o treabă, nu să-l faci pe Reynolds să te admire, corect?

Sloan înghiți.

— Corect, oftă ea, dar în mintea ei se cutremură gândindu-se la

următoarele două săptămâni.

Paul semnalizează când se apropiară de o vilă impunătoare, în stil mediteranean, cu o alee din dale de piatră şi porţi uriaşe, din fier forjat, care blocau

accesul dinspre stradă.

— Încă un lucru înainte de a intra. Ştiu că o să-ţi fie greu, dar va trebui să-ţi disimulezi ostilitatea faţă de Reynolds. Nu este prost şi trebuie să creadă că doreşti

reconcilierea. Îți poți ascunde sentimentele față de el?

Sloan încuviință din cap.

— Am exersat.

— Cum poți exersa un lucru ca ăsta? întrebă el în timp ce vira să intre

în alee.

— Stau în faţa oglinzii şi mă gândesc la un lucru îngrozitor pe care l-a făcut el; apoi încep să zâmbesc, până când efectiv par fericită.

Paul râse tare şi-i acoperi mâna într-o

strângere scurtă, încurajatoare; apoi opri în faţa porţilor. Coborî geamul lateral şi se întinse să apese un buton de pe cutia din alamă montată pe un piedestal, în dreptul portierei; apoi se opri şi se

uită la Sloan.

— Zâmbeşte pentru cameră, o instrui el făcând semn din cap, cu înţeles, spre gaura minusculă, acoperită cu sticlă, din cutia metalică de pe piedestal.

Apăsă apoi

butonul.

— Da? întrebă o voce de bărbat.

— Sloan Reynolds şi Paul Richardson, spuse el.

Porţile se despărţiră în centru şi se rotiră, deschizându-se.

Capitolul 14

De câte ori se gândise la momentul acesta, Sloan şi-l imaginase pe tatăl ei deschizând uşa ca să o primească personal, aşa că se concentra acum să pară plăcută dar

evazivă. Efortul ei a fost un succes, deşi total irosit pe majordomul înalt, blond, care deschisese de fapt uşa şi care reuşise să pară aproape la fel de plăcut şi chiar mai evaziv decât ea.

— Bună ziua,

domnişoară Reynolds. Bună ziua, domnule Richardson, intonă el cu o voce profundă, în care pluteau vagi urme de accent nordic. Familia vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

Îi conduse de-a lungul unui hol larg, cu dale, cu arcade de ambele părți, care se deschideau în numeroase încăperi spațioase, toate mobilate cu mobilier stil, european. La capătul holului, o uşă se

deschise brusc şi Sloan îl văzu pentru prima oară pe tatăl ei care se apropia să o salute. De vreme ce suferise un atac de cord şi de vreme ce fusese nerăbdător să facă amendamente, era firesc ca ea să se

aştepte să-l vadă slăbit, plin de regrete, dar bărbatul care venea în întâmpinarea lor era sprinten, bronzat şi foarte bine.

— Sloan! spuse el oprindu-se în faţa ei şi întinzându-i mâna.

Sloan i-o luă automat pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o strângere de mână, dar el i-o acoperi cu amândouă mâinile lui şi i-o ţinu aşa.

— Dumnezeule, semeni atât de mult cu mama ta, încât

mi se pare de-a dreptul straniu, spuse el cu un zâmbet cald; apoi adăugă, cu sinceritate simplă:

— Mulţumesc că ai venit.

Deşi tremura din tot corpul din cauza tensiunii nervoase,

Sloan reuşi totuşi să-şi păstreze vocea calmă şi firească.

— El este prietenul meu, Paul Richardson.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna; apoi privirea lui Carter reveni asupra ei.

— Dintr-un

anumit motiv, recunoscu el dezamăgit, am crezut că o să vii cu o prietenă. Nordstom a pregătit două camere, dar...

— E perfect aşa, spuse Sloan repede.

Zâmbetul lui deveni şi mai cald şi

Sloan avu impresia că tatăl ei era mulţumit că nu era atât de obraznică încât să dorească să împartă acelaşi dormitor cu „prietenul” ei, în casa lui. Nu era prea sigură cum reuşise să-i transmită asta

şi trebui să-şi reamintească faptul că în realitate nu-i păsa de ce anume gândea el.

— O să se ocupe Nordstrom de bagajele voastre. Acum veniţi cu mine. Sora ta şi străbunica ta sunt

în solar.

În timp ce se îndreptau într-acolo, un bărbat slab, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochelari cu rame din fir de sârmă, ieşi dintr-o cameră din apropierea scării interioare, în mână

cu un teanc de hârtii pe care le citea. Carter îl opri şi îl prezentă lui Sloan şi lui Paul drept Gary Dishler.

— Gary este asistentul meu. Orice doriţi cât sunteţi aici, spuneţi-i doar lui

Gary, dacă eu sunt plecat.

Cu un zâmbet plăcut şi într-un mod la fel de neprotocolar ca gulerul răsfrânt al cămăşii, Gary dădu mâna cu amândoi.

— Vă rog să nu ezitaţi să apelaţi la

mine pentru orice problemă. Eu sunt aici un fel de factotum, spuse el.

Solarul era o uriaşă încăpere de sticlă, în partea din spate a casei, plină cu arbori în mărime naturală, plante tropicale şi un mic

podeţ asiatic care traversa un pârâiaş miniatural. Canapele din răchită, cu perne umflate, erau dispuse în grupaje, lângă vase cu flori exotice, sub pergole acoperite de plante agăţătoare înflorite. Lângă podeţul

înconjurat de copaci înalţi şi orhidee albe, două femei urmăreau trioul care se apropia şi Sloan se întări pentru o întâlnire care părea la fel de bizară ca locul în care se desfăşura.

Apropiindu-se de

superba ei soră, Sloan îşi spuse că fotografiile din presă nu-i făceau dreptate. Cu pielea ca fildeşul, cu ochii mari, cafenii şi cu părul lucios, negru, până la umeri, Paris era chintesenţa eleganţei stilate, în

rochia din olandă ca jadul, cu fusta strâmtă, cu mâneci largi şi manşete decorate cu butoni aurii, strălucitori. Nemişcată şi tăcută, cu mâinile împreunate lejer în poală, peste ceea ce părea a fi un bloc de

desen, se uita la Slona fără să trădeze nicio emoţie.

Enervată de propriul ei atac de nervozitate, Sloan se concentră asupra mersului, punând anevoie un picior în faţa celuilalt. Cum nu putea arăta la fel

de blazată ca sora ei, îşi îndreptă privirea asupra femeii bătrâne care stătea alături de ea. Paul o descrisese pe Edith Reynolds ca pe un dragon, dar Sloan îşi spuse că arăta mai mult ca un vultur plăpând.

Îmbrăcată într-o rochie neagră rigidă, cu un colier cu perle mari la gât, bătrâna doamnă avea o faţă mică, patriciană, cu pielea la fel de palidă ca perlele, cu sprâncene albe şi cu părul alb strâns la spate într-un coc

sever. Ochii de un albastru deschis erau singura pată de culoare în tot ansamblul, dar erau la fel de intenşi şi de pătrunzători ca două raze de laser, în timp ce se concentrau asupra fiecărei părticele de

pe chipul lui Sloan.

Nici vocea ei nu avea nimic fragil în ea, când îl întrerupse pe Carter în clipa în care acesta încerca să facă prezentările.

— Carter, identităţile noastre trebuie să-i fie clare,

se răsti ea. Îşi transferă privirea asupra lui Sloan, ca şi cum ar fi provocat-o să o contrazică, apoi spuse abrupt:

— Eu sunt străbunica ta, ea este sora ta şi tu eşti Sloan.

Cum atitudinea ei era aproape nepoliticoasă, Sloan decise să-i răspundă doar cu o tăcută înclinare a capului, ceea ce o făcu pe bătrâna doamnă să pară uşor surprinsă. Îşi întoarse atunci atenţia spre Paul şi

îl atacă pe el, în schimb.

— Tu cine eşti?, întrebă ea.

De data aceasta, politeţea o obligă pe Sloan să vorbească.

— El este prietenul meu, Paul Richardsom, spuse ea plat; apoi se uită

la tatăl ei care părea total neimpresionat de atitudinea bizară a bătrânei doamne.

— Am anunțat fără echivoc că voi veni cu cineva, îi spuse ea femeii cu părul alb.

— Da, dar în mod firesc, am presupus

că vei veni cu o prietenă, o informă Edith Reynolds. Sper că nu intenţionezi să împarţi acelaşi dormitor cu el.

Sloan simţi nevoia bruscă fie să râdă, fie să plece, dar cum niciuna

dintre aceste reacţii nu se potriveau cu personalitatea pe care Paul voia ca ea să şi-o asume, încercă să pară complet indiferentă faţă de atitudinea provocatoare a bătrânei doamne.

— Nu, doamnă,

nu intenţionez.

— Mie să nu-mi spui doamnă, izbucni ea. Îmi poţi spune străbunico, decretă ea după o clipă. Părea ca un monarh care oferea un favor nemeritat unui ţăran sărman şi Sloan decise pe

loc să nu i se adreseze niciodată astfel.

Indiferentă la revolta interioară a lui Sloan, bătrâna doamnă îşi întoarse privirea sfredelitoare spre Paul.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi nouă.

— În cazul acesta eşti suficient de bătrân ca să îţi dai seama că în această casă se respectă anumite reguli, indiferent dacă există sau nu cineva în preajmă, să te

urmărească. Mă înțelegi?

— Cred că da. Da, adăugă el când aceasta se încruntă.

— Mi te poți adresa cu doamna Reynolds.

— Mulțumesc, doamnă Reynolds, răspunse el

politicos, reuşind să pară ca un elev pedepsit, de la şcoala pregătitoare şi nu ca un agent FBI capabil să aducă dezastrul asupra întregii ei familii.

În sfârşit intră în conversaţie tatăl lui Sloan.

— Paris, ştiu că ai aşteptat cu nerăbdare această clipă...

Paris Reynolds îşi preluă rolul şi se ridică în picioare într-o mişcare graţioasă, fluidă, cu privirea fixată politicos asupra lui

Sloan.

— Da, l-am aşteptat.

Spusese asta cu o voce minunat modulată, dar precaută şi întinse o mână perfect manichiurată.

— Ce mai faci?

***Ce mai faci?*, se**

întrebă Sloan ireverenţios sau puţin disperat. Îi veni în minte expresia din Surorile Stepford.

— Şi eu abia am aşteptat să te cunosc, replică ea, dând mâna cu străina educată care

era sora ei.

Edith Reynolds obosise deja cu atâta drăgălăşenii sociale.

— Sunt sigură că Sloan şi domnul Richardson ar vrea să se răcorească şi să se odihnească înaintea cinei. Paris

o să vă arate camerele. Ne întâlnim pentru cină la ora şapte. Să nu întârzii. Şi să nu vii în pantaloni, îi spuse ea lui Sloan.

Sloan se temuse şi se aşteptase la un lung şi stânjenitor interviu cu tatăl şi

cu sora ei chiar din clipa sosirii, aşa încât rămase surprinsă şi oarecum uşurată că bătrânul dragon îi acordase o perioadă de graţie de două ore. Deşi instinctul îi spunea că dacă Edith Reynolds ar fi

ştiut că Sloan dorea această amânare, probabil că ar fi insistat asupra interviului.

— Paris se va asigura că sunteţi confortabil instalaţi. Ne vedem la cină, interveni Carter cu un zâmbet larg,

conciliant, adresându-se lui Sloan şi Paul.

Sloan o porni în spatele lui Paris, cu Paul alături, a cărui mână îi atingea uşor cotul, într-un mod familiar, adecvat rolului său asumat, de prieten intim.

Sloan era atât de uluită de aceşti oameni ciudaţi, încât abia observă camerele prin dreptul cărora treceau în timp ce se îndreptau spre foaier şi urcară o scară curbată, lungă, cu balustradă din

fier forjat, cu o mână curentă din alamă groasă. Până acum, cel mai „uman” dintre cei trei era Carter Reynolds, care se aşteptase să fie cel mai de neplăcut.

În capul scării, Paris o luă la stânga

şi-şi continuă drumul până aproape de capătul holului.

— Aceasta este camera dumneavoastră, domnule Richardson, intonă ea deschizând uşa unei încăperi

spaţioase, decorată în jad verde, cu mobilă italiană masivă. Valizele lui erau deschise pe pat.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, apăsaţi butonul intercom al telefonului, spuse ea

şi-şi termină discursul impecabil de curtenitor cu un zâmbet la fel de curtenitor, înainte de a o porni mai departe pe hol.

Paul îi spusese că oamenii ziceau despre ea că era rece şi distantă. Era mai

rău decât atât, era complet lipsită de viaţă, decise Sloan cu un ghimpe de dezamăgire, care o surprinse prin ascuţimea lui. Paris se şi mişca de parcă simplul act al mersului era efectiv un dans precis

orchestrat, cu picioarele în echilibru pe tocurile înalte ale sandalelor, cu o mişcare nu prea exagerată a coapselor, fără să-şi balanseze braţele, cu umerii în spate, cu capul sus.

— Sloan, ne

vedem la masă, spuse Paul cu căldură.

Luată prin surprindere, pentru că uitase o clipă de rolul ei în mascarada asta, Sloan se întoarse şi spuse primul lucru care-i trecu prin

cap.

— Somn uşor.

— Şi ţie.

La capătul holului, Paris se opri în dreptul unei alte uşi, o deschise şi ţinu acelaşi discurs pe care i-l ţinuse lui Paul, cu inflexiunile vocii şi

zâmbetul formal cu tot, numai că de data aceasta rămase în pragul uşii ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Privind camera spectaculoasă, decorată cu mătăsuri în nuanţe de roz pal şi crem,

cu mobilier franţuzesc delicat, aurit, Sloan presupuse că aştepta poate o reacţie la toate acestea. Sub picioarele ei, covorul oriental era atât de gros, încât parcă ar fi călcat pe

nisip.

— Este... adorabil, spuse ea lamentabil, întorcându-se spre sora ei, din pragul uşii.

Paris făcu un gest graţios spre o uşă dublă, franţuzească.

— Balconul are

vedere spre ocean şi priveliştea este minunată la răsăritul soarelui.

— Mulţumesc, spuse Sloan simţindu-se tot mai stânjenită.

— Nordstrom a urcat valizele, remarcă Paris cu un

semn regal din cap spre patul cu baldachin, din capătul îndepărtat al camerei. Să trimit pe cineva să te ajute la despachetat?

— Nu, mulţumesc. Sloan aşteptă ca ea să plece, voia ca ea să

plece, dar Paris rămase în prag, cu mâna pe butonul uşii. Sloan realiză într-un târziu că normele eticheteisociale care păreau să guverneze gândurile, cuvintele şi acţiunile surorii ei, spuneau acum că

era rândul lui Sloan să poarte un fel de conversaţie. Spuse singurul lucru care-i veni în minte:

— Eşti pictoriţă?

Paris o privi ca şi cum ar fi vorbit într-un dialect străin.

— Nu. De ce mă

întrebi?

Sloan făcu un semn cu capul spre blocul mare de desen din mâna ei.

— Am crezut că este un bloc de desen.

— Ah, am uitat de el. Da, asta este. Dar nu sunt artistă.

Frustrată de răspunsul neîncurajator, Sloan se uită la bruneta elegantă oprită în uşă ca la un model din Vogue şi se întrebă dintr-o dată dacă nu cumva Paris era timidă şi nu distantă. Oricum, a

purta o conversaţie cu ea era ca şi cum ai încerca să te scarpini singur pe spinare, dar Sloan încercă din nou.

— Dacă nu eşti artistă, la ce foloseşti blocul de desen?

Paris ezită; apoi

veni spre ea şi-i oferi lui Sloan blocul de desen ca o regină care întinde un sceptru.

— Îmi desenez singură îmbrăcămintea.

Haine! îşi spuse Sloan oftând în sinea ei. Sara adora

să vorbească despre haine; Kim adora să vorbească despre haine; Sloan nu avea în trupul ei nici o singură moleculă conştientă de modă. Sloan luă caietul cu schiţe şi o urmă pe Paris spre pat, unde se aşeză şi deschise

coperta blocului.

Chiar şi pentru ochiul neexperimentat al lui Sloan era clar, dintr-o singură privire, că Paris nu concepea haine pentru femeile obişnuite. Ea desena rochii de înaltă

ţinută, pentru cocktailuri în stil mare şi toalete formale despre care ştiu instinctiv că puteau costa cât o maşină de ultimul tip, la mâna a doua. Încercând cu disperare să se gândească şi să

spună ceva cât de cât corespunzător, Sloan întorcea paginile în tăcere, până când ajunse la o rochie mulată şi îşi aminti brusc comentariul Sarei despre propria ei rochie roşie.

— Ah, îmi place

enorm rochia asta! izbucni ea poate puțin prea entuziast. Este insinuantă dar nu... hm... provocatoare!

Paris se uită la schiță să vadă ce îi plăcuse atât de mult lui Sloan, dar expresia ei trădă

mai curând dezamăgirea.

— Eu cred că este uşor oarecare.

Sloan nu ştia dacă remarca era o insultă deliberată la adresa gustului ei pentru îmbrăcăminte, dar închise cartea şi

optă pentru sinceritatea nelustruită.

— Ca să fiu sinceră, eu una nu mă pricep deloc la haine. Mama mea şi prietena mea Sara adoră hainele, dar eu una sunt întotdeauna prea

ocupată ca să fac shopping. Când mi se întâmplă asta, nu pot decide niciodată dacă ceva nou este sau nu „potrivit” pentru mine, aşa încât sfârşesc prin a cumpăra tot ceva în stilul meu obişnuit; după care le port

până când încep practic să cadă fâşii de pe mine, doar, doar să nu trebuiască să fac din nou shopping. Sara zice că singurul mod în care poate şti că ce am pe mine este nou, e culoarea.

Sloan simţea că

ceva din ce spusese ea îi captase efectiv atenţia lui Paris, dar nu îşi dădu seama ce anume era, decât când termină de vorbit şi Paris o întrebă:

— Îi plac hainele? Mamei tale, vreau să zic.

Mama ta. Mama noastră.

Strania ironie a situaţiei o lovi pe Sloan cu o forţă brutală, dar orice simpatie pe care o putea resimţi pentru Paris era depăşită de faptul că Paris îşi putea

permite hainele care îi plăceau, în timp ce mama „lor” trebuia să muncească într-un butic şi să vândă hainele care-i plăceau.

— Da, îi plac. Se ridică şi ocoli patul spre valizele ei, ca şi

cum ar fi intenţionat dintr-o dată să despacheteze.

Simţind concedierea, Paris se ridică.

— Ne vedem jos, la şapte, îi spuse ea lui Sloan, fără intonaţie.

Simţindu-se în mod absurd vinovată pentru faptul că tăiase atât de brusc conversaţia, Sloan se aplecă şi desfăcu fermoarul valizei mari, duble a Sarei, uitându-se după Paris care ieşea pe

uşă, închizând-o în urma ei. Preocupată de gândurile ei, deschise valiza şi scoase din ea o rochie neagră, pentru cocktail, pe umeraş şi se întoarse să caute un dresing, când în sfârşit îşi dădu

seama că ceva nu era în regulă...

Ea nu împrumutase valiza mare, dublă, a Sarei pentru că nu avusese nevoie de ea.

Şi nu mai văzuse niciodată rochia de cocktail neagră, cu

paiete şi fustă scurtă din şifon, pe care o ţinea în mână.

Se întoarse în loc înapoi spre pat şi se uită la valiza deschisă. Pe următorul umeraş se afla o fustă lungă, din mătase albastră,

perlată. Sloan nu o recunoscu nici pe aceasta şi nici topul asortat din spatele ei şi nici rochia uşoară, de vară, roşie...

— Ah, mamă, nu! şopti Sloan furioasă, lăsându-se pe pat, lângă valiză. Fără să

se uite, ştia deja că tot ce se afla în valiză era nou-nouţ şi ştia exact cum reuşise mama ei să plătească totul. Sub baretele unei perechi de sandale galbene, noi, era vârât un bileţel şi se întinse să-l ia, în

timp ce stabilea că va returna toate articolele în clipa în care se va întoarce acasă. De vreme ce nu avea să le poarte, magazinele îi vor returna mamei ei banii. Sloan era sigură de asta, până în clipa în care citi

biletul.

„*Scumpa mea*”, îi scria mama ei cu scrisul ei frumos, rotund „*ştiu că o să te înfurii când o să vezi hainele astea, dar cum nu mi-am folosit cardul, nu trebuie să te îngrijorezi pentru

acele cumplite dobânzi, care oricum devin tot mai mari, indiferent câte rate plăteşti. Am folosit în schimb banii pe care îi economisisem pentru croaziera mea.”

Sloan mormăi şi îşi spuse din nou că putea returna hainele.

„Ți-ai dorit să fac o vacanță de vis, dar în clipa asta tu transformi în realitate cel mai mare vis care mi s-a împlinit mie

vreodată. După toți acești ani, tatăl tău te va cunoaște în sfârșit și eu îmi doresc să arăți și pe dinafară la fel de frumoasă cum ești pe dinăuntru.

Draga mea, acesta este singurul vis care mi-a mai

rămas. Tu, prin simpla ta existenţă, mi le-ai îndeplinit pe toate celelalte.

Simte-te minunat la Palm Beach! Gândeşte-te numai la lucruri frumoase, eliberează-te de orice grijă şi poartă hainele frumoase pe

care ți le-am cumpărat.

Te iubesc.

Mama.

P.S. În cazul în care te-ai gândit să porți doar o parte din lucrurile astea noi, cred că ar trebui să observi că am tăiat etichetele,

aşa că nimic nu poate fi returnat. Simte-te bine!

Râzând cu ochii în lacrimi, Sloan privea la cuvintele înceţoşate ale scrisorii; apoi se uită la teancul de haine din partea de sus a valizei. Nu

putea fi „lipsită de griji” la Palm Beach şi nici să se „gândească la lucruri frumoase” nu putea, dar în timp ce îşi va spiona tatăl, în mod clar, avea „să poarte hainele astea frumoase”. Cu tipica

ei generozitate altruistă şi cu o necaracteristică şiretenie, mama ei nu-i lăsase nici-o şansă în privinţa asta.

Îşi şterse lacrimile şi despachetă cu grijă toate lucrurile

acelea minunate din valiză, când observă că pe jos se mai afla o altă valiză uriaşă a Sarei, pe care nu ea o împachetase.

O ridică pe pat, o descuie şi înălţă capacul. Primul lucru pe care-l văzu fu rochia roşie a

Sarei. Al doilea lucru era un alt plic alb. În plic se afla un bilet scurt, al Sarei.

„Tu ai avut întotdeauna grijă de toți ceilalți, dar mama şi cu mine am vrut ca o dată să avem noi grijă de

tine. Aşa că să nu te înfurii când o să dai de hainele mele, în valiza asta. Şi nu te înfuria când o să constaţi că în niciuna dintre celelalte nu vei da de propriile tale haine.

Te iubesc, Sara.

P.S. Am făcut fotografii cu toate ținutele și le-am pus în trusa ta de farduri. În felul acesta nu o să trebuiască să te gândești la cum să asortezi accesoriile.”

Furioasă, Sloan

se uită la bilet. Nu-i venea să creadă că îi făcuseră asta, fără să se trădeze câtuşi de puţin!

Expresia ei cedă în faţa unui zâmbet neajutorat, apoi râsului!

Când termină de despachetat,

deschise uşile franţuzeşti şi ieşi în balcon. Camera ei era situată în capătul de nord-est al clădirii, cu vedere spre o peluză uriaşă care sfârşea în plaja nisipoasă, la aproape trei sute de metri de casă. Tufe

înalte, tunse, marcau graniţele laterale ale proprietăţii şi se extindeau aproape până la plajă, mascând un gard înalt, din fier forjat. Sloan nu îl putea vedea.

Peste tot erau

răspândite grupuri de palmieri, laur şi hibiscuşi giganţi iar în extremitatea stângă se aflau terenuri de tenis, un bazin de înot de dimensiuni olimpice şi o cabană. În centrul peluzei, un steguleţ flutura pe

un stâlp scurt, marcând centrul pajiştii netede din jurul unei găuri de golf, cu iarbă scurtă, deasă, care părea tunsă cu forfecuţa de manichiură.

Amuzată de incredibilele extravaganţe pe care

şi le permiteau cei ultra-bogaţi, Sloan se aplecă peste balustradă şi se uită în partea dreaptă, de-a lungul clădirii, întrebându-se dacă şi camera lui Paul avea balcon şi dacă era şi el afară. Putea vedea câteva

balustrade din fier forjat, la fel ca aceea peste care se apleca ea, dar balcoanele erau retrase în aliniamentul casei, aşa că îi era imposibil să vadă dacă mai era cineva afară.

Dezamăgită că nu

putea schimba nici măcar o fluturare de mână cu conspiratorul ei, se întoarse. În afara celor două şezlonguri cu perne groase, balconul ei mai era prevăzut cu o măsuţă din fier forjat şi cu o

pereche de scaune, dar era atât de înăbuşitor, încât nu-i veni să stea afară.

Dorindu-şi o cale de a afla dacă prima impresie a agentului FBI despre familie semăna cât de cât cu a ei, Sloan se întoarse în cameră

şi se îndreptă spre pat. Casa avea dimensiunile unui hotel şi telefonul de pe noptieră avea şase linii, plus alte douăsprezece butoane care nu erau marcate. Chiar dacă ar fi descoperit cum să-l sune în

cameră, îşi dădu seama că nu ar putea vorbi liber, de teamă ca nu cumva cineva din casă să ridice receptorul extensiei şi să asculte conversaţia.

Sloan se gândi să se ducă la el în cameră, dar nu voia

să riște să fie surprinsă de vreun servitor însărcinat să raporteze orice încălcare a regulilor impuse de bătrâna doamnă dominantă, care chiar credea că avea dreptul ca Sloan să-i spună străbunică.

Nefericită, amână ideea de a sta de vorbă cu complicele ei până seara, când se va ivi o ocazie şi un loc potrivite.

Prea tensionată ca să poată dormi, Sloan decise să citească romanul poliţist pe care-l

începuse înainte ca sosirea lui Paul Richardson la Bell Harbour să-i tulbure toată viaţa. Dădu aşternuturile la o parte, propti nişte perne de tăblie şi se întinse. Temându-se de atenţionarea fermă a lui Edith

Reynolds de a nu întârzia la cină, potrivi deşteptătorul radioului la ora şase, pentru eventualitatea în care ar fi furat-o somnul. La telefon era aprins acum un led, indicând faptul

că se vorbea pe una dintre cele şase linii şi Sloan se întrebă dacă telefonul nu era decât un telefon sau făcea parte dintr- un sistem folosit pentru operarea casei.

La Bell Harbor, când noii, prosperii

rezidenţi îşi construiau o casă sau restaurau una veche, îşi instalau, invariabil, sisteme de telefonie moderne, cu linii multiple. Telefoanele respective, furnizate cu aceste sisteme,

nu asigurau doar serviciul de comunicare între camere, dar îi ofereau proprietarului posibilitatea de a controla totul, de la lumini la sistemele de securitate, de încălzire şi de aer

condiţionat, doar prin telefon.

Câtă vreme proprietarul îşi amintea ce coduri să folosească, telefoanele îşi făceau treaba, dar când proprietarul greşea, rezultatele puteau conduce la

haos şi poveştile rezultate din astfel de incidente, care circulau printre pompierii din Bell Harbor şi ofiţerii de poliţie erau adesea hilare.

Cu un ghimpe de amuzată nostalgie, Sloan se gândi cum

în urmă cu o lună, Karen Althorp ridicase receptorul şi apăsase din greşeală pe tasta cinci, pentru alarmă de incendiu, când de fapt intenţionase să apese tasta şase, pentru jacuzzi. Când pompierii

spărseseră o fereastră să intre în casă şi se repeziseră spre curtea din spate, o descoperiseră pe frumoasa divorţată în baia fierbinte, goală, împreună cu grădinarul ei.

Goală, dar

indignată, Karen amenințase că-i va urmări în instanță pe nefericiții pompieri pentru încălcarea proprietății şi le poruncise să se care.

O săptămână mai târziu, în loc să

apese tasta şase, apăsă tasta nouă, trimiţând un semnal silenţios spre poliţie. Jess Jessup sosise primul la casa scufundată în întuneric şi o găsise pe Karen Althorp întinsă lângă bazin, privind stelele, goală

puşcă.

Se speriase atât de rău când Jess îşi anunţase prezenţa, încât începuse să strige, după care îl invitase pe frumosul poliţist să-şi scoată hainele şi să i se alăture.

Domnul şi

doamna Pembroke îşi instalaseră şi ei un astfel de sistem în noua lor casă, sistem care se făcuse ulterior răspunzător pentru divorţul lor. Domnul Pembroke încercase după aceea să-i intenteze proces

fabricantului, cerând o recompensă de şapte milioane de dolari, suma pe care i-o dăduse doamnei Pembroke la divorţ.

Dând mintal din umeri, Sloan deschise cartea. ***Moartea Se Opreşte***

Aici **era un best-seller care-ţi făcea pielea de găină şi în câteva minute Sloan fu prinsă de lectură.**

Ţârâitul brusc al alarmei o făcu pe Sloan să sară. Cu gândul să termine capitolul, pipăi orbeşte după ceasul

radioului şi-l opri. După câteva minute însă puse cartea alături, cu faţa în sus şi se ridică.

Capitolul 15

Cu puţin înainte de şapte, în uşă bătu Paul şi ea îi strigă să intre.

— Sunt aproape gata, îi spuse ea aplecându-se după colţul dresingului. Paul era îmbrăcat într- un costum gri

în dungulițe, cămașă albă și o cravată asortată, gri cu roșu. Sloan își spuse că arăta extrem de bine, dar având în vedere circumstanțele, preferă să nu comenteze.

— Lasă mai bine

uşa deschisă, să nu creadă cineva cine ştie ce şi să ne toarne Înălţimii Sale, îl preveni ea.

În picioare în faţa oglinzii înalte din dresing, compară imaginea ei cu cea din fotografia Polaroid. Fusta

uşoară, din mătase bleu şi purpuriu, era lungă, dreaptă, cu o crăpătură la genunchi iar topul asortat avea un guler larg, răsfrânt, care trebuia purtat peste umeri, potrivit fotografiei. Sloan se simţi puţin

ciudat cu umerii goi, dar când încercă să tragă gulerul în sus, mătasea moale alunecă înapoi pe braţe, aşa că îl lăsă cum era.

Verifică din nou fotografia şi îşi prinse în talie cordonul asortat;

apoi intră în sandalele argintii, ca în fotografie. Îşi puse cerceii din argint şi brăţara corespunzătoare; apoi luă colierul din argint ca în fotografie, prinzându-şi-l şi pe el. Avea senzaţia că

purta groaznic de multe bijuterii, dar ea era o neofită în materie de modă, pe când Sara şi mama ei erau experte în subiect, aşa încât decise să adere la sfatul lor fotografic.

Reacţia lui Paul la apariţia ei fu atât

de flatantă încât Sloan se bucură instantaneu că aderase la propunerea din fotografie.

— Arăți uluitor, spuse el cu un zâmbet de pură admirație masculină. Cum îi

spui culorii ăsteia?

— Nu ştiu. De ce?

— Pentru că este culoarea ochilor tăi.

— În cazul acesta o să-i spun albastră, zise Sloan cu un zâmbet neafectat.

La picioarele scării îi aştepta o subretă în uniformă,

care îi conduse în livingul unde se serveau cocktailuri şi hors d'oevres unui grup care îi includea pe cei trei membri ai familiei, plus un bărbat care vorbea cu Paris, stând cu spatele la uşă.

Tatăl ei îşi ridică privirea în clipa în care intrară şi-şi lăsă paharul pe o măsuţă.

— La timp, spuse el cu un zâmbet de primire şi se ridică în picioare.

Îl prezentă pe străin drept Noah

Maitland. Prima reacţie a lui Sloan a fost de uimire că fusese invitat un străin într-un moment atât de stânjenitor pentru familie, dar când Noah Maitland se întoarse să o privească, se simţi

ameţită ca o adolescentă.

Înalt, bronzat şi brunet, avea un zâmbet care putea încălzi o încăpere, ochi de culoarea oţelului rece şi o voce baritonală cultivată, care avea acelaşi efect ca o

superbă bucată muzicală. Avea atâta sex appeal şi arăta atât de fantastic în costumul negru, pe comandă şi cravata cu dungulițe, încât Sloan trebui să se concentreze când îi întinse mâna.

— Este clar că în

familia asta există doar femei frumoase, spuse el cu ochii cenuşii calzi de admiraţie, când se uită direct într-ai ei.

— Bună, reuşi Sloan. Mulţumesc, adăugă ea fâstâcindu-se,

trăgându-şi repede mâna din mâna lui şi privirea din privirea lui. Era, cum ar fi spus Sara, „Dl. Perfect” în carne şi oase.

În drum spre sufragerie, tatăl ei îi mărturisi încet că Paris şi Noah erau

ca şi logodiţi.

— Formează un cuplu frumos, spuse Sloan cu sinceritate, privind-o pe Paris intrând în sufragerie alături de Noah. Îi păru puţin rău pentru pierduta ocazie a Sarei, dar cum începu masa,

priorităţile i se schimbară, pentru că Paul şi ea deveniră imediat punctul central al conversaţiei.

— Aceasta este o ocazie importantă pentru întreaga noastră familie, intonă tatăl ei

plimbându-şi privirea în jurul întregii mese, inclusiv asupra lui Noah Maitland care stătea chiar în faţa lui Sloan.

— Sloan, vorbeşte-ne despre tine.

— Nu am prea

multe de spus, replică Sloan încercând să nu observe că întreaga atenţie a lui Noah Maitland era îndreptată acum spre ea. De unde anume vrei să încep?

— Începe cu

cariera ta, răspunse prompt Carter. Cu ce anume te ocupi?

— Sunt designer de interioare.

— Se pare că în familia asta femeile sunt şi talentate, remarcă el uitându-se spre Paris.

— Eu nu am

talent, sublinie Edith direct, din locul ei din celălalt capăt al mesei. Ai urmat colegiul? o întrebă ea pe Sloan.

— Da.

— Ce anume ai studiat?

Sosise momentul să se prezinte ca

femeie frivolă, nu-prea-deşteaptă, aşa cum o voia Paul Richardson.

— Ah, am studiat multe lucruri, spuse Sloan rămânând cât mai posibil aproape de adevăr, ca să nu se contrazică singură, mai târziu.

Nu m-am putut decide ce anume voiam să fac cu viaţa mea. Mi-am tot schimbat priorităţile.

Se opri să ia o lingură din supa care i se pusese în faţă.

Străbunica ei nu

părea să simtă nevoia să mănânce.

— Ce calificative ai avut?

— Convenabile.

— Eşti un decorator de interioare bun?

Sloan o corectă fără jenă.

— Designer de

interioare, spuse ea.

În clipa aceea interveni Paul Richarsson, zâmbind plin de căldură, privind spre Sloan:

— Eu cred că este foarte bună.

Edith Reynolds refuză să se lase

convinsă.

— Toţi decoratorii de interioare de care am auzit sunt homosexuali. În epoca asta aş fi sperat că tinerele femei ca Paris şi ca tine să fi făcut ceva mai bun cu vieţile

lor.

Sloan îi aruncă lui Paris o privire, să vadă cum reacţiona tăcuta ei soră la această critică nu-prea-subtilă, care se referea la amândouă, dar dacă Paris simţise ceva, nu

arătă. Cu o rochie în stil sari, cu guler mandarin şi cu părul ei negru ridicat în sus, în vârful capului, arăta frumoasă, exotică şi calmă.

— Ce carieră aţi fi ales dumneavoastră?, o

întrebă Sloan pe femeia cu părul alb.

— Eu cred că m-aş fi ocupat cu contabilitatea impozitelor, declară Edith. Sunt sigură că aş fi făcut o treabă mai bună şi aş fi găsit mai multe reduceri decât

contabilii mei.

— Din nefericire, spuse Paul mândru, bătând-o uşor pe mână, Sloan nu se pricepe la matematică.

— Dar la sport? Joci golf?, o întrebă Carter.

— Nu.

— Tenis?

Sloan juca tenis, dar ştia că nu se afla în liga lor.

— Puţin. Nu cine ştie ce.

Carter îşi întoarse privirile spre Paul.

— Tu joci, Paul?

— Puţin.

— Haideți să ne întâlnim mâine dimineață la nouă. Paris și cu mine vă vom ajuta să vă lustruiți puțin jocul. Ar trebui să luați și câteva lecții de golf cât stați aici. Paris este o excelentă jucătoare de golf.

Carter se uită spre Paris.

— Vrei să o duci pe Sloan la club mâine după-amiază, să te asiguri că va avea tot ce are nevoie şi să-i dai câteva ponturi?

— Da, cum să nu, răspunse Paris

instantaneu, aruncându-i lui Sloan un zâmbet scurt, politicos.

— Dar mie chiar nu-mi place golful, începu Sloan.

— Asta pentru că nu joci, argumentă Carter. Cum rămâne cu hobby-urile? Ce

faci cu timpul tău liber?

Sloan începea să se simtă uşor încolţită.

— Păi... hmm... citesc.

— Ce anume citeşti?, întrebă el, oarecum dezamăgit de ea.

— Reviste, îi spuse Sloan, intenţionând să adauge la dezamăgirea lui. Efectiv ador *House and Garden*. Tu nu, Paris?

Sora ei păru uluită că era inclusă şi Sloan era

convinsă că minţea, când răspunse:

— Da, foarte mult.

— Şi cum rămâne cu celelalte interese ale tale?

Interogatoriul durase prea mult, decise Sloan. Îi era foame şi rupse un

colţ din chifla ei.

— La ce te referi?

— La afacerile curente, insistă el.

Coborându-şi privirile ca să-şi ascundă râsul,

Sloan îşi unse chifla cu unt.

— Ador „afacerile” curente.

Mă uit mereu la ştirile mondene, ca să aflu cine mai are o nouă afacere. Arborând o expresie de inocentă confuzie, ridică privirea ca să surprindă expresia de dezgust amuzat a lui Noah Maitland,

înainte de a se replia. Îşi dădu seama, cu o surprinzătoare înţepătură de regret, că tocmai o categorisise drept idioată.

În mod evident, tatăl ei decisese să nu o mai lase să se

discrediteze sau să-şi plictisească mai mult oaspetele.

— Ce crezi că se va întâmpla cu piaţa? întrebă el uitându-se la Noah.

Când Sara se referea la „piaţă”, înţelegea prezentarea bianuală

a produselor noi în centrele de design din Dallas şi New York.

— Pe piaţa din Dallas, rozul şi nuanţele aurii au fost cu adevărat la modă anul acesta, spuse Sloan cu simulată încântare,

ştiind cât se poate de bine că tatăl ei voia să discute despre bursa de valori. Iar pe piaţa din New York am văzut câteva cu adevărat divine noi imprimeuri cu motive inspirate din junglă.

— Tu şi Paris veţi sta de vorbă despre asta mai târziu, spuse Carter Reynolds.

Cu un amestec de uşurare, amuzament şi mortificare, Sloan respectă nerostita lui cerere să nu mai spună nimic. Era

puţin îngrijorată că poate mersese prea departe, dar când îi aruncă o privire lui Paul, acesta îi zâmbi larg şi ea înţelese că se descurcase chiar mai bine decât se aşteptase el.

Mulţumită că nu mai trebuia să-şi

facă griji cu conversaţia, Sloan pretinse că se concentrează asupra celui de al optulea fel de mâncare, în timp ce asculta discuţia însufleţită dintre tatăl ei şi Noah Maitland, despre economia

mondială. Cei doi bărbaţi aveau păreri radical opuse în câteva direcţii, dar erau amândoi atât de bine informaţi, încât Sloan era fascinată şi chiar uşor respectuos-temătoare.

În afară de

contribuţia la fondul de pensii al poliţiei, Sloan mai depunea un procent din venitul ei într-un cont de pensii personal şi insistase ca mama ei să facă la fel. La vremea când se lua desertul de pe masă,

devenise atât de impresionată de logica lui Maitland, încât decisese să-şi schimbe întreaga strategie a investiţiilor.

Edith Reynolds se întinse după baston şi se ridică cu greu în picioare,

în timp ce ultima farfurie de desert era luată de pe fața de masă din olandă.

— E timpul să mă retrag, anunță ea.

Paul şi Noah se ridicară amândoi să o conducă, dar ea îi refuză cu un gest din mână,

anunţându-i scurt:

— Nu am nevoie să fiu tratată ca o infirmă. Sunt la fel de sănătoasă ca şi voi doi!

În ciuda pretenţiilor, Sloan văzu rigiditatea stânjenitoare a mişcărilor ei în timp

ce se lăsa greoi în baston şi înţelese că mai curând forţa voinţei decât forţa fizică, era cea care o propulsa pe bătrâna doamnă spre capătul îndepărtat al enormei încăperi.

În pragul uşii, ea se opri şi privi

înapoi spre grupul aşezat la masa gigantică, în stil baroc, sub candelabrul spectaculos. Sloan se aştepta ca doamna cu părul alb să le spună un formal noapte bună.

— Nu uitaţi să

stingeţi luminile!, lătră ea în schimb şi Sloan îşi coborî repede privirea în poală, să-şi ascundă veselia.

Plecarea lui Edith păru să dea semnalul sfârşitului cinei.

Carter se ridică,

spunând:

— Voi tineriii vă rog să mă scuzați, dar eu mai am ceva de lucru.

— Eu cred că mi-ar prinde bine o mică plimbare, spuse Paul trăgând deja scaunul greu al lui Sloan.

— Sloan?

— Mi-ar face plăcere o plimbare, răspunse ea, murind să iasă de acolo.

Paul nu putu evita să nu invite şi celălalt cuplu să-i însoţească, dar Sloan răsuflă uşurată când cei doi

refuzară.

Afară, Sloan începu să vorbească abia când ajunseră la pajiştea netedă din jurul găurii de golf, unde nu mai puteau fi auziţi de nimeni din casă; apoi se întoarse şi se uită la Paul cu o

veselie nemascată.

— Nu-mi vine să cred că efectiv sunt rudă cu oamenii ăştia, mărturisi ea.

— Nici mie, recunoscu el râzând.

— Străbunica mea trebuie să fie un descendent direct al a lui

Gingis-Han, continuă Sloan.

— De dragul aparenţelor, ar trebui să te ţin de mână sau să te iau pe după umeri, în cazul în care suntem urmăriţi. Ai vreo preferinţă?

— Nu, e bine

oricum, spuse Sloan atât de preocupată de subiectul ei, încât abia observă când el o luă de mână.

— Şi apoi, sora mea! Este atât de lipsită de viaţă. Nu-i de mirare că lumea crede că este rece şi

cu nasul pe sus.

— Tu crezi asta?

— Încă nu-mi dau seama.

— Ce părere ai despre tatăl tău?

— Am eu o impresie, dar încă nu este complet formată. Cel puțin cred că înțeleg ce a

văzut mama mea la el. Ea avea pe atunci doar optsprezece ani, iar el avea mult farmec, mult lustru şi arăta şi foarte bine. Îmi pot da seama ce ameţită a fost de toate astea.

— Ce părere ai despre Maitland?

Întrebarea o surprinse pe Sloan, de vreme ce el nu era un membru al familiei şi nici nu reprezenta un interes profesional pentru niciunul dintre ei.

— Un bărbat bine, recunoscu ea fără să

vrea.

— În mod clar te-a găsit atrăgătoare. La început abia dacă-şi mai lua ochii de pe tine.

— Vrei să spui până la cină, când a descoperit că de fapt sunt o idioată absolută? comentă

ea, jalnic.

Cu un gest spontan, Paul îi dădu drumul la mână, îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi o strânse uşor.

— Ai fost absolut perfectă.

Surprinsă de sinceritatea din

vocea lui, Sloan îi privi profilul, în lumina lunii.

— Mulţumesc, spuse ea şi pentru prima oară simţi efectiv că era demnă să-i fie parteneră.

— Sper că nu ţi-ai lăsat insigna şi pistolul undeva

unde pot fi uşor găsite?

— Nu, le-am ascuns bine.

— Hai să zicem că seara s-a încheiat. Ştiu că abia aştepţi să te întorci la cartea ta.

Sloan se întoarse în direcţia casei şi

cum el părea mai relaxat, decise să-i stoarcă mai multe informaţii.

— Aş vrea să ştiu ce anume, concret, cauţi aici, începu ea.

— Dacă aş avea un răspuns concret la întrebarea asta, aş putea obţine un

mandat de percheziţie de la judecătorie, în care caz nu aş mai fi avut nevoie de tine, ca să mă introduci aici.

Apoi adăugă, mai degajat:

— Indiferent ce se va întâmpla, timpul petrecut de

mine aici nu va fi complet irosit. Am aflat câteva lucruri foarte interesante în timpul cinei, când Maitland şi tatăl tău au discutat despre economia mondială.

— Anume?

Paul râse văzându-i chipul

concentrat.

— Anume că trebuie să-mi schimb strategia de investiţii la bursa de valori. Interesant, nu, faptul că părerile lor diferă atât de mult? Tatăl tău controlează o bancă cu filiale în

toată lumea. Amândoi au interese comune şi o vedere de ansamblu. M-am aşteptat să aibă o filosofie rezonabil asemănătoare.

— Şi eu am crezut la fel. În esenţă, amândoi cred că se vor

întâmpla aceleaşi lucruri, dar nu sunt de acord cu efectul şi cu momentul. Am remarcat că amândoi investesc mult peste ocean.

Paul îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Şi eu am observat asta.

O conduse până la uşa dormitorului ei, dar în loc să-i spună noapte bună în hol, o urmă în cameră şi închise uşa; apoi aşteptă.

— Ce faci? întrebă Sloan, deja la jumătatea camerei, scoţându-şi

cerceii.

— Te sărut de noapte bună, glumi el.

După plecarea lui, Sloan decise să-i scrie Sarei, cât încă toate evenimentele din seara aceasta erau proaspete în mintea ei. În

dulapul antic din faţa patului era ascuns un televizor şi Sloan îl puse pe CNN şi se apucă de scrisoare.

Capitolul 16

Prima oră după răsăritul soarelui era timpul favorit al lui Sloan pentru plimbarea pe plajă, dar era aproape şapte când se trezi. Nerăbdătoare, se dădu jos din pat, îşi prinse părul într-o

coadă de cal, îşi puse un şort şi un maieu pe care Sara nu i le scosese când îi reîmpachetase valizele.

Casa părea pustie în timp ce înainta fără zgomot de-a lungul holului şi cobora scările, dar

afară doi bărbați curățau un gard viu, de-a lungul proprietății. Sloan îi salută cu mâna în timp ce alerga de-a lungul peluzei. Starea ei de spirit începea deja să se îmbunătățească respirând aerul sărat

şi simţind prezenţa familiară a oceanului. Valuri leneşe băteau nisipul de lângă picioarele ei, în timp ce alerga de-a lungul apei şi pescăruşii se agitau în jur, strigătele lor vehemente fiind la

fel de mângâietoare şi de creatoare de bună dispoziţie pentru ea, ca o muzică.

Deasupra, cerul era de un albastru cristalin, cu norişori graşi, albi, plutind în briza blândă, răcoroasă. La stânga

ei, oceanul umplea tot orizontul, majestuos, frumos, neîmblânzit. La dreapta, orizontul era obstrucţionat de o procesiune de vile, dintre care câteva erau chiar mai mari decât cea a tatălui ei şi în jurul tuturor

activitatea era în toi. Grădinarii se ocupau de flori, servitorii curăţau terasele şi se ocupau de bazinele de înot, iar sisteme de stropire împrăştiau apă pe peluzele care scânteiau ca nişte

smaralde umede în soarele dimineţii.

Concentrându-şi privirea asupra oceanului, Sloan alergă trei mile de-a lungul malului, după care se întoarse. Păstră ritmul până când în faţă îi apăru steguleţul tatălui ei,

marcând gaura de golf; apoi încetini în alergare de jogging. Sloan decise că rezidenţii din Palm Beach dormeau mai târziu decât cei din Bell Harbor, pentru că plaja fusese aproape numai a ei în prima parte a

alergării, dar acum de-a lungul plajei mai alergau vreo câţiva. Alergătorii de aici erau şi ei mai puţin prietenoşi, evitând contactul cu ochii, în loc să se salute între ei cu o înclinare din cap sau cu un zâmbet.

Sloan se gândea tocmai la asta, când atenţia îi fu distrasă de un grădinar mai în vârstă, cu o cămaşă cu mâneci lungi, care lucra la un strat de flori aproape de marginea peluzei. Omul se ridică; apoi îşi

prinse mâna stângă şi se îndoi. Sloan alergă spre el, scrutând deja împrejurimile după cineva care să o ajute dacă va fi nevoie, dar omul părea să fie singurul care lucra în jurul acelei case.

— Încetişor, spuse ea cu blândeţe. Vă ajut eu. Sprijiniţi-vă de mine. Îşi petrecu braţul pe după talia lui, întrebându-se dacă omul va rezista până la banca de fier care încercuia trunchiul unui

copac din apropiere. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

— Brațul, spuse omul încet, cu fața albă de durere.

— Aveți dureri în piept?

— Nu. Am avut o operație... la umăr.

Răsuflând

uşurată că nu era vorba de un atac de cord, Sloan îl conduse spre copac şi îl lăsă pe banca lată, din fier.

— Inspiraţi adânc şi expiraţi încet, îl instrui ea. Aveţi vreun medicament contra durerilor?

Omul inspiră o dată adânc, apoi încă o dată, urmându-i instrucţiunile.

— Îmi revin... imediat.

— Încetişor... Nu mă grăbesc deloc.

După alte câteva inspiraţii adânci,

grădinarul își ridică privirea și se uită la ea, iar Sloan observă că începuse să capete culoare. Era puțin mai tânăr decât crezuse ea, probabil în jur de șaizeci și cinci, șaizeci și opt de ani, și părea îngrijorat.

— Când m-am ridicat, am uitat şi m-am sprijinit în braţul stâng, explică el. Am avut senzaţia că mi se dislocă umărul.

— Când v-aţi operat?

— Săptămână trecută.

— Săptămână trecută! Nu ar fi trebuit să purtaţi un fel de faşă de susţinere?

Omul încuviinţă din cap.

— Ba da, dar nu mă pot folosi de braţ, dacă este imobilizat.

— Cu siguranţă că altcineva de aici v-ar fi putut prelua munca iar dumneavoastră i-aţi fi putut face treaba lui.

Omul se uită la ea ca şi cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap lucrul ăsta

dar totuşi posibilitatea îl fascinase.

— Ce fel de altă treabă credeţi că aş putea face aici?

— Aceasta trebuie să fie una din cele mai mari proprietăţi din Palm Beach. Imposibil să

nu fie de făcut ceva mai uşor, pe aici. Ar trebui să staţi de vorbă cu proprietarul locului şi să-i explicaţi situaţia.

— El ştie deja de umărul meu. Şi crede că ar trebui să încetez să fac orice,

până nu mă vindec complet.

— Şi nu vrea să vă dea altceva de făcut? spuse Sloan, furioasă din cauza indiferenţei reci a celor foarte bogaţi, faţă de nevoile financiare ale celor mai puţin norocoşi.

Omul o bătu uşor pe mână, mişcat de indignarea ei.

— O să mă simt bine doar dacă stai aici şi vorbeşti puţin cu mine. Să conversez cu cineva atât de drăguţ ca tine este cel mai bun anigezic pe care

l-aş putea lua.

— O să aveţi probleme dacă staţi aici cu mine?

Omul zâmbi, gândindu-se.

— Nu văd cum, dar este o perspectivă plăcută.

Câteva lucruri o izbiră dintr-o dată

pe Sloan: mâna lui era moale, vorba educată şi atitudinea aproape curtenitoare.

Încurcată, dădu să se ridice.

— Nu sunteţi grădinarul. Am făcut o greşeală prostească. Îmi pare

rău.

Omul o strânse mai tare de mână ca să o împiedice să se ridice, dar îi dădu drumul când ea se aşeză la loc.

— Nu fugi şi nu te simţi jenată. Am fost foarte mişcat de grija ta şi fericit

pentru ajutorul tău. Puțini tineri de pe aici s-ar fi oprit ca să ajute un grădinar bătrân în suferință.

— Nu sunteți un grădinar bătrân, insistă Sloan, amuzată de îndrăzneala lui.

— Sunt un

grădinar nou. Aveam nevoie de un hobby temporar, până mi se vindecă umărul. Mi-am operat o leziune mai veche, pentru că începea să-mi distrugă jocul de golf.

Vocea lui împrumută o notă

teribilă când mărturisi:

— Începusem să-mi îndoi braţul şi nu mai puteam altfel şi jocul meu scurt devenise cumplit.

— Este... tragic, simpatiză Sloan încercând să nu râdă.

— Întocmai. Iar casa asta aparţine fiului meu, care este atât de lipsit de inimă încât nu doar că ieri a jucat golf fără mine, dar a mai avut şi neobrăzarea să tragă la o şaptezeci şi doi!

— Este un

monstru! glumi Sloan. Nici nu merită să trăiască!

Omul chicoti.

— Ador femeile care au simţul umorului, iar al tău se vede clar. Sunt intrigat. Cine eşti?

Vila tatălui lui Sloan se afla doar

după alte câteva mai încolo, deci existau toate şansele ca cei doi bărbaţi să se cunoască. Nu voia să spună că era fiica lui Carter Reynolds, dar totuşi omul ăsta o va putea urmări cu vederea tot drumul când va pleca spre

casă.

— Numele meu este Sloan, răspunse ea evaziv.

— Acesta este numele mic?

— Da. Pe tine cum te cheamă? adăugă ea repede, înainte ca el să o poată întreba de

numele de familie.

— Douglas şi nu te-am mai văzut pe aici.

— Locuiesc în Bell Harbor. Sunt în vizită la o familie care locuieşte mai încolo, dar numai pentru câteva zile.

— Da? La cine

anume? Cunosc aproape toate familie de pe întinderea asta de plajă.

Sloan se simți încolțită.

— La familia Carter Reynolds.

— Dumnezeule Mare! îi ştiu pe

Carteri de o veşnicie. Trebuie să fi o prietenă a lui Paris?

Sloan încuviinţă din cap şi se uită la ceasul de la mână.

— Acum chiar trebuie să plec.

Omul păru atât de dezamăgit încât

Sloan se simți vinovată.

— Nu mai poți pierde câteva minute ca să luminezi viața unui bătrân singuratic? Doctorul nu mă lasă să conduc mașina iar fiul meu ori lucrează, ori este în

altă parte. Te asigur, sunt complet inofensiv.

Sloan nu putea rezista în faţa oamenilor în vârstă, inclusiv a oamenilor în vârstă bogaţi care, înţelegea ea acum, sufereau şi ei de singurătate.

— Cred că mai am puțin timp înainte de partida de tenis pe care trebuie să o joc. Despre ce anume ai vrea să vorbim?

— Despre cunoştinţele comune?, sugeră el dintr-o dată, fără să-

şi disimuleze încântarea. Am putea trage o bârfă pe cinste, le-am putea face zdrenţe, reputaţia! Un subiect întotdeauna interesant.

Sloan izbucni în râs la tonul şi la sugestia lui.

— Nu ţine. Singurii oameni pe care îi cunosc în Palm Beach sunt familia Reynolds.

— Nici n-ar fi foarte amuzant să-i bârfim, glumi el. Sunt cumplit de plictisitori şi drepţi ca arborii. Haide

mai bine să vorbim despre tine.

— Şi eu sunt plictisitoare, îl asigură ea, dar nu reuşi să-l distragă de la subiectul ales.

— Nu ai verighetă, deci nu eşti măritată, ceea ce înseamnă că

trebuie să-ți ocupi timpul altfel. Ai o carieră?

— Sunt designer de interioare, răspunse Sloan, dar nici ăsta nu este un subiect interesant, adăugă ea repede. Haide mai bine să vorbim despre ceva

care să te intereseze şi pe tine.

— Chiar mă interesează femeile frumoase, tinere, care dintr-un anumit motiv nu vor să vorbească despre ele, spuse el cu o bruscă transparenţă care o

surprinse şi o alarmă pe Sloan, după aparenţa lui inofensivă, şi degajata tachinerie.

— Totuşi, o linişti el, nu voi căuta să mă insinuez în secretele tale. Ia să vedem, avem nevoie de o

discuţie interesantă pentru amândoi. Presupun că nu eşti fascinată de fuziunile între corporaţii, de finanţele înalte, de politică –de chestii dintr-astea?

Sloan încuviinţă din cap,

nerăbdătoare.

— Am auzit câteva teorii interesante despre viitorul pieţii internaţionale, aseară la cină.

Bărbatul se arătă uluit, recunoscător şi impresionat.

— O femeie

frumoasă cu inimă bună, cu simţul umorului şi minte ascuţită. Nu-i de mirare că nu eşti măritată, pariez că-i pui pe fugă pe tinerii de vârsta ta.

Douglas îi aruncă un zâmbet provocator care o

făcu pe Sloan să se întrebe dacă era chiar atât de inofensiv pe cât afirmase; apoi se lovi cu palma pe genunchi şi spuse:

— Haide să vorbim despre economia rusă. Ador să mă ascult

dezvoltând subiectul ăsta. Întotdeauna mă minunez de propria mea înţelepciune şi clarviziune...

Sloan râse, irezistibil fermecată de umorul lui. Şi apoi ascultă. Şi rămase

impresionată.

Când Sloan plecă, Douglas Maitland rămase în picioare la marginea peluzei, petrecând-o din ochi; apoi dispăru înapoi în casă, făcându-şi de lucru în bucătărie.

— Bună

dimineaţa, le spuse el fiului şi fiicei sale în timp ce se servea cu o ceaşcă de cafea. Ar fi trebuit să priviţi răsăritul soarelui în dimineaţa asta. A fost superb.

Fiul lui stătea la masa din bucătărie

citind The Wall Street Journal. Fiica lui scotea un corn din maşina de prăjit. Amândoi îşi ridicară privirile, surprinşi de tonul lui încins.

— Eşti într-o bună dispoziţie remarcabilă astăzi, remarcă Noah.

— Am avut o dimineaţă remarcabilă.

Fiica lui, Courtney, îl provocă sceptică:

— Făcând ce, anume? În primul rând, nu ai plecat nicăieri. În al doilea rând, nici nu există

vreun loc unde să te duci. Palm Beach este capătul lumii. Nu-mi vine să cred că te aştepţi efectiv să rămân permanent aici, când aş putea sta în California, unde să şi merg la şcoală.

Douglas îi

răspunse vesel:

— Probabil că sunt eu masochist. Totuşi, ca să-ţi răspund originalei tale întrebări, dimineaţa mea a devenit remarcabilă datorită prezenţei unei tinere şi fascinante femei

care a remarcat că mă durea umărul şi care mi-a oferit asistenţă şi apoi conversaţie.

Courtney făcu ochii mici.

— Cât de tânără era femeia aceea?

— Sub treizeci, presupun.

— Ah, grozav! Ultimele două dăți când ai întâlnit o „tânără și fascinantă femeie sub treizeci”, te-ai însurat cu ea.

— Courtney, nu fi sarcastică. Una dintre aceste femei este mama ta.

— A doua era

prea tânără să aibă copii, minți Courtney.

Douglas o ignoră și i-o descrise pe Sloan fiului său.

— M-a confundat cu un grădinar – o greșeală de înțeles, având în vedere că eu săpam pământul.

Am avut o discuţie încântătoare. N-o să ghiceşti niciodată cine este...

— Lasă-mă să încerc, îl întrerupse Courtney. În timp ce pălăvrăgeaţi, ea stătea pe un taburet şi mânca lapte covăsit şi zer?

Cei doi bărbați o ignorară.

— Cine este? întrebă Noah.

— Dacă ai cinat aseară la Carter, probabil că ai întâlnit-o. O puteam întreba, dar aproape că am urât ideea că am un fiu de vârsta

ta. Orgoliul meu primise deja o lovitură când am fost confundat cu un grădinar. O cheamă Sloan.

Noah râse brusc.

— Cred că glumeşti! Ce naiba ai găsit de discutat cu ea?

— Multe. Am discutat despre afacerile internaţionale, despre economie...

— Probabil că tu ai ţinut toată conversaţia. Ea n-ar avea destulă conversaţie inteligentă să umple

un coşuleţ, spuse fiul lui sarcastic.

— În dimineaţa asta s-a descurcat foarte bine. A menţionat că a ascultat aseară o conversaţie similară. Când mi-a spus ce a auzit, mi s-a părut că venea

de la tine.

— Sunt uluit că a fost în stare să repete, dar crede-mă, nu a înţeles o iotă.

— O faci să pară un papagal! Zău, Noah, eu cred că am calificarea unui bun judecător şi pot

garanta că nu este doar frumoasă, este şi foarte inteligentă. Şi spirituală.

— Vorbim amândoi despre fata lui Carter Reynolds?

Era rândul lui Douglas să pară şocat.

— Fata cui?

— Carter are două fete. Paris este mai mare cu un an.

— Îl ştiu pe Carter de zeci de ani dar niciodată n-a pomenit că ar mai avea o fată.

— Mi-a spus aseară că fetele au fost despărţite când

erau foarte mici, în urma divorţului şi Sloan a rămas cu mama ei. După atacul de cord, Carter a decis să încerce să reînnoade firele familiei, aşa că a invitat-o să le facă o scurtă vizită. Până ieri, cele două

ramuri ale familiei nu au avut niciun contact.

— De ce?

Noah îşi dădu ziarul de-o parte şi se ridică.

— Habar n-am. Carter nu mi-a oferit alte informaţii şi nu am crezut că era

cazul să întreb.

— Am simţit eu că avea un secret! spuse Douglas zâmbind. Am păcălit-o lăsând-o să creadă că eram cu adevărat grădinar iar ea la rândul ei şi-a păstrat secretă identitatea. Ştia

precis că voi afla cine este. Măsură pentru măsură. Este uluitoare! Crede-mă, ai subapreciat-o.

— Posibil, răspunse Noah neconvins dar în mod categoric, curios.

Courtney termină

de întins crema de brânză pe covrigul ei şi trecu prin dreptul lui Noah, în drumul spre masă, precizând:

— Vă pot spune eu cum se vor termina toate astea. Fratele meu o să se însoare cu Paris,

tatăl meu o să se însoare cu sora ei iar eu o să mă duc la emisiunea lui Sally Jessy Raphael şi o să vorbesc despre familiile vitrege incestuase. O să fie o emisiune incendiară.

— Ţi-am mai

spus că nu mă însor cu Paris, izbucni Noah.

— Dar nu te poți însura cu Sloan, pentru că tatăl nostru vrea să facă asta. Iar tu nu te poți însura cu ea după ce-o face tata, pentru că asta e o

poveste prea răsuflată ca să mai pot ajunge cu ea la Sally. Au avut deja emisiuni cu „sora mea vitregă a fost mama mea”.

— Gura!

Courtney aşteptă să se îndepărteze Noah; apoi se uită la

tatăl ei, care deschidea ziarul lui Noah.

— De ce îi dai voie să vorbească aşa cu mine?

Douglas ignoră încercarea ei de a provoca o ceartă şi întoarse ziarul la editorial.

— Nu este tatăl meu; este doar fratele meu. De ce îi permiți să vorbească așa cu mine?

— Pentru că eu sunt prea bătrân ca să te cârpesc, iar el refuză s-o facă.

— Poate că i-ar face plăcere. Îi place

violența.

— Ce te face să crezi asta? o întrebă Douglas cu blândețe.

— Știi prea bine, izbucni ea. Te prefaci doar că nu, pentru că ai pierdut aproape toți banii noștri, iar el face destui ca să putem

să trăim ca acum. Ai de gând să pretinzi că nu ai ştiut nimic, când o să fie prins? Ai de gând să mergi să-l vezi în zilele de vizită?

Capitolul 17

Pe terenul de tenis, tatăl lui Sloan şi sora ei nu arătau doar bine în bronzurile lor de iarnă şi în costumele lor albe de tenis, ei aveau graţia şi puterea unor coechipieri de

joc perfect acordaţi, eleganţi şi Sloan efectiv nu putu să nu fie impresionată, de la începutul primului ghem al partidei.

Spre sfârşitul acestui ghem, Sloan mai observă ceva: tatăl ei juca tenis ca

şi cum terenul ar fi fost un câmp de bătălie şi nu manifesta niciun pic de îndurare faţă de duşmanul său, deşi era evident că Paul şi Sloan erau fără speranţă depăşiţi. Mai mult, nu arăta îndurare nici faţă de

partenerul său. Ori de câte ori Paris făcea ceea ce el percepea drept o greşeală, oricât de mică, îi ţinea predici sau o critica.

Asta o făcea pe Sloan să se simtă atât de prost, încât simţi o adevărată

fericire în clipa în care ajunseseră la ultimul ghem. Stătea alături de Paul, în partea lor de teren, încercând să pretindă că nu-l putea auzi pe tatăl ei certând-o pe Paris.

— Ai stat prea

aproape de fileu, toată dimineaţa! Singura explicaţie pentru care Paul a ratat ultimul tău lob a fost norocul tău. Perdanţii mizează pe noroc. Câştigătorii mizează pe îndemânare. Ştii bine asta, nu?

— Da, spuse ea stăpână pe sine şi politicoasă ca întotdeauna, dar Sloan ştia că era groaznic de jenată şi se întrebă dacă el se comporta la fel cu ea şi când jucau în altă parte.

— Este incredibil!

îi şopti Sloan lui Paul. De ce nu-i ţine piept şi nu-i spune că face tot ce poate?

— Dar ea face tot ce poate, îi răspunse Paul. Încearcă să joace suficient de bine ca să poată face pereche cu el, dar nu atât de bine încât

noi să ne simțim complet surclasați, aici.

Sloan simți cum îi cade inima. Avusese şi ea aceeaşi impresie, dar când Paul o pusese în cuvinte, ideea deveni un fapt care îi făcu

imposibil să ignore simpatia furioasă pe care o simţea pentru Paris.

Personalitatea lui Carter suferi o totală transformare în bine de îndată ce partida luă sfârşit. Se apropie de plasă, cu tot farmecul

cordial pe care îl manifestase cu o zi în urmă şi îi oferi lui Sloan un zâmbet aprobator.

— Sloan, ai mult talent înnăscut. Cu un antrenament bun poţi deveni un partener real. O să lucrez cu tine, cât

eşti aici. De fapt, o să-ţi dau chiar acum o lecţie.

Anunţul îi provocă lui Sloan un râs îngrozit.

— Este foarte drăguţ din partea ta, dar cred că o să renunţ.

— De ce?

— Pentru că mie nu îmi place în mod deosebit să joc tenis.

— Asta pentru că nu joci la nivelul abilităților tale.

— Poate că ai dreptate, dar eu prefer să nu încerc.

— În regulă. Ai o

condiţie fizică bună. Alergi. Ce altceva mai faci?

— Nu cine ştie ce.

— Cum e cu lecţiile acelea de auto-apărare pe care le iei? Probabil că te-au învăţat acolo puţin tae kwon şi

juijitsu?

— Puţin, spuse Sloan evaziv.

— Grozav. Am studiat câţiva ani artele marţiale. Haide să-mi arăţi şi mie ce ştii.

Omul ăsta nu era doar atletic, era şi un competitor

insistent, îşi dădu Sloan seama şocată şi nu va renunţa până când nu o va implica, sub o formă sau alta. Mai ştia că lui Carter Reynolds nu îi plăcea să piardă şi cum ea se afla aici ca să se insinueze, nu i se

părea o idee bună să îl umilească.

— Eu chiar nu cred că este o idee bună.

— O să fiu blând cu tine, insistă el. Ignorându-i protestul, îşi puse jos racheta de tenis şi se îndepărtă

câţiva paşi.

— Vino aici.

Sloan îi aruncă lui Paul o privire neajutorată şi îl văzu pe Noah Maitland traversând peluza spre ei, cu un plic mare, maroniu, în mână.

Carter îl văzu şi

el şi îl salută cu mâna.

— Noah, nu am ştiut că vii în dimineaţa asta.

— Am adus câteva hârtii să le semnaţi, tu şi Edith, explică Noah.

— În câteva minute. Sloan a

urmat de curând un curs de auto-apărare şi vrea să-mi arate ce a învăţat.

— Nu te grăbi, spuse Noah.

Cu mare neplăcere, Sloan îşi depuse racheta pe iarbă, alături de cea a tatălui ei. Paris

părea stingherită, dar nu spunea nimic. Şi Paul părea stingherit, dar Sloan nu era sigură dacă îşi făcea griji că va fi ea rănită sau dacă îşi făcea griji că îl va răni ea pe tatăl ei. Noah Maitland îşi încrucişă braţele pe

piept şi arboră o expresie de neîncredere, care o enervă pe Sloan mai mult decât ceea ce urma să facă.

— Chiar nu vreau să vă întârzii întâlnirea, îi spuse ea lui Noah, sperând într-o amânare de

ultimă clipă. Sunt convinsă că documentele acelea sunt cu mult mai importante decât chestia asta.

— Nu pentru mine. Dă-i drumul, spuse Noah îndreptându-şi capul spre Carter.

Atitudinea lui i se păru puţin ciudată lui Sloan, dar nu avea altă variantă decât cea sugerată. Se duse spre tatăl ei, spunându-şi că indiferent de comportamentul lui, nu era o idee bună

să-l trântească la pământ.

— Eşti gata?, o întrebă el cu o plecăciune scurtă, formală.

Sloan dădu din cap şi-i întoarse plecăciunea.

Carter se mişcă atât de repede încât

Sloan nu reacţionă în timp şi el câştigă cu jenantă uşurinţă.

— Nu ai fost atentă, spuse el pe acelaşi ton enervant de condescendenţă şi superioritate pe carel folosise cu Paris în timpul meciului de tenis.

Dar în loc să-i acorde timp să revină în poziție, o surprinse din nou, prinzând-o în dezechilibru.

— Sloan, nu te concentrezi.

Sloan decise că era o idee cât se poate de bună să-l

trânteasc㠠la pământ. Carter se apropie, crezu că văzuse o deschidere şi se lansă. Sloan pivotă şi cu o lovitură înaltă, puternică, îl trimise lat, la pământ.

— Cred că de data asta m-am

concentrat mai bine, îi spuse ea plină de dulceaţă.

Puţin mai războinic acum, Carter se ridică şi făcu un cerc, căutând o nouă ţintă. Sloan ştia că era foarte bun dar şi că era prea

încrezător în sine. Carter se lansă; ea contracără şi îl lovi în plexul solar, tăindu-i răsuflarea.

— De data asta am fost mai atentă, mărturisi ea.

Sloan nu era străină de prădătorii furioşi şi când ea

înregistră următorul punct, îşi dădu seama că tatăl ei devenise unul. Se repezi asupra ei cu faţa roşie de furie şi jenă şi mişcările lui îşi pierdură graţia şi stilul. Carter aşteptă o deschidere; apoi pivotă şi lovi cu

piciorul, dar ratã. În clipa în care el reveni în poziţie, Sloan mai fãcu un punct; apoi decise cã era timpul sã punã capãt acestui „spectacol”, înainte de a fi forţatã fie sã-i facã rãu, fie sã rişte sã o încaseze

ea dacă se abţinea să-l lovească.

Punându-şi mâinile în şolduri, se îndepărtă dincolo de atingerea lui.

— Mie mi-ajunge, spuse ea râzând, încercând să detensioneze atmosfera. Joci prea

dur.

— Încă n-am terminat, spuse el ştergându-şi praful de pe şort.

— Ba da, am terminat. Am obosit.

Spre surprinderea lui Sloan, Noah Maitland a fost cel

care i-a venit în ajutor.

— Carter, este nepoliticos să-ţi asaltezi oaspeţii în a doua lor zi de vizită.

— Chiar aşa, glumi Sloan. Trebuie să aştepţi cea de a treia zi. Se întoarse să-şi ia racheta de

tenis de la picioarele lui Noah, care se aplecă să o ia de jos şi i-o întinse.

— Ai salutări de la tatăl meu, spuse el iar strălucirea zâmbetului lui leneş era atât de enervantă, încât lui Sloan îi fu greu să se

concentreze asupra cuvintelor lui, în timp ce întindea mâna după rachetă.

— Poftim?

— Tata mi-a spus că a avut cu tine o discuţie fascinantă azi-dimineaţă. A fost foarte impresionat.

— Nu am ştiut că este tatăl tău, spuse Sloan îngrozită.

— Aşa am presupus şi eu.

Noah se uită la Carter şi Sloan profită de ocazie.

— Carter, spuse. Noah, în cazul în care seara de marţi

vrei s-o petreci la club, la un pocher, eu aş vrea să-i invit la cină pe Sloan, Paul şi Paris.

Sloan se îndrepta deja spre casă cu Paul, dar îl auzi pe tatăl ei spunând:

— O idee grozavă! Sloan, strigă el, pe

tine şi Paul vă aranjează?

Nu era o „idee grozavă” şi pe ei nu „îi aranja”. Sloan se întoarse dar continuă să meargă cu spatele, din pornirea prosteasca de a păstra distanţa maximă faţă de

Noah Maitland.

— Sună bine, strigă ea, spunându-i în şoaptă lui Paul:

— Tare mi-aş dori să găsim o soluţie să ieşim din asta.

Paul îi aruncă o privire piezişă.

— Aş vrea să ştiu ce este cu hârtiile

pe care Maitland le vrea semnate.

— Şi Noah Maitland este suspect?

— Toţi sunt suspecţi, cu excepţia ta şi a mea. Şi, adăugă el glumind, în privinţa ta nu sunt foarte

sigur. Apoi, redevenind sobru, adăugă:

— Mă întreb ce documente au nevoie de semnătura lui Edith Reynolds. Dacă am şti, poate că asta ne-ar indica o direcţie la care noi nici nu ne-am

gândit.

Sloan avu sentimentul că Paul nu-i spunea tot adevărul, dar ştia că era inutil să-i pună întrebări.

— Cum te-ai întâlnit cu tatăl lui Maitland în dimineaţa asta?

— În drumul meu înapoi, după alergarea de dimineaţă, am văzut un bărbat săpând într-o grădină şi când acesta s-a ridicat, era într-o vizibilă suferinţă. M-am oprit să-l ajut şi am stat de vorbă cu

el, câteva minute. La început am crezut că era grădinar.

— Sper că nu i-ai spus nimic, nu?

— Nimic ce ne-ar fi putut face nouă rău şi nimic mai mult decât era necesar. De fapt i-

am spus doar numele meu mic, dar nu m-am putut eschiva să nu-i spun unde stau. Am creat vreo problemă?

Paul se gândi o clipă la asta.

— Categoric nu, spuse el cu un zâmbet inexplicabil.

Tatăl lui Maitland nu este singurul pe care l-ai impresionat în dimineaţa asta. Eu cred că l-ai impresionat la fel de mult şi pe fiul lui. Cred că este puţin intrigat.

— În legătură cu mine? Imposibil!

— Am văzut cum se uita la tine. Şi tu ai văzut. Şi asta te-a făcut nervoasă.

Sloan chicoti la absurditatea concluziei lui.

— Bărbaţii ca Noah Maitland generează suficientă electricitate sexuală

ca să ilumineze tot New York-ul iar ei ştiu asta. Este o putere pe care o au ei şi pe care o folosesc asupra oricui se află în preajma lor. Iar întâmplător, eu m-am aflat în preajma lui. Am simţit un

mic şoc, iar şocul m-a făcut „nervoasă”.

— Aşa funcţionează? Câţi „bărbaţi ca Noah Maitland” ai cunoscut tu?

— Am o înţelegere moştenită pentru „tipul” lui şi

în consecinţă o imunitate genetică faţă de el, spuse Sloan cu fermitate.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre mama mea. După tot ce mi-a povestit ea şi după ce pot vedea cu ochii mei,

tata trebuie să fi fost exact ca Noah Maitland. Ştiai că Paris este îndrăgostită de el? Sunt ca şi logodiţi.

Se apropiau de treptele terasei şi Paul coborî glasul:

— Paris nu este îndrăgostită de el.

Tatăl tău o forţează să se mărite cu Maitland. Ea nu vrea. Din nefericire, adăugă el filosofic, asta nu înseamnă neapărat că nu va ceda şi nu o va face. Amândoi bărbaţii o domină şi o intimidează

cumplit.

— De unde ştii asta?

— Ea mi-a mărturisit prima parte, la micul dejun. A doua parte mi-am imaginat-o singur.

— Ţi-a spus ea asta? repetă Sloan

uluită. Este greu de imaginat să se deschidă astfel în faţa cuiva. Şi de ce în faţa ta?

— Pentru că eu nu o domin. Pe de altă parte, eu sunt bărbat şi ea este intimidată de bărbaţi şi când i-am

pus cu blândeţe o întrebare directă, s-a simţit obligată să-mi răspundă.

— Este atât de trist, spuse Sloan încet, când se opriră în dreptul uşii din spate. Nu m-am aşteptat să-mi placă de ea. Nu vreau să-

mi placă de ea.

Paul râse uşor.

— Dar îţi place şi o să-ţi placă. Şi cât te vei afla aici, vei încerca să o protejezi de cei doi bărbaţi.

Uneori, atitudinea atotştiutoare a lui

Paul o enerva efectiv.

— Ce te face atât de sigur de tine? Ce te face să crezi că eu o să fac ceva din toate astea?

Iritarea ei nu îl afectă câtuşi de puţin.

— Nu o să

reuşeşti să te abţii, pentru că tu ai această pornire de a-i ajuta pe oamenii care au nevoie de tine, spuse el implacabil, dar nu răutăcios.

— Iar tu nu eşti psihiatru.

— Adevărat,

spuse el zâmbind în timp ce îi deschidea uşa, dar pot recunoaşte o inimă bună, iar a ta este la fel de bună ca nişte fondante proaspete.

— Sună dezgustător.

— De fapt a fost un compliment,

răspunse el sec. Sunt nebun după fondante. Dar tu să nu-ţi laşi inima ta bună să se interfereze cu judecata sau cu misiunea ta, câtă vreme te afli aici.

În bucătărie îi aştepta Gary

Dishler, aşa încât Sloan nu putu să-i dea nicio replică.

— A fost o dimineaţă amuzantă, minţi ea. Urc acum să fac un duş...

— Scuzaţi-mă, domnişoară Reynolds. Doamna

Reynolds doreşte să vă vadă în solar, spuse Dishler.

— Ah. Sloan se uită în jos la şortul pătat de iarbă şi la braţele murdare. Trebuie mai întâi să fac un duş şi să mă schimb. Vreţi să-i spuneţi că vin cât

pot de repede?

— Doamna Reynolds a spus că doreşte să vă vadă imediat, o informă el.

Avertizarea suna sinistru şi Paul remarcă asta.

— Vin cu tine, spuse el.

Gary scutură din cap şi o informă cât se poate de ferm pe Sloan:

— Doamna Reynolds a spus că doreşte să vă vadă singură.

Solarul avea deschidere spre peluza din spate şi

când Sloan văzu expresia acră de pe chipul lui Edith Reynolds, presupuse că bătrâna doamnă asistase la scurta demonstraţie de auto-apărare şi că nu o aprobase.

— A fost un adevărat spectacol

pe care ni l-ai oferit acolo! făcu o pauză ca să arunce o privire acuzatoare asupra şortului pătat şi a feţei transpirate, a lui Sloan.

— Tinerele doamne binecrescute nu se

tăvălesc prin iarbă şi nu se plimbă în haine murdare.

Sloan se înfrână auzind atacul injust.

— Nu eu am vrut să ofer acel spectacol. De fapt, am făcut tot posibilul să-l evit, dar nepotul

dumneavoastră a insistat. Mai mult, eu m-aş fi schimbat înainte de a veni aici, dar domnul Dishler a insistat că vreţi să mă vedeţi imediat.

Chipul bătrânei doamne îngheţă la revolta lui Sloan.

— Ai terminat?

Sloan încuviinţă din cap.

— Ce temperament ai.

— Ce dimineaţă am avut.

— Asta am observat şi eu. În ultimele câteva ore, ai făcut alergări de-a

lungul plajei şi ai încercat să-l salvezi pe Douglas Maitland, după câte am înţeles de la Noah. Te-ai întors la timp ca să joci tenis, dar nu prea bine, după care ţi-ai încheiat dimineaţa ta plină trântindu-ţi

în fund propriul tată şi asta nu o dată, ci de două ori. Dacă mai ai ceva energie în exces după masa de prânz, ţi-aş sugera să o consumi exersându-ţi reverul.

— Poftim?

— Mai ai multe

de îmbunătăţit la jocul tău de tenis.

— Doamnă Reynolds, eu nu fac parte din bogata şi leneşa societate. Eu muncesc ca să-mi câştig existenţa, timpul meu este valoros, îmi place să mi-l petrec aşa cum

îmi place, ori mie nu-mi place tenisul!

— La vremea mea am adunat trofee. Familia Reynolds a excelat întotdeauna la tenis. Ramuri ale familiei noastre au participat la campionatele celor mai selecte cluburi,

peste tot în ţară. Jocul tău face de râs renumele familiei; totuşi, exersând serios, cred că te-ai putea ridica la standardele noastre.

— Nu am nici intenţia şi nici dorinţa să fac ceva în această privinţă,

o informă Sloan dispreţuitoare. Eu nu sunt un membru al familie Reynolds.

— Fată proastă! Nu ne placi, dar ai mai mult sânge Reynolds în vine decât are Paris. De unde crezi că-ţi vine această mândră

sfidare pe care mi-o demonstrezi în clipa asta? De ce crezi că ai refuzat să-l laşi pe Carter să te umilească adineauri? Uită-te la tine, dreaptă, sigură pe tine chiar dacă eşti plină de noroi şi groaznic îmbrăcată,

sigură ca un rege, că ai tot dreptul să mă înfrunţi în propria-mi casă, pentru că îţi închipui că tu ai dreptate iar eu greşesc. Dacă asta nu este superioritate Reynolds, nu ştiu cum ai putea-o

numi.

— Dacă-ţi închipui că ar trebui să mă simt flatată, află că nu sunt.

— Ha! făcu bătrâna doamnă lovind cu braţul în fotoliu, triumfătoare şi veselă. Ai vorbit ca o adevărată

Reynolds. Crezi că eşti mai bună decât noi, chiar dacă noi am putea cumpăra şi vinde oraşul în care trăieşti. Ce n-aş da să mai trăiască mama lui Carter şi să vadă asta. Când a plecat în Florida să-l aducă acasă, a vrut

să ia copilul care va semăna cel mai mult cu noi. În ciuda schemei ei, femeia asta afurisită, proastă, a luat fata greşită!

— Ceea ce a fost, cu siguranţă, norocul meu.

— Gata cu

vorbele de duh. Eu cred că noi două ne înțelegem foarte bine și vom putea foarte repede să ne înțelegem și mai bine. Stai jos, te rog.

Prinsă între mânie și amuzament la

folosirea expresiei „vorbe de duh” ca să descrie ce făcuseră ele până acum, Sloan se lăsă în fotoliul de răchită de alături.

— Iar acum o să renunț la delicateţuri, anunță bătrâna doamnă,

provocându-i lui Sloan un nou atac de veselie. Eu am insistat să fi invitată aici şi am făcut asta din mai multe motive, cât se poate de bune. De ce pari atât de surprinsă?

— Am crezut că a

fost ideea tatălui meu. Mi-a spus că a avut un atac de cord şi că vrea să mă cunoască până nu va fi prea târziu.

Bătrâna doamnă ezită, jucându-se cu veşnic prezentul colier de perle de la gâtul ei, apoi spuse

fără plăcere:

— Ai înţeles greşit. La început, s-a opus chiar mai insistent decât Paris.

— Paris a avut obiecţii?

— Desigur. A fost extrem de nefericită când a aflat că

accepți invitația.

Sloan își îndreptă privirea spre azaleeile roz care înfloreau lângă fotoliul ei, în timp ce încerca să asimileze toate astea fără sentimente sau emoții.

— Înţeleg.

— Nu cred că înţelegi. Când Paris era foarte mică, mama lui Carter o convinsese că mama ta nu era potrivită să crească copii şi că un judecător a emis o lege specială prin care să o ţină

departe de ea. Mai târziu i s-a inoculat ideea că în mod firesc, tu vei deveni exact ca mama ta.

Se opri o clipă, aşteptând ca Sloan să asimileze toate astea. Apoi spuse:

— Cât despre Carter, el a avut mai

multe motive pentru care nu a vrut să te introducă până acum în familie. În primul rând, nu a crezut că ar fi bine să te introducă într-o viaţă pe care nu ai avut-o niciodată. Mai mult, eu

bănuiesc că se simţea vinovat pentru faptul că te părăsise. În acest caz, este de înţeles că nu era dornic să fie pus acum faţă în faţă cu persoana faţă de care greşise. Eu aş fi forţat această reuniune cu

mult în urmă, dar mi-ar fi fost imposibil înainte ca mama lui Carter, nora mea, să-mi facă uimitoarea surpriză de a mă preceda în moarte.

— De ce nu?

— Pentru că în zece minute te-ar fi

gonit de aici. Tu nu ai fi tolerat niciodată tratamentul la care te-ar fi supus, iar eu nu am vrut să te supun la aşa ceva. Sigur, aş fi putut veni să te văd, dar asta nu ar fi reparat ruptura dintre Paris,

Carter şi tine. Ori acesta este scopul meu.

Sloan era uluită să descopere că scopul ei era să repare, când tot ce făcuse până atunci era să o umilească, să o critice şi să o înfurie.

— După moartea mamei lui Carter mi-am dat seama că te puteam aduce aici şi l-am obligat pe Carter să pună planul în aplicare. Nu a avut variantă.

— Nu?

— Fireşte că nu. Pentru că eu deţin

băierele pungii, anunţă ea cu un râs aspru.

Sloan clipi şi îşi drese glasul.

— Tu deţii ce?

— Eu controlez Trustul Hanover, care deţine o porţie majoră din averea Reynolds, declară ea

ca şi cum această singură informaţie i-ar fi lămurit lui Sloan totul.

— Nu înţeleg, spuse Sloan.

— Este cât se poate de simplu. Tatăl meu, James Hunsley, era un terchea-berchea

frumos, fără un ban, dintr-o familie bună şi care la douăzeci şi cinci de ani şi-a pierdut moştenirea la jocurile de noroc. Ca să-şi menţină stilul de viaţă trebuia să se însoare cu o moştenitoare şi a ales-o pe mama

mea, care era moştenitoarea averii Hanover. Bunicul meu însă l-a citit perfect şi s-a împotrivit mariajului, dar mama mea îl iubea şi era o fetiţă răsfăţată, încăpăţânată. A

amenințat că va fugi cu el şi bunicul a cedat, dar nu înainte de a aranja ca tata să nu poată controla niciodată în totalitate averea mamei mele. Bunicul Hanover a înființat un trust pentru gestionarea

averii şi i-a acordat ei controlul după moartea lui, dar numai cu sfatul şi consimţământul celorlalţi curatori, numiţi de el. Potrivit condiţiilor stabilite, controlul rămânea în mâinile descendentului celui

mai în vârstă al familiei Hanover, nu a soţului sau soţiei unui Hanover. În prezent, eu sunt descendentul.

Sloan decise să nu comenteze această dezvăluire.

— Tatăl tău trebuie să fi fost

dezamăgit când a aflat despre acest trust.

— A fost furios, dar când a realizat că viaţa lui nu se va îmbunătăţi dacă nu-şi va câştiga proprii lui bani, a făcut întocmai. Sigur, averea lui a fost

modestă, nu se compara cu averea Hanover şi cum jumătate din ea îi revenea mamei, a sfârşit tot în acest trust. Carter a moştenit agerimea în afaceri a familiei mele şi a crescut de câteva ori averea

Reynolds, spuse ea cu mândrie.

— Totuşi, nu am trimis după tine ca să discutăm despre Carter. Despre Paris vreau să vorbim. Ştii, în ciuda tuturor lucrurilor pe care a fost încurajată să le

creadă despre mama ta şi despre tine, mi-a spus aseară că are impresia că eşti cumsecade.

Tot ce spusese bătrâna doamnă până atunci fusese atât de negativ, încât Sloan fu complet nepregătită

pentru aprecierea care urmă.

— Pentru mine este clar că ai minte şi curaj şi mi-ar plăcea ca şi Paris să aibă ceva mai mult din astea. Poate că o să te gândeşti la asta, când o să fi cu ea?

Se întrerupse auzind paşii lui Paris şi aşteptă în tăcere până când ea îi depuse un sărut pe obraz.

— Ai jucat ca naiba în dimineaţa asta, spuse Edith cu severitate. Ai jucat prea aproape de

plasă. Ce-a fost în mintea ta?

— Presupun că am avut o zi proastă.

— Prostii. Ai încercat să nu-i răneşti sentimentele lui Sloan pentru că jocul ei era deplorabil. Dar gata

cu asta, spuse repede, când Paris dădu să-i răspundă. Presupun că în după-amiaza asta tu şi Sloan o să jucaţi golf?

— Da, mai târziu.

— Bine. Aş vrea să petreceţi mai mult timp

împreună. Ce planuri aveţi pentru diseară?

— Noah vrea să ne invite pe Sloan, pe Paul şi pe mine, la cină.

— Excelent, spuse ea dând emfatic din cap. Tatăl tău este decis

să vă căsătoriţi de Crăciun. Trebuie să petreci şi cu Noah mai mult timp.

Sloan nu voia să joace golf şi ştia că Paris nu voia să se mărite cu Noah. Dar se părea că nici pe Carter şi nici pe Edith Reynolds nu-i

interesau dorinţele celor aflaţi sub controlul lor. Sloan nu era sigură ce anume voia ea; era încă şocată de tot ce-i spusese Edith şi era nerăbdătoare să-i repete lui Paul lucrurile interesante pentru el. Dincolo

de asta, singurul lucru de care era sigură era acela că într-adevăr dorea să o cunoască mai bine pe Paris.

— Acum simt nevoia să fac un duş, le spuse ea celor două femei; apoi îi zâmbi în mod

deliberat lui Paris, în timp ce se ridica.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc că ne-ai menajat pe Paul şi pe mine, în timpul partidei de tenis. A fost foarte drăguţ din partea ta.

— Prostii! o întrerupse Edith. Ar

fi trebuit să-şi folosească timpul îmbunătăţindu-şi îndemânarea. Nu lăsând-o să ruginească!

Sloan îşi dădu seama că femeia asta bătrână nu avea de gând să respecte pe nimeni peste care

putea trece, considerând că este dreptul şi privilegiul ei să calce în picioare.

— Paris este conştientă de faptul că Paul şi cu mine suntem oaspeţii voştri, deci prioritatea ei este,

în mod firesc, să ne facă să ne simţim bine. Cred că am citit într-un ziar, la rubrica bunelor maniere, că aceasta este prima şi cea mai importantă îndatorire a unei gazde. Nu-i aşa? termină Sloan

arborând un aer cât mai nevinovat.

Dar Edith Reynolds nu era omul să se lase prostit.

— Tânără doamnă, îmi predai cumva o lecţie de bune maniere?

În tonul ei plutea

ceva indefinit; deşi părea indignat, nu era chiar furios.

Sloan îşi muşcă limba să-şi ascundă zâmbetul.

— Doamnă, aşa cred. Oarecum.

— Eşti revoltătoare, spuse bătrâna doamnă cu

o voce aspră, dar căreia îi lipsea mânia autentică. O clipă nu mai pot suporta să te văd în hainele astea murdare. Aleargă şi fă-ţi duşul.

Concediată, Sloan începu să se îndepărteze.

— Şi nu risipi apa, îi strigă Edith iritată.

Când Sloan dispăru, Edith îşi îndreptă ochii ei de un albastru spălăcit asupra lui Paris.

— Este o tânără impertinentă. Nu are niciun respect

pentru autoritate. Şi mai puţin, pentru bani. Tu ce părere ai despre ea?

Încă de pe vremea când era copil, Paris Reynolds acceptase ideea că era inutil şi lipsit de înţelepciune să se

opună vreunui membru al familiei. Erau cu toţii de neîmblânzit şi neiertători, în timp ce ea era o laşă şi o slabă. Şi totuşi, în ultima oră o văzuse pe sora ei mai mică ţinându-le piept, mai întâi pentru ea

însăşi, apoi pentru sora ei. Acum i se părea şi lui Paris imperativ să facă la fel. Nervozitatea o făcu să-i transpire palmele şi le şterse de şort.

— Îmi... îmi pare rău, străbunico, spuse ea cu vocea

tremurându-i din cauza neobişnuinţei de a se opune, dar ea... ea...

— Încetează cu bâlbâiala, fetiţo! De ani de zile ai depăşit acest inconvenient.

Tremurând, dar în continuare hotărâtă, Paris îşi

ridică bărbia, se uită în ochii străbunicii ei aşa cum făcuse Sloan şi anunţă:

— Eu cred că este formidabilă!

— Perfect, atunci de ce nu ai spus asta de la bun început?

Incapabilă să răspundă sau să mai

suporte o morală, Paris se uită la ceasul de la mână.

— Dacă nu mă grăbesc cu duşul, o să ratez ora la clubul de golf.

— Uită-te la hainele cu care a venit, îi strigă Edith. Asigură-te că

nu o să se facă şi nu o să ne facă de râs, cât stă aici. O să se întâlnească cu prietenii noştri la club şi în oraş. Dacă are nevoie de haine, ai grijă să le primească.

Paris se întoarse uluită.

— Nu mă pot uita în garderoba ei să-i critic hainele şi să-i spun că nu sunt corespunzătoare.

— Fireşte că poţi. Ai un gust excelent. Doar desenezi toalete.

— Da, dar...

— Paris! Ocupă-te

de problema asta. Şi, Paris, o strigă ea din urmă, nu este cazul să arunci banii pe fereastră în buticurile scumpe de aici, decât dacă nu îi poţi împrumuta tu ceva.

Capitolul 18

Sloan nu avea idee cât de mult ştia FBI-ul despre tatăl ei sau despre finanţele lui şi nici măcar de ce anume îl bănuiau, dar i se păru important să-i spună lui Paul ce aflase. Frustrată că

schimbul de informaţii nu avea decât un singur sens, bătu la uşa lui Paul.

Nerăspunzându-i nimeni, merse mai departe de-a lungul holului, spre camera ei şi constată că uşa era încuiată. Ciocăni

în uşă.

— E cineva înăuntru? strigă ea.

Uşa se deschise atât de brusc încât Sloan se dădu înapoi şi se uită uluită la Paul, care era îmbrăcat în şort şi ţinea în mână cartea pe care o citea ea,

cu degetul arătător între pagini, ca şi cum ar fi vrut să nu piardă locul unde rămăsese.

— Camera mea nu are balcon, aşa că mi-am spus să ţi-o împrumut puţin pe a ta şi să citesc, până te întorci, îi

explică el.

Sloan ştia că el mințea pentru urechile oricui s-ar fi aflat din întâmplare pe hol. Îl urmă înăuntru şi închise uşa.

— De fapt, ce făceai aici?

— Căutam

„ploşniţe”. Nu am găsit niciuna.

Ideea unei case particulare în care proprietarul instalează microfoane părea absurdă şi Sloan spuse asta.

— A fost doar o precauţie. Tatăl tău

este cunoscut ca un om extrem de precaut.

— Nu chiar atât de precaut, pentru că atunci nu ne-am mai fi aflat noi aici, glumi Sloan.

Şi apropo de motivul pentru care ne aflăm aici,

adăugă ea cu un zâmbet încântat, tocmai am avut o conversaţie interesantă cu străbunica, mea. Ai ştiut că ea deţine controlul părţii majoritare a banilor familiei?

— Te referi la

Sloan dădu din cap, puțin dezumflată.

— Ce anume ți-a spus ea?

Sloan repetă părțile interesante ale conversației cu străbunica ei, aproape textual.

— Nimic nou aici, spuse Paul. Cel puțin nimic semnificativ. Ai stat destul de multicel jos, despre ce altceva ați mai discutat?

Sloan îi relată și restul discuției și Paul păru mult mai

interesat acum decât de informaţiile pe care le crezuse ea interesante.

— Dacă vrea să petreci timp cu Paris, fă-o. Eu o să stau pe aici, să văd ce mai aflu.

— Despre ce?

întrebă Sloan ridicându-şi mâna a frustrare. Ce anume îl suspectezi că face? Cred că am dreptul la o minimă explicaţie.

— Tu te afli acum în poziţia de a-simţi-nevoia-să-ştii. Când o să cred eu că

trebuie să ştii, o să-ţi spun.

Străduindu-se să-i împrumute tonul blazat, Sloan spuse:

— Iar când o să am ceva ce o să cred că tu simţi nevoia să ştii, presupun că eu o să trebuiască să negociez.

Se aşteptase ca el să reacţioneze la ameninţarea ei fie cu plictis, fie cu amuzament, dar el nu făcu niciuna, nici alta.

— Sloan, există în Palm Beach doi oameni cu care nu o să vrei niciodată să

negociezi. Eu sunt unul dintre ei.

— Cine este celălalt? întrebă Sloan, uimită de amenințarea voalată din vocea lui.

— Noah Maitland. Mulțumesc că mi-ai permis să-ți folosesc balconul, spuse el

pentru efect şi ieşi afară în hol.

Uşa se închise în urma lui şi Sloan se îndreptă încet spre baie, să-şi facă duşul.

Paul era total indescifrabil, imprevizibil şi devotat

preocupărilor sale, dar existau momente când părea plin de farmec şi de-a dreptul amabil.

Sloan avea acum sentimentul neplăcut că acestea din urmă erau doar o faţadă.

Capitolul 19

Când Sloan coborî, Paris o aştepta în salon.

— Am adus maşina aici, în faţă, îi spuse ea şi Sloan o urmă.

Pe alee era parcat un Jaguar decapotabil, galben,

cu capota coborâtă şi în timp ce ieşeau afară pe poartă, Sloan privea soarele strălucind în părul castaniu al lui Paris. Se gândea cât de bine se potrivea eleganta ei soră cu eleganta maşină, când Paris se

întoarse şi o surprinse privind-o.

— Ai uitat ceva?, o întrebă Paris.

— Nu, de ce?

— Aveai o expresie ciudată.

După tot ce văzuse şi auzise astăzi despre Paris, Sloan dorea cu

disperare să rupă bariera de formalitate a acesteia şi să îşi cunoască sora. Se agăţă de întrebare ca de o ocazie.

— Mă gândeam că maşina asta este foarte frumoasă şi că ţi se potriveşte.

Paris aproape că pierdu controlul volanului când se întoarse şi se uită la Sloan.

— Nu ştiu ce să spun.

— Poţi să spui tot ce gândeşti.

— Bine, atunci cred că mă gândeam

că acesta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să mi-l spui.

Sloan renunţase deja la orice altă conversaţie, când Paris izbucni.

— Şi mă gândeam că mi-ai spus un lucru atât de drăguţ.

Încărcase cuvântul cu atâta căldură, încât Sloan ştiu că Paris îl considerase ca pe un mare compliment.

O luară la stânga spre un bulevard larg şi Paris spuse ezitant:

— Ţi se pare

ciudat să fi aici, în maşina asta şi să ştii că noi suntem... suntem surori?

Sloan încuviinţă din cap.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— Nu eşti câtuşi de puţin aşa cum m-am aşteptat să fi.

— Ştiu.

— Ştii?

— Da. Mi-a spus străbunica ta.

Paris îi aruncă o privire timidă.

— Este şi străbunica ta.

Un nu ştiu ce demon răutăcios o făcu pe Sloan să

spună:

— Într-un fel mi se pare mult mai uşor să cred că tu eşti sora mea, decât că ea este străbunica mea.

— Este puţin cam dură. Îi intimidează pe oameni.

Inclusiv pe tine,

îşi spuse Sloan.

— Pe tine te intimidează?

— Nu chiar. Mă rog, puţin, poate, recunoscu Sloan.

— Majoritatea oamenilor sunt îngroziţi de ea.

— Nu arată ca o străbunică tipică,

cel puțin nu așa cum îmi închipui eu străbunicile.

— Bunica ta cum este?

— Vrei să spui mama mamei noastre? o întrebă Sloan cu blândețe.

— Da.

— A murit când

eu aveam şapte ani, dar mi-amintesc că era foarte... caldă. Şi mirosea a prăjituri.

— A prăjituri?

Sloan încuviinţă din cap.

— Îi plăcea să facă prăjituri. Era grăsuţă şi avea întotdeauna

prăjituri pentru Sara şi pentru mine.

— Sara?

— O prietenă din copilărie, care este în continuare prietena mea cea mai bună.

Urmă o tăcere penibilă, tăcerea dintre doi oameni

care vor să mai facă un pas înainte, dar care sunt atât de uşuraţi că se află acolo unde se află, încât le este teamă să înainteze. Sloan inspiră adânc şi se rugă la Dumnezeu ca ceea ce avea să spună să fie ceea ce

trebuia.

— Ai vrea să ştii cum este mama ta?

— Dacă vrei să-mi spui. De tine depinde.

Ridicându-şi faţa în vânt, Sloan îşi lăsă capul pe spate şi medită asupra răspunsului evaziv

al lui Paris. Spuse încet, cu sinceritate:

— Dacă nu suntem sincere şi directe, nu o să avem nicio şansă să ne cunoaştem cu adevărat una pe alta, iar eu nu vreau să pierd şansa asta.

Crezi că am putea face un pact ca să ne spunem adevărul şi ceea ce simţim cu adevărat? Asta presupune că va trebui să avem încredere oarbă una în cealaltă, dar eu vreau să încerc. Tu vrei?

Mâinile lui Paris strânseră mai tare volanul, în timp ce se gândea la pactul propus de Sloan.

— Da, şopti ea într-un târziu. Da, declară ea din nou, cu un zâmbet timid şi o încuviinţare fermă din cap.

Sloan îşi supuse pactul primului test.

— În cazul acesta, ai vrea să ştii cum este cu adevărat mama ta?

— Da, aş vrea.

— Este uşor, spuse Sloan fericită. Seamănă foarte mult cu ceea ce cred

eu până acum despre tine. Este bună. Nu-i place să rănească sentimentele altora. Adoră hainele frumoase şi lucrează în cel mai elegant butic cu îmbrăcăminte din Bell Harbor. Toată

lumea care o cunoaşte o iubeşte, inclusiv Lydia, proprietara buticului. Lydia o terorizează cumplit şi profită constant de ea, dar mama îi găseşte mereu scuze.

Sloan se

întrerupse când în fața lor apăru intrarea în club.

— Paris, haide să nu jucăm golf. Haide să facem altceva.

— Dar tata a vrut să iei prima lecție de golf.

— Știu, dar să zicem că am refuzat

categoric să fac asta. Ce-o să poată face, în cazul ăsta? O să urle la tine? Sloan se întreba dacă el chiar ar fi fost în stare să se înfurie, să facă scandal sau şi mai rău. Doar avea temperamentul unui

taur.

Paris părea şocată de sugestie.

— Nu, dar va fi extrem de dezamăgit.

— Înţeleg. Vrei să spui „dezamăgit” în sensul în care a fost dezamăgit de jocul tău de tenis în

dimineaţa asta?

— Da, doar că acum va fi extrem de dezamăgit de amândouă. Azi dimineaţă a fost dezamăgit numai de mine. El nu trece atât de uşor peste dezamăgiri, explică Paris ca şi cum

aceasta ar fi fost problema ei, nu a lui, o justificare pe care Sloan ar fi trebuit să o accepte şi să o înţeleagă la fel ca Paris.

Sloan o înţelegea perfect: tatăl ei nu abuza fizic. El recurgea însă la o

tiranie emoţională, o formă mult mai subtilă, dar la fel de eficientă, de dominare brutală.

— Dacă eu refuz în mod categoric, atunci el nu poate fi dezamăgit de tine, nu?

— Nu, presupun

că nu.

— Tu vrei să jucăm golf? Paris ezită atât de mult încât Sloan nu era sigură dacă aceasta nu voia să răspundă sau nu ştia ce voia.

— Nu, de fapt nu vreau cu adevărat. Nu-mi place chiar

atât de mult golful, cât ar vrea tata să-mi placă.

— Dacă am putea face acum ceva ce ţi-ar plăcea, ce anume ar fi?

— Am lua masa undeva şi am sta de vorbă.

— Minunat! De

vreme ce eu refuz categoric să joc golf, el nu poate fi dezamăgit de tine, aşa că haide în schimb să luăm masa undeva şi să stăm de vorbă.

Paris ezită, muşcându-şi limba; apoi întoarse brusc

la dreapta.

— Ştiu eu un loc. Este o cafenea micuţă, putem mânca afară. Nimeni nu o să ne grăbească şi nu o să ne deranjeze.

În Bell Harbor, o cafenea era un loc foarte plăcut,

nepretenţios, unde puteai mânca. Era un fel de verişoară primară a unui restaurant.

Cafeneaua lui Paris era un restaurant franţuzesc elegant, cu canopie la intrare, cu un patio în interior, cu

fântână şi cu parcare cu valet. Valetul o ştia pe nume.

— Jean, am vrea să mâncăm afară, îi spuse Paris cu zâmbetul acela blând, pe care Sloan i-l admiră acum, ştiind că era cu

adevărat sincer.

— Pot să vă aduc ceva de băut? le întrebă el când se aşezară la o masă în apropierea fântânii, cu vedere spre prăvălioarele de pe partea cealaltă a străzii.

Paris se uită la

Sloan aşteptând o decizie, apoi, brusc, hotărî singură.

— Cred că ar trebui să bem o şampanie, o şampanie foarte bună, pentru o ocazie specială.

— O zi de naştere? îşi dădu el

cu presupusul. Paris scuturã din cap şi se uitã sfioasã spre Sloan.

— Mai mult pentru o renaştere.

Când Jean plecã, urmã o pauzã stânjenitoare, în timp ce amândouã cãutau sã se

gândească la un punct de pornire pentru a se cunoaştere între ele. Pe trotuarul din dreptul lor, o mamă îşi plimba copilul într-un cărucior frumos şi un adolescent se învârtea în jurul ei

cu bicicleta.

— Am avut prima mea bicicletă la cinci ani, spuse Sloan ca să rupă tăcerea. Era prea mare pentru mine şi intram în toată lumea, până când, în sfârşit, am învăţat să-mi menţin

echilibrul. Poliţistul care asigura traversarea zicea că eram un pericol public.

— Întotdeauna ai ştiut că voiai să te faci designer de interioare?

Deşi Sloan trebuia să păstreze

secretul asupra câtorva detalii despre viaţa ei prezentă, era hotărâtă să fie sinceră cu Paris, în orice altceva.

— De fapt, mărturisi ea, la început voiam să mă fac Superman sau

Batman. Dar tu?

— Imediat ce am primit prima mea păpuşă, am început să mă gândesc la un trusou potrivit pentru ea, recunoscu Paris. Presupun deci, că întotdeauna m-a interesat moda.

Sosi un chelner cu o sticlă de şampanie într-un suport de argint şi Sloan îl aşteptă să termine de servit băuturile, în timp ce un cuplu de adolescenţi trecea prin dreptul lor, ţinându-se de mână.

— Arată cumplit de tineri ca să se întâlnească şi să se ţină de mâini, nu? remarcă ea şi când Paris confirmă din cap, Sloan se agăţă de asta ca de un următor subiect de discuţie.

— Câţi ani aveai

la prima ta întâlnire?

— Şaisprezece, spuse Paris. Îl chema David şi m-a dus la un dans al bobocilor. Eu voiam să mă duc cu un băiat pe care îl chema Richard, dar tata îi cunoştea

familia lui David şi a considerat că era o escortă mai acceptabilă pentru mine.

Sloan deveni brusc curioasă.

— Şi cum a fost?

— A fost cumplit, mărturisi Paris zâmbind şi

scuturându-se. În drumul înapoi spre casă el a început să bea dintr-o sticlă; apoi a parcat maşina şi a început să mă sărute. Nu s-a oprit până când nu am izbucnit în plâns. Prima ta întâlnire cum a fost?

— Foarte asemănătoare cu a ta, spuse Sloan râzând. Eu m-am dus la bal cu Butch Bellamy, care era cu un picior mai înalt decât mine şi nu puteam dansa cu el. Şi-a petrecut cea mai mare parte din

seară într-un vestiar, bând bere cu prietenii lui din echipa de fotbal. În drumul spre casă a parcat maşina şi a început să mă sărute şi să se dea la mine.

Râzând, Paris ghici sfârşitul

povestirii.

— Iar tu ai izbucnit în lacrimi şi el a trebuit să te ducă acasă.

— Nu. I-am spus că dacă nu mă lasă să cobor din maşină, o să le spun tuturor prietenilor lui că e homo. După care

mi-am scos din picioare prima mea pereche de pantofi cu tocuri şi am luat-o pe jos spre casă, în prima mea pereche de colanţi. Nu arătau prea bine când am ajuns acasă.

Paris râse şi

Sloan ridică paharul, toastând.

— Pentru noi, pentru că am supravieţuit primei noastre întâlniri, spuse ea zâmbind solemn.

Paris ciocni.

— Pentru noi şi pentru toate fetele

cu o primă întâlnire ca a noastră.

Chiar atunci apăru chelnerul şi le oferi câte un meniu deschis. Dornică să menţină atmosfera de veselă apropiere care se instalase între ele, Sloan se uită în trecere peste

primele feluri din meniul ei.

— Care este mâncarea ta favorită?

— Varza de Bruxelles. A ta?

— Ficatul.

— Se spune că dacă asezonezi ficatul cu...

Sloan scutură din cap.

— Nu există nicio şansă să asezonezi ficatul şi să-l faci comestibil. Poate că de fapt nici nu suntem surori genetice. Eu am fost adoptată şi... De ce râzi?

— Pentru că eu nu făceam decât să repet ce spune lumea. Eu urăsc ficatul. Mă îneacă efectiv.

— Reflexul înecului este dovada supremă. În mod categoric suntem rude de sânge,

decretă Sloan veselă, dar Paris deveni foarte solemnă.

— Nu este obligatoriu. Aceasta este întrebarea decisivă din test, aşa că nu te grăbi cu răspunsul. Tu ce zici despre supa de

roşii?

Sloan se scutură şi amândouă izbucniră în râs.

Chelnerul le pusese pe masă un coşuleţ cu batoane proaspete de pâine şi Paris se întinse după unul.

— Ai fost

vreodată măritată? întrebă ea.

— Nu. Dar tu?

— Aproape. M-am logodit când aveam douăzeci şi cinci de ani. Henry avea treizeci şi doi şi neam cunoscut în Santa Barbara, la o petrecere, după un

spectacol de teatru. Două luni mai târziu eram logodiți.

Sloan se opri din acțiunea de a-și alege și ea un baton.

— Ce s-a întâmplat?

— A doua zi după logodnă, tata a descoperit că Henry

avea o fostă soție și doi copii, care locuiau la Paris. Nu mi-ar fi păsat dacă nu m-ar fi mințit și nu mi-ar fi spus că nu a mai fost niciodată căsătorit.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

— A fost, la început. Tata nu a avut încredere în el din prima clipă.

Sloan îşi putea imagina cât de puţină înţelegere avusese Paris din partea lui Carter Reynolds şi simţi o înţepătură de

tristețe mânioasă că Paris nu le avusese pe ea sau pe mama ei, să o ajute să depășească momentul.

— Cum a descoperit tatăl tău asta?

— Este și tatăl tău, îi aminti Paris

zâmbind; apoi răspunse la întrebarea lui Sloan.

— Când am început că mă văd mai des cu Henry, tata a început să facă investigaţii, dar raportul din Europa nu a sosit decât după anunţarea

logodnei noastre.

Sloan încercă să nu se arate atât de neîncrezătoare faţă de motivele şi integritatea lui Carter Reynolds, pe cât începea să simtă.

— Obişnuieşte să facă investigaţii

asupra tuturor prietenilor tăi?

Spre marele ei şoc, Paris încuviinţă din cap, ca şi cum acesta ar fi fost lucrul cel mai normal pe care îl putea face un părinte.

— Nu doar asupra

prietenilor mei, ci şi asupra celorlalţi oameni pe care nu-i cunoaşte şi care încep să-şi petreacă mai mult timp cu noi. Tata spune că este bine să fi prudent faţă de cei cu care te asociezi. Nu-i capeţi uşor

încrederea. Paris se uită la batonul de pâine din mâna ei, apoi îşi ridică privirea spre ochii lui Sloan.

— Haide să vorbim despre altceva. Logodna mea desfăcută nu mai merită niciun

minut din preţiosul nostru timp.

După asta, ceasurile trecură repede, umplute cu întrebări ezitante, cu răspunsuri sincere şi zâmbete calde, ca între doi străini care încep să închege o legătură

dar care constată că legătura era deja acolo. Ignorând chelnerii, mâncarea şi privirile admirative ale bărbaţilor, o brunetă frumoasă şi o blondă superbă stăteau la o masă de pe trotuar, sub o umbrelă

vărgată şi construiau cu grijă o punte peste treizeci de ani.

Capitolul 20

Stând alături de Paris, în traficul după-amiezii târzii, pe drumul înapoi de la cafenea, Sloan avea senzaţia că magia ultimelor ore îşi revărsase frumuseţea peste tot Palm Beach-ul.

Deasupra lor cerul era de un albastru strălucitor, norii mai albi, mai vaporoşi. Culorile erau mai vii, sunetele mai mângâietoare şi aerul oceanului, care sufla peste feţele lor, nu mai

era doar o briză, era ca o binecuvântare.

Ieri, Paris şi ea fuseseră două străine care se priveau ca pe nişte adversare, acum erau două surori care se priveau ca pe nişte aliate. Se uită la Paris şi

zâmbetul de răspuns al acesteia era plin de aceeaşi încântare pe care o resimţea Sloan.

— Nu am avut timp să discutăm despre Paul şi despre tine, spuse Paris în timp ce se apropiau de casă. Ai

sentimente serioase faţă de el?

Sloan ezită, izbită de brusca, nefericita realizare că această minunată, fragilă nouă relaţie cu sora ei, avea să fie periclitată în viitor de minciunile ei şi

ale lui. Dacă Paul nu va găsi nicio dovadă care să-l incrimineze pe Carter, atunci Paris va putea fi cel puțin scutită de adevărul despre motivul prezenței lor la Palm Beach. În acest caz, Sloan va trebui să

găsească un motiv pentru care şi-a ţinut secretă meseria. Dar dacă Paul va găsi o dovadă, atunci Paris va afla întreaga dimensiune a înşelătoriei lor şi Sloan se temea de felul în care va

reacţiona aceasta.

Oricum, Sloan se simţea încolţită. Nu putea spune nimic care să împiedice investigaţiile lui Paul, aşa că decise să stea cât mai aproape posibil de adevăr, pentru ca Paris să aibă mai

puţine motive să se simtă înşelată, indiferent de ce se va întâmpla cu tatăl ei.

— Adevărul este că suntem doar prieteni. Eu mă simţeam... stingheră să vin aici. Paul m-a convins să vin şi...

s-a oferit voluntar... să mă însoţească.

— Pentru suport moral, concluzionă Paris. Este atât de drăguţ. Este un om în care pur şi simplu simţi că poţi avea încredere.

Sloan îşi notă în minte să nu se

bazeze niciodată pe judecata lui Paris în ce-i privea pe bărbaţi.

— Dar tu şi Noah? întrebă ea, nerăbdătoare să schimbe subiectul. Carter mi-a spus că voi doi sunteţi ca şi logodiţi.

— Tata este decis să se întâmple asta. Eu i-am spus că nu vreau să mă mărit cu Noah, dar el efectiv nu înțelege.

— De ce nu?

Paris îi aruncă un zâmbet fermecător.

— Probabil pentru că este

formidabil, strălucitor şi incredibil de bogat şi femeile înnebunesc în jurul lor. Dar nici Noah nu vrea să se însoare cu mine, aşa că am făcut între noi o înţelegere secretă, care rezolvă

întreaga problemă.

— Ce fel de înțelegere?

— Noah nu o să mă ceară în căsătorie, spuse ea râzând, în timp ce vira spre alee. Porțile se deschiseră automat, fără ca Paris să se oprească

şi să apese butonul sau să folosească orice alt fel de dispozitiv electronic. Atenţia lui Sloan se întoarse spre sistemul de securitate al casei, la început din grijă pentru Paris, apoi dându-şi seama că

informaţia putea fi vitală şi pentru ea şi Paul.

— Nu ţi-e niciodată frică aici?

— De ce?

— De hoţi. De cei care bântuie noaptea. Locul ăsta are dimensiunile unui muzeu. Dacă

eu aş fi un hoţ, mi-aş zice că sunt multe lucruri înăuntru, care merită să fie furate.

— Suntem aici în cea mai mare siguranţă. În afara gardului, avem raze infraroşii în jurul întregului perimetru

al proprietății. Ele se aprind automat noaptea, odată cu sistemul de alarmă. Și mai există și zece camere de luat vederi, poziționate în jurul proprietății. Ție ți-e teamă aici?

— Eu... eu cred că mă gândesc

întotdeauna la securitate şi la siguranţă, spuse Sloan încercând să rămână cât mai aproape posibil de adevăr, de dragul relaţiei pe viitor, cu Paris.

— Pentru asta ai urmat un curs de

auto-apărare, concluzionă Paris şi imediat încercă să o liniştească, oferindu-i mai multe informaţii.

— Dacă bănuieşti ceva, porneşti orice televizor din casă şi vezi tot ce văd şi camerele. Pui pe

canalul nouăzeci, apoi treci rând pe rând până la canalul o sută. Asta o să-ţi arate tot ce văd camerele, pe întreaga proprietate. În sfârşit, cred că astea sunt canalele corecte, dar Gary ştie precis. O să-l

întreb pe el. Tata l-a însărcinat pe Gary să se ocupe de noul sistem de securitate.

— Mulţumesc, spuse Sloan jalnic.

— Iar dacă auzi sau vezi ceva care te sperie cu adevărat, poţi lua orice

telefon din casă, apeşi tasta diez şi o ţii apăsată. Dar nu încerca, dacă nu eşti sigură că există o problemă. Eu am făcut asta din greşeală, când sistemul abia fusese instalat. Încercam să deschid porţile,

dar uitasem să apăs tasta intercom, înainte de a ține apăsată tasta diez.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Totul, spuse Paris chicotind. Există o alarmă legată direct cu poliția, sirenele de

pe casă au început să urle şi toate luminile de pe proprietate, interioare şi exterioare, au început să lumineze intermitent.

Sloan îşi spuse că aducea cu sistemul de securitate

integrat în cel telefonic, care îi pusese în situaţia aceea stânjenitoare pe Karen Althorp şi pe domnul Pembroke, din Bell Harbor.

Paris ocoli casa spre un garaj pentru şase maşini, ale

cărui uşi se deschiseră automat.

— Nu te-am văzut folosind o comandă pentru poartă şi nici pentru garaj, spuse Sloan.

— Există un dispozitiv electronic, ascuns undeva în maşinile

noastre. Când te îndrepţi spre garaj, dispozitivul de pe maşină vorbeşte cu cel de pe poarta respectivă a garajului şi o deschide. Acelaşi dispozitiv ne-a deschis şi porţile, adineauri, când am

intrat pe alee.

— S-ar părea că nimeni care n-ar trebui să se afle aici nu poate intra sau ieşi, remarcă Sloan în timp ce Paris parca maşina în boxa ei din garaj.

— Oricine poate ieşi, dacă l-a lăsat

Nordstrom să intre. Există senzori sub dalele de pavaj, care deschid porţile când peste ele circulă greutatea unei maşini. Altfel, Nordstrom ar trebui să vină aici să deschidă porţile de fiecare dată când o

camionetă pentru aprovizionare sau cineva din personal trebuie să iasă.

— Voi chiar faceți parte din epoca electronicii, spuse Sloan zâmbind.

— Tata este extrem de preocupat de securitate.

Sloan se temea că el avea, poate mai mult decât un singur motiv, pentru toate astea.

Capitolul 21

Gary Dishler se materializă în hol dintr-o cameră din apropierea scărilor, în clipa în care Paris şi Sloan trecură prin dreptul ei.

— Doamna Reynolds a întrebat de tine, îi spuse el

lui Paris. Este sus, în camera ei.

— Se simte bine? întrebă Paris îngrijorată.

— Dacă suferă de ceva, atunci suferă de plictiseală, o liniști el.

În timp ce Paris se asigură că într-

adevăr canalele de la nouăzeci la o sută arătau imaginile luate de camerele de securitate, Sloan îl studie pe majordomul care se afla în apropiere. Nordstrom avea bine peste un metru optzeci, era blond

cu ochii albaştri, avea un ten rumen şi un fizic muşchiulos. În sus pe scări, îşi mărturisi gândurile.

— Arată mai curând ca un bodyguard decât ca un majordom.

— Ştiu, îi spuse

Paris întorcându-i zâmbetul. Este într-adevăr un uriaş,

Zâmbeau încă, intrând în dormitorul doamnei Reynolds. Bătrâna doamnă stătea pe o sofa din catifea castanie, cu franjuri, la capătul unei

camere care avea aproape dimensiunile întregii căsuţe a lui Sloan, încărcată cu atât de mult mobilier întunecat, foarte ornamentat, încât Sloan se simţi puţin claus trofobă.

Doamna

Reynolds bombăni în timp ce îşi scotea ochelarii şi-şi punea cartea deoparte.

— Aţi lipsit toată ziua, le acuză ea. Ei, i se adresă lui Paris, cum a fost lecţia de golf a lui Sloan?

— N-am fost la clubul de golf, spuse

Paris.

Sprâncenele albe ale lui Edith se adunară la mijloc, dar înainte să apuce să spună ceva, interveni Sloan. Încercând în acelaşi timp să o ocrotească pe Paris de nemulţumirea

bătrânei doamne, dar totodată şi să-i ridice acesteia starea de spirit, Sloan făcu în mod deliberat o glumă pe tema refuzului ei de a juca golf.

— Paris a încercat să mă facă să joc golf, dar am

implorat-o să aibă îndurare față de mine; după care am refuzat să cobor din mașină. A încercat să mă târască afară, doar că eu sunt mai puternică decât ea. Atunci a vrut să mă ciomăgească cu o crosă, dar i-am

amintit că tu nu aprobi spectacolele în public şi a trebuit să renunţe.

— Eşti impertinentă, declară Edith, dar reuşi cu greu să rămână încruntată.

Sloan lăsă să i se vadă amuzamentul.

— Da doamnă, ştiu asta, dar nu mă pot abţine.

— Ti-am spus să mi te adresezi cu „străbunică”.

— Da, străbunico, se corectă Sloan repede, simţind că cedând în această privinţă îşi va

ajunge mai sigur scopul. Şi avu dreptate. Buzele lui Edith Reynolds zvâcniră de un râs involuntar.

— Eşti revoltător de încăpăţânată.

Sloan dădu din cap, cu umilinţă.

— Şi mama mea

îmi spune asta.

Pe cale să piardă în lupta cu vorbele de duh, Edith îşi salvă onoarea eliberând-o pe Sloan cu o mişcare a mâinii.

— Haide, pleacă. Mi-ajunge. Vreau să discut doar cu Paris.

Mulţumită că Paris nu va avea de suferit de pe urma renunţării la lecţia de golf, Sloan făcu aşa cum i se spusese, dar nu înainte de a observa expresia încurcată a lui Paris.

După plecarea lui

Sloan, Edith făcu un semn cu capul spre scaunul din faţa ei.

— Stai jos. Vreau să ştiu ce aţi făcut şi despre ce aţi discutat.

— Am mâncat la Le Gamin şi am discutat despre toate, spuse Paris

aşezându-se. Vreme de mai bine de o oră, Paris încercă să repete tot ce spusese Sloan, dar era constant întreruptă cu întrebări, de către străbunica ei. Când inchiziţia se termină în sfârşit,

Paris spuse:

— A fost minunat. Aş fi putut rămâne acolo toată ziua şi toată noaptea. Şi Sloan a simţit la fel. Ştiu asta.

— Iar acum, spuse Edith cu răceală, presupun că

o să vrei să te duci la Bell Harbor, să-ţi cunoşti mama?

Paris se întări pentru o furtună a dezaprobărilor, dar nu dădu înapoi, aşa cum ar fi făcut în mod obişnuit.

— Da, pentru că veni vorba, da.

Sloan mi-a spus totul despre ea şi nu este deloc aşa cum mi-au descris-o bunica şi tata.

— O cunoşti pe Sloan doar de două zile şi eşti gata să o crezi pe ea şi nu pe ei, aşa este?

Paris se

concentră asupra cuvintelor, ca să nu se bâlbâie.

— Nu cred pe nimeni. Pur şi simplu vreau să-mi fac propria mea părere.

În loc să o biciuiască verbal aşa cum se aştepta

Paris, străbunica ei se lăsă pe spate în fotoliu, zgâindu-se la ea. După o tăcere prelungită, tensionată, spuse:

— Se pare că sfidarea şi încăpăţânarea lui Sloan sunt remarcabil de

contagioase.

— Aşa sper, spuse Paris înălţându-şi bărbia.

— Dacă te mai interesează cumva sfatul altcuiva, în orice privinţă, atunci îţi sugerez să te abţii de la a-i împărtăşi lui Carter

noua ta părere despre mama ta.

Paris încuviinţă din cap şi se ridică.

— Pot să plec acum?

— Absolut, replică Edith.

Edith Reynolds o urmări plecând şi vreme de câteva

minute rămase perfect nemişcată, pierdută în gânduri; apoi se întinse după telefonul de lângă fotoliu şi formă un număr privat, care nu figura pe listă.

— Am o treabă pentru tine, Wilson, îi spuse ea

bărbatului de la celălalt capăt al firului. Trebuie făcută cu multă discreţie şi foarte repede.

După care Edith îi spuse ce voia.

Capitolul 22

— Cum aţi petrecut ziua de astăzi? întrebă Noah intrând în living, unde tatăl lui se uita la un film vechi cu John Wayne iar Courtney stătea cocoşată într-un fotoliu, răsfoind o

revistă, cu microfoanele în urechi. Courtney îşi trase microfoanele şi Douglas se uită în sus.

— Ziua mea a fost plictisitoare, se plânse el pe tonul îndurerat al unui invalid care îşi

închipuie că toată lumea ar trebui să sufere al ături de el. Am citit şi am dormit puţin. Tu unde ai fost toată după-amiaza?

— Dimineaţă i-am dus lui Carter nişte hârtii; apoi am făcut câteva curse şi

m-am întâlnit cu Gordon Sanders.

— Eu unul nu am încredere în Sanders, spuse Douglas. Apoi întrebă, curios:

— Ai văzut-o pe Sloan, la Carter?

— Întâmplător da, spuse Noah cu

ironie amuzată. Am ajuns acolo exact în clipa în care o provoca la o luptă în care să-i arate ce învățase ea la un curs de auto-apărare, pe care se presupune că l-ar fi făcut.

— Este trist că

femeile trebuie să ia lecţii de autoapărare ca să se simtă în siguranţă pe străzi! Biata, micuţa Sloan. Este dulce şi blândă ca un porumbel.

— Dulcele şi micuţul tău porumbel l-a trântit pe Carter drept în

fund. De două ori.

Douglas rămase o clipă fără cuvinte.

— Serios? Mă rog, oricum, mie tot îmi este milă de femeile din ziua de astăzi. Închipuie-ţi, să trăieşti cu groaza că poţi oricând fii atacată.

Noah chicoti.

— Păstrează-ți mila pentru atacatorul ei. Dacă Sloan nu are cordonul negru la karate sau la ce-o fi fost ce-a folosit ea asupra lui Carter, este oricum aproape de el. Dar acum

trebuie să dau un telefon, spuse el uitându-se la ceas.

— Ieşi în seara asta? îl întrebă Douglas observând abia acum că Noah era la costum şi cravată.

Când Noah îi spuse că da, tatăl şi

fiica se uitară amândoi la el ca şi cum i-ar fi abandonat unei soarte cumplite, lăsându-i singuri, doar unul cu celălalt. Courtney păru chiar cea mai iritată.

— Şi cine, mă

rog, este norocoasa doamnă din seara asta?

— Iau masa cu Paris şi Sloan...

— Omul ăsta n-are pic de ruşine! Aprinde surorile. Este incestuos! anunţă Courtney privind spre tavan.

— ... Şi cu Paul Richardson, adăugă Noah ignorând-o şi vorbind cu tatăl lui.

— El cine mai este?

— Prietenul lui Sloan.

— Bietul băiat, îl ironiză Courtney trăgându-şi

microfoanele înapoi pe urechi. Este pe cale să-şi piardă prietena în favoarea celui mai solicitat, celui mai devastator de frumos burlac din Palm Beach.

Prezicerea lui Courtney era departe de a fi

corectă. În realitate, după cât putea spune Noah, Sloan Reynolds nu prea ştia că el făcea parte din elita jucătorilor de golf a Clubului Ocean, ceea ce nu l-ar fi deranjat prea tare dacă ea nu ar fi început să îl intrige.

În primul rând, îi era greu să asimileze ideea că frumuseţea asta delicată, cu părul de aur, care stătea în faţa lui într-o rochie neagră, sexi, de cocktail, era una şi aceeaşi cu atleta ciufulită care îl

trântise la pământ pe Carter, în dimineaţa asta.

Când o asculta sporovăind cu Paris sau cu Paul Richardson, Noah nu-şi putea imagina cum se înşelase în privinţa ei, bănuind-o plictisitoare sau

proastă cu o seară înainte, dar dacă o întreba direct ceva, părea incapabilă sau neinteresată să lege o propoziție mai lungă. Când nu îi adresa direct un comentariu, ea evita să se uite la el.

Richardson era o

altă enigmă. Deşi venise cu Sloan, îi acorda aceeaşi atenţie şi lui Paris iar lui Sloan părea să nu-i pese. Şi Paris era plină de surprize. Noah o ştia de ani de zile, dar în seara aceasta era mai plină de viaţă

alături de cei doi străini decât fusese vreodată cu el sau cu oricine altcineva cu care o văzuse vreodată. Mai mult, Noah avea senzaţia imposibilă că Paris începea să simtă o atracţie sinceră pentru prietenul

surorii ei.

Dacă nu ar fi fost făcut să se simtă ca un spectator, Noah ar fi găsit seara aceasta absolut fascinantă.

Ringul de dans de la Clubul Ocean era separat de spațiul unde se cina printr-

un spalier acoperit cu plante tropicale şi în timp ce aşteptau desertul, Noah decise să o invite pe Sloan la dans, unde nu îl va mai putea ignora cu atâta uşurinţă. Cum anticipase că ea îl va refuza dacă îi va da

ocazia, se ridică în picioare şi veni în spatele scaunului ei, înainte de a o invita la dans.

Capul îi ţâşni în sus şi Sloan se uită la el cu surprinsă neîncredere.

— Ah, nu. Mulţumesc. Nu cred.

Prins undeva între amuzament şi enervare, Noah se uită la Richardson.

— Tu ai probleme să o duci pe ringul de dans, sau e vorba doar de persoana mea?

— Uneori, recunoscu Paul cu

un zâmbet destins; apoi se uită la Sloan şi-i spuse glumind:

— Noah o să arate ca o fată nedansată dacă o să-l laşi să rămână acolo, în picioare. Ştii, şi bărbaţii au sentimente. Îndură-te şi dansează cu el.

Noah observă cât de încet şi de reticent se ridica Sloan şi observă că părea inconştientă de privirile pe care i le aruncau toţi bărbaţii prin dreptul cărora trecea în drum spre ringul de dans. Potrivit

experienţei lui, femeile frumoase erau întotdeauna conştiente de atracţia exercitată de ele şi faptul că ea fie nu ştia, fie nu-i păsa, adăuga un plus personalităţii ei. Când o luă în braţe pe ringul de dans, se

ţinu cât mai departe posibil de el şi îşi fixă privirea pe cel de al treilea nasture de la cămaşa lui.

Sloan era atât de tensionată, încât trupul ei era ca o bucată de placaj. Noah Maitland o urmărise toată seara

ca un vultur iar acum era obligată să danseze cu el. O făcuse atât de nervoasă, încât nu reuşea să închege o propoziţie coerentă, când el îi punea o întrebare. Era atât de incredibil de bine, încât femeile o

priviseră cu ochi plini de invidie în drumul spre ringul de dans, în timp ce bărbaţii se întrebau ce putea să-l atragă la ea pe un bărbat ca Maitland. El era visul Sarei, dar era coşmarul lui Sloan.

Îşi dădea seama

că Noah părea cu atât mai interesat de ea cu cât îl ignora mai mult; de aceea îşi spuse că cea mai bună metodă de a-l face să renunţe la ea era să pară interesată de el. Numai că Sloan nu putea face asta,

pentru că asta ar fi însemnat să flirteze cu el sau cel puțin să se uite direct în ochii aceia uluitori, și nu se putea decide să încerce niciuna, nici alta.

Noah se mișca automat în ritmul muzicii, încercând

să-şi amintească ultima oară când dansase cu cineva atât de distant ca Sloan şi renunţă când ajunse la şcoala pregătitoare. Decise să o destindă flirtând uşor cu ea...

— Ce fac bărbaţii din Bell Harbor ca să

te impresioneze?

Luată prin surprindere de nota uşor intimă din vocea lui, Sloan spuse primul lucru care-i veni în minte.

— Nu mă impresionează.

— Asta este o uşurare.

— Adică?

— Este o uşurare să ştiu că nici ei nu te impresionează. Gândul că nu sunt singurul care nu poate ajunge nicăieri cu tine, îmi alină mândria rănită.

O clipă îşi spuse

că ea nici nu se va obosi să-i răspundă; dar Sloan îşi ridică spre el ochii aceia albaştri, catifelaţi.

— Vreau să spun că ei nu încearcă, îi explică ea ca şi cum întrebarea lui ar fi, fost absurdă.

Noah abandonă

brusc regulile replicilor spirituale sofisticate, modul lui normal de viaţă, şi încercă o abordare directă.

— Îmi spui ceva?

— O să încerc.

— De ce eşti în stare şi dornică să porţi o conversaţie

cu oricine, în afară de mine?

Sloan se simţi pe cât de stupid ştia că va suna răspunsul:

— Nu pot să-ţi explic.

— Dar ai observat asta?

Sloan confirmă din cap.

Noah se uită în jos, în ochii aceia cu gene lungi, care în sfârşit se ridicaseră spre el şi uită cât de frustrat se simţise cu o clipă în urmă. Zâmbi.

— Ce pot să fac, să te ajut să te destinzi?

Sloan auzi ceva distinct erotic în cuvintele acelea şi se pierdu complet cu firea.

— Flirtezi cu mine? întrebă ea direct.

— Nu cu prea mult succes, răspunse el la fel de

direct.

— Aş vrea să nu încerci, spuse ea cu sinceritate. Apoi, îndulcindu-şi tonul, Sloan adăugă:

— Dar dacă o să vii vreodată în Bell Harbor, am o prietenă pe care aş vrea să ţi-o prezint.

Sara ar fi perfectă pentru tine.

Încerca să-i bage pe gât o prietenă, îşi dădu Noah seama cu neîncredere, ori asta era pe cât de fără precedent, pe atât de insultător.

— Haide să ne întoarcem la tăcere.

Egoul meu nu mai poate suporta aşa ceva.

— Îmi pare rău.

— Şi mie, spuse el curtenitor. O conduse înapoi la masă în clipa în care se termină melodia şi Sloan ştiu că niciodată nu va mai

încerca să se obosească cu ea. Ar fi trebuit să se simtă uşurată. Dar se simţea... abandonată. Noah o invită la dans pe Paris şi în clipa în care se îndepărtară de la masă, Paul se întoarse încruntat

spre ea.

— Care este problema ta cu Maitland?

— Nu am chiar o problemă. Dar efectiv nu ştiu ce să fac cu el. A încercat să flirteze cu mine.

— Atunci flirtează cu el.

Sloan începu să rotească în mână piciorul paharului cu vin.

— Eu nu mă pricep prea bine la flirtat, dar el este foarte bun la asta.

— Atunci exersează cu Maitland.

Imaginează-ţi că este cineva pe care îl cercetezi, zâmbeşte-i doar când îi pui întrebări despre el şi aminteşte-ţi să-i zâmbeşti, când îţi răspunde. Uită-te drept în ochii lui. Nu, nu aşa! spuse el

cu un hohot puternic de râs. Pari catatonică.

— Şi ce anume sugerezi să-l întreb? izbucni Sloan enervată de râsul lui.

— Care este primul lucru de care te-ai întrebat în

seara asta, imediat după ce a venit să ne ia?

— Mă întrebam cât îl costă un reglaj la Rolls-Royce-ul lui!

— Ei, asta nu-l întreba, o atenționă Paul râzând din nou.

Iritată de buna

lui dispoziție, Sloan spuse:

— Nu prea avem multe în comun. El este bogat, un aristocrat răsfățat, dintr-o altă lume. Uită-te la costumul de pe el. Cât crezi că a costat?

— Nici asta nu-l

întreba, spuse Paul.

— Nu sunt chiar atât de proastă. Totuşi sunt fericită să constat că pe tine te amuză asta.

Părea sincer rănită şi Paul redeveni serios.

— Sloan, tu ai o treabă de făcut. Aş

vrea să ştiu ce este cu documentele acelea pe care le-a adus azi dimineaţă. Fă pace cu el. Chiar mai bine, împrieteneşte-te cu el. Prietenii îşi spun lucruri. Tatăl tău îl consideră pe Maitland prieten şi

fără îndoială că i-a spus lucruri pe care noi le-am putea găsi interesante, chiar dacă lui Maitland nu i se par semnificative. Ai înţeles?

Sloan decise să profite de clipele de intimitate rămase,

ca să discute altceva.

— Dacă te interesează, cunosc cum funcţionează sistemul de securitate al casei.

— Mă interesează.

Melodia era pe sfârşite şi Sloan se

grăbi să-i ofere şi restul informaţiilor pe care voia să le împărtăşească cu el:

— Încă ceva. Paris m-a întrebat astăzi care este relaţia mea cu tine şi i-am spus că nu avem o legătură romantică.

Îi relată ce-i spusese lui Paris şi de ce anume şi Paul încuviinţă din cap.

— În regulă. Asta e bine. De fapt, aşa cum se desfăşoară lucrurile, eu cred că o să fie în avantajul nostru ca ea şi Maitland să ştie

asta.

— Paris te place, îl preveni Sloan. Crede că eşti de încredere.

— Şi mie îmi place de ea.

— Ştii ce încerc să-ţi spun.

— Ştiu şi încetează să te mai

încrunți la mine. Pare ciudat. Sloan își topi încruntarea într-un zâmbet.

— Așa e mai bine. Tu te concentrezi pe Maitland. Eu o să mă ocup de Paris.

Sloan nu avu nici dorința și nici ocazia să urmeze

instrucțiunile lui Paul, pentru că în tot restul serii Noah Maitland o trată cu rece curtoazie.

Capitolul 23

Courtney îşi vârî capul în bucătărie, unde o femeie îndesată, în jur de şaizeci de ani, amesteca nuci pecan într-o tigaie pentru clătite.

— Bună dimineaţa, Claudine,

unde este toată lumea?

— Fratele tău a decis să-şi ia micul dejun pe terasă. Tatăl tău este şi el afară, spuse femeia fără să-şi ridice privirea.

— Eu o să vreau o vafă. Ce bine că nu

te îmbolnăveşti prea des. Ieri a trebuit să ne ocupăm singuri de micul dejun. Eu mi-am ars covrigul.

— Este un miracol că ai supravieţuit, răspunse Claudine fără îndurare.

— Când o să am

eu propriul meu bucătar, o să-mi iau unul francez!

— Perfect, atunci o să te îngraşi de la toate mâncărurile alea grase şi o să ai ce meriţi.

Mulţumită de şedinţa lor ritualică de fiecare

dimineaţă. Courtney zâmbi şi dădu să plece.

— Cred că o să prefer toast franţuzesc, în loc de clătite.

Afară, se opri în dreptul unei măsuţe de servit, pe rotiţe, pe care Claudine

pusese o carafă cu suc proaspăt de portocale. Îşi turnă suc într-un pahar; apoi sări treptele terasei spre al doilea nivel, unde Noah stătea la masă sub o umbrelă luminoasă, galbenă, citind dintr-unul din

ziarele stivuite lângă cotul lui.

— Cum te-ai descurcat cu Sloan Reynolds aseară?

— Nu m-am descurcat.

— Glumeşti, spuse Courtney cu nemascată încântare,

strecurându-se în fotoliul de lângă el. Ai ratat ocazia?

— Am dat-o-n bară, spuse el încet, fără să-şi ridice privirea.

— Femeia asta trebuie să fie oarbă!

Noah înţelese greşit remarca ei, ca

pe un gest de loialitate, şi-i aruncă un zâmbet scurt.

— Mulţumesc.

Courtney se grăbi însă să-i corecteze greşeala.

— Vreau să spun că trebuie să fie oarbă în sensul că

nu ştie să citească, altfel şi-ar fi aruncat o privire pe situaţia ta financiară. Dacă ar fi făcut asta, acum ar fi stat în poala ta.

Dar cum remarca nu stârni nicio reacţie din partea lui, Courtney se uită

peste umăr la peluză, spre plaj a.

— Unde este tata?

— Ultima oară când l-am văzut săpa într-un strat cu flori, la mărginea peluzei.

Courtney se lăsă pe spate şi se uită

spre un pâlc de copaci, după el.

— Dar nu asta face acum. Stă acolo ca şi cum ar urmări pe cineva. Pariez că se uită după Sloan! Cam pe la ora asta a văzut-o ieri!

Ceea ce îi atrase atenţia lui Noah,

care se întoarse în fotoliu, mijindu-şi ochii în soare, observă Courtney.

— Doar pentru că tu ai dat-o-n bară, nu înseamnă că o să pățească şi el la fel. Poate că ea preferă bărbaţii mai în vârstă. Mi-ar plăcea

să o văd şi eu pe femeia asta. Cred că mă duc acolo, la el.

— Nu face asta. Nu ne pune în situaţii jenante.

Noah avea sentimentul că sora lui nu se înşelase

În privinţa motivului pentru

care Douglas stătea în dreptul tufelor de la marginea peluzei şi oftă dezgustat.

— L-a căutat adineauri Roger Kilman. Fugi la el şi spune-i că a fost sunat. Este absurd pentru el să stea aşa, acolo.

— Eşti gelos?

— Ajunge! o avertiză Noah tăios; dar regretă imediat tonul. Vrei să faci ce te-am rugat, fără alte comentarii?

— Posibil, spuse Courtney zâmbind brusc, privindu-l pe tatăl ei salutând cu

mâna şi pornind înainte. O clipă mai târziu, apăru în raza lor vizuală o femeie în şort şi maieu, care se opri să vorbească cu el. Courtney îi privi câteva clipe.

— Îl aduc aici indiferent cum,

promise ea cu entuziasm, împingându-şi deja scaunul în spate.

Sloan îi oferise lui Douglas Maitland câteva motive pentru care nu putea accepta invitaţia de a-l însoţi la micul dejun

de pe terasă, dar el continua să insiste cu farmec, subliniind că familia ei obişnuia să doarmă până târziu; apoi îşi petrecu mâna pe după braţul ei şi o conduse.

O pajişte denivelată, superb

amenajată, se întindea pe o distanţă de aproape două sute de metri de la plajă spre casă, unde se termina într-o terasă largă, pavată cu piatră de calcar, cu trei nivele. Pe fiecare nivel erau aranjate

ispititor măsuțe cu umbrele, șezlonguri și fotolii albe, din fier forjat, cu perne galbene, vesele și în timp ce se apropiau, Sloan observă prea târziu că una dintre mese era ocupată de un bărbat și de o fată.

Sloan nu avea nevoie să-i vadă trăsăturile ca să fie sigură că bărbatul era Noah Maitland. Nu-l văzuse decât de trei ori, dar profilul lui fin, părul negru, lucios şi fizicul cu umeri largi, erau scrijelite în creierul

ei şi sistemul ei nervos reacţionă la stimulul prezenţei lui Noah cu o descărcare enervantă de adrenalină.

Sloan încerca să se gândească la o scuză de ultima clipă pentru o

retragere grăbită, când fata de la masă sări în sus şi coborî în goană treptele terasei, îndreptându-se spre ei.

— O s-o cunoşti acum pe fiica mea, Courtney, o preveni Douglas vesel,

strângând-o mai tare pe Sloan de cot, simţind parcă dorinţa ei de a o şterge şi atribuind-o automat iminentei sosiri a fetei.

— Este o experienţă pe care mulţi o consideră imposibil de uitat.

Mama ei a fost cea de a patra soţie a mea. O femeie adorabilă, dar care după naşterea lui Courtney a înţeles că nu voia copii. Courtney a văzut-o doar de câteva ori, aşa încât nu a beneficiat de

influenţa unei mame.

Înaltă şi slabă, adolescenta avea părul negru făcut permanent şi strâns într-o coadă de cal groasă, deasupra urechii stângi şi mergea cu o exuberanţă de mânz,

care nu se potrivea cu imaginea lui Sloan despre fetița răsfățată, plângăcioasă, așa cum și-o închipuise din tonul lui Douglas. Nici primele cuvinte ale lui Courtney nu se potriveau cu această

imagine.

— Tu eşti Sloan, da? Sloan dădu să încuviinţeze din cap, dar Courtney întinse mâna.

— Mueam să te văd. Eu sunt Courtney.

Sloan nu era doar derutată; era de-a

dreptul fermecată de entuziasmul fetei, de zâmbetul ei şmecheros şi de cenuşiul familiar al ochilor ei.

— Sunt foarte fericită să te cunosc, spuse Sloan dându-i mâna. De obicei oamenii încep

prin a simți așa, dar pe traseu își schimbă părerea.

Sloan avea mult de a face cu adolescenții, în Bell Harbor, și simți că trebuia să dea curs explicației lui Courtney, altfel își va manifesta față de

ea mai curând lipsa de interes decât bunele maniere.

— Cum aşa?

— Pentru că eu spun ce gândesc.

— Nu, draga mea, o contrazise Douglas cu blândeţe, mai curând pentru că de fapt tu refuzi să

gândeşti cât de cât.

Courtney îl ignoră şi o porni repede înapoi spre treptele terasei, forţându-i şi pe ei să se grăbească, să poată ţine pasul cu ea.

— Noah o să fie atât de fericit să te

vadă, prezise fata în timp ce se apropiau de el, dintr-o parte.

— Noah, uite pe cine am găsit...

El nu era fericit să o vadă, observă Sloan. Se uită la ei peste umăr şi Sloan văzu sclipirea de enervare de pe

chipul lui, înainte să lase ziarul şi să se ridice politicos.

— Bună dimineaţa, Sloan, spuse el formal, fără pic de căldură.

— Am atacat-o pe plajă, mărturisi Douglas trăgând un scaun pentru Sloan,

vizavi de Noah şi aşezându-se într-unul din dreapta ei. Courtney se aşează pe scaunul din stânga lui Sloan şi pe terasă apăru o femeie cu o tavă pe care se aflau o cafetieră şi ceşti.

— O să fim patru

la masă, Claudine, o anunţă Douglas. Sloan, tu ce-ai vrea să mănânci?

— Orice aveţi e perfect, spuse Sloan încercând să nu se gândească la cât de neprietenos părea Noah şi la cât de stânjenitor va fi

micul dejun pentru ea. Dar îşi făcea griji degeaba. În timp ce Claudine turna în continuare cafea în ceşti, Courtney aprinse firul conversaţiei.

Punându-şi bărbia în pumni, se uită de la Douglas la Noah şi

apoi la Sloan.

— Cum este să fi singura femeie din Palm Beach, după care aleargă amândoi bărbaţii Maitland? Şi care dintre ei conduce?

Sloan crezu că înţelesese greşit.

— Poftim?

— Courtney, te rog... dădu Douglas să intervină, dar se răzgândi când Courtney îi explică.

— Noah mi-a spus că Sloan i-a dat papucii, aseară.

— Nu, eu... Sloan se uită la Noah care se încrunta la

Courtney, căreia nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Ba da, asta a făcut, îi spuse Courtney tatălui ei. Aşa mi-a spus Noah, azi dimineaţă. Apoi, întorcându-se spre Sloan, continuă:

— L-am întrebat

cum au mers lucrurile cu tine aseară şi el mi-a spus că a dat-o în bară cu tine.

— Nu, izbucni Sloan disperată. Ai înţeles greşit. El... el nici măcar nu s-a desprins de bară.

Sloan nu îşi dădu

seama ce spusese decât când Douglas izbucni în râs şi-şi arse una pe genunchi. Sloan avu senzaţia că lângă ea avea să se materializeze Pisica Cheshire din Alice în Ţara Minunilor, dacă nu va readuce

situaţia sub control. Cum Noah părea a fi cealaltă singură persoană normală de la masă, se uită direct la el, explicându-i foarte clar şi concis:

— Ce am vrut eu să spun este că tu nu ai fi putut-o da

în bară pentru că nici măcar n-ai încercat să... să...

— Să mă desprind de ea? continuă el cu o sclipire de amuzament în ochi.

— Exact, spuse Sloan cu emfază. Se afla la masă doar de

două minute dar avea deja senzaţia că străbătuse un teren înşelător, plin de mine.

— Mulţumesc, adăugă ea cu sinceritate.

Noah intenţionase să găsească o scuză şi

să se ridice de la masă, dar gratitudinea amăgitoare de pe chipul lui Sloan îl făcu să se răzgândească.

— Încă nu-mi mulţumi. Ar putea fi şi mai rău.

— Noah,

presupun că aseară n-ai fost într-o formă prea bună, concluzionă Courtney.

— Presupun că nu am fost, răspunse el.

Courtney decise să se întoarcă la o țintă mult mai

vulnerabilă şi i se adresă lui Sloan.

— Noah zicea că ai centura neagră la karate şi că l-ai trântit pe Carter în fund...

— Nu era karate, o întrerupse Sloan, încercând să nu se arate şocată.

— Dar ce era?

— O mişcare specifică unui alt fel de arte marţiale, care se învaţă la cursurile de auto-apărare. Poate tae kwon de sau jiujitsu.

— Te pricepi şi la karate?

— Da.

— Ai centura neagră?

— Eu predau metodele de auto-apărare la femei, evadă Sloan. Ca voluntar.

— O să-mi arăţi şi mie câteva mişcări, ca să mă

pot apăra?

— Noi suntem cei care avem nevoie să ne apărăm de tine, spuse Douglas sec.

Sloan era înclinată să fie de acord cu el, dar nu-i putea rezista neîmblânzitei adolescente.

— Da, dacă vrei.

— Promiți?

— Promit.

Căutând să câştige timp, Sloan sorbi puțină apă în timp ce încerca să se gândească la ceva care să o sustragă pe Courtney de la interogatoriul, care

era limpede că o amuza teribil. Aproape că se înecă în clipa în care Courtney îi veni în ajutor.

— În faza asta, majoritatea oamenilor mă întreabă ce cursuri urmez eu la şcoală

şi ce planuri de colegiu am.

Sloan îşi înghiţi râsul vinovat, se uită în altă parte şi întâlni privirea de cunoscător a lui Noah şi zâmbetul de simpatie pentru ea. Îşi închipuise că el trăia o viaţă de

elegantă lenevie, departe mult de stresurile la care era supusă umanitatea obişnuită, dar văzând că trebuia să „îndure” toanele unei adolescente precoce, îl percepu acum mai uman şi mai plăcut, îi zâmbi

îmbunată şi apoi se întoarse spre Courtney. Voia să-i spună ceva care să fie adevărat şi nu superficial şi după o clipă spuse cu sinceritate calmă:

— Pariez că ai un IQ mai sus de scală.

— Ai dreptate. Ca

şi Noah. Şi acum spuneţi-mi unde aţi fost aseară? Unde eraţi când i-ai dat papucii lui Noah, iar el a dat-o-n bară?

— Am fost la Clubul Ocean, iar eu nu i-am... începu Sloan disperată.

— Ne aflam pe

ringul de dans, lămuri Noah lucrurile, cu pioşenie. Eu mă străduiam să flirtez iar ea s-a oferit să mă cupleze cu o prietenă a ei.

Douglas râse cu toată pofta şi Courtney o studie

pe Sloan cu ochi mari, plini de respect.

— Eşti cu adevărat imună la înfăţişarea lui formidabilă şi la legendara lui avere? Sau jucai doar tare?

Mortificată, Sloan se uită la

Noah care aştepta răspunsul ei.

— Draga mea, nu ne ţine în suspans, interveni Douglas cu un zâmbet în aşteptare.

Întreaga conversaţie era atât de revoltătoare, încât Sloan îşi

acoperi faţa cu mâinile, se lăsă pe speteaza scaunului şi începu să râdă. Râse cu atâta poftă încât îi făcu şi pe ceilalţi să râdă şi când încercă să se explice, expresiile de pe chipurile lor o făcură din nou să

râdă.

— Eu nu... nu mă pricep deloc la flirtat, îi spuse ea lui Courtney. Dacă aş fi avut un... un telefon, aş fi sunat-o pe prietena mea Sara, chiar de acolo, de pe ringul de dans... şi aş fi

întrebat-o pe ea...

— Ce ai fi întrebat-o? interveni Courtney nerăbdătoare.

— Aş fi întrebat-o ce ar trebui să spun când un bărbat te întreabă ce ar putea el face ca să... ca să te impresioneze.

— Vorbeşti despre bijuterii, o sfătui Douglas prompt. Vorbeşti despre o brăţară cu diamante.

Această incredibilă sugestie îi stârni lui Sloan o nouă rafală de râs.

— Asta fac

femeile bogate din Palm Beach? reuşi ea să spună printre hohote. Fără să se mai controleze, îşi ridică privirile spre Noah.

— Ce-ai fi făcut dacă aş fi... dacă aş fi menţionat o brăţară cu

diamante?

Noah se uită la gura ei moale, provocatoare şi-şi ridică privirile spre faţa ei. Sub negrul greu al genelor, ochii ei strălucitori aveau o uluitoare culoare de lavandă albastră, erau

fermecători prin lipsa lor de şiretenie şi pomeţii ei delicaţi deveniseră roz. Din coadă îi scăpaseră şuviţe de păr care îi străluceau ca aurul, pe tâmple. Era, decise el, cea mai desăvârşit de frumoasă femeie pe

care o văzuse vreodată. Şi care începea să se simtă stânjenită de privirea lui scrutătoare, râsul stingându-se pe buzele tremurânde în timp ce-şi cobora genele lungi ca să-şi ascundă ochii.

— Dacă stau să mă gândesc bine, glumi Douglas interpretând corect gândurile lui Noah, nu te obosi cu o brățară, Sloan. Tu poți trece direct la un colier din diamante.

După aceea,

timpul se scurse foarte repede. La vremea când se strângeau farfuriile, Sloan se simţea deja ca un prieten al familiei şi în mare partea asta i se datora lui Courtney. Cu democratică imparţialitate,

nestăpânita adolescentă îşi mutase atenţia de la Sloan şi îndreptase o serie de la fel de impertinente şi frecvent ilare comentarii asupra tatălui şi fratelui ei. Nimeni nu a fost cruţat şi la sfârşitul

mesei cele trei victime făcuseră corp comun în împărtăşită neajutorare, înţelegere şi râs.

În acest scurt interval de timp, Sloan aflase uluitor de multe despre cei doi bărbaţi ai lui

Courtney, inclusiv faptul că Noah fusese însurat timp de trei ani cu cineva pe nume Jordanna, care probabil că îl târâse în acest mariaj şi că două dintre soţiile lui Douglas avuseseră vârsta lui Sloan.

Courtney nu-l cruța deloc pe tatăl ei iar acesta o lăsa în pace, dar Noah avea limitele lui, observase Sloan, iar aceste limite se referau la munca lui. El ignorase numeroasele împunsături ale lui

Courtney referitoare la viaţa lui privată, chiar şi când fuseseră implicate câteva femei cu care avusese legături, dar când ea începu să facă anumite remarci despre „asociaţii lui în afaceri”, Noah îşi

încleştă maxilarul şi vocea îi deveni ameninţătoare.

— În locul tău nu aş merge atât de departe, o prevenise el.

Spre surpriza lui Sloan, neîmblânzita adolescentă de cincisprezece ani se

opri în mijlocul propoziţiei şi nu „merse mai departe”.

Sosi Claudine cu cafetiera şi dădu să reumple ceaşca lui Sloan, dar Sloan se uită la ceas şi scutură din cap.

— Au fost cele

mai delicioase clătite pe care le-am mâncat vreodată, spuse ea şi Claudine îi zâmbi cu toată faţa.

— Acum însă trebuie să plec. O să mă caute toată lumea, li se adresă ea celorlalţi.

Încercând să-i amâne plecarea, Courtney spuse:

— Stai. De ce ai învăţat artele marţiale?

— Ca să compensez faptul că nu sunt înaltă, spuse Sloan cu degajare, în timp ce-

şi împingea scaunul spre spate şi se ridica în picioare; apoi îi zâmbi tinerei ei gazde şi spuse:

— Mulţumesc pentru cea mai memorabilă masă pe care am avut-o vreodată. Şi îţi mulţumesc că m-ai

făcut să mă simt ca un membru al familiei tale.

Sloan constată că adolescenta părea efectiv să nu-şi găsească cuvintele, pentru prima oară de când pusese ochii pe Sloan, dar atenţia îi fu distrasă de

Noah care se ridică în picioare şi spuse:

— Te conduc eu acasă.

Fără o vorbă, Douglas şi Courtney studiară perechea care se îndepărta de-a lungul gazonului.

Proptindu-şi picioarele desculţe

pe scaunul lui Noah, Courtney şi le încrucişă la glezne şi îşi studie oja roşu-maroniu pe care şi-o aplicase pe unghii, într-un târziu, spuse:

— Ei? Ce mai spui acum despre Sloan?

— Spun că este plăcută şi al naibii de fermecătoare. Şi mai spun, adăugă el blând în timp ce amesteca zahărul în cafea, cu linguriţa, că ai cam depăşit limitele rezonabile cu anumite comentarii. De

obicei exersai un minim de reţinere în faţa străinilor, dar astăzi n-ai făcut-o.

Courtney recunoscu, veselă.

— Ştiu. Am fost mare! Noah ar trebui să-mi dubleze indemnizaţia, pentru ce am

realizat astăzi.

— Ce anume crezi că ai realizat?

— Este... este atât de evident! Am făcut-o pe Sloan să se relaxeze. La început era încordată şi cine o poate acuza pentru asta? Vreau să spun

că nu ştie pe nimeni în Palm Beach; nu-şi cunoaşte nici măcar propria familie. A trăit toată viaţa într-un orăşel, nu ştie să flirteze şi pun pariu că n-a avut niciodată bani.

— Sunt convins că tatăl le-a dat

suficienți bani, ei și mamei ei.

— Dacă ai fi ascultat la cum îmi răspundea la întrebări, în loc să te zgâiești la frumoșii, imenșii ei...

— Courtney?

— ... ochi. Voiam

să spun „ochi”, sări ea triumfătoare. Oricum, dacă ai fi ascultat, în loc să te fi zgâit, ai fi aflat că mama ei lucrează ca angajată într-un butic şi că Sloan a urmat colegiul local, lucrând cu jumătate de program. Mă

urmăreşti? Poţi vedea ce vreau să spun cu asta?

— Nu încă, dar mă ţin pe urmele tale.

Courtney îşi dădu ochii peste cap, văzând cât era de obtuz.

— Având în

vedere tot ce a relevat despre ea, îți poți imagina cât de copleşită trebuie să fie de Noah? Vreau să spun, în afară că este înalt, brunet, superb şi sexi, mai este şi bogat şi sofisticat. Mam chinuit mult ca să-l

fac să pară mai normal şi mai abordabil, pentru ea.

— Ah, înţeleg, spuse Douglas sec. Presupun că asta explică de ce ai considerat necesar să te referi la fosta lui soţie ca la cea mai afurisită

vrăjitoare de pe coasta de vest şi să menţionezi că amanta lui are prognatism?

— Niciodată nu m-am referit la Nicole ca la amanta lui! protestă Courtney, indignată. Cuvântul „amantă”

are o rezonanţă elitistă, care ar fi putut-o speria pe Sloan. M-am referit la ea ca la „Nicole”.

Courtney se aplecă în faţă să depisteze o posibilă fisură în pedichiura ei şi oftă dramatic.

— Biata Sloan.

Noah o să-şi reverse acum tot farmecul asupra ei. O s-o ducă pe unul din iahturile lui, o s-o răsfeţe cu atenţii, o s-o ameţească cu o băutură şi o s-o ducă în pat. Ea o să se îndrăgostească de el, aşa cum păţesc

toate femeile; atunci ea o să-şi dea seama că este dur ca o unghie şi că singurul lucru de care-i pasă cu adevărat sunt banii. El o să fie prea implicat în „afaceri” ca să-i mai pese de ea; ea o să-l

cicălească; el o să se plictisească; atunci o s-o lase baltă şi o să-i frângă inima. Ştii, concluzionă ea veselă, dacă n-aş fi loiala, devotata lui soră, aş preveni-o pe Sloan că Noah este un ticălos total, autentic!

În timp ce Noah mergea alături de ea, lui Sloan îi reveni timiditatea pe care şi-o depăşise în timpul micului-dejun, dar Noah o relaxă întrebând-o dacă îi plăcea să iasă pe mare şi îi povesti cum Douglas şi

Courtney fuseseră cât pe ce să se răstoarne în timpul unei furtuni, în afara coastei de la Nassau.

La două case înainte de cea a tatălui ei, un grup de copii construiau un castel de nisip.

Cel mai mic, de vreun an şi jumătate, încă nesigur pe picioruşele lui, încerca plin de curaj să ţină pasul cu cei mai mari, în timp ce alerga spre valuri, cu găletuşa.Căzu.

— Vrei să te

ajut? îl întrebă Sloan lăsându-se în jos, la nivelul lui. Ţinând încă în mânuţă mânerul găletuşei, copilul se întoarse pe fundulеţ, se uită la ea şi izbucni în hohote. Sloan îl luă pe sus, copil,

găletuşă şi nisip, şi îl strânse tare la piept, râzând.

— Nu plânge micuţule, îl linişti ea bătându-l pe spate, în timp ce bona cu care Sloan stătuse de vorbă mai devreme, în dimineaţa asta, o

porni spre ei, apoi se opri.

— Nu plânge, te ajutăm noi.

Copilul se linişti, se frecă la ochi cu pumnul plin de nisip şi sughiţă. Sloan îl lăsă înapoi jos şi îl luă de mânuţa liberă.

— Te ajutăm noi, îi promise ea din nou şi se uită la Noah.

— Te ajutăm noi, nu-i aşa?

Noah se uită în jos în ochii aceia rugători, de culoarea panseluţelor şi apoi în ochii băieţelului,

cafenii, plini de speranţă. Fără să spună nimic, se întinse după găletuşă. Sloan îi zâmbi. Copilaşul îi zâmbi. Creierul lui captă momentul ca pe o imagine fotografică.

O dorea.

Capitolul 24

Câteva minute mai târziu, în timp ce se îndepărtau de castelul de nisip încă în construcție, cu suficientă cantitate de apă acum, Sloan spuse:

— Este atât de amuzant să ai copii

în apropiere.

— Tu eşti amuzantă să fi în apropiere, o corectă el cu o ridicare din umeri care o izbi pe Sloan prin semnificaţia ei.

— Mulţumesc. Nu-ţi plac copiii?

— Tu eşti

binevenită, dar nu, nu-mi plac.

— Serios? Lipsa de formalism a conversaţiei din timpul micului dejun o determină pe Sloan să-i pună o întrebare care o făcu să se simtă lipsită de maniere, imediat

după ce o rostise.

— De aceea nu ai avut niciodată copii?

— Aveam deja douăzeci şi cinci de ani când s-a născut Courtney şi ea m-a vindecat de orice iluzie pe care aş fi putut-o avea în ceea

ce privește dorința să am un copil care să mă vrea pe mine ca tată.

— Nu am vrut să-mi bag nasul. Nu ar fi trebuit să te întreb asta, spuse Sloan cu sinceritate.

— Poți să mă întrebi tot ce vrei,

iar eu voi fi pe cât posibil de sincer şi de direct. Ar fi de preferat aşa.

Încă de la micul dejun, Sloan se pregătise mental să acorde şanse flirtului, dar acum el îi cerea onestitate şi o abordare fără

ocolişuri, ceea ce era pe cât de alarmant, pe atât de imposibil.

— În regulă, spuse ea jalnic.

— Asta a fost o ocazie să mă asiguri că şi eu te pot întreba pe tine orice, iar tu vei fi la

fel de onestă şi de directă.

— Nu sunt sigură că este o idee chiar atât de bună, spuse Sloan îngrijorată şi Noah izbucni într-un hohot de râs.

— Dar haide totuşi să încercăm, da? Puse o mână pe

braţul ei şi o opri în spatele tufelor înalte care ascundeau gardul tatălui ei, înspre plajă.

— Vrei să spui chiar acum?

— Chiar acum. Aş vrea să petrec mai mult timp cu tine,

cât te afli aici. Începând din seara asta, spuse el direct.

— Nu pot, ripostă Sloan sunând absurd de panicată, chiar şi pentru propriile ei urechi.

— De ce nu?

— Există trei motive foarte

importante, spuse ea, recăpătându-şi controlul vocii. Paris, Paul şi Carter.

— Paris mi-a spus aseară că între tine şi Paul nu există o legătură romantică. Eu nu sunt implicat romantic cu Paris şi cum niciunul dintre

noi nu este implicat romantic cu Carter, nu văd asta ca pe un obstacol.

— Nu, dar trebuie să petrec mai mult timp cu ei.

— Putem aranja asta. Mai există şi vreun alt obstacol în încercarea de a ne

cunoaşte mai bine unul pe celălalt?

— Cum ar fi? întrebă Sloan evaziv, dar el îi sesiză repede planul.

— Haide să nu ne mai jucăm unul cu celălalt. Eu am jucat deja toate jocurile astea iar ţie nu ţi- r

face plăcere chiar dacă ai şti cum să le joci.

Trăgând de timp, Sloan se uită la scoica micuţă pe care o culesese de pe plajă, prefăcându-se că o studiază. Noah aşteptă în tăcere până când ei

nu-i mai rămăsese altă variantă decât să-i întâlnească privirea; atunci el spuse:

— Unul din lucrurile care-mi plac la tine este acela că eşti reconfortant de deschisă şi de

onestă. Totuşi, există ceva care te preocupă, când eşti singură cu mine. Ce anume?

Sloan se întrebă cât de reconfortant de deschisă şi de onestă ar mai considera-o dacă i-ar spune adevărul.

Ce mă preocupă pe mine când suntem doar noi doi este făptui că nu sunt un designer de interioare, ci un polițist care lucrează sub acoperire şi că nu mă aflu aici ca să mă cunosc cu tatăl

meu. Mă aflu aici ca să-l spionez. Paul nu este prietenul meu; este agent FBI care se află aici din acelaşi motiv. Ah, şi apropo, ei ar mai vrea ca eu să aflu tot ce pot despre t i n e . ***Ea nu era inocentă şi onestă;***

de fapt era poate cea mai mincinoasă persoană pe care o cunoscuse el vreodată. Şi în plus mai era şi atât de atrasă de el, încât i se strângea stomacul numai la gândul cum va reacționa el când va

afla adevărul.

— Eşti atrasă de mine? o întrebă el brusc.

Sloan avu senzaţia clară că el ştia deja răspunsul. Spuse, cu voce tremurătoare:

— Ştii ceva? Haide să nu fim prea

sinceri.

El încă mai râdea când se aplecă şi o sărută uşor pe gură.

— Gata, a trecut. Primul este cel mai dificil. Acum lucrurile vor merge mai uşor.

Sloan privi la el, cu mintea ameţită

de uluire şi de dorinţă şi de groază.

Sloan spera pe jumătate că Noah o s-o lase în dreptul uşii din spate, dar el o urmă înăuntru. Îi auzea vocea lui Paul, urmată de o izbucnire de râs care părea ciudat de

discordantă în această casă încărcată de atâta ridicolă demnitate şi lemn întunecat.

— S-ar părea că se află cu toţii în sufragerie, spuse ea luând-o împreună cu Noah de-a lungul holului, după

zgomot.

Familia terminase micul dejun şi Paris se uita la un album de fotografii, cu Paul aplecat peste umărul ei.

— Racheta asta de tenis este aproape la fel de

mare ca tine, remarcă el râzând.

— Avea trei ani pe atunci, interveni Edith. Exact la aceeaşi vârstă am început şi eu orele de tenis.

Se uitară în sus la Noah şi la Sloan care intrau în

cameră şi zâmbetul lui Carter îngheţă.

— Voi doi aţi fost împreună toată dimineaţa?

— Tata şi Courtney au acostat-o pe Sloan pe plajă şi au forţat-o să ia micul dejun cu noi, spuse Noah.

Carter se relaxă şi buna dispoziţie îi reveni.

— Sloan, ai face bine să fii atentă la Douglas. Este un mare curtezan.

Când bătrâna doamnă îi aruncă lui Noah o privire întunecată, Sloan îşi

spuse că Edith nu era niciodată într-o totală bună dispoziţie.

— Noah, ar trebui să-i pui botniţă copilului ăluia. Manierele ei sunt atroce.

— Este singură şi plictisită, o

contrazise Sloan cu delicateţe. Este extrem de inteligentă, nu cunoaşte pe nimeni aici şi este înconjurată numai de adulţi. Singura ei distracţie este să şocheze şi să enerveze. Copiii fac

asta.

Într-un gest de scuze pentru faptul că fusese în mod public în dezacord cu ea, Sloan o bătu uşor pe umăr pe Edith şi spuse:

— Bună-dimineaţa, străbunico.

Încruntătura bătrânei doamne se destinse în obişnuita dar mai puţin fioroasa ei încruntare.

— Bună dimineaţa, îi răspunse ea înţepat.

— Sloan iubeşte foarte mult copiii,

interveni Noah luând o ceaşcă de cafea de pe tava de argint de pe bufet. Până şi pe Courtney.

— Mie nu-mi plac copiii, îi reaminti fără menajamente Edith. După câte-mi amintesc, noi doi avem în comun

acest lucru.

— Într-adevăr, conveni Noah.

— Asta a fost singura mea obiecție la căsătoria ta cu Paris.

Această remarcă foarte personală îl făcu pe valetul care stătea lângă bufet să

iasă printr-o uşă laterală şi Sloan decise să-l urmeze.

— Eu trebuie să mă spăl, spuse ea recurgând la prima scuză care-i venise în minte, în timp ce trecea cu spatele pe sub arcadă, în holul principal. Am rămas

cu sirop de arţar pe degete. Scuzaţi- mă.

Paul se ridică şi el.

— Trebuie să-mi iau ceva din maşină, spuse el, dar când ieşi din sufragerie, se duse doar până în livingul din partea cealaltă a holului.

Luând o revistă de pe măsuţă, începu să o răsfoiască.

— Noah, vorbesc cât se poate de serios, spuse Edith cu severitate. Nu am supravieţuit nouăzeci şi cinci de ani doar ca să văd cum mi se stinge

familia, odată cu Paris.

— De Sloan ai uitat? întrebă Noah în încercarea de a-i aminti că Sloan făcea şi ea parte din familie, dar şi pentru a evita o discuţie despre inexistentele

planuri maritale dintre Paris şi el.

— Am uitat de Sloan, recunoscu ea cu un aer uşor pocăit. Presupun că o cunosc de prea puţină vreme ca să mă gândesc în mod automat la ea în acest fel; totuşi, ai

dreptate.

Noah era perfect mulţumit de răspunsul ei, dar următoarea remarcă a lui Carter stârni o reacţie în lanţ de surpriză, urmată de un instantaneu acces de furie.

— Fie că va avea

sau nu copii, Sloan nu va putea niciodată duce mai departe linia familiei, spuse Carter scurt. Ideea este absurdă. Ea habar n-are ce înseamnă să fi o Reynolds şi este deja cu treizeci de

ani prea târziu ca să încep să o învăţ. Copiii ei vor reflecta educaţia ei, valorile ei, nu pe ale noastre.

— Ar putea învăţa, interveni Paris curajoasă.

— Nu ţi-am cerut opinia, Paris. Deşi

tu o poți considera deja un membru cu drepturi egale al familiei noastre, nimeni altcineva nu o va face. Prietenii noştri nu o cunosc, nu au auzit niciodată de ea şi nu vor accepta niciodată...

— Am eu o soluţie pentru asta, Carter, îl întrerupse Noah pe un ton uşor enervat. Ce planuri ai pentru seara asta?

— Nu am făcut planuri specifice pentru nicio seară, câtă vreme se află

aici Sloan şi Paul, spuse el, derutat de tonul lui Noah. Am presupus că tu şi Paris veţi dori poate să vă petreceţi câteva seri cu ei, ieşind în oraş şi făcând ce faceţi voi, tinerii.

— Bine. Cum

nimeni nu şi-a făcut vreun plan pentru seara asta, poţi da o petrecere ca să o prezinţi pe Sloan prietenilor tăi şi să te asiguri al naibii de clar că ei o vor accepta.

— Este imposibil, mormăi Carter

scuturând din cap.

— Este imperativ, îl contrazise Noah rece. Cu cât mai mult vei tergiversa, cu atât mai multe presupuneri vor exista în ceea ce-o priveşte pe ea şi teama ta de a o

prezenta. Fără doar şi poate că tatăl meu le-a vorbit prietenilor lui despre ea şi vorba se va împrăştia ca focul.

— Fii rezonabil! Se află aici doar pentru două săptămâni, după

care va pleca. În plus, calvarul unei astfel de petreceri va fi prea stresant pentru ea, zic eu.

— N-are decât să reziste stresului, spuse Noah sarcastic.

— Eu cred că o petrecere în cinstea

lui Sloan este un lucru extraordinar, spuse Paris, clipind puțin sub privirea de gheață a tatălui ei dar refuzând să-şi coboare privirea. Carter o avertiză, cu o voce ucigătoare:

— Paris, atitudinea ta începe

să mă irite...

— Tu eşti întotdeauna iritat când nu ai dreptate, Carter, spuse Edith. Întâmplător, eu una sunt de acord cu Noah şi cu Paris. Trebuie să dăm o petrecere ca să le-o prezentăm tuturor

pe Sloan şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Perfect, spuse el ridicându-şi mâinile; după care se răzbună pe Paris subliniind cu răceală rezultatele negative ale opoziţiei ei fără precedent, faţă de

el.

— Ziceai că vrei să petreci cât mai mult timp cu Sloan, cât este aici. În loc de asta, o să pierzi timpul organizând o petrecere pe care ea nu o s-o savureze şi invitând oameni care vor veni să se

uite la ea, dar care nu o vor accepta.

— O vor accepta, spuse Noah cu răceală, dacă tu o să te comporţi aşa cum se aşteaptă ei s-o faci. Dacă te temi că nu ai suficientă influenţă ca să asiguri acest lucru,

atunci eu voi fi fericit să împrumut influența mea petrecerii, de vreme ce cunoaştem aceiaşi oameni. După ce aruncă mănuşa, Noah îşi îmblânzi glasul şi se uită la Paris.

— Paris, nu va fi

nevoie să renunți la timpul tău cu Sloan. O s-o rog pe doamna Snowden să organizeze petrecerea și să se ocupe de detalii. Presupun că ai o listă cu oaspeți, pe care să mi-o poți da? Paris confirmă

din cap şi el spuse:

— Perfect, atunci tu nu trebuie decât să-i spui personalului să pregătească imediat casa pentru petrecere, iar doamna Snowden va face restul.

— O să mă ocup

eu de personal, anunţă Edith. Sloan şi Paris îşi pot petrece ziua mergând la coafor şi oriunde se duc tinerele doamne de le ia toată ziua, când dau o petrecere specială.

Sloan intră exact

în clipa în care vorbea Edith şi se uită, derutată, de la zâmbetul lui Paris la încruntarea lui Carter.

— Mergem la o petrecere? întrebă Sloan când toată lumea se opri din vorbit şi se uită la

ea.

Paris spuse cu aprindere:

— O să dăm o petrecere pentru tine şi o să fie minunat! Noah, îţi mulţumesc din suflet că ne-o pui la dispoziţie pe doamna Snowden.

Mi-e teamă că o să trebuiască să transmită invitaţiile telefonic.

— Doamna Snowden adoră provocările.

— Dar eu nu am nevoie de o petrecere, se aventură Sloan cu

prudență. Nu vreau să se deranjeze nimeni pentru mine.

Carter se uită la ceilalți trei.

— V-am spus eu că așa o să simtă, spuse el triumfător.

Sloan era gata să întărească afirmația lui Carter, când

Noah o informă cu aroganță:

— Aceasta nu este o decizie pe care să o iei tu. Se cuvine ca familia ta să te prezinte prietenilor, iar o petrecere este modul ideal de a o face.

Sloan simți curenții subterani încărcați de ostilitate dintre cei doi bărbați și nu-și imagina cum o simplă petrecere putea cauza așa ceva. Se gândi să ignore ordinul lui Noah de a-și păstra

opiniile pentru ea, dar Paris arăta atât de înnebunită încât Sloan nu se îndură să continue protestele, iar Edith arăta atât de încăpăţânată, încât ştia că era inutil să mai spună ceva.

— În cazul

acesta, îi spuse ea lui Noah cu un zâmbet nesigur, mi-ar plăcea să fie invitată şi Courtney.

Când Noah încuviinţă din cap, decise să se retragă din discuţie şi din încăpere şi se uită la

Paris.

— Cred că o să urc să fac un duş.

Paris îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Am în calculator listele cu oaspeţi şi felicitările de Crăciun şi toate astea. O să-ţi aduc

chiar acum lista, îi spuse ea lui Noah. Spre plăcuta surpriză a lui Sloan, Paris o prinse în hol, îşi petrecu un braţ pe după braţul ei şi spuse:

— O să fie atât de amuzant! În dimineaţa asta o să

mergem să facem ceva cumpărături, o să ne coafăm, o să facem un masaj. Paul zicea că are şi el câteva curse de făcut...

Sloan era atât de răvăşită de perspectiva de a fi pusă în vitrină ca o

curiozitate, ca să fie studiată, judecată şi disecată de o adunătură de străini, încât o lăsă pe Paris să o conducă, depăşind scara, ocolind-o şi intrând pe o uşă închisă, din dreapta, dincolo de living.

Abia când Paris îşi coborî braţul ca să deschidă uşa, îşi aminti Sloan de duşul ei şi vru să se retragă; apoi îşi dădu seama la ce se uita şi se răzgândi. Uşa deschisă dădea într-o cameră spaţioasă,

lambrisată, care nu putea fi decât biroul lui Carter. De aici apărea Gary Dishler din când în când. În partea opusă a camerei se afla un birou din mahon sculptat, şi rafturi pentru cărţi incorporate în

peretele din spatele lui. Paris se duse la birou, scoase o cheie dintr-un sertar şi descuie o uşă dublă din peretele din spate. Deschise uşile şi ochii lui Sloan se proptiră în monitorul ascuns în spatele lor. Ecranul

era luminos, calculatorul gata să fie folosit, cu un mesaj intermitent care cerea introducerea parolei.

Paris se lăsă într-un fotoliu cu spetează înaltă, din piele castanie, din

dreptul biroului şi îl roti spre calculator.

Inima lui Sloan începu să bată nebuneşte, în timp ce se postă şi ea lângă Paris.

— Parola mea e FRANCE, îi spuse Paris inocentă.

Sloan o urmări

scoţând dintr-un folder al calculatorului un file denumit „Lista Oaspeţilor din Palm Beach”, apoi trimiţând file-ul spre imprimantă. Paris se aplecă şi deschise o altă uşiţă din dreapta

genunchiului ei, care oferi vederii o imprimantă cu laser, de mare viteză şi unitatea computerului.

Sloan se uită la unitate, dar interesul ei era îndreptat spre monitor, care indica

ce programe şi poate ce fel de informaţii accesa Carter. Până să reuşească să arunce o privire asupra lor, Paris scoase din imprimantă o pagină şi se ridică la loc, blocându-i lui Sloan monitorul.

— Oare Carter s-ar supăra dacă aş folosi şi eu calculatorul, mai târziu? întrebă Sloan cât de indiferent cu putinţă. Aş vrea să-mi accesez e-mail-ul şi să trimit câteva mesaje.

Paris comentă zâmbind:

— Sună ciudat să-i spui pe nume. Şi nu, sunt sigură că nu s-ar supăra dacă i-ai folosi calculatorul când nu îl foloseşte el.

— Îl foloseşte des? întrebă Sloan

tot mai curioasă.

— Da, dar nu mult. Poate accesa calculatorul de la banca din San Francisco să vadă ce se întâmplă. Mai ales pentru asta îl foloseşte şi pentru alte afaceri.

Sloan ştia că

banca însemna Trustul Reynolds din San Francisco.

— Ce fel de alte afaceri crezi că mai face?

— Nu ştiu. Nu-i place să discute despre afaceri. Zice că este prea complicat pentru

străbunica şi pentru mine să înţelegem. Paris scoase restul paginilor din imprimantă, închise şi încuie uşile la loc, puse cheia înapoi în sertarul din dreapta-sus al biroului şi luă un creion dintr-un suport din piele de

pe birou.

— I le duc lui Noah. Eu sunt deja îmbrăcată de stradă.

În timp ce ieşeau din biroul lui Carter, Paris spuse fericită:

— O să fie minunat. O să ne petrecem ziua fiind răsfăţate şi ne

întoarcem acasă şi ne îmbrăcăm pentru „debutul” tău.

Sloan o lăsă în dreptul scării şi o luă în sus, spre camera ei. Paris se duse cu lista de oaspeţi în sufragerie şi se aşează la masă. Verifică mai multe

nume de pe listă; apoi se uită la tatăl şi la străbunica ei.

— Câţi oameni vreţi să invităm? Este un timp atât de scurt încât jumătate dintre ei au deja alte planuri, aşa că ar trebui să ne gândim să invităm dublu.

— Să nu fie prea mulţi, spuse Carter acru.

Noah îl ignoră şi se uită la Paris.

— Tu ocupă-te de cei pe care ţii în mod special să-i inviţi, eu o să mă ocup de ceilalţi. Cunoaştem aceiaşi

oameni.

Paris verifică mai multe nume de pe cele unsprezece pagini şi-i dădu lui Noah toată lista.

— O rog pe doamna Snowden să se ocupe de toate, promise el. Ora şapte vă convine?

— Este perfect, spuse Edith. Vremea a fost atât de plăcută în ultimele zile; mi-aş dori să putem face un garden party.

— O să văd ce pot face, spuse Noah întorcându-se deja să plece.

— Şi nu face naibii prea mult tărăboi, îi reaminti Carter.

Gândul lui Edith se întoarse inexorabil spre bani şi strigă după el:

— Nu este nevoie să fim extravaganţi. Oferă-le hors

d’oeuvres, nu un festin. Doi dintre servitorii noştri pot lucra ca barmani şi chelneri; nu e nevoie să angajăm personal.

— O să am grijă de asta, spuse Noah scurt, peste umăr.

— O să avem

nevoie de şampanie, îi reaminti Paris.

— Şampanie americană, stipulă Edith.

Era deja după colţ, gata să o ia pe hol, când Paris îl prinse din urmă.

— Noah, poate c-ar trebui să mai

aşteptăm puţin cu petrecerea asta, spuse ea îngrijorată, cu glas scăzut.

Noah îşi încleştă maxiliarul.

— Pentru ce-ţi faci griji? Pentru bani? Pentru faptul că apare din debara scheletul familiei

voastre? Sau te temi de concurența lui Sloan?

Paris se dădu înapoi, ca şi cum ar fi pleznit-o.

— Ce tot spui?

— Ce încerci tu să spui? îi aruncă el.

— Eu... eu aş prefera să mai

aştept puţin şi să organizez o petrecere ca lumea decât să fac ceva restrâns, aşa cum ar vrea tata şi străbunica. Tata nu gândeşte clar. Noi am dat întotdeauna petreceri frumoase şi dacă petrecerea

lui Sloan nu va fi aşa, lumea va crede că ea nu contează atât de mult pentru noi, ca să ne dăm osteneala. Serviciile bune de catering au nevoie de timp ca să planifice meniuri şi să angajeze personal, ori acum

sunt cu toţii prinşi, deja. Apoi mai sunt şi florile şi muzica şi scaunele şi mesele şi feţele de masă - este greu să aranjezi toate astea în câteva zile, dar în câteva ore!

Furia lui Noah faţă de ea se topi şi

expresia i se îmblânzi.

— Iartă-mă că ţi-am înţeles greşit motivele, spuse el cu bândeţe. Ar fi trebuit să ştiu. Lasă toate detaliile astea în seama mea.

Courtney şi tatăl ei îşi ridicară

privirile când Noah intră în casă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea curioasă, observându-i expresia hotărâtă şi paşii mari, iuţi.

— Carter dă o petrecere pentru Sloan. Doamna

Snowden e sus? spuse el fără să se oprească.

Courtney fornăi nedelicat.

— Unde altundeva poate fi? Te urmează din oraş în oraş, din casă în casă, din hotel în hotel, douăzeci şi

patru de ore din douăzeci şi patru, gata întotdeauna la chemarea ta...

Era o exagerare, dar Noah nu se obosi să-i sublinieze asta. Sora doamnei Snowden locuia la patruzeci de mile de Palm Beach şi când

Noah se ducea acolo, de două ori pe an, îl însoţea şi ea. Era un aranjament care funcţiona perfect pentru amândoi; Noah avea pentru ea un volum de muncă limitat chiar şi când se afla în vacanţă, iar în schimbul celor

câteva ore de lucru pe zi, doamna Snowden beneficia de o excursie plătită, ca să-şi viziteze sora.

— Bună dimineaţa, spuse doamna Snowden întorcându-se din dreptul unui clasor,

când Noah intră în biblioteca pe care o folosea ca birou, când se afla în Palm Beach.

— Ce mai face sora ta? întrebă el automat.

— Bine.

Terminând cu politeţurile, Noah se

aşează la birou şi-i făcu semn să se aşeze de partea cealaltă a biroului.

— O să dăm o petrecere, anunţă el împingând spre ea, peste birou, un carneţel şi un creion.

— Când are loc

petrecerea? întrebă ea cu creionul în poziție.

— Diseară.

Doamna Snowden trase concluzia logică.

— O petrecere restrânsă?

— Ceva mai mare.

— Cât de mare?

În loc să-i răspundă imediat, Noah se uită peste paginile cu numele şi adresele prietenilor familiei Reynolds, din Palm Beach. Luă un pix şi tăie numele persoanelor pe care

nu le plăcea şi ale celor despre care îşi închipui că nu-i vor plăcea lui Sloan; apoi împinse paginile spre ea.

— În jur de o sută şaptezeci şi cinci de oameni, presupun.

— De vreme ce timpul este atât de

scurt şi vrei să le serveşti o masă, presupun că vrei să organizezi petrecerea într-unul din cluburile tale? Deşi nu cred, sincer, că avem suficient timp pentru...

— Vreau ca petrecerea să aibă

loc acasă la Carter Reynolds, pe peluză.

Femeia clipi spre el.

— Vrei să dai o petrecere în aer liber, diseară, pentru o sută şaptezeci şi cinci de persoane? Asta înseamnă să

angajam un serviciu de catering...

Noah trecu repede peste problema asta.

— Poți face o petrecere în stil bufet, așa cum am făcut noi ultima oară aici, dar cu suficienți chelneri la

dispoziţie ca să plimbe mâncarea pe tăvi, printre oaspeţii care nu vor să stea la coadă. Vreau ca totul să fie de prima mână.

— Fireşte, spuse femeia, vizibil zguduită.

— Vezi să fie

destulă şampanie Dom Perignon. Ah, şi să te îngrijeşti de chestiile alea de gheaţă. Dau bine pe mese...

— Sculpturi în gheaţă?, întrebă ea deznădăjduită.

— Da. Şi de flori, desigur.

— Desigur, răspunse ea ca un ecou slab.

— Şi avem nevoie de o orchestră. Cunoşti rutina. Ai mai făcut asta de zeci de ori.

— Da, dar într-un timp atât de scurt! exclamă ea, gata să

plângă la gândul că trebuia să admită faptul că exista ceva ce nu putea face. Domnule Maitland, chiar nu cred că am cum să fac toate astea.

— Nu mă aştept să faci tu totul, spuse el nerăbdător.

Tocmai am cumpărat două hoteluri aici. Lasă-i pe ei să rezolve.

Doamna Snowden văzu acum o posibilitate de a îndeplini ceea ce continua să rămână o muncă herculeană, logistic şi

diplomatic şi se ridică imediat, în faţa provocării.

— O să-i conving pe managerii hotelurilor, spuse ea radiind.

— Sunt sigur că vei reuşi, replică el sec. Tu va trebui să faci invitaţiile,

telefonic. Spune-le tuturor că suni din partea lui Carter şi că petrecerea este dată de el ca să le-o prezintă pe fiica lui, Sloan.

Doamna Snowden încuviinţă din cap.

— O să am nevoie de puţin ajutor. În

biroul nostru din San Francisco există două femei pe care te poţi baza că vor lansa o invitaţie prin telefon la o petrecere organizată în ultimul minut şi să o prezinte cu graţie. Le pot trimite pe fax lista,

dar telefoanele vor fi interurbane. Este în regulă?

— Perfect.

— Ar mai fi o problemă: oamenii pe care-i invităm ar putea crede, în mod firesc, că au fost invitaţi în ultima clipă ca să umple

numărul şi că nu se aflau pe lista iniţială. În acest caz s-ar putea simţi ofensaţi şi vor refuza.

Noah se întinse după corespondenţa pe care i-o deschisese ea şi i-o băgase în cutia din

piele de pe birou.

— Atunci spune-le că tocmai am descoperit că invitaţiile originale nu au fost expediate. Blamează poşta, dacă vrei. Toată lumea face asta.

Courtney îşi dădu

jos piciorul de pe braţul fotoliului şi se ridică.

— Asta sună ca încă una din plictisitoarele petreceri din Palm Beach. Mă bucur al naibii că numele meu nu figurează pe listă. Nu m-ai putea

târî la vreuna dintre petrecerile astea.

Noah îşi ridică ochii din scrisoare şi se uită la ea.

— Sloan a cerut să fi invitată în mod special. Te rog, nu mă face să te târăsc până acolo.

În loc să fie

războinică, aşa cum se aştepta Noah, Courtney păru uluită.

— M-a invitat Sloan pe mine? Glumeşti.

— Nu, nu glumesc.

— În cazul ăsta presupun că într-

adevăr nu am variantă, spuse ea cu o voce de martir. Vreau să spun că dacă nu merg, Sloan o să fie înconjurată numai de oameni plictisitori.

Dădu să plece, apoi se întoarse.

— Noah?

— Ce este? întrebă el fără să ridice capul din scrisoare.

— De ce faci tu toate astea pentru Sloan? De ce nu se ocupă de petrecere Carter, sau Edith sau Paris?

— Carter se

comportă ca un ticălos arogant iar Edith este prea calică şi prea bătrână ca să ai încredere în deciziile ei. Paris a vrut să participe, dar este prea nouă în arta de a le ţine piept şi cei doi vor

sfârşi prin a face cum vor ei. Dacă nu vor face o petrecere decentă şi nu o vor prezenta cum trebuie pe Sloan, ea nu va putea niciodată să ţină capul sus, aici.

Mai trecură câteva minute până

când Noah îşi dădu seama că sora lui tot nu plecase. Exasperat, îşi ridică privirea şi o surprinse studiindu-l, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce mai e? întrebă el pierzându-şi răbdarea.

— Asta explică de ce nu pregătesc ei petrecerea. Dar nu explică de ce o faci tu.

Irațional iritat de întrebările ei, Noah se holbă la ea.

— Nu ştiu de ce, spuse el scurt. Presupun că îmi

pare rău pentru ea, din cauza lui Carter care s-a comportat ca un snob şi a vorbit despre ea ca despre o rudă săracă. Asta m-a scos din sărite.

— Ea este o rudă săracă. Iar tu eşti tot un snob, sublinie

Courtney simplu.

— Mulţumesc, spuse el sarcastic. Ai terminat sau mai ai de subliniat vreo idee absconsă?

— Întâmplător, chiar mai am de subliniat ceva. Am văzut o dată filmul a c e l a , *The*

Carpetbaggers. Era vorba despre tipul acela bogat care avea un studiou de filme şi care a cheltuit o avere ca să transforme o târfă blondă într-un mare star. Ştii de ce a făcut asta?

— Nu, de ce a

făcut-o?

— Pentru că voia să se însoare cu ea, dar mai întâi trebuia să o facă suficient de importantă ca să îl merite.

— Şi ce naiba are asta de-a face cu totul?

Courtney ridică

din umeri.

— A fost doar un gând.

— Dacă insinuezi că eu vreau să mă însor cu Sloan sau că îmi pasă ce spun oamenii despre ea, te înşeli în ambele privinţe. Iar acum cară-te şi lasă-mă să

lucrez.

După plecarea ei, Noah reciti de două ori primul paragraf al aceleiaşi scrisori; apoi o aruncă pe birou şi se lăsă pe spate în scaunul lui, uitându-se la lanul de albăstrele din pictura

impresionistă de pe peretele din faţa lui.

Nu ştia de ce forţase ideea petrecerii în cinstea lui Sloan, când asta era împotriva propriilor lui obiective. Diseară, alţi bărbaţi o vor cunoaşte şi o vor

găsi la fel de fascinantă ca să o priveşti şi la fel de fermecătoare ca să stai de vorbă cu ea, ca şi el. Ei vor recunoaşte aceleaşi calităţi înnebunitoare ale frumuseţii neştiutoare şi

aceeaşi candoare veselă care l-au intrigat pe el şi vor intui că sub toate astea se află şi mai mult. Având în vedere că el se simţea deja ridicol de posesiv în ce o privea, petrecerea însemna un

obstacol.

Nu ştia de ce îşi pierduse firea faţă de Carter sau de ce se auto-numise apărătorul ei personal, exceptând faptul că în ea se afla ceva atât de deschis şi de necorupt, o

bunătate şi o mândrie blândă, încât el se simţise absurd de protector faţă de ea, chiar şi când era vorba de propriul ei tată.

Capitolul 25

Paul aştepta în foaier când coborî Sloan, gata să facă faţă unei zile pe care Paris o descria de răsfăţ.

— Voiam să vă las eu în oraş, după care să-mi fac cursele, dar Paris

zice că rutina de înfrumuseţare pe care o are în gând pentru voi o să dureze mai mult decât o oră, două, aşa că eu o să plec cu maşina mea, iar voi, cu a ei. Au adus deja Jaguarul în faţă.

— Te conduc la maşină, spuse Sloan, cu o mişcare semnificativă a capului, spre uşa din faţă.

Maşina lui Paris era parcată în faţa intrării, dar maşina lui Paul era puţin mai departe pe alee

şi Sloan aşteptă să se oprească în dreptul ei, ca să vorbească.

— Există un calculator în biroul lui Carter, legat la banca lui. Paris mi-a spus că-l pot folosi şi mi-a dat parola.

— Nu-ţi face prea

multe speranțe. Este mult prea prudent ca să-i permită vreodată lui Paris să-i acceseze file-urile sau să intre în calculatoarele băncii. Nu se poate să nu aibă propria lui parolă, spuse

Paul.

— Ştiu. Nu fac decât să-ţi raportez ce-am aflat.

— Aş vrea să am o copie a listei cu nume şi adrese, pe care i-a dat-o Paris lui Maitland, pentru petrecere.

— O să-i cer o

copie, l-aş putea spune cât se poate de cinstit că ar însemna o amintire pentru mine şi că m-ar ajuta să îmi aduc aminte de toate numele.

— Bine.

Paul se uită spre uşa principală.

— Paris a ieşit tocmai din casă. Apropo, în cazul în care încă nu ai aflat, Maitland este cel care a forţat ideea petrecerii în cinstea ta. M-am gândit că poate ai vrea să ştii.

— Mi-am dat seama că ideea nu l-

a entuziasmat prea mult pe tata, dar cum putea Noah să-l „forțeze” să dea o petrecere pentru mine, dacă el nu o voia?

— Ar fi trebuit să fi acolo ca să apreciezi ca lumea cum a realizat el

asta. Eu unul am fost impresionat, recunoscu Paul.

Sloan coborî vocea la apropierea lui Paris.

— Da, dar de ce să-i pese lui Noah dacă lui Carter nu-i surâde ca prietenii lui să mă cunoască?

— Eu cred, spuse el cu un zâmbet ştiutor, că tu ai deja răspunsul la asta. Noah Maitland este făcut lulea după tine.

Sloan simţi un val de plăcere pentru că lui Noah îi păsa şi unul chiar

mai mare, pentru că reuşise să-l manipuleze pe Carter Reynolds.

— O să lipsim ore bune, spuse Paris apropiindu-se de maşina lui Paul. Sloan, o să ne facem toate „lucrările” faciale, manichiura,

pedichiura, masajul şi apoi, coafura. Ne grăbim totuşi, pentru că ne strecoară în programare şi trebuie să ajungem acolo la timp.

— Atunci plecaţi, le spuse Paul; după care se urcă în

maşina lui închiriată. Aşteptă să se îndepărteze câteva cvartale de casă, apoi descuie torpedoul maşinii şi scoase de acolo un telefon celular. Formă un număr la care îi răspunse un alt agent FBI care

stătea pe chei, cu o cască de pescar pe cap, cu momeală prinsă pe cozoroc şi cu o undiţă în mână.

— Poţi vorbi? îl întrebă Paul.

— Dacă pot vorbi? repetă celălalt cu o furioasă mirare. Tu eşti cel

care ar trebui să spui ceva, Paul. Nu mi-ai spus că eşti acolo în timpul tău liber şi la iniţiativa ta. Am primit aseară un telefon de la omul din biroul cel mare, imediat după ce a aflat asta şi este furibund. Zice

că ai lăsat ranchiuna personală să-ţi întunece judecata şi că eşti obsedat de cazul ăsta. Vorbesc serios, omule, e-n joc fundul tău. O să-ţi arunci în aer cariera şi chiar dacă o să apari cu probe, avocaţii lui

Reynolds le vor putea exclude, din cauza modului în care au fost obținute...

— Dar eu nu caut probe și când va fi cazul, nu eu voi fi fost acela care le-a adunat, îl întrerupse Paul pe tonul

plictisit, răbdător, al cuiva care este obligat să explice ceva ce este evident. Eu mă aflu aici doar ca „susținător” al lui Sloan. Nu am nimic cu decizia lui Carter Reynolds de a-şi invita fiica aici. Iar dacă ea va da

întâmplător peste ceva incriminator în timpul vizitei, nu este decât normal să predea aceste probe autorităților, cu sau fără prezența mea aici. În fond este polițistă.

— Nu pe mine trebuie să mă

convingi; trebuie să-l suni pe bătrân şi pe el să-l convingi.

— Acum sunt în vacanţă. Când o să-l fac erou, atunci o să se calmeze. Între timp, eu mă aflu aici şi mă comport ca un musafir perfect, care îşi petrece vacanţa

la reşedinţa cuiva. Joc tenis, stau tolănit la marginea bazinului, ies la restaurant, dansez. Nu am deschis un sertar şi nici măcar un album cu fotografii fără să fiu rugat să mă uit în el. Nu îi spun lui

Sloan unde să caute sau ce anume să caute. Nu i-am spus că Reynolds îşi foloseşte banca în scopul spălării banilor şi nici ai cui bani îi spală. Nu trebuie să fac asta, pentru că soarta şi-a vârât coada şi a

plasat-o exact unde am vrut eu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că superba mea companioană de călătorie a câştigat un adorator foarte insistent şi niciun judecător federal nu

va putea exclude vreo probă pe care o va avea în ce-l priveşte, pentru că eu unul nu am absolut nicio legătură cu asta.

— Cine este?

— Noah Maitland.

Agentul inspiră prelung şi expiră

într-o şoaptă triumfală.

— Bingo!

Capitolul 26

Sloan stătea la balustradă balconului ei, vrăjită de priveliştea de dedesubt. Toată peluza din spate era iluminată cu torţe şi presărată cu mese acoperite cu olandă albă şi decorate cu

flori şi lumânări în boluri de sticlă. Chelneri în smoching treceau cu tăvi pline cu cupe de şampanie şi hors d'oeuvres, printre cei pe puţin două sute de oaspeţi. Mese de banchet cu uriaşe aranjamente

florale fuseseră plasate sus, în partea dreaptă a peluzei şi la stânga, lângă bazinul de înot, o orchestră cânta în apropierea unui ring de dans. Pe o masă separată, în centrul peluzei, se afla o uriaşă

sculptură în gheaţă, reprezentând un graţios grup de pescăruşi în plin avânt.

— Eşti gata să-ţi faci grandioasa intrare? o întrebă Paris, traversând dormitorul lui Sloan şi venind lângă ea,

pe balcon.

— Nu am crezut că va fi o petrecere atât de mare, de elaborată, spuse Sloan.

— Secretara lui Noah este o magiciană, decretă Paris privind aprobator

spectacolul. Eu n-aş fi fost niciodată în stare să fac aşa ceva, într-un timp atât de scurt. Să mergem.

— Sunt nervoasă, recunoscu Sloan.

— Şi eu, spuse Paris cu un râs tremurat. Nimeni

până acum nu a purtat vreuna din rochiile concepute de mine. Haide să vedem care va fi efectul.

Sloan se întoarse şi o urmă în dormitor, unde făcu o mică piruetă, pentru inspecţia lui

Paris. Rochia din şifon de culoarea lămâi avea o fustă cu mai multe straturi care pluteau în jurul genunchilor lui Sloan, cu fiecare pas pe care-l făcea şi un corsaj pe corp, cu un decolteu pătrat şi o clemă-

broşă de prindere, la ceafă.

— Niciodată nu o să mai arăt aşa de bine, declară Sloan mai mult sau mai puţin în glumă.

— Culoarea se potriveşte perfect cu bronzul tău, spuse Paris dându-

se mai în spate şi studiind efectul general. Iar rochia este superbă. Mă simt foarte... profesionistă.

— Eşti o profesionistă, spuse Sloan cu solemnă sinceritate.

— Tata nu crede

asta. Luna trecută, când lucram la chestiile astea, zicea că-mi pierd timpul...

— Nu-l lăsa să-ți facă asta, spuse Sloan cu o forță calmă. Te rog, nu-l lăsa să-ți facă asta. *Nu* are dreptate. Uită-te la mine.

Uită-te la noi, accentuă Sloan intrând în dresing şi oprindu-se în dreptul oglinzii înalte. Tu ai conceput amândouă rochiile astea.

Stăteau una lângă alta, în faţa oglinzii, Paris în mătase

brodată de culoarea piersicii, cu părul negru prins spre spate, în părți, cu clipsuri din aur, Sloan în galben pal cu părul căzându-i ca un nor pe umeri.

— După asta, rochia mea de nuntă va fi o

monstruozitate, declară Sloan.

— Nu, nu o să fie, spuse Paris scuturându-şi nesiguranţa cu o mişcare puternică a capului. Pentru că tot eu ţi-o voi concepe! Haide, Prinţesă Sloan,

spuse ea întorcându-se de la oglindă, este timpul să cobori la bal. Tata o să ne întâmpine în patio şi o să rămân cu tine în timp ce te va prezenta fiecăruia în parte.

Noah stătea aproape de patio,

ascultând un grup de bărbaţi care încercau să-l convingă să investească într-o crescătorie de cai pe care plănuiau să o achiziţioneze în joint-venture.

Stătea cu spatele spre casă, dar ştiu

exact când îşi făcu Sloan apariţia pe peluză, pentru că bărbaţii din grup se opriră din vorbit şi îşi îndreptară privirile spre ea. La fel ca şi mulţi alţii din apropierea lor.

— Dumnezeule Mare, uitaţi-vă la ea,

spuse unul dintre bărbaţi, cu răsuflarea tăiată.

Noah se întoarse încet, prelungind anticiparea, dar când o văzu, îi veni greu să rămână locului şi să o lase să se piardă printre oaspeţi. Rămase

acolo aproape o jumătate de oră, privindu-l pe Carter care se deplasa printre invitaţi cu Sloan într-o parte şi Paris, în cealaltă. O văzu pe Sloan zâmbind în timp ce era prezentată fiecărui invitat; apoi

ascultând atentă tot ce-i spuneau aceştia şi o privi cucerindu-i pe toţi cu purtarea ei firească şi căldura lipsită de afectare.

Courtney însă murea de nerăbdare.

— Cred c-ar trebui s-o salvez, anunţă ea. Carter a

târât-o prin toată adunarea.

— Stai locului. O s-o aducă aici în câteva minute, îi porunci el.

— Uite-o că vine şi fără Carter, Slavă Domnului! anunţă Courtney fericită, câteva minute mai

târziu; apoi se încruntă la câțiva dintre prietenii lui Noah care intuind destinația lui Sloan, începuseră deja să se îndrepte spre ei.

— Și uite și lupii după ea, inclusiv tatăl nostru. Este dezgustător.

Courtney rezolvă problema întorcându-se cu spatele la pâlcul de bărbaţi, inclusiv la Noah; apoi făcu un pas înainte şi se postă între Sloan şi toţi ceilalţi.

— Bună, Sloan, spuse ea zâmbind.

Noah mi-a spus că tu ai vrut să vin şi eu, aşa că iată-mă. Vezi, chiar m-am îmbrăcat special pentru ocazia asta, accentuă ea ţinându-şi fusta într-o parte, pentru ca Sloan să admire efectul.

Sloan îi studie ansamblul, care consta dintr-o rochie de absolvire demodată, tivită cu dantelă, mănuşi lungi din satin, fără degete şi o pereche de cizme de tranşee. Arăta atât de revoltătoare şi atât

de adorabilă, încât Sloan izbucni în râs şi o cuprinse într-o îmbrăţişare impulsivă.

— Sunt atât de fericită că ai venit!

— Da, dar cum îţi place ţinuta mea?

— Este... eşti tu, spuse Sloan.

— Doamna Reynolds a spus că arăt ca un refugiat.

— Ea este foarte bătrână şi nu cred că vede prea bine, spuse Sloan înghiţindu-şi un chicot de râs îngrozit.

— Nu ai de gând

să-l saluți pe Noah?

De fapt Sloan nu se gândise aproape la nimic altceva de la începutul petrecerii, dar acum că sosise timpul, devenise nervoasă. Ridicându-şi ochii spre el, spuse:

— Bună.

— Bună, răspunse el, cu ochii cenuşii strălucind de admiraţie.

— Chiar ar trebui să-l îmbrăţişezi şi pe Noah, interveni Courtney. Nu poţi crede ce-a făcut ca să organizeze toată petrecerea asta,

numai pentru tine.

— Ce vrei să spui? Sloan ştia că el îl forţase pe Carter să dea petrecerea şi ştia că secretara lui muncise din greu să facă toate aranjamentele, dar habar n-avea că el

făcuse mai mult decât atât, până când Courtney nu-i oferi mai multe deatalii.

— Noah a închis restaurantul principal dintr-unul din hotelurile lui pentru că avea nevoie aici de mese

şi de scaune şi poţi fi sigură că o floare n-a mai rămas în hotelul acela. Vezi aranjamentul acela floral uriaş de pe masa de banchet, unde se află mâncarea?

Sloan îşi smulse cu efort privirea din

ochii cenuşii, amuzaţi, ai lui Noah şi se uită în direcţia indicată de Courtney.

— Da, îl văd.

— Ei bine, acest buchet uriaş se afla azi-dimineaţă pe o masă mare din holul...

— Încetează, Courtney.

Courtney îl ignoră.

— Dar ăsta e adevărul. Şi pun pariu că nu a mai rămas un şerveţel sau un chelner sau o furculiţă în tot...

Râzând, Noah

veni în spatele ei şi îi acoperi uşor gura cu mâna, astupând restul recitalului ei entuziast.

— Ultima oară când te-am invitat la dans, îi spuse el lui Sloan, m-ai refuzat. Ce şanse crezi că am în seara

asta?

Sloan era profund mişcată de toată osteneala pe care şi-o dăduse pentru ea şi se pierdea deja în vraja glasului lui profund şi a ochilor lui argintii.

— Aş zice că sunt al naibii de mari,

spuse ea încet.

Când păşi în braţele lui pe ringul de dans, Sloan îl văzu pentru prima oară în toată înălţimea lui, în lumina torţelor şi i se tăie răsuflarea. Costumul elegant, bleumarin, se

potrivea cu trupul lui înalt, perfect, cuprinzându-i umerii largi şi subliniindu-i picioarele lungi. Pe bronzul gâtului, cămaşa părea ameţitor de albă, ca şi zâmbetul care i se întinse pe faţă când

îşi petrecu mâna pe după spatele ei şi o trase aproape, de-a lungul trupului său.

— Îţi place petrecerea? o întrebă el când orchestra începu să cânte „Cineva care să vegheze asupra mea”.

— Foarte mult, spuse Sloan încet, încercând să ignore senzaţia picioarelor lui lipite de ale ei sau cât de puternic îi simţea braţul sub mâna ei sau cât de mult o impresiona vocea lui adâncă.

— Nu ştiu cum

să-ți mulțumesc pentru asta.

Privirea lui cu gene grele se fixă plină de înțeles pe buzele ei.

— O să trebuiască să ne gândim la o cale.

Sloan își căută un refugiu disperat

în umor.

— Ți-aș putea da câteva lecții de auto-apărare.

Ochii lui argintii se întoarseră la ai ei și buzele i se formară într-o jumătate de zâmbet.

— Crezi că o să am nevoie de așa

ceva?

— Posibil. Sunt mult mai puternică decât par.

— Şi eu la fel.

Lui Sloan i se uscă gura.

Era atât de uluită de ce se întâmpla cu ea încât abia dacă observa cât de uşor

dansa cu el sau cât de fără efort li se mişcau trupurile în. Ritmul melodiei dulci, familiare. Îşi spuse că atracţia faţă de el era periculoasă şi că trebuia să înceteze, dar când mâna lui Noah alunecă în jos

pe spinarea ei şi când degetele i se răsfirară pe şira spinării, aducând-o mai aproape de el, uită de pericol. Îşi spuse că era doar un dans şi că el poate că nu îşi dădea seama ce făcea.

Noah ştia exact

ce făcea şi se gândea deja să facă mai mult. Privea cum lumina torţelor îi transforma părul în aur topit; mirosea a flori şi dansând cu ea parcă dansa cu un nor. Când muzica încetă, Sloan se îndepărtă puţin de

el şi se uită în sus şi Noah privi chipul care începea să-l fascineze, cu pometii rafinat sculptaţi, cu nasul delicat şi cu ochii aceia violeţi, cu gene negre.

— După petrecere, eu îi

conduc acasă pe tata şi pe Courtney şi mă întorc. Aşteaptă-mă pe plajă.

— De ce? întrebă Sloan tremurând.

— O să inventăm atunci un motiv, îi spuse el cu un zâmbet glumeţ.

„Motivul” lui era la fel de clar pentru Sloan ca şi înţelegerea faptului că el voia ca ea să înţeleagă asta dinainte.

Paul şi Paris dansaseră împreună şi când cele două cupluri se întâlniră

la marginea ringului, Paul sugeră să facă schimb de parteneri.

— Noah... spuse Sloan îndepărtându-se de el.

Surprins de sunetul vocii ei când îi pronunță numele, Noah se opri și se întoarse.

— Da?

— Ar fi frumos dacă ai invita-o pe Courtney la dans.

— Pe Courtney? repetă el, pentru că nu-i trecuse niciodată prin cap aşa ceva. Cu neplăcere amuzată, Noah studie

bocancii de tranşee ai lui Courtney şi încuviinţă.

Când melodia se termină, o localiză pe Courtney în apropiere. Convins că ea îl va refuza, şi pe jumătate sperând asta, Noah spuse:

— Domnişoară

Maitland, vreţi să dansaţi cu mine?

Lui Courtney i se tăie răsuflarea.

— Cu tine?

— Nu, cu chelnerul, spuse el sec; apoi văzu că ea se aplecase deja şi-şi desfăcea şiretul de la o gheată. Înainte

de a-l desface pe al doilea, ezită şi se uită în sus la el.

— Vorbeşti serios, da?

Sentimentul de vinovăţie îi înmuie inima când înţelese cât de mult îşi dorise ea să fie invitată.

— Vorbesc serios.

Pe ringul de dans, Courtney se dovedi surprinzător de uşoară.

— Unde ai învăţat să dansezi?

Courtney îşi dădu ochii peste cap.

— Este o chestie care ţine de fete.

Noi ne naştem ştiind cum se face asta. Ai de gând să încerci să o bagi pe Sloan în patul tău?

— Vezi-ţi de treaba ta.

— Fă-mi o favoare, nu te lega de ea. O să sfârşeşti prin a o lăsa baltă,

aşa cum faci întotdeauna cu toate. Este drăguţă. Chiar aş vrea să o am ca prietenă.

Noah se uită la faţa serioasă a surorii lui şi se simţi umilit de generozitatea lui Sloan, de

compasiunea ei pentru ceilalți oameni, care o făcuse să se gândească la sentimentele lui Courtney, în mijlocul unei petreceri unde ea însăși se afla sub o constantă presiune

şi permanentă observaţie. Cu siguranţă calmă, spuse:

— Sloan este deja prietena ta.

Îşi petrecu cea mai mare parte din restul serii discutând cu prietenii şi sperând

ca aceştia să plece odată acasă. Timpul părea să se târască, aşa că îi veni ideea să o introducă pe Sloan în conversaţiile amuzante ale unora dintre prietenii lui şi reuşi în felul acesta să o ţină

aproape de el, dar numai între dansurile pe care ea i le oferi tatălui ei şi tuturor celorlalţi bărbaţi de la petrecere.

Iar el mai dansă de două ori cu Courtney.

Capitolul 27

Sloan stătea în faţa uşii principale, cu Paris şi cu tatăl ei, urându-i noapte bună unui cuplu foarte apropiat şi care rămăsese să discute politică mult după ce Noah şi toţi ceilalţi

plecaseră. Edith se retrăsese mult mai devreme iar Paul prevăzuse că doamna şi domnul Senator Thummond Meade vor mai rămâne, aşa că se scuzase şi urcase în camera lui în urmă cu o jumătate de

oră.

— Noapte bună, Sloan, spuse doamna Meade. Sunt atât de fericită că te-am cunoscut. O să încerc reţeta de plăcintă pe care mi-ai dat-o.

Se întoarse spre Paris, se aplecă şi

aproape îi atinse obrazul într-un gest acum familiar care, înţelese Sloan, trecea drept sărut de la revedere, în societatea mondenă din Palm Beach şi îi spuse:

— Fetiţă rea ce eşti, nu-mi vine să

cred că ţi-ai ţinut talentul ascuns atâta vreme. Dacă Sloan nu ne-ar fi spus că tu ai conceput şi rochia ei şi pe a ta, nimeni n-ar fi ştiut vreodată! Am auzit-o pe Sally Linkley rugându-te să-i arăţi

schițele, dar vreau să le văd eu, prima. Este cinstit să am eu dreptul să aleg prima, doar te ştiu mai de multă vreme decât te ştie Sally.

Senatorul Meade păşi în faţă şi-şi mai luă încă o dată formal la revedere

de la Paris şi Sloan, dar când dădu mâna cu Carter, complimentele lui sunau entuziaste şi sincere.

— Carter, eşti un om fericit. Ai două fete frumoase. Paris a fost întotdeauna la înălţimea

aşteptărilor tale, dar poţi fi la fel de mândru şi de Sloan.

Carter zâmbi şi îi dădu mâna.

— Ştiu.

Când închise uşa şi se întoarse spre Sloan, Carter se arătă la fel de sincer ca şi Senatorul

Meade.

— Sloan, nu-ți pot spune cât de mândru de tine am fost în seara asta.

În clipa aceea o plăcea sincer – nu pentru că ar fi meritat ea, ci, îl bănui Sloan, pentru că era un narcisist

şi ea adăugase prestigiului său, impresionându-i în mod favorabil pe prietenii lui. Spre surpriza ei, îi plăcuse de mulţi dintre aceştia, în seara asta. Totuşi pe el nu îl putea plăcea şi încercă cu greu să

ascundă asta când îi zâmbi, mulţumindu-i.

Când Carter o luă în sus pe scări, Sloan se uită la anticul orologiu al bunicului, din foaier şi inima începu să-i bubuie, văzând cât de târziu era. Precis

că Noah nu o mai aştepta pe plajă. Soarta – şi Senatorul Meade – interveniseră şi o salvaseră de la o nebunie. Ar fi trebuit să se simtă uşurată. Dar se simţea cumplit de nefericită.

Paris nu-i împărtăşea părerea despre ora înaintată. Cuprinzând-o pe Sloan într-o îmbrăţişare puternică, spuse:

— Ai fost trăsnet! Toată lumea nu vorbea decât despre cât eşti de

minunată, de fermecătoare, de spirituală, şi petrecerea a fost şi ea un succes uriaş. De aceea au rămas atât de târziu cu toţii.

Sloan reuşi să ajungă în camera ei înainte de a începe

să piardă bătălia coborârii pe plajă, să vadă dacă Noah mai era încă acolo.

— Noapte bună, şopti Paris.

— Noapte bună, spuse Sloan, dar ezită, cu mâna pe butonul uşii.

Paris observă.

— Eşti sculată de dimineaţă devreme. Nu te simţi obosită?

Sloan scutură din cap, apoi mărturisi restul adevărului:

— Noah m-a rugat să mă întâlnesc cu el pe plajă, după petrecere, se contesă ea.

— Adevărat?

— Da.

— Atunci ce mai cauți aici? o întrebă Paris zâmbind.

Asta a fost încurajarea de care avea Sloan nevoie.

Peluza din spate era puternic luminată şi plină de

activitate, în timp ce bărbaţi şi femei de la hotel munceau la împachetatul şi reîncărcatul tuturor obiectelor aduse pentru petrecere. Ajuta şi o parte din personalul care lucra pentru Carter, observă Sloan

salutând două subrete pe care le recunoscu.

Nimeni nu reacţionă ca şi cum ar fi fost ceva neobişnuit în aparenta ei dorinţă de a face o plimbare sub clar de lună la ora unu, îmbrăcată

în fabuloasa ei rochie de şifon şi cu sandalele elegante cu tocuri înalte, dar totuşi Sloan se simţea incredibil de conspirativă.

Se relaxă când în sfârşit ajunse pe ţărm şi ieşi din raza lor vizuală, dar

uşurarea făcu repede loc unui copleşitor sentiment de dezamăgire când nu îl văzu nicăieri pe Noah.

Se uită în direcţia casei, dar cu siguranţă că plecase. Doar dacă nu era ascuns de

tufişuri. Îşi scoase sandalele şi o luă încet spre ţărm, cu sandalele balansând în degetele ei, sperând ca el să se materializeze de undeva din umbră.

Cu cât mai mult se apropia de casa lui, cu atât mai

abătută devenea. Inima ei trădătoare îi amintea cum se simţise dansând cu el şi cum îi privise el fix buzele când ea spusese că nu ştia cum să-i mulţumească pentru petrecere. „O să trebuiască să ne

gândim la ceva”, spusese el. Şi când îl întrebase de ce voia să se întâlnească cu ea pe plajă, după petrecere, răspunsul lui fusese înnebunitor de clar. „O să inventăm un motiv când o să fim acolo”.

Se opri la marginea peluzei lui din spate, cercetând cu privirea terasele luminate de lună, văzând doar forme şi contururi vagi. Cu atât mai bine, îşi spuse ea încurajându-se. Maitland era prea

sofisticat, prea rafinat şi mult prea sigur pe el, pentru ea. Pe ringul de dans nu se gândise la nimic altceva decât la cum să încerce să o seducă şi asta doar la două zile după ce se cunoscuseră. O să-i

sfâşie inima, dacă o să-i dea ocazia.

Era foarte, foarte fericită de această a doua strâmtă portiţă de scăpare dintr-un dezastru clar, din seara aceasta.

Era fericită că el nu o aşteptase.

Era fericită că el plecase la culcare.

Îşi înghiţi nodul din gât şi dădu să se întoarcă. Pe terasă, una din forme se mişcă, deveni mai înaltă şi îşi auzi numele, şoptit pe un ton jos şi imperativ.

— Sloan!

Era atât de exaltată de faptul că el nu intrase în casă, încât o rupse aproape la fugă spre el, când Noah coborî treptele terasei şi se opri acolo, aşteptând-o. Îşi scosese haina şi cravata, îşi

desfăcuse câţiva nasturi de la cămaşă şi îşi suflecase mânecile până la coate. Într-un fel reuşise să arate şi mai atrăgător aşa, decât fusese mai devreme.

Sloan se opri în faţa lui, nervoasă,

sfioasă şi încercând cu disperare să pară firească.

— Ultimii musafiri au stat mai târziu.

El îi acceptă explicaţia cu o înclinare a capului; apoi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele

pantalonilor şi începu să o privească într-o tăcere prelungită.

Sloan se aşteptase pe undeva ca el să o ia în braţe în clipa în care se apropiase, dar cum Noah continua să se uite la ea, şi-ar fi

dorit să o facă. Iar când în sfârşit înţelese că el nu intenţiona asta, îi atribui ezitarea aceleiaşi probleme care o îngrijorase de când dansaseră împreună la petrecere. Cum problema o

preocupa pe ea, presupunea că îl preocupa în mod firesc şi pe el. Reprimându-şi regretul, spuse calm:

— Nu putem face asta. Carter o s-o acuze pe Paris că nu te-a încurajat mai

mult, când o să înțeleagă că există ceva între noi.

Noah spuse, cu o voce oarecare:

— În acest caz, presupun că o să-i pot spune, cinstit, că nu mă interesează căsătoria cu ea.

— Atunci o să te acuze pe tine.

— Întotdeauna îți faci griji pentru ceilalți?

Noah observă că ea luase foarte în serios întrebarea, oftă și apoi dădu cu tristețe din cap.

— Este unul din

numeroasele mele defecte.

Defecte? îşi spuse el zâmbind amar. Se întrebă dacă ea ştia ce este un defect adevărat. În lumina lunii, cu vântul jucându-se în fustele ei şi suflându-i părul

auriu peste obraji, îl ducea cu gândul, irezistibil, la un înger în picioarele goale, cu sandalele balansându-se între degetele ei, în loc de o harfă celestă.

Era genul de femeie care ajuta copiii să-şi care

găletuşele cu apă la castelele lor din nisip şi care se oprea să ajute grădinarii în vârstă, aflaţi în suferinţă, îşi aminti cât de înnebunită fusese Courtney pentru că Sloan, atentă, se gândise ca el să o

invite la dans şi la cât înflorise Paris în aceste ultime două zile. Courtney avusese dreptate în seara asta, Noah nu avea niciun motiv şi niciun drept să facă ceva care să întunece scânteia din Sloan sau să

diminueze efectul uluitor pe care-l avea ea asupra oamenilor.

Pe de altă parte, avea treizeci de ani... suficient ca să ştie unde avea să ducă venirea ei aici, în seara asta, suficient ca să

înţeleagă regulile şi să joace jocul. Suficient ca să ştie cum să îl manevreze, când jocul se va fi terminat.

Exceptând doar faptul că, aşa cum era el convins, ea nu ştia cum avea să se

joace jocul. După propria ei mărturisire, ea nu ştia nici măcar să flirteze. Un zâmbet sardonic îi crispă buzele, gândindu-se la dezastrul pe care l-ar fi putut ea provoca în rândul populaţiei

masculine, dacă şi-ar fi dat osteneala să înveţe cum.

La petrecerea din seara aceasta, observase cum bărbaţi inteligenţi, sofisticaţi, se transformau în plastilină când le zâmbea sau le

vorbea.

Ce îl uimea pe el era fie că nu-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra bărbaţilor, fie nu-i păsa. De fapt nu erau decât două lucruri în legătură cu Sloan, de care era

sigur: ea nu cunoştea nimic despre bărbaţi ca el; şi ea merita mult mai mult decât era el dispus să îi ofere.

— La ce te gândeşti? întrebă Sloan într-un târziu, în timp ce ultimele vestigii ale curajului

se scurseră din ea, lăsând-o să se simtă transparentă şi ameţită.

— Mă gândeam că arăţi ca un înger desculţ, spuse el fără emoţie.

Sloan rămase încremenită. Se gândi la cine era şi

de ce se afla în Palm Beach şi vocea îi tremură de vinovăţie.

— Crede-mă, când îţi spun că nu sunt un înger. Sunt foarte departe de aşa ceva.

Noah îi luă mâinile într-ale lui

şi o trase spre el.

— Bine, spuse el direct şi se aplecă să o sărute.

Rapiditatea reacţiei lui, ca şi reacţia în sine o făcură pe Sloan să-şi spună că el îşi imaginase probabil că ea se referea la

conduita ei sexuală. Îl dezamăgise deja cu atâtea alte lucruri, încât se simți obligată să fie total onestă cu el, în privința acesteia.

— Când am spus adineauri că nu sunt câtuși de puțin un înger, nu mă

refeream la nimic legat de... de relaţiile sexuale.

Noah îşi înălţă capul, ochii lui micşoraţi căutându-i pe ai ei.

— Nu?

Sloan scutură din cap şi făcându-şi curaj, încercă să

proiecteze o atitudine inteligentă, matură şi deschisă, asupra unui subiect pe care-l considera ea cumplit de neconfortabil să-l discute cu el.

— Referitor la... acel fel de relaţii...

eu nu am avut ceea ce tu... ceea ce unii oameni ar putea considera drept o experienţă bogată.

Noah se uită la chipul ei atrăgător şi la ochii ei minunaţi. Aceeaşi emoţie nestăpânită care îl făcu dintr-o

dată să-i vină să zâmbească, îi îngroşă şi vocea.

— Nu ai avut?

— De fapt, nu am avut decât două astfel de experienţe.

— Numai două? o tachină el. Sunt teribil de dezamăgit.

Poate că în urmă

cu o oră n-o fi ştiut ea cum să flirteze, dar îi dură mai puţin de cinci secunde să observe sclipirea de râs din ochii lui, să ghicească motivul şi să-l încurajeze şi mai mult. Cu ochi albaştri scânteietori

şi o voce la fel de apologetică, şi nesinceră, ca şi a lui, încuviinţă din cap şi spuse:

— Aş vrea să fi putut să-ţi spun că am avut o duzină, dar nu am avut decât două.

— Ce păcat. Pot

îndrăzni să sper că amândouă au fost foarte scurte şi total fără importanţă?

Frumuseţea din braţele lui înclină din cap solemn şi încet, muşcându-şi buza să-şi înghită zâmbetul.

— Ah, da, şopti

ea cu tragism. Au fost extrem de scurte şi total fără importanţă.

— Excelent! Noah se aplecă, dorind să-i sărute zâmbetul de pe buze; apoi se opri, cu gura la un centimetru de a ei.

— Adevărat?

întrebă el serios, incapabil să-şi controleze impulsul ridicol, nevoia fără precedent de a şti despre ceilalţi iubiţi ai unei femei.

Genele ei lungi fâlfâiră şi ea îl privi direct în ochi; apoi îşi puse degetele pe

obrazul şi maxilarul lui.

— Da. Aşa au fost, şopti ea dureros.

Incapabil să-şi smulgă privirea dintr-a ei, Noah îşi întoarse faţa în mâna ei şi-i sărută palma. Tremurul

care o străbătu când el făcu asta păru să-l zguduie şi pe el.

La al doilea etaj al casei, Douglas întinse mâna să stingă lampa de pe noptieră, exact în clipa în care Courtney se năpusti în camera lui,

arătând ca un nor de furtună.

— N-o să crezi ce se întâmplă afară pe terasă, izbucni ea mărşăluind spre fereastră. Acum cinci minute am auzit vocea lui Noah şi m-am uitat pe fereastra mea şi am

văzut-o pe Sloan venind spre casă. Acum, uite ce se-ntâmplă! Trase draperia într-o parte, se dădu din drum şi arătă spre fereastră.

— Uită-te doar!

Îngrijorat, Douglas se dădu jos

din pat, se repezi la fereastră şi scrută întunericul.
Încruntarea făcu loc unui zâmbet lent, de mulţumire, în timp ce privea scena de pe terasa de dedesubt. Noah o ţinea pe Sloan într-o îmbrăţişare strânsă,

cu braţul aplecat în unghi jos, peste coapsele ei, ţinându-i trupul lipit de al lui, în timp ce o săruta şi se răsucea, cu ea cu tot, în jos spre un şezlong. Iar Sloan nu rezista: îi răspundea sărutului.

Douglas scoase

marginea draperiei din pumnul lui Courtney, lăsând-o să cadă înapoi la locul ei.

— Şi zici că asta a început doar în urmă cu cinci minute?

— Da!

— Uluitor, spuse

el fericit.

— Are femei unde vrea el. Nu pricep de ce trebuie să încerce să o seducă pe Sloan.

— Eu nu aş numi-o seducţie.

Courtney era atât de furioasă, încât lovi cu piciorul în

pardoseală.

— Şi cum ai numi-o?

— Aprindere instantanee, spuse el cu un zâmbet în glas; apoi deschise televizorul şi luă un pachet de cărţi din dulăpiorul de dedesubt.

— Mă simt în dispoziţie pentru un film de noapte şi într-una pentru concursul nostru de gin rummy.

— Eu una mă duc ia culcare, spuse Courtney pornind spre camera ei, unde Douglas ştia că

putea continua să-l spioneze pe Noah.

— Draga mea, o să stai aici.

— Dar eu...

— Dar tu plănuieşti să-ţi spionezi fratele, spuse Douglas cu blândeţe; totuşi, asta n-ar fi doar

nepoliticos, ar fi şi o pierdere de timp, pentru că ai văzut deja tot ce este de văzut. Nimic altceva nu se va întâmpla în noaptea asta; mă poţi crede pe cuvânt.

Douglas se aşează într-un fotoliu şi

începu să împartă prima mână de cărți.

— Ce te face să fii atât de sigur? întrebă ea trântindu-se în fotoliul din fața lui, cu o expresie de revoltă pe față.

— Sunt sigur

pentru că îți cunosc fratele. Noah nu este într-atât de prost sau suficient de bădăran încât să profite de orice femeie pe şezlongul din curtea casei.

Courtney ezită, meditând la asta; apoi ridică din

umeri ca şi cum s-ar fi scuturat de subiectul ăsta. Prin gestul ei tăcut, recunoscuse, aşa cum putea ea, că Douglas avea dreptate. Luă cărţile împărţite şi le studie.

— Mai îmi

datorezi o sută patruzeci şi cinci de dolari de data trecută, îi aminti el. Dacă nu plăteşti în seara asta, o să-ţi aplic o dobândă.

— La ce rată? întrebă Douglas aranjându-şi cărţile în mână.

— Optsprezece la sută la tot ce depăşeşte treizeci de zile. Trebuie să încep să mă gândesc la propriul meu viitor.

— Nu o să mai ai un viitor, dacă încerci să-mi aplici optsprezece la sută.

Courtney mai câştigă cincisprezece dolari de la el şi adormiră amândoi urmărind filmul târziu, târziu.

— Este foarte târziu, şopti Sloan când Noah îşi ridică în sfârşit gura de pe a ei. Trebuie să mă

întorc.

— Ştiu. Noah îşi retrase braţul de sub ea, se uită la ceas şi fu uimit să vadă că era trecut de trei dimineaţa. Se ridică şi îi întinse mâna să o ajute să se ridice de pe şezlong.

— Ridicându-se,

Sloan se uită la picioarele ei desculțe și la rochia șifonată fără speranță și își duse repede mâinile la păr, încercând să-l restaureze într-o oarecare aparență de ordine. Încremeni brusc gândindu-se la

aspectul ei şi la ceea ce făcuseră ei în ultimele două ore. Dacă o vedea cineva Strecurându-se în casă în felul ăsta, se va simţi ca Târfa Babilonului. Mai rău, poate că acum aşa o vedea şi Noah.

Arăta încântător

de derutată, îşi spunea Noah, o femeie complet îmbrăcată, care stătuse întinsă lângă un bărbat care nu-şi putuse lua mâinile de pe ea, care şi le plimbase prin părul ei şi o sărutase până când i

se umflaseră buzele. Nu-i venea să creadă că tocmai petrecuse cu ea două ore, prin comparaţie caste, pe un şezlong incomod şi totuşi, ceea ce făcuse cu ea fusese la fel de excitant ca şi cum ar fi făcut sex cu o altă femeie

şi, în unele privinţe, mai satisfăcător.

Sloan coborî alături de el treptele terasei, cu mâinile prinse la spate, cu sandalele balansându-se, agăţate de degetele ei. Ţinea capul aplecat ca şi cum ar

fi fost pierdută în gânduri şi Noah începu să reconsidere ultimele ore prin ochii ei... Se comportase de fapt ca un adolescent de şaisprezece ani, super-excitat, neexperimentat,

mozolind-o şi pipăind-o în curtea din spate, fără suficientă minte sau suficientă curtoazie ca să o ducă undeva unde să aibă mai multă intimitate şi mai mult confort. Se simţea jenat acum de comportamentul

lui; era jenat pentru că avea de ce să fie jenat...

Apropiindu-se de un pâlc de palmieri de la capătul peluzei, Noah spuse simplu:

— Îmi pare rău pentru toate astea. Nu ar fi trebuit să

las să meargă totul atât de departe şi atât de mult. Efectiv te-am molestat pe un afurisit de şezlong.

Inima lui Sloan prinse aripi descoperind că nu era singura care se simţea nesigură şi

jenată.

— Pe un şezlong? repetă ea gânditoare; apoi îşi ridică ochii râzători spre ai lui. M-ai molestat? Asta făceai tu?

Înăbuşindu-şi râsul, Noah o trase în braţele lui.

Sloan îl privi tachinător şi îşi puse mâinile pe pieptul lui.

— Mi s-o fi înceţoşat mie memoria, dar...

— Nu vreau să rămâi cu memoria înceţoşată, şopti Noah aplecându-şi

deja capul şi sărutând-o uşor pe tâmplă.

— Am făcut asta... şi asta... adăugă el plimbându-şi buzele spre urechea ei şi sărutând-o, zâmbind când ea se cutremură şi se lipi

mai mult de el.

— Şi asta...

Ochii ei se închiseră şi Noah depuse câte o sărutare uşoară pe fiecare, înainte de a-şi plimba gura de-a lungul obrazului ei, spre buze.

— Şi asta... îi

desfăcu buzele cu ale lui şi o sărută cu o foame prelungită, explorându-i uşor gura cu limba, trăgând-o mai aproape spre trupul lui tot mai dur, dar când ea se lăsă pe el şi începu să-l sărute înapoi, Noah îşi

pierdu capul pentru a doua oară în noaptea aceea. O lipi cu spatele de un copac, îi prinse mâinile într-ale lui şi i le fixă în dreptul capului ei, în timp ce-şi înteţea sărutul şi se lăsa pe ea.

Limba lui îi

răvăşea gura, trupul lui se mişca încet, apăsat pe al ei şi sânii ei se umflau ademenitor pe pieptul lui. Noah slăbi strânsoarea de pe una din mâinile ei şi îşi strecură palma în jos, pe pielea catifelată a

gâtului, spre piept, mângâindu-l cu dosul degetelor şi apoi acoperindu-l posesiv. Mâna ei liberă se curbă în jurul cefei lui, trupul i se arcui spre al lui şi Noah începu să-şi facă de lucru cu

încuietoarea-broşă de la ceafa ei, care-i susţinea corsajul.

Cu o fracţiune de secundă înainte de a o deschide, îşi dădu seama ce făcea şi reuşi să-şi suprime impulsul.

Luptându-se să-şi recapete controlul,

îşi smulse gura de pe a ei şi se uită în jos, la chipul ei luminat de lună.

— Asta este o nebunie, şopti el răguşit; apoi îşi lăsă încet capul în jos şi-şi îngropă din nou buzele într-ale ei.

Capitolul 28

— Ai avut o noapte lungă? întrebă Paris veselă, cocoțându-se pe marginea patului lui Sloan, gata îmbrăcată de zi.

Sloan se rostogoli pe spate.

— Foarte lungă.

Cât e ceasul? întrebă ea cu un zâmbet somnoros, gândindu-se la Noah.

— Zece treizeci.

— Ce târziu e.

Paris încuviinţă din cap.

— Ai avut noroc că mi-am amintit să-i spun lui Dishler

să nu pornească sistemul de securitate când se duce la culcare. Altfel ai fi declanşat alarma când ai fi trecut peste razele infraroşii de la marginea grădinii, dinspre plajă.

Sloan făcu ochii

mari. O clipă nu se gândise, noaptea trecută, la sistemul de alarmă al casei. De fapt nu se gândise nici cum va intra înapoi în casă, decât în clipa în care constatase că uşa din spate era descuiată. Îşi putea

imagina groaza lui Carter când ar fi auzit sirenele pornind, luminile aprinzându-se şi când ar fi descoperit că ea fusese cu Noah.

— O să-ţi dau azi o cheie de la casă şi un dispozitiv de

acţionare al porţii. Există o tastatură la porţi şi poţi opri de acolo sistemul de alarmă, introducând un cod de securitate. Dacă nu faci asta, o să declanşezi alarma când treci peste primul set de

infraroşii, care înconjoară proprietatea peste tot, deci nu există nicio şansă să te strecori printre ele.

Îi dădu lui Sloan codul şi Sloan încuviinţă din cap, deşi nu voia ca Paris să creadă că ea se

comporta de obicei ca aseară sau că intenţiona să continue.

— Nu am de gând să fac un obicei din... din asta, spuse ea cu stângăcie, ridicându-se în şezut, în pat.

— Serios? glumi

Paris. Ei bine, „asta” a şi sunat de dimineaţă, ca să facă programul pentru diseară.

— Serios? întrebă Sloan, incapabilă să-şi ascundă zâmbetul fericit.

— Da şi diseară vom cina împreună,

toți patru, spuse Paris cu o voce copilăresc de încântată. Ținuta este formală, cravată neagră, dar destinația este necunoscută. Ne va lua şoferul lui Noah, imediat după apus. Atâta mi-a spus.

Sloan îşi ridică genunchii la bărbie şi-şi petrecu braţele în jurul lor.

— Dar tu... te-ai distrat bine aseară?

Paris încuviinţă din cap.

— Paul mă face să râd şi este plăcut să fi cu el, dar în

timp ce dansam, mi-a spus cel mai ciudat lucru.

— Ce ţi-a spus? întrebă Sloan, savurând mica bârfă între surori, despre bărbaţi.

— Mi-a spus că îl intrig pentru că am atâtea straturi. Nu...

nu sunt sigură că a vrut să-mi facă un compliment.

— Cum s-ar fi putut gândi altfel? spuse Sloan cu atâta emfază şi sinceritate, încât amândouă izbucniră în râs, dar următoarea

propoziţie a lui Paris îi şterse zâmbetul de pe chip:

— Curios, pentru că eu cred că Paul este cel cu mai multe straturi, tu ce zici?

— Nu... nu ştiu.

— Sunt mai mult ca sigură că am

dreptate. Eu observ lucruri mărunte despre oameni, pe care alții le trec cu vederea. Tata zice mereu că pot depista un mincinos în capătul celălalt al încăperii.

— Cu excepția lui Henry, sublinie

repede Sloan, referindu-se la primul logodnic necinstit al lui Paris.

— Aşa este, recunoscu Paris cu un zâmbet strâmb. Şi n-am vrut să spun prin asta că Paul este un mincinos,

pentru că eu nu... nu cred asta câtuşi de puţin.

Sloan era absolut convinsă de asta. Sfâşiată între dorinţa de a încerca să schimbe subiectul sau să-l deschidă mai departe, Sloan alese

nefericită varianta a doua.

— Ce anume ai observat la Paul, care să ţi se pară neobişnuit?

— În primul rând, bărbaţilor le place să vorbească despre ei, dar Paul nu face asta. Mai mult, este

atât de bun la pus întrebări şi atât de atent la răspunsuri, încât nu-ţi dai niciodată seama că el a pus toate întrebările iar tu ai dat toate răspunsurile. Dacă ar fi timid, aş înţelege, dar el nu

este câtuşi de puţin timid. Ori ăsta este un alt lucru care mi se pare neobişnuit...

— Adică? întrebă Sloan abia şoptit.

— Vreau să spun că nu se lasă niciodată intimidat de cineva, nici chiar de tata, care îi

intimidează întotdeauna pe bărbaţii mai tineri care nu au, în sfârşit, la fel de mult succes ca el.

— Nici pe mine nu mă intimidează, sublinie Sloan.

— Nu, dar bărbaţii se judecă pe

sine după realizările şi banii lor, ceea ce nu facem noi, femeile.

Era atât de directă şi de perceptivă, încât lui Sloan îi era greu să o pună în ecuaţie pe sora aceasta cu acea Paris pe care o

cunoscuse la început.

— Şi mai este ceva. Paul lucrează în asigurări iar tata mormăia la un moment dat despre costul poliţelor de asigurare în bloc, pentru angajaţii lui de la bancă. Totuşi,

când i-am oferit lui Paul ocazia de a-i oferi tatei vânzarea uneia din liniile lor de asigurare în bloc, Paul nu a profitat de asta.

— S-a gândit, poate, că nu este de bun gust să-i vândă acţiuni tatălui tău.

— Nu ar fi fost, pentru că eu am fost cu inițiativa, nu el.

— Poate că Paul s-a simțit jenat că ai făcut tu asta.

— Nu cred că Paul se simte foarte ușor jenat.

Sloan își lua notițe rapide

mental, să-i spună lui Paul să înceapă să vorbească despre el şi să înceapă să vândă asigurări. Lui Paris îi spuse ceva cât se poate de onest:

— Eu nu-i înţeleg foarte bine pe bărbaţi, aşa că ai

nimerit la cine nu trebuia. Dar eu pot să-ți spun că Paul este un bărbat cinstit, pe care te poți baza, poate chiar unul galant.

Paris confirmă din cap, înțelepțește.

— Și mie mi-a

făcut aceeaşi impresie.

Se ridică zâmbind, revenind cu gândul la ziua care se deschidea în faţa lor.

— Mai bine te-ai scula acum şi te-ai îmbrăca. Mă gândesc să ne plimbăm puţin

şi să facem câteva cumpărături. Paul vrea să rămână aici, să lenevească.

— Ce-ar fi să-i cumpărăm lui Paul un smoching? întrebă Sloan dând cuverturile de-o parte şi rotindu-şi picioarele peste

marginea patului.

— L-am întrebat, dar mi-a spus că a împrumutat unul de la un prieten şi că l-a adus cu el – doar pentru eventualitatea în care va avea nevoie.

Sloan îşi făcu repede duşul şi se

îmbrăcă în grabă, ca să aibă timp să-şi sune mama înainte de plecare. Pentru că dormise târziu dimineaţa, va trebui să-şi sune mama la butic, ceea ce însemna că lui Kimberly îi va fi greu să vorbească.

Se aşează pe marginea patului şi-şi scoase cardul din geantă.

Ţinându-şi receptorul pe umăr, Sloan introduse cardul şi se întări pentru o dispută cu proprietăreasa buticului, Lydia

Collins, al cărei stil de management era al unui paznic de puşcărie.

Deşi Sloan o suna rar pe mama ei acolo, Lydia se purta întotdeauna ca şi cum un telefon în interes personal însemna motivul

pentru renunţarea la cea mai bună angajată a ei.

— Lydia, sunt Sloan şi sun din Palm Beach, spuse ea când proprietara buticului răspunse la telefon.

Tonul Lydiei de prietenie

profesională se dizolvă abrupt în iritare.

— Sloan, mama ta este ocupată acum cu un client.

Kimberly era întotdeauna ocupată cu clienţii, pentru că o iubeau şi preferau să aştepte

după ea, să-i ajute.

— Înțeleg, dar trebuie să vorbesc cu ea un minut, atât.

— Ah, bine!

Lydia trânti telefonul pe dulap cu suficientă forță ca s-o facă pe Sloan să tresară, dar o

clipă mai târziu vocea caldă, nerăbdătoare a lui Kimberly o făcu să zâmbească.

— Draga mea, sunt atât de fericită să te aud. Cum merg lucrurile acolo?

Sloan o asigură că tatăl şi

străbunica ei o tratau foarte bine şi că păreau foarte drăguţi. Lăsă la urmă veştile despre Paris şi imediat ce-i pomeni numele, Sloan observă că mama ei deveni tăcută, foarte tăcută. Îi povesti tot

ce putu despre Paris, apoi termină spunându-i:

— O s-o iubeşti şi ea o să te iubească. Vrea să vină cât mai repede la Bell Harbor.

Când termină, aşteptă o clipă comentariul mamei

ei dar aceasta nu spuse nimic.

— Mamă, mai eşti acolo?

— Da, şopti mama ei cu o voce spartă şi Sloan îşi dădu seama că plângea.

Sloan simţi junghiuri în inimă

gândindu-se la cât de greu trebuie să-i fi fost mamei ei în toți acești ani, să pretindă că se obișnuise cu faptul că renunțase la Paris. Acum, simpla idee a revederii cu ea o făcea pe Kimberly să plângă.

Sloan nu-şi amintea să o mai fi văzut vreodată pe Kimberly plângând şi simţi cum fi ochii ei se umplu cu lacrimi.

— Îmi aminteşte atât de mult de tine, spuse Sloan cu blândeţe. Şi adoră

îmbrăcămintea, ca şi tine, concepe haine.

În fundal se auzi vocea stridentă a Lydiei, strigând-o pe Kimberly.

— Se pare c-ar fi bine să încheiem. O să te sun din nou peste câteva zile,

spuse Sloan.

— Da, te rog.

— La revedere.

— Stai, spuse repede Kimberly. Crezi... crezi c-ar fi bine dacă i-aş trimite lui Paris dragostea mea?

Sloan clipi să-şi retragă lacrimile.

— Da, sunt sigură. O să-i spun.

Capitolul 29

Edith stătea aşezată în fotoliul ei favorit din camera ei, îmbrăcată într-o altă rochie sobră, neagră, dar cu o broşă mare din rubine şi diamante prinsă în piept. Sloan se întrebă

dacă avea oare ceva mai luminos de pus pe ea, fie şi o eşarfă.

— Străbunico, spuse Paris sărutând-o apăsat pe frunte, ai spus că vrei să ne vezi, pe Sloan şi pe mine, înainte de plecare.

— Paris, dacă nu

te superi, aş vrea să vorbesc doar cu ea.

Paris se arătă şocată, dar înclină din cap şi ieşi.

Sloan abia se aşezase în fotoliul din faţa lui Edith, când bătrâna doamnă spuse apăsat:

— La ce te gândeai acum un minut?

Sloan începu, vinovată:

— Mă întrebam dacă o să porţi o eşarfă colorată, dacă ţi-aş cumpăra eu una, astăzi.

Sprâncenele albe

se ridicară brusc.

— Nu aprobi gustul meu la îmbrăcăminte?

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Nu mai adăuga necinste la impertinenţă. Asta este exact ce-ai vrut să spui.

Încolțită, Sloan își înghiți un zâmbet.

— Mama mea spune tot timpul că o culoare vie îți ridică moralul.

— Iar tu crezi că eu am nevoie să-mi ridic moralul?

— Nu chiar. Doar

că ai ochi frumoşi şi m-am gândit că o eşarfă albastră...

— Acum recurgi la flaterie. Toate viciile tale încep să iasă la lumină, astăzi, spuse bătrâna doamnă întrerupând-o, dar cu un zâmbet

supărat.

Întâmplător, mințile noastre lucrează în aceeași direcție. Se uită apoi la tavan, ca și cum asta ar fi indicat direcția la care se referea.

Sloan îi urmări privirea, apoi se uită la ea, speriată.

— Ce direcţie?

— În sus. Presupun că după plecarea mea de aici, o voi lua în sus, nu în jos, nu eşti de acord?

Vorbea despre moarte, îşi dădu Sloan seama şi zâmbetul îi dispăru.

— Eu aş prefera să nu mă gândesc la asta.

Atunci Edith deveni vioaie şi obiectivă.

— Moartea face parte din viaţă. Eu am nouăzeci şi cinci de ani; de aceea o privesc în faţă.

Totuşi, nu acesta este subiectul. O să fiu cât se poate de directă cu tine şi nu am nevoie de nicio ieşire emoţională...

Pentru că ea fusese întotdeauna cât se poate de directă fără niciun fel de avertizare,

Sloan se întări ca să audă ceva spectaculos de neplăcut.

În loc să vorbească, Edith se întinse după o cutie mare, îmbrăcată în catifea bleumarin, de pe măsuţa de lângă ea şi i-o dădu

lui Sloan; apoi începu să deschidă broşa de pe piept. Vârstă şi artrita îi deformaseră cumplit degetele, dar Sloan ştia că nu trebuia să-şi ofere ajutorul, aşa că rămase într-o tăcere perplexă, ţinând cutia în

poală.

— Deschide cutia, îi comandă Edith când broşa fu în sfârşit eliberată.

Sloan deschise cutia mare, plată. Cuibărit în catifea se afla un colier spectaculos din rubine şi diamante,

de vreo doi centimetri lăţime, cu cercei şi brăţară asortate. Cum Edith îşi scosese broşa, Sloan se gândi că se decisese poate să o bage la loc în cutie.

— Ce zici?

— Păi sunt într-adevăr strălucitoare,

spuse Sloan jalnic, amintindu-şi de sugestia unei eşarfe care să înviореze rochia lui Edith.

— Piesele acestea, împreună cu broşa, au aparţinut străstrăbunicii tale, Hanover. Se află în

familia mea mai de demult decât toate celelalte piese şi de aceea au cea mai puternică semnificaţie pentru mine. Tu te afli în familia aceasta de foarte puţin timp, nu din vina ta şi cu toate că în mod

normal eu nu cad în sentimentalism, m-am gândit că aceste bijuterii vor fi exact ceea ce trebuie ca să acopere prăpastia, să-i zicem. Am pus broşa astăzi pentru că este pentru ultima oară că o mai port; totuşi, abia

aştept să o văd pe tine, când vei îmbrăca ceva mai corespunzător decât pantalonii ăştia bărbăteşti.

— Pe mine? repetă Sloan; apoi îşi aminti de dineul formal din seara aceea şi înţelese.

— Eşti foarte bună că îmi oferi să o port...

— Copil prostuţ! Eu nu-ţi împrumut lucrurile astea, eu ţi le dau. Rubinul este piatra zodiei tale. Când eu nu voi mai fi aici, ele îţi vor aminti de mine şi de

strămoşii tăi pe care nu ai avut niciodată ocazia să îi cunoşti.

Şocul o ridică pe Sloan în picioare atât de brusc, încât trebui să prindă caseta din catifea înainte de a cădea pe jos. Acum înţelese de ce toate

astea fuseseră precedate de o conversaţie despre moarte.

— Eu sper să mai trăieşti multă vreme şi să mai ai multe ocazii să porţi toate astea. Nu am nevoie de ele ca să-mi amintesc de tine

după... după...

— După moartea mea, spuse Edith direct.

— Nu vreau să mă gândesc acum la asta, acum când abia te-am cunoscut.

— Insist să iei acum bijuteriile.

— Nu voi face asta, spuse Sloan cu încăpăţânare şi puse caseta înapoi pe măsuţă.

— Oricum vor fi ale tale, într-o bună zi.

— Nu vreau să discut despre „într-o bună zi”.

— Presupun că nu vei fi la fel de încăpăţânată privind testamentul meu, pentru că am decis să îl schimb, ca să îţi primeşti şi tu partea cuvenită.

— Ba da, o să fiu la fel de încăpăţânată! o

întrerupse Sloan şi spre uluiala ei, Edith Reynolds începu să râdă tare, un sunet aspru, cârâit, care era la fel de înduioşător pe cât era de nemelodic.

— Ce creatură încăpăţânată eşti, o

acuză Edith tamponându-şi cu colţul batistei lacrimile de veselie din ochi. Nu-mi amintesc ultima oară când cineva a crezut efectiv că îmi va putea schimba părerea, odată ce mi-am format-o.

Până şi Carter ştie că este inutil să mi se opună, odată ce am luat o decizie.

Sloan nu voia să pară nerecunoscătoare sau nemanierată şi îşi temperă tonul.

— Pur şi simplu nu vreau să discut

despre moartea ta sau despre orice este legat de ea. Este... deprimant!

— Adesea mă afectează şi pe mine în felul ăsta, spuse Edith bosumflată şi Sloan înţelese că făcea o glumă.

Se aplecă şi

impulsiv o sărută pe amândoi obrajii de pergament.

— O să-ţi cumpăr astăzi o eşarfă „care să te bine dispună”, să contracareze efectele, promise Sloan îndreptându-se.

— Să nu fie prea

scumpă... strigă Edith după ea.

Capitolul 30

Cum niciuna dintre ele nu mâncase, Paris sugeră să se oprească mai întâi pentru masa de prânz şi Sloan fu de acord. Era nerăbdătoare să-i transmită lui Paris

mesajul mamei ei, dar era acut de conştientă de faptul că de acum înainte, fiecare pas pe care îl făcea Paris spre Kimberly avea să fie un pas mai departe de tatăl ei.

O chelneriţă le umplu paharele cu

apă şi le întinse meniurile legate în piele. Sloan îl luă mecanic pe al ei şi îl deschise. Privind fără să vadă lista de aperitive, se gândea la discuţia care o anticipa şi încercă să fie obiectivă: dincolo de opinia ei

personală față de Carter, nu putea nega faptul că el fusese un tată devotat pentru Paris, în ciuda controlului sufocant asupra ei, iar Paris îi era, în mod firesc, loială. Pentru Paris fusese relativ sigur

şi uşor să o placă pe Sloan, pentru că făcând asta, Paris nu fusese forţată să recunoască faptul că tatăl ei fusese un mincinos şi un nemernic. Ceea ce nu era adevărat în cazul lui Kimberly.

Carter şi mama

lui o convinseseră că mama ei avea un comportament atât de reprobabil, încât un judecător emisese un ordin al curții pentru a o proteja pe Paris de ea. Pentru ca Paris să accepte că toate acestea erau numai

minciuni, ea trebuia să accepte că tatăl şi mama lui fuseseră nişte mincinoşi ordinari. Sloan ştia deja că pentru Paris acest lucru va fi dureros de greu şi se temea că Paris va încerca să evite această durere în

singurul fel pe care-l putea – ignorând deschiderile spre Kimberly şi inventând motive să nu se ducă la ea.

Apăru chelneriţa să le ia comanda şi Sloan ceru meniul „special” fără să fi citit de fapt în ce

anume consta. De îndată ce femeia se îndepărtă, Sloan se hotărî să atace subiectul Kimberly, dar Paris avea altceva în minte.

— Ce a vrut străbunica să discute cu tine în dimineaţa asta?

— Despre bijuterii, spuse Sloan cu degajare. A vrut să-mi ofere câteva obiecte de familie, pe care eu le-am refuzat.

Muşchii feţei lui Paris se tensionară.

— Ţi-a pomenit şi despre testament?

Când Sloan încuviinţă din cap, Paris îşi duse vârfurile degetelor la tâmple şi începu să şi le frece ca şi cum ar fi suferit dintr-o dată de o migrenă cumplită.

— Îmi pare rău, spuse ea jalnic. Ştiu

că trebuie să moară.

Sloan aşteptă într-o tăcere plină de înţelegere ca ea să spună mai multe, iar Paris oftă, lăsându-şi mâinile jos.

— Am văzut caseta din catifea pe măsuţă şi am

presimțit că o să facă ceva de felul ăsta. Doar că urăsc când vorbeşte de moarte. Ca şi cum aş simți că vorbind despre moarte, parcă ar chema-o. Nu ştiu. Paris îşi scutură capul ca pentru a se elibera

de gândurile morbide, apoi se aplecă în faţă şi îşi încrucişă mâinile pe masă, în faţa ei.

— Haide să vorbim despre ceva mai vesel.

Era deschiderea de care avea Sloan nevoie.

— Ai vrea să vorbim despre mama ta?

— În regulă.

— Am vorbit azi dimineaţă cu ea şi i-am povestit totul despre tine. L-am spus că vrei să vii s-o vezi.

— Şi ea ce-a

spus?

Sloan se uită drept în ochii lui Paris şi spuse încet:

— A plâns. Niciodată nu am mai văzut-o pe mama plângând.

Paris înghiţi ca şi cum ar fi resimţit şi ea impactul

emoţional.

— A mai spus şi altceva?

— Da. M-a rugat să-ţi transmit dragostea ei.

Privirea lui Paris alunecă spre paharul ei cu apă.

— A fost frumos din partea ei.

Reacţia emoţională în lanţ la care se aşteptase Sloan se instala şi ea îşi stoarse creierul să găsească un drum ocolit.

— Ştiu că este un lucru dur pentru tine. Ştiu că ţi s-au spus lucruri teribile

despre ea, iar acum vin eu şi-ţi spun că este unul din cei mai dulci, cei mai buni oameni de pe pământ. Şi nu poţi să nu-ţi dai seama că de vreme ce eu îţi spun adevărul, înseamnă că cineva te-a minţit. Nu, nu

„cineva”. Tatăl tău şi mama lui.

— Este şi tatăl tău, spuse Paris cu o voce rugătoare, ca şi cum ar fi implorat-o pe Sloan să recunoască această relaţie înainte ca Paris să formeze o altă relaţie cu ea.

— Sigur că este, spuse Sloan şi decise să aleagă unul dintre acele raţionamente neacuzatoare pe care le folosise Paul în drumul spre Palm Beach, când emisese ipoteze despre despărţirea

părinților ei. Puse o întrebare, mai întâi.

— Ai fost foarte apropiată de mama tatălui tău?

— De bunica Frances? Paris ezită şi apoi scutură din cap, vinovată.

— Eram înspăimântată de ea.

Toată lumea era. Nu pentru că ar fi fost rea, deşi era rea, dar era atât de rece.

Acesta era exact genul de răspuns pe care sperase Sloan să-l audă.

— Atunci haide să o blamăm pe ea pentru ce s-a

întâmplat şi pentru ce ţi s-a spus. Oricum, poate că mai ales ea este cea care trebuie acuzată pentru totul, spuse Sloan pe jumătate serios.

Apoi Sloan îi povesti lui Paris versiunea ei despre

ziua în care mama lui Carter a apărut în Florida, într-o limuzină, singură şi a plecat la San Francisco cu Carter şi Paris. În timp ce Paris asculta povestirea, Sloan o putea vedea retrăgându-se în ea

ca şi cum nu ar fi putut suporta să creadă că tatăl ei şi mama lui erau capabili de o cruzime atât de mare.

Sloan termină pe o notă deliberat optimistă:

— Lucrul pe care

trebuie să ni-l amintim este acela că în momentul în care tatăl nostru a fost de acord să se întoarcă la San Francisco împreună cu mama lui şi cu tine, nu avea decât douăzeci şi şapte de ani. El nu era omul

pe care-l ştim acum. Era tânăr şi crescuse în lux şi dintr-o dată s-a trezit împovărat cu o nevastă şi doi copii mici, de întreţinut. Probabil că era speriat de moarte. Mama lui l-a convins că ea ştia

mai bine. Poate l-a convins că era disperată nevoie de el în San Francisco, de vreme ce tatăl lui era atât de bolnav. Poate că el voia să creadă asta. Cine poate şti cu adevărat?

— Nimeni, spuse

Paris după o clipă.

— Mai există un factor care trebuie introdus în ecuaţia asta: mama şi tatăl nostru nu aveau absolut nimic în comun. El nu o iubea. Ea nu era decât o fată frumoasă, naivă,

dintr-un orăşel oarecare, care s-a îndrăgostit de un bărbat mai „în vârstă”, bogat, sofisticat şi a rămas însărcinată.

— Iar el a încercat să facă ce se „cuvenea” şi s-a însurat cu ea,

interveni Paris.

— Nu chiar. Când s-a dus la San Francisco să-i spună că este însărcinată, părinţii lui se aflau acolo. Au fost atât de dezgustaţi şi de furioşi, încât când s-a întors acasă târziu în seara aceea, i-au

spus să plece şi să o ia pe mama cu el.

Sloan se abţinu înţeleaptă de la a-i spune lui Paris că tatăl ei era beat când s-a întors acasă şi că părinţii lui o considerau pe adolescenta însărcinată, dintr-un

micuț orășel, ca pe ultimul și intolerabilul gest de pe lunga listă a acțiunilor lui iresponsabile.

Sloan abordă cu multă grijă problema cu adevărat majoră, care rămăsese de

depăşit.

— După desfacerea căsătoriei, ei ţi-au spus lucruri teribile despre mama noastră, lucruri care nu sunt adevărate şi asta a fost urât din partea lor; dar când stai să te gândeşti,

nu ți se pare deloc surprinzător.

— De fapt, bunica Frances a fost cea care a spus cele mai multe dintre lucrurile cu adevărat urâte.

— Asta nu este o mare surpriză, având în vedere ce

tocmai ai spus despre ea, încercă Sloan să glumească.

— Da, dar tata o auzea şi nu o contrazicea niciodată.

Sloan nu era pregătită pentru acest comentariu, dar inspiraţia de

moment o făcu să găsească explicaţia perfectă.

— La vremea aceea era şi el mai în vârstă şi mai înţelept şi probabil că în sinea lui îi era ruşine de ce făcuse, sau de ceea ce se lăsase convins să

facă. Este limpede că te iubeşte nespus, aşa că n-ar fi vrut să treacă în ochii tăi drept un om rău.

După ce-i permise lui Paris un minut pentru asimilarea acestei idei, Sloan îşi luă

paharul cu apă şi se gândi la o altă idee bună.

— Nu cred că este un lucru neobişnuit pentru părinţii divorţaţi să facă diverse remarci răutăcioase unul despre celălalt, în faţa copiilor.

— Ai dreptate! Ce lucruri urâte a spus mama noastră despre el?

Sloan se uită la ea cu un zâmbet neajutorat care i se forma pe buze, cu paharul cu apă uitat în mână. Şi spuse:

— Acum câţiva

ani, mamei noastre i-a fost smulsă geanta din mână, de un adolescent. În ziua judecăţii, ea a depus mărturie în favoarea inculpatului şi a pledat pentru iertarea acestuia. A fost atât de hotărâtă

să îl scape, încât a fost absolut elocventă! adăugă Sloan chicotind.

Paris zâmbi.

— Şi l-a scăpat?

Sloan încuviinţă din cap.

— Judecătorul a spus că s-ar fi simţit ca şi cum ar fi

pedepsit-o pe ea, dacă l-ar fi trimis la puşcărie.

— Ce poveste frumoasă!

— Nu chiar. O săptămână mai târziu tot el i-a furat maşina. Şi-a spus că era o victimă foarte uşoară, ceea ce şi

este.

Sloan era convinsă că reuşise să rezolve dilema lui Paris, pentru că din acel moment Paris o asasină cu întrebări despre Kimberly şi o ţinu tot aşa cât timp s-au plimbat şi au făcut târguieli.

Capitolul 31

Discuţia despre mama lor o ajutase pe Sloan să se gândească şi la altceva decât la Noah, în după-amiaza aceea, dar ceasul ei părea să se mişte invers, până când sosi în sfârşit

momentul să se îmbrace pentru seară. Era atât de nerăbdătoare să îl vadă, încât cu mult înainte de momentul plecării nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se decidă ce rochie să-şi pună.

Atunci veni Paris şi o ajută să facă alegerea. După ce inspectă hainele lui Sloan şi admiră tot ce adusese ea, Paris scutură din cap şi anunţă că seara aceasta specială cerea o rochie lungă.

— Nu prea

fantezistă, dar ceva care să plutească puțin, când păşeşti. Convingându-se că Sloan nu avea nimic asemănător la ea, Paris puse o mână pe spinarea lui Sloan şi o conduse cu gentileţe de-a lungul holului, spre

camera ei.

Dresingul lui Paris, remarcă Sloan uşor amuzată, era mai mare şi avea mai multe haine în el decât buticul Lydiei, din Bell Harbor şi dădea într-o altă cameră spaţioasă, plină cu

toalete neterminate, la care Paris încă mai lucra.

Sloan privea cum sora ei scotea rochie după altă superbă rochie, respingându-le din motive obscure pentru ea.

— Asta este! declară Paris

triumfător, scoţând o rochie mulată pe corp, albă, fără bretele, de pe o bară plină doar cu rochii lungi. Ce zici de ea?

Sloan îşi spuse că arăta foarte mult ca rochia roşie de în a Sarei, cu excepţia culorii şi a lungimii,

până când Paris îi trase fermoarul la spate şi o întoarse cu faţa la oglindă.

Corsajul era strâmt şi venea ca o mănuşă pe talia lui Sloan; apoi se desfăcea uşor peste coapse şi cădea în linie dreaptă până

jos. Corsajul era ornat cu buchete brodate de flori albe, cu frunze aurii strălucitoare şi tije, care erau răspândite şi în jurul tivului.

— Ah, ce frumoasă e, şopti Sloan.

— Nu ai văzut

restul, anunţă Paris luând de pe un umeraş şi scuturând-o să se desfacă, o eşarfă ca o pânză de păianjen, pe care o drapă în jurul braţelor lui Sloan.

— Acum avem nevoie de bijuteriile

potrivite, declară ea deschizând sertare încorporate în perete.

— Dar părul? întrebă Sloan peste umăr. Ar trebui să mă piaptăn altfel?

În loc să-l despartă într-o parte şi să-l lase să cadă

liber ca de obicei, şi-l îndepărtă de pe faţă, prinzându-l într-un coc lejer, la spate.

Paris ridică în sus două coliere din aur filigranat şi le studie, dar se uită la Sloan, ca să se decidă.

— Părul este perfect, ca şi machiajul, dar ai nevoie de cercei. Iar eu, spuse, ridicând în sus doi cercei ca două picături lungi, sclipitoare, de ploaie aurie, eu am exact ce-ţi trebuie!

Sloan îşi puse

cerceii şi-şi prinse la gât colierul lat din aur filigranat; apoi se studie în oglindă, minunându-se de diferența pe care Paris o putea face în aspectul ei. Se întoarse să-i spună asta lui Paris, dar Paris nu terminase

încă. Dispăruse, revenind o clipă mai târziu cu trei boboci de trandafiri proaspeţi, în mână.

— I-am furat din aranjamentele florale de la petrecere, explică ea prinzând trandafirii în cocul lui Sloan.

— Are cineva idee unde mergem? întrebă Paul, în timp ce un şofer în livrea ţinea deschisă pentru el portiera din spate a Roils-Royceului lui Noah.

— Eu nu ştiu, spuse Sloan urmându-l în

maşină, dar indiferent unde mergem, o să dai gata toate doamnele!

Încântarea şi entuziasmul lui Sloan erau atât de contagioase, încât până şi Paul răspunse bine

dispus:

— Nu au noroc. Eu sunt deja împreună cu cele mai frumoase doamne din Florida. Paris, tu ai idee unde mergem?

Paris se instală în maşină alături de Sloan, arătând ca

pasărea paradisului, într-un sari din mătase lung, strălucitor colorat.

— Eu ştiu, dar nu am voie să divulg informaţia. Totuşi, cred că vă pot da un pont. Veţi cina în cel mai exclusivist restaurant din Palm

Beach, spuse ea uitându-se la Sloan.

— Care este? întrebă Paul zâmbindu-i dispoziției ei jucăușe.

— Apparition.

O expresie ciudată se așternu pe chipul lui și

Sloan avu sentimentul că recunoscuse numele.

— Ai mai cinat vreodată acolo?

Paul păru sincer derutat de această presupunere.

— Nu. Nici n-am auzit de el.

— Cred că e un loc incredibil de elegant, de vreme ce trebuie să mergem îmbrăcaţi astfel, remarcă Sloan.

Puţin mai târziu, maşina viră, intrând într-un golf privat, cu iahturi mari acostate în docuri

spaţioase, de-a lungul cheiului.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, Apparition este un iaht, spuse Sloan încântată, întorcându-se spre Paris.

Paris nu răspunse. Stătea aplecată în faţă,

încruntându-se în timp ce Rolls-ul înainta de-a lungul cheiului şi se opri într-o parcare îndepărtată, unde aştepta deja un elicopter mic, alb, cu elicea bătând aerul.

— Ah, nu... spuse

ea în timp ce şoferul coborî şi îi deschise portiera.

Paul şi Sloan ieşiră după ea, dar Paris făcu doi paşi şi se opri încremenită, cu privirea întorcându-se de la elicopter la şofer.

— Martin,

presupun că domnul Maitland ne trimite mâncarea, îi spuse ea cu o voce acuzatoare.

Martin şoferul, un bărbat înalt, spre cincizeci de ani, care părea suficient de puternic să ridice Rolls-ul, nu doar să-l

conducă, spuse, în glas cu mai multă autoritate decât deferenţă:

— Mâncarea a avut azi o pană de motor, o informă el. Domnul Maitland îi aşteaptă pe toţi să zboare cu elicopterul spre

Apparition, unde veți petrece o seară minunată, vă asigur.

Sloan fu derutată de ordinul lui nepronunțat de a urca în elicopter și se opri ezitând, dar Paris era mai intimidată de elicopter decât de

şofer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paul cu blândeţe.

Paris se lovi de el dând înapoi, încercând să pună cât mai multă distanţă între aparat şi ea.

— Îmi pare rău,

dar eu chiar nu cred că o să mă pot urca în chestia asta. Ştiu că nu pot. Nu suport nici elicopterele mari, cu atât mai puţin pe cele miniaturile!

Lui Sloan îi pică inima. Nu-i păsa dacă rata un

elicopter sau un iaht, dar îi păsa dacă rata o seară cu Noah.

— Suntem singurii oaspeţi pe care îi aşteaptă Noah? întrebă ea ascunzându-şi dezamăgirea în spatele unui zâmbet

înțelegător. Dacă da, poate ni se alătură undeva în altă parte, pe uscat?

— Nu ar fi cinstit, spuse Paris emfatic. Noah a aranjat un dineu special şi a plănuit o seară întreagă pentru că a vrut să-ți facă o

surpriză.

Întorcându-se în loc, se uită tristă la Paul. Nu vreau să vă stric seara. Tu mergi cu Sloan iar eu o să mă întorc acasă.

Sloan deschise gura să voteze planul, dar Paul interveni galant.

— Asta n-ar fi corect din partea mea, spuse el. Sloan poate merge, iar noi doi vom cina în altă parte.

— Eşti sigur că nu-ţi pasă? întrebă Paris ezitant, privindu-l cu un amestec de părere

de rău şi gratitudine.

Paul părea să găsească situaţia mai curând amuzantă decât dezamăgitoare. Făcând un semn cu capul spre elicopter, îi spuse lui Sloan:

— Ai face bine să

pleci înainte ca drăcia asta să rămână fără carburant.

Apoi se întoarse spre Paris şi făcu semn spre portiera deschisă a maşinii.

— Mergem?

În maşină, Paris privi elicopterul

ridicându-se de la sol şi virând scurt deasupra apei, în asfinţit; apoi se întoarse spre Paul.

— Sper că nu eşti foarte dezamăgit.

— Câtuşi de puţin, spuse el încet. Încrucişându-şi braţele pe piept,

îşi întoarse spatele spre portiera maşinii şi începu să o privească într-o tăcere amuzată.

Uşor iritată de atitudinea lui, Paris izbucni:

— Crezi probabil că sunt proastă şi nevrotică.

Paul dădu tăcut din cap, indicând că nu gândea aşa.

— Mi-e frică de elicoptere.

Paul se uită la ea.

— Înseamnă că asta îţi reduce din plăcere.

— Din ce plăcere?

— Din plăcerea de a le pilota.

Râzând, Paris se lăsă pe spate pe bancheta ei şi se recunoscu învinsă.

— De unde ai ştiut?

— Tatăl tău este foarte mândru de toate realizările

tale. Doar din curiozitate, adăugă el brusc, ce ai fi făcut dacă eu aş fi decis să plec cu Sloan?

Paris îl privi în ochi fără să clipească.

— Ştiam că n-ai fi făcut asta.

Pe bancheta din faţă, şoferul vorbea la telefonul maşinii, anunţând Apparition că elicopterul tocmai decolase, cu domnişoara Reynolds la bord. Puse receptorul înapoi în furcă şi se uită speculativ la

Paris, în oglinda retrovizoare, aşteptându-i decizia.

— Marty, n-are rost să ne prefacem, spuse ea direct. Am fost prinsă. Domnul Maitland a spus că ne-a făcut o rezervare în altă

parte. Du-ne acolo.

Şoferul încuviinţă din cap, întoarse scurt în U, o luă spre cheiul numărul trei şi opri maşina. Paris se încruntă, intrigată.

— Acum ce s-a mai întâmplat?

— Printr-o

stranie coincidenţă, minţi şoferul fără să clipească, bucătarul şef de pe Apparition şi căpitanul se vor întoarce cu elicopterul. Când l-am sunat pe domnul Maitland adineauri, să-l anunţ că domnişoara

Reynolds se află în drum spre el, a fost foarte supărat că nu şi-a amintit de frica dumneavoastră de-o viaţă, pentru elicoptere. M-a instruit să insist să îi permiteţi să vă ofere o altă cină şi o croazieră la bordul

iahtului Star Gazer.

Apoi făcu inutil un semn din cap spre un iaht de douăzeci de metri lungime, andocat chiar în fața lor, în primul doc.

Paris se uită la Paul cu fața strălucind de

încântare.

— Ce zici? Este cinstit să-i dăm lui Noah atâta bătaie de cap?

— Este singurul lucru cinstit pe care-l putem face, spuse Paul, dar nu era pregătit pentru încântarea

copilărească a lui Paris. Adăugă, zâmbind fără voia lui:

— O să-l ajutăm dacă îl scoatem în larg fără echipaj.

— Poţi manevra o barcă aşa de mare?

— Cu puţin ajutor din partea ta.

O spusese atât de firesc încât Paris concluzionă că era cât se poate de capabil de asta.

— Tu poţi găti, contracară el.

— Nu fără foarte mult ajutor din partea ta.

Paul întinse

mâinile spre ea.

— Să mergem.

Capitolul 32

Apparition se ridica la înălţimea numelui său, îşi spunea Sloan în timp ce elicopterul făcea un viraj la stânga şi ea se uita într-o uluită neîncredere la vasul de dedesubt,

ancorat la cinci minute de ţărm. Aureolat în lumina apusului cu roşu, portocaliu şi purpuriu, vasul de un alb strălucitor arăta la fel de graţios şi de solid ca un Taj Mahal plutind pe apă.

— Bine aţi venit la bord, domnişoară, o salută un bărbat în uniformă albă, aplecându-se adânc şi întinzând mâna să o ajute să coboare din elicopter. Îi arătă drumul spre puntea principală, două nivele mai jos

şi o escortă cu o nouă plecăciune spre locul unde o masă fusese acoperită cu o faţă din olandă şi aranjată cu veselă de porţelan şi pahare de cristal pentru o cină formală în doi.

— Domnul Maitland a trebuit să dea urgent un telefon, dar va veni imediat, îi explică el; apoi se îndepărtă grăbit.

Fascinată, Sloan se uită în jurul ei. Nu se aşteptase niciodată ca Noah să

aibă aşa ceva; nu mai văzuse niciodată aşa ceva, decât în cataloguri de călătorii despre locuri cum ar fi Monte Carlo, unde bogătaşii fabulos de bogaţi se stabileau în port, în iahturi gigantice.

Plimbându-şi mâna de-a lungul balustradei lustruite, se plimbă încet pe puntea principală, spre pupa. Aproape tot nivelul părea ocupat de un salon spaţios, cu ferestre largi cu vedere spre mare şi

cu uşi de sticlă care se deschideau spre punte. Draperiile erau date la o parte şi Sloan fu surprinsă să vadă că interiorul arăta mai mult ca un penthouse ultramodern, decât ca o parte dintr-un vas. Covoarele erau

albe, cu umbre de culoarea prunei şi a platinei, sculptate într-un desen vălurit care crea o bordură largă la margini şi un medalion suprarealist în centru. O scară circulară, cu balustradă cromată,

ducea-spre un nivel mai sus şi unul mai jos. Grupuri de sofale şi fotolii, îmbrăcate în culorile covorului, erau aranjate îmbietor în jurul meselor cu blaturi din sticlă groasă; pe piedestale, geode

uriaşe dezvăluiau scânteietoare interioare de rocă, într-un curcubeu de culori, de la ametist, la pulbere albastră.

Cum Noah nu se afla în salon, se aşteptă să apară pe una dintre uşile laterale prin dreptul

cărora trecea, dar el nu apăru. Îl găsi însă la punctul ei de plecare, la prova. Stătea sprijinit de balustradă vorbind la mobil, cu faţa în profil, cu voce joasă şi aspră:

— Spune-i lui Graziella că dacă o

mai face de oaie şi de data asta, nu o să mai tratez cu guvernul venezuelean şi că poate putrezi acolo, în puşcărie.

Se opri, ascultând.

— Da, sunt al naibii de serios.

Se opri din nou, scurt.

— Bine, atunci ocupă-te de Graziella şi căraţi-vă naibii de acolo. Fără să spună la revedere, întrerupse convorbirea şi aruncă mobilul pe masă. Tonul lui era

total diferit de cel pe care i-l auzise Sloan vreodată şi îi veni destul de greu să-l alăture pe acest bărbat rece, ameninţător, cu omul afabil pe care-l ştia ea.

Noah o văzu pe Sloan când aruncă

telefonul pe masă şi expresia i se îndulci.

— Bună, spuse el cu un zâmbet galeş, devastator, care era aproape la fel de enervant ca şi imaginea pe care o prezenta, de ameţitoare eleganţă într-un smoching pe

comandă, negru ca pana corbului şi cămaşa ca zăpada şi papionul formal, negru.

Sloan se opri puţin mai departe de el, atât de zdruncinată de vasul lui, de elicopterul lui, de convorbirea

lui telefonică şi de felul în care arăta în smoching, încât rămase fără cuvinte. Arăta ca un străin de care nu te puteai apropia.

— Bună, spuse ea cu o voce politicoasă, oficială.

Chiar dacă îi

observase reţinerea, Noah nu lăsă impresia asta. Aplecându-se, luă o sticlă de şampanie pusă la rece într-o frapieră din argint de pe masa de lângă el şi turnă puţină, în pahare. Ridică unul şi-i-l întinse,

obligând-o să se apropie ca să-l ia din mâna lui.

Îşi ridicară amândoi privirile când elicea elicopterului începu să se învârtească şi Sloan văzu trei bărbaţi urcând în cabină, împreună cu

şoferul.

— Este totul puţin prea copleşitor, spuse ea tare, privind elicopterul care începea să se înalţe.

Noah îşi reţinu dorinţa imperioasă de a-şi întinde mâna şi de a trasa cu

degetele profilul ei perfect şi îşi puse în schimb un cot pe balustradă, savurând cum arăta în rochia fără bretele, convins că în seara asta i-o va da jos.

Sloan folosi cât putu de mult aparatul care se

îndepărta, ca pe o diversiune; apoi se întoarse cu faţa spre el, cu un zâmbet strălucitor şi dădu drumul primului lucru care-i veni în minte:

— Paris nu a venit cu mine – îi este frică de

elicoptere.

— Ce păcat, spuse el solemn.

Sloan dădu din cap, de acord cu el.

— Paul a rămas la mal, cu ea.

— Sunt distrus.

Atunci Sloan înțelese – din strălucirea amuzată

din ochii lui frumoşi, cenuşii, care-l făcu să-i pară infinit mai familiar. În acelaşi timp, mai înţelese ceva şi aruncă o privire rapidă asupra mesei, observând florile, lumânările sclipind în boluri de cristal

şi serviciul de porţelan şi cristal. Două tacâmuri. Două scaune. La mijloc între un sentiment de vinovăţie faţă de Paris şi cel de veselie faţă de manevra lui de mare fineţe, Sloan se

montă să pară indignată.

— Ai ştiut tot timpul că Paris are fobia elicopterelor!

— Niciodată nu m-am gândit la asta, spuse el pios.

— Serios? începu Sloan dar nu foarte convinsă.

Noah începu să scuture încet din cap, cu ochii râzând de expresia ei, convins că ea ştia că el ascundea ceva şi că nu se va da bătută până când nu va afla ce anume.

— O cunoşti de ani de zile, dar ai

aflat abia astăzi că are frică de elicoptere? rezumă Sloan îndoită. Brusc, îi apăru în minte o altă posibilitate şi o transpuse în cuvinte:

— Întâmplător, asta pentru că de

fapt lui Paris nu îi este teamă de elicoptere?

Noah nu mai rezistă. Aplecându-se, îi ciuguli urechea şi şopti:

— Paris are permis de pilot de elicoptere.

Râzând, Sloan

încercă să ignore efectul respiraţiei lui fierbinţi în urechea ei şi făcu un gest spre masă şi vas.

— Dar de ce te-ai omorât în halul ăsta, doar pentru noi doi?

— Am vrut să-mi

cer scuze pentru şezlongul de aseară.

— Cu toate astea? îl tachină Sloan. Niciodată nu faci ceva cu jumătate de măsură?

— Am făcut-o noaptea trecută, spuse el cu

subînțeles.

Schimbarea subtilă din tonul lui și semnificația mascată a remarcii, trecură o clipă neobservate pe lângă Sloan.

— Dar mie mi-a plăcut șezlongul.

— O să-ți placă

mai mult condiţiile de aici.

Era o atenţionare sinceră asupra intenţiilor lui şi lui Sloan i se strânse stomacul.

— Ţi-ar face plăcere un tur al vasului?

— Da, spuse ea

repede, imaginându-şi un tur în sala motoarelor şi a pompelor. Noah o luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei, dar nici căldura strângerii lui ferme nu putea alunga teama devastatoare

pe care o simţea, înţelegând că în seara asta el avea de gând să facă dragoste.

Ştiuse că va sosi şi clipa aceasta, doar că alesese momentul greşit, locul greşit, pentru că oriunde se uita,

ea vedea dramatic de clara dovadă că lumea în care locuia el nu era doar diferită de a ei - se afla în alt sistem solar. Pentru el asta era o aventură trecătoare de vacanţă, o diversiune de două

săptămâni, dacă dura cele două săptămâni pline. Pentru ea era... Nu putea suporta gândul, dar nici nu mai putea scăpa de el: asta era repetarea istoriei.

Ea era mama ei, cu treizeci de ani

mai târziu. Era nebună după Noah Maitland, iar el era pe cât de inaccesibil pe atât de irezistibil. Toată viaţa ei aşteptase să se îndrăgostească, iar acum îşi va petrece restul vieţii comparând fiecare

bărbat cu el.

Noah o conduse sus, pe cea mai apropiată scară exterioară şi se opri la prima uşă de pe punte.

— Aceasta este cabina proprietarului, spuse el deschizând

uşa.

Sloan se smulse din panica crescândă, se uită în camera spaţioasă, opulentă şi privirea i se opri asupra patului dublu. Cuvertura groasă era deja întoarsă ispititor, iluminatul

ascuns era discret şi seducător. Spuse repede, într-o deliberată încercare de dezinvoltură:

— Nu este chiar Motel Six, dar îmi închipui că pe mare cei ca tine trebuie să se mulţumească cu ce au la

îndemână.

Dar se ura pentru felul în care sunaseră cuvintele ei şi îşi ceru imediat scuze.

— Îmi pare rău. A fost un lucru nepoliticos, prostesc, din partea mea să-l spun.

Noah o studie tăcut, cu o expresie impenetrabilă.

— De ce ai spus asta?

Sloan oftă şi alese onestitatea. Ridicându-şi ochii spre el, mărturisi cu calmă candoare:

— Am făcut asta

pentru că sunt nervoasă şi stingherită. Sunt obişnuită să mă gândesc la tine aşa cum eşti cu Courtney şi cu Douglas. Nu m-am aşteptat să te găsesc aici, cu toate astea, spuse, făcând un

gest care îl includea pe el şi vasul. Nici tonul nu ţi l-am recunoscut, când te-am auzit vorbind la telefon. De fapt, nu te cunosc deloc, termină ea cu o voce disperată.

Noah îi înţelegea perfect problema,

pentru că nici el nu se recunoştea când se afla ea în apropiere. Privindu-i faţa ameţitoare, întoarsă în sus, se gândi la dulceaţa celor spuse de ea şi la curajul ei de a le spune – în timp ce el încerca să se decidă

dacă dorea mai mult să-şi îngroape faţa în părul ei parfumat şi să râdă de temerile ei sau să-şi îngroape buzele într-ale ei şi să-i înlăture îndoielile. Ea efectiv îi privea bogăţia ca pe o piedică, nu ca pe cel mai de dorit

atribut al lui şi asta o făcea singulară pentru el – şi de douăzeci de ori mai atrăgătoare.

Ca răspuns la teama ei de a nu-l cunoaşte, Noah îi luă bărbia între degetul mare şi arătător.

— Mă cunoşti, Sloan, şopti el aplecându-şi capul încet, înnebunitor, şi frecându-şi uşor buzele peste ale ei, obligându-le să se deschidă pentru el.

— Ţi-aminteşti? şopti el răguşit, cu mâinile alunecându-

i peste umerii şi spinarea ei. Brusc, gura lui se deschise peste a ei şi sărutul lui deveni mai profund.

Îi luă mai puţin de cincisprezece secunde să o facă pe Sloan să-şi amintească intens

totul şi toate încercările ei de rezistenţă cedară. Ca şi cum mâinile ei ar fi avut o voinţă proprie, alunecară sub haina lui şi se plimbară peste pieptul lui, curbându-se peste umeri şi în jurul

gâtului. Noah îşi ridică o fracţiune de secundă gura de pe a ei, cu ochii arzători, cu vocea groasă de dorinţă.

— Acum îţi aminteşti de mine?

Sloan îşi dădu seama că era deja prea târziu ca să

mai dea înapoi, pentru că niciodată nu va reuşi să-l uite. Nu avea rost să se priveze de restul amintirilor pe care i le va oferi el în această cameră. Va avea timp destul pentru singurătate şi regrete, la Bell

Harbor. Până atunci, dorea să fie cu el mâine şi în ziua următoare şi poate şi în cealaltă – atât cât va dura.

Noah aştepta răspunsul ei şi Sloan încuviinţă din cap, cu vocea redusă la un geamăt încet de

capitulare.

— Da. Ridicându-se în vârful degetelor, îşi strivi gura de a lui. Îi întoarse sărutul cu toată dragostea şi disperarea inimii ei iar răspunsul lui fu zguduitor. Gura îi deveni insistentă şi

flămândă, braţele lui se înfăşurară strâns în jurul ei, ţinând-o lipită de trupul lui rigid, în timp ce mâinile i se plimbau posesiv pe spinarea şi pe lateralele sânilor ei.

Noah împinse uşa cu piciorul,

închizând-o şi Sloan simţi un fior de excitare nervoasă, dar în loc să devină tot mai pasional, el încetini uşor ritmul. O sărută până când o răsuci în noduri de dorinţă, săruturi lungi, languroase, urmate de altele mai

apăsate, mai solicitante, în timp ce mâinile o explorau şi o mângâiau, acordându-se cu intensitatea fiecărui sărut.

Sloan îi simţi degetele pe fermoarul rochiei

exact în clipa în care el îşi ridica gura de pe a ei. Se dădu înapoi ca să-şi scoată haina de smoching şi rochia fără bretele căzu jos, la picioarele ei. Automat, Sloan se aplecă să o ridice.

— Nu, spuse el cu

privirea pe sânii trandafirii, descheindu-şi repede cămaşa.

Era clar că nu avea inhibiţii să se dezbrace în faţa ei, dar Sloan se simţea suficient de complexată pentru amândoi.

Când ea se întoarse ca să termine de dezbrăcat, Noah descoperi simultan că ea era jenată şi că trupul ei gol era un miracol de curbe desăvârşite, de membre zvelte şi de piele strălucitoare.

Îşi scotea butonii de la manşete în timp ce o privea ridicându-şi mâinile să-şi scoată acele din păr. Cu mâinile ridicate şi cu capul uşor aplecat, îi amintea de o pictură de la Louvre, reprezentând un

nud. Când şi ultimul ac fu scos, Sloan îşi mişcă puternic capul şi părul îi căzu pe umeri într-o cascadă de aur strălucitor.

Era uluitoare, îşi spuse Noah, cuprins de un puternic val de dorinţă. Era

ruşinoasă, îşi reaminti el.

Veni în spatele ei şi îşi petrecu mâinile pe după ea, trăgând-o mai aproape.

— Îmi tai respiraţia, îi şopti în ceafă. Ea se înfioră, drept răspuns. O

întoarse cu faţa spre el şi o coborî pe pat; apoi se întinse lângă ea şi se ridică în braţul stâng, cu mâna sub ceafa ei.

Sloan aşteptă cu nelinişte crescândă, în timp ce el îşi plimba privirea peste fiecare curbă

şi adâncitură a trupului ei. Când privirea i se ridică din nou spre a ei, strălucirea ochilor cenuşii, cu gene grele, nu o putu înşela. Mâna lui strânse mai tare, ridicându-i faţa şi ea se îmbărbătă

instinctiv pentru un asalt rapid. Dar urmă un sărut blând ca atingerea unei pene şi la fel de relaxant ca mângâierea degetelor lui pe ceafa ei. Un sărut foarte tandru.

Liniştită, Sloan

veni spre el şi-l sărută înapoi şi cum făcu asta, mâna lui dreaptă alunecă peste umărul ei spre sân, cuprinzându-l, cu degetul mare încercuindu-i încet sfârcul. Era o atingere tachinatoare, o

atingere torturantă.

Torturată, Sloan îşi desfăcu palma pe zidul solid al pieptului lui, plimbându-şi degetele prin părul scurt, negru.

Pielea lui era ca satinul fierbinte, sfârcul lui era dur şi

mic, în timp ce ea îl mângâia încet cu palma. Sub degetele ei exploratoare, maxilarul lui era ca sculptat în granit, obrazul, în marmură. Era magnific, îşi dădu ea seama, cu durere. Şi era al ei. Acum.

Părul era moale, la tâmple...

Pentru Sloan, aceste atingeri însemnau o descoperire uluitoare; pentru Noah, erau mângâieri atât de delicate şi de neaşteptate, încât îl

răscoleau profund, îşi ridică gura de pe a ei, privind-o cu tandră uimire, în timp ce ea îi trimitea valuri pulsante de dorinţă în tot corpul.

Neştiind efectul pe care-l avea asupra lui, Sloan îşi

plimbă degetele peste gura lui. Buzele lui erau sculptate dintr-un material minunat, ferm şi cald şi mobil. Genele lui erau dese şi drepte; ochii lui minunaţi erau deschişi.

Surprinsă, se uită

la el. Chipul lui era dur şi întunecat de pasiune, iar la gât, un muşchi i se mişca spasmodic. A înţeles ce a văzut; nu-i păsa cum provocase ea asta. Curbându-şi mâna în jurul cefei lui, închise ochii şi-i

simți oftatul când îl sărută.

Gura lui se deschise peste a ei, poftitor şi imperios, limba lui o mângâia intim pe a ei, în timp ce mâna îi alunecă în jos, pe corpul ei. Degetele i se împletiră în

buclele scurte dintre coapsele ei, cucerind cu blândețe intrarea. Sloan se chirci sub atacul senzual al degetelor lui lovind adânc în ea şi al mângâierilor intime ale limbii lui, pe a ei.

Noah îşi smulse buzele de pe ale ei şi îşi alunecă gura în jos, spre sâni şi când reveni asupra buzelor, Sloan îl strânse de umeri, cu degetele muşcând în spinarea lui.

Îi cuprinse fesele în mâini şi o trase

spre el, potrivind-o cu lungimea lui; apoi intră în ea cu suficientă forţă ca să-i arcuiască trupul. Fiecare împingere înceată, insistentă, o aducea mai aproape de culme; apoi, fără să o prevină, el îşi

petrecu braţele pe după ea şi se întoarse pe spate, aducând-o după el.

Sloan se uită la el uimită, aşezată deasupra lui, iar Noah râse văzându-i expresia mirată de pe chipul îmbujorat. Dacă ea ar fi fost

oricine altcineva, ar fi terminat fără să facă asta, dar voia ca ea să experimenteze cât de mult îi putea permite trupul lui înainte de a-şi pierde controlul. Îşi spuse că cel puţin acesta era motivul

pentru care făcea asta, dar într-un colţişor din creierul lui tulburat de pasiune, Noah ştia că motivul adevărat era oarecum legat de ceilalţi doi iubiţi ai ei. Ei fuseseră stângaci şi inepţi. El nu era niciuna, nici

alta. Şi voia să fie absolut sigur că Sloan va şti asta, când vor părăsi camera.

Întinzând mâna, îşi vârî degetele în părul ei.

— Eşti superbă, şopti el. Mâinile îi alunecară spre sânii

ei, apoi îi părăsi cu regret şi poposiră pe coapsele ei, ajutând-o să înceapă.

Sloan nu minţise despre lipsa ei de experienţă, îşi dădu Noah seama câteva minute mai târziu, înghiţindu-şi un suspin de râs. Habar

n-avea cum să-şi dozeze tempoul pentru el; îl încetinea când el ar fi dorit să fie mai rapid, îl schimba când el ar fi vrut să rămână constant. Nu putea prezice următorul moment sau să depindă de

următoarea ei mişcare şi pentru că nu putea, ea îl ţinea acum într-o continuă stare de suspans excitat care era mai aţâţător decât ar fi fost dacă ea ar fi ştiut ce făcea.

Exact în clipa în

care el stabilise asta, Sloan începu să-i urmărească faţa şi să se potrivească presiunii coapselor lui şi amuzamentul lui Noah pieri. Pasiunea pe care o credea sub control creştea acum în vintrele lui cu

suficientă forţă ca să-l facă să-i prindă fesele, să o oprească. Trăgând-o la pieptul lui, se luptă să-şi stăvilească pornirea dar cum nu reuşi, o rostogoli delicat pe spate. Se trase deasupra ei,

coapsele lui fixând-o de pat, în timp ce începu să pătrundă adânc în ea. Îşi plimbă gura brutal de-a lungul obrazului ei, dorind să se imprime în mintea ei, în timp ce se afunda în trupul ei.

— Deschide ochii, spuse el cu vocea redusă la o şoaptă răguşită.

Genele ei lungi, roşcate, se deschiseră. Ochii ei îi cerşeau în tăcere eliberarea şi în tăcere, el io promise. Cu umerii

şi braţele rigide în efortul de a se abţine, începu să crească forţa cu fiecare lovitură.

Sloan simţi pulsaţiile adânc în ea. Apoi un cutremur şi în sfârşit explozia, într-o izbucnire de

extravagantă plăcere care îi smulse un geamăt din gâtlej. Noah o mai pătrunse o dată, cu trupul cutremurându-i-se de aceeaşi plăcere pe care i-o oferise ei.

Capul îi căzu în faţă, cu respiraţia

întretăiată. Petrecându-şi braţele pe sub coapsele ei, se întoarse pe o parte, luând-o cu el.

Sloan zăcu acolo, prea zguduită de ceea ce simţise ca să se mai gândească la ceva, savurând

simpla emoţie de a se afla în braţele lui. Pe măsură ce-şi recăpăta judecata, deveni clar pentru ea că bărbatul cu care tocmai făcuse dragoste îşi perfecţionase neîndoios tehnica practicând foarte

mult, cu foarte multe femei. Pe de altă parte, nu credea că el o găsise într-atât de lipsită de experienţă încât să îl plictisească şi să nu o mai dorească. Dacă ar fi fost aşa, precis că acum nu ar mai fi ţinut-o atât

de strâns în braţe, cu mâna mângâindu-i alene curba taliei. Precaută, decise să-i spună ceva.

— Noah?

— Hmm?

— Eu învăţ foarte repede, spuse ea serioasă.

Noah îşi întoarse

capul să-i vadă chipul frumos şi buzele i se curbară într-un zâmbet tandru.

— Am observat asta, şopti el.

— Ce vreau eu să spun, este că practica o să mă ajute.

Patul se zgudui de râsul lui, în timp ce o strânse în braţe, apropiindu-i faţa de a lui.

— Dumnezeu să mă ajute.

Râsul lui Noah se stinse, dar buna dispoziţie era acolo în continuare, în

timp ce o ţinea strâns lipită de el. De obicei un orgasm îl făcea să se simtă relaxat şi apoi energizat; nu îl lăsa să se simtă absurd de fericit. Nu putea înţelege de ce femeia din braţele lui avea un efect

atât de profund asupra lui, în pat şi peste tot. Îl putea aprinde cu o privire, înveseli cu un zâmbet, topi cu o atingere. Era lipsită de lăcomie, de vanitate sau de şiretenie.

Era lipsită şi de

cină, îşi aminti el. Îşi întoarse încheietura mâinii şi se uită la ceas. Dorise ca ea să fie pe vas devreme, să vadă asfinţitul iar seara era încântător de tânără.

Îi dădu în lături părul greu de pe faţa

catifelată şi ea se uită în sus, spre el.

— Programul serii include şi o cină şi un tur, glumi el.

Sloan îi oferi un zâmbet somnoros, cu degetele plimbându-se leneşe pe pieptul lui.

— Asta a fost inclus în preţul biletului, sau a fost un supliment?

— Nu te uita aşa la mine că o să primeşti ceva în plus faţă de cină şi tur.

— Serios? Ce anume? întrebă ea.

— Desertul.

Ca să evite alte tentaţii, Noah se întinse după telefon şi dădu instrucţiuni ca cina să fie servită într-o jumătate de oră; apoi se dădu fără chef jos din pat.

Cinară la lumina lumânărilor, în mare

ţinută, cu o muzică blândă în fundal, dar atmosfera dintre ei era alta. Fără să mai fie preocupaţi de dorinţa neîmplinită, erau acum în stare să stea de vorbă ca doi noi prieteni care încep să se cunoască unul pe celălalt.

La vremea când se termină cina, Sloan se simţea atât de relaxată, încât nu-i veni greu să răspundă întrebărilor despre Carter şi mama ei.

— Mama mea a câştigat un concurs de frumuseţe la

vârstă de optsprezece ani şi premiul consta într-o călătorie la Fort Lauderdale şi o săptămână în cel mai bun hotel, explică Sloan. Un fotograf din Fort Lauderdale o fotografia pe plajă.

În apropiere avea loc un cocktail, făcea parte din repetiția pentru un dineu de nuntă la care era invitat Carter – care se plimba încolo și încoace, să vadă ce se mai întâmpla pe acolo. Purta o haină

albă de cină. Mama mea a fost vrăjită. Şi asta s-a întâmplat,

— Nu se putea întâmpla doar asta, sublinie Noah glumind.

— Aproape. Mama a fost crescută de bunica ei şi era la fel de

naivă pe cât era de frumoasă. Şi-a petrecut cele trei zile rămase din excursie cu el, în apartamentul ei din hotel, l-a dat virginitatea ei şi Carter i-a dat-o pe Paris. S-a întors înapoi acasă absolut

convinsă că erau îndrăgostiţi unul de celălalt şi că el voia să se însoare cu ea - de îndată ce-şi va convinge distinsa lui familie din San Francisco. Fireşte, mama a fost puţin surprinsă când nu a mai auzit nimic

despre „logodnicul” ei. A fost şi mai surprinsă când doctorul i-a spus că nu avea gripă ci era însărcinată.

Noah îşi ridică paharul, urmărind emoţiile care se jucau pe chipul ei adorabil. Ea încerca

din răsputeri să pară degajată, dar vocea i se înmuia când pomenea de mama ei şi devenea aproape imperceptibil mai aspră când pomenea de Carter.

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Ca de obicei, spus ea cu jumătate de zâmbet. Mama s-a dus la bibliotecă şi l-a localizat pe tatăl copilului ei, căutând numele familiei, în Who's Who. Cum Noah nu zâmbi la încercarea ei de a avea umor, Sloan

deveni sobră şi spuse:

— Era încă atât de convinsă că el o iubea şi că familia lui trebuie să fi fost împotrivă, încât îşi scoase ultimii bani din premiu şi-şi cumpără un bilet de avion. A apărut la

uşa familiei Carter noaptea, cu valiza, care şi ea făcea parte din premiile concursului, dar i s-a spus că el nu era acasă. Le-a explicat că era logodnicul ei şi i-a întrebat dacă îl putea aştepta acolo. Îţi poţi imagina

restul.

— Oarecum, spuse Noah, dar vreau să-l aud de la tine.

— Eşti groaznic de insistent, glumi Sloan.

Dar Noah, în loc să fie convins să renunţe, îşi ridică o

sprânceană neagră în chip de întrebare şi aşteptă ca ea să continue.

Neputându-i ignora ordinul tăcut, Sloan oftă şi spuse:

— În câteva minute au scos de la ea toată povestea iar ei s-au arătat

foarte furioşi. Sloan se opri, gândindu-se cum să formuleze restul povestirii. Carter era prietenul lui şi tatăl lui Paris, iar ea nu voia să-i şifoneze inutil imaginea. Sigur, ei au simţit că fiul lor făcuse un lucru

greşit şi când Carter s-a întors acasă, a acceptat responsabilitatea şi a plecat cu mama mea...

Noah ignoră încercarea ei de a lustrui adevărul.

— Nu scapi aşa uşor, Sloan. L-am

cunoscut pe părinţii lui Carter când erau mai în vârstă, dar este exclus să se fi schimbat prea mult. Ce s-a întâmplat de fapt?

Puţin iritată de bruscheţea întrebării, Sloan îşi aranjă şervetul din

poală şi într-un târziu îi întâlni privirea nemişcată.

— De fapt, spuse ea oftând, când Carter a venit acasă în seara aceea, era beat, iar părinţii lui erau deja furioşi pe el, în urma unei lungi liste de păcate.

L-au dat afară din casă, cu mama mea cu tot. Trebuie să fi fost o experienţă care l-a trezit la realitate; s-a oprit la Las Vegas şi s-a căsătorit cu mama, înainte de a pleca în Florida. Avea destui bani ca să cumpere

o ambarcaţiune cu pânze şi timp de doi ani a navlosit-o. S-a născut Paris; apoi m-am născut eu.

— Şi apoi?

— Apoi, într-o bună zi a apărut mama lui Carter într-o limuzină, ca să-i spună că tatăl

lui avusese un atac. I-a spus că era bine venit acasă, în familie şi i-a spus să-şi aducă una dintre fete cu el. Au plecat în aceeaşi zi, cu Paris.

— Courtney are impresia că tu şi mama ta nu aţi fost

prea bine asigurate, în înțelegerea făcută.

— Mama a primit o sumă modestă de bani.

— Cât de modestă?

— Modestă, spuse Sloan încăpățânată; apoi

zâmbi şi scutură din cap.

— Nu ar fi contat dacă ar fi fost mult mai mare. Mama este atât de naivă şi de bună încât i-ar fi dat-o oricui i-ar fi cerut un împrumut sau ar fi fost privată de ea de un fals

„consilier financiar”.

— Asta s-a întâmplat cu suma primită?

— În cea mai mare parte, confirmă Sloan.

— Niciodată nu vorbeşti despre Carter ca despre

tatăl tău, nu-i aşa? întrebă el.

Sloan se uită la el cu o privire veselă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu este tatăl meu.

Noah lăsă încet paharul jos.

— Nu este?

— Nu într-un sens semnificativ.

— Ce anume înseamnă la tine „semnificativ”, aici?

— Este tatăl meu biologic, punct. Un „tată” înseamnă mult mai mult. Un tată este cineva care-ţi şterge

lacrimile când eşti mic şi te uiţi sub pat pentru că ţi-e teamă că s-a ascuns un monstru acolo. Te apără pe tine şi pe cea mai bună prietenă a ta de bătăuşii de la şcoală. Vine la şedinţele cu părinţii şi la

meciurile de softball, chiar dacă eşti prea mică să joci şi te ţin în rezervă, pe bancă. Îşi face griji pentru tine când eşti bolnavă şi îşi face griji să nu devii prea intimă cu băieţii, când eşti

adolescentă.

Noah zâmbi la imaginea pe care i-o oferise involuntar. În minte îi apăru chipul unei fetițe blonde, în uniformă de softball, stând pe bancă. Ochii ei mari, violeți, erau triști pentru că nu o lăsau

să joace.

— Ai jucat softball? întrebă el încercând să-şi amintească dacă a cunoscut măcar o femeie care să fi jucat softball când era copil, în loc de tenis sau de hockey de câmp.

— Aş exagera dacă aş spune asta, răspunse ea, râsul ei mângâindu-i urechile ca un clinchet blând de clopoţei. Eram atât de micuţă pentru vârstă mea încât dacă aş fi jucat în grupa mea de vârstă,

coechipierii m-ar fi confundat cu iarba şi ar fi trecut peste mine. Abia la pubertate am început în sfârşit să iau în înălţime.

— Dar nu prea mult, spuse Noah tandru.

— Ah, ba da, îl

asigură ea râzând.

Gândindu-se mai mult, Noah decise că trebuie să fi fost un proces de maturizare al naibii, pentru că ea avea o siluetă uluitoare, perfect proporţionată pentru înălţimea ei.

Perfect proporţionată în toate felurile, cu trupul lui... Doar gândul acesta îl făcu să devină din nou rigid şi cu un amestec de exasperare şi amuzament, spuse:

— Ţi-am promis

un tur.

Se ridică şi ocoli masa ca să-i tragă scaunul; apoi îi puse pe umeri şalul.

Sloan era fascinată de tur; urcase pe multe ambarcaţiuni, dar Apparition era mai curând un vas de

croazieră decât o simplă ambarcaţiune. Exploră sala motoarelor, impecabilă şi apoi galeria şi când Noah îşi dădu seama că ea era sincer interesată, scoase cheile şi îi arătă

locuri pe care în mod normal le-ar fi sărit, oprindu-se să deschidă uşile coridorului care ascundea totul, de la ustensilele pentru curăţenie la echipamentul nautic.

— Ador

ambarcaţiunile, îi mărturisi ea cu ochi strălucitori.

— Toate ambarcaţiunile? glumi el.

Ea dădu din cap cu solemnitate.

— Toate, remorcherele şi vasele de pescuit,

vasele lente şi pe cele rapide. Ador oceanul şi tot ce este asociat cu el.

Se aflau în centrul vasului, un nivel mai jos faţă de puntea principală şi Sloan se opri automat în faţa următoarei uşi.

— Peste asta putem sări, spuse el ferm, punându-şi mâna pe talia ei ca să o grăbească de acolo.

Sloan deveni pe loc curioasă.

— De ce? Ce ascunzi aici?

— Nu există

nimic aici care să te intereseze pe tine.

Sloan izbucni în râs.

— Nu face asta; nu este cinstit. Acum chiar sunt curioasă. Nu suport misterele nerezolvate. Sunt un detectiv prin...

Sloan se opri îngrozită. Sunt un detectiv amator, amendă ea repede şi ca să-l distragă, spuse cu prefăcută indignare:

— Asta este zona femeilor, da? Aduci femei aici pentru ca echipajul să nu se

revolte, în timpul călătoriilor lungi.

— Cu greu, spuse el, dar nu deschise uşa şi fascinaţia lui Sloan se dublă.

— O comoară a piraţilor? se aventură ea, încercând să-l facă să răspundă. Bunuri

de contrabandă? Droguri...

În clipa aceea, zâmbetul îi păli.

Noah observă şi cu un oftat de resemnare descuie uşile şi aprinse lumina. Sloan privea şocată. Mica încăpere conţinea

un arsenal de arme de foc, inclusiv o mitralieră.

— Courtney a văzut asta şi a refuzat să mai vină cu mine pe mare.

Sloan scutură uşor din cap, încercând să-şi revină.

— Nu dramatiza, o preveni el mai insistent decât îşi spuse Sloan că ar fi fost necesar.

Sloan înregistra armele de asalt şi altele, care erau ilegale în S.U.A.

— Da, dar astea... la ce ai nevoie de

toate astea?

Noah încercă să transforme totul în rutină.

— Proprietarii de vase au frecvent arme la bord.

Tulburarea lui Sloan era atât de intensă, încât se cutremură şi Noah

trase o concluzie greşită.

— Nu te teme. Nu sunt încărcate.

Sloan făcu un pas înainte. Noah mințea, dar ea încercă să sune ca un amator când spuse:

— Dacă este

adevărat, de ce atârnă cureaua aia cu gloanţe, afară din mitralieră?

Noah îşi înăbuşi un râs şi o scoase din încăpere, stingând luminile.

— Nu ar trebui să fie acolo. Asta este o mitralieră veche,

confiscată de la un musafir surpriză, în ultima croazieră.

În mintea lui Sloan răsună acelaşi refren care o chinuise mai devreme: nu îl cunoştea pe Noah. Nu chiar. Se culcase cu el şi făcuse

lucruri intime cu el, dar nu îl cunoştea.

Stând lângă ea pe puntea principală, rezemat de balustradă, Noah simţi distanţarea şi presupuse că ascunzătoarea cu arme era cauza, dar atribui reacţia ei

aceleiaşi vagi panici pe care o resimţise Courtney.

— A învăţa să foloseşti o armă este cea mai bună metodă să scapi de teama de ele.

Sloan înghiţi şi confirmă din cap.

— Te-aş putea

învăţa să tragi cu unele dintre ele.

— Ar fi drăguţ din partea ta, spuse ea absentă, încercând să-şi stăpânească reacţiile. Îi permisese imaginaţiei ei să alerge sălbatec, îşi

spuse ea, o greşeală stupidă, care era probabil un fel de reacţie emoţională adversă. Se îndrăgostise de el aproape din clipa în care îl văzuse prima oară, în livingul lui Carter; tocmai îşi împreunase trupul

cu ai lui şi gemuse de pasiune, în braţele lui. Având în vedere toate acestea, probabil că era mai logic să ceară o explicaţie decât să inventeze una.

— Ar fi şi mai drăguţ dacă aş

înțelege de ce le ai. Doar nu suntem în război, nu?

— Nu, dar eu fac afaceri în țări unde guvernele nu sunt întotdeauna stabile. Oamenii de afaceri din aceste țări sunt de obicei înarmați.

Sloan se întoarse

complet spre el, cercetându-i chipul.

— Faci afaceri cu oameni care vor să tragă în tine?

— Nu, eu fac afaceri cu oameni ai căror competitori vor să tragă în ei. Sau în mine, dacă le-aş sta în cale. Din

acest motiv am înțeles, acum câțiva ani, că este nu numai mai înțelept dar şi mai sănătos să fac afaceri pe propriul meu teren. Acest vas este terenul meu. Luna viitoare am o întâlnire în afara

coastei unui mare oraş din America Centrală. Întâlnirea va avea loc pe Apparition, iar colegii mei de afaceri vor ateriza la bord cu elicopterul.

— Poate c-ar trebui să intri în afaceri mai sigure,

meditã Sloan cu voce tare.

Noah râse.

— Nu este numai pentru siguranţă; este şi pentru efect.

Sloan se arătă încurcată şi Noah îi explică:

— Într-un port străin, având de a

face cu oameni impresionați de succes, Apparition încă îmi mai conferă avantajul propriei ogrăzi.

Sloan se relaxă. Ceea ce spusese el era cât se poate de logic.

— Ce fel de

afaceri faci cu oamenii aceia?

— Import-export. În principal, afacerile mele constau în încheierea de înțelegeri.

— În Venezuela?

— Este unul dintre locuri.

— Domnul Graziella poartă armă?

Sloan observă că nu-i plăcuse întrebarea.

— Nu, spuse el indiferent, nu poartă. Dacă ar purta, cineva i-ar smulge-o şi l-ar

împuşca cu ea.

Noah ştia că era suspicioasă şi în loc să spună ceva ca să-i alunge bănuielile, o aşteptă să ia singură o decizie. Sloan simţi că într-un fel era testată, pentru potenţialul ei de loialitate? Sau ca

iubita lui? îi plăcu gândul, dar chiar dacă el nu intenţionase asta, instinctele îi spuneau că el fusese sincer. În munca ei te puteai baza aproape fără greş pe aceste instincte şi se bază şi acum pe

ele.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi bag nasul, spuse ea întorcându-se spre balustradă şi privind oceanul.

— Mai ai întrebări?

Sloan confirmă încet şi sobru din

cap.

— Da, una.

— Care este?

— De ce am sărit peste turul salonului?

Noah era complet vrăjit de spiritul ei, de inteligența ei și în clipa aceea, de felul cum arăta în

lumina lunii, în rochia fără bretele, cu părul unduindu-se în bătaia brizei. Îşi petrecu braţele în jurul ei, pe la spate, trăgând-o mai aproape de trupul lui şi vocea îi deveni deja răguşită de dorinţa care se

deştepta în el.

— Există o uşă, în salon, care dă în cabina mea şi dacă intri în prima încăpere, trebuie să intri şi în următoarea, în acest tur nu se admit devieri, glumi el.

Aşteptă ca ea să

reacţioneze şi simţi un nou val de plăcere, când îi confirmă cu o mişcare a capului şi cu un oftat.

— Mai există o problemă, şopti el. Am făcut o greşeală, mai devreme. Preţul pachetului nu

includea şi partea asta a turului. Pentru ea se plăteşte în plus – iar eu trebuie să iau plata înainte.

Gura lui îi atinse colţul buzelor, în aşteptarea plăţii şi cu un fior de capitulare, Sloan îşi

întoarse capul ca să-i primească total sărutul.

Capitolul 33

Pentru Sloan, următoarea săptămână se scurse într-o dulce procesiune de zile însorite şi nopţi senzuale. Îşi petrecea cel puţin o parte din zi cu Paris şi cel puţin o parte

din noapte, cu Noah. Iahtul lui cu pânze, Star Gazer, devenise un alcov privat, aproape de ei şi totuşi intim şi mobil. Casa lui de pe plajă devenise la fel de plăcută pentru ea ca bungalowul ei din Bell Harbor iar

Douglas şi Courtney păreau să o considere un membru al familiei. Nimic nu era permanent, Sloan ştia asta. Şi mai ştia că un singur lucru din călătoria ei la Palm Beach avea să fie permanent:

dragostea ei pentru Noah.

Se pare că Paul şi Paris formaseră şi ei o pereche şi adesea cei patru îşi petreceau ziua împreună, deşi de obicei aveau drumuri separate, seara. Sloan nu ştia

ce fel de legătură se crease între agentul FBI şi Paris. Paul nu era genul de om care să invite la întrebări despre sentimentele personale şi cu toate că Paris era cât se poate de doritoare să şi le împărtăşească pe ale

ei, adevărul era că nu ştia ce simţea Paul pentru ea.

Acesta era un subiect frecvent de conversaţie între Sloan şi Noah când erau singuri, dar în cea de a opta zi după noaptea de neuitat de pe

Apparition, Sloan nu-l avu lângă ea, să discute; de fapt, pentru prima oară avea în faţa ei o seară solitară şi cu toate că acest lucru i-ar fi făcut plăcere în urmă cu câteva săptămâni, acum se simţea singură şi

fără stare.

Noah avea nu ştiu ce întâlnire de afaceri în Miami şi urma să se întoarcă abia a doua zi. Sloan intenţionase să-şi petreacă timpul cu Paris şi Edith, dar Paris suferea de o migrenă în după-

amiaza aceea şi luase nişte pastile care o adormiseră. Paul plecase şi el cu „afaceri personale” şi nu ştia dacă se va întoarce în seara aceea sau a doua zi dimineaţa. După o cină timpurie, Edith a vrut să-şi petreacă

seara urmărind nişte show-uri la televizor şi pe la nouă treizeci, Sloan deja nu mai suporta. Carter era la pocher cu prietenii şi nu avea să se întoarcă decât după ora unsprezece seara.

Sloan avea

cumplita premoniţie că după ce va pleca de aici, după ce Noah nu va mai fi lângă ea, nestarea şi singurătatea vor fi companionii ei constanţi. Nu se amăgea cu intenţiile lui; auzise destule remarci de la

Douglas şi Courtney şi chiar de la Noah, ca să ştie că el era împotriva căsătoriei şi împotriva copiilor. Mai mult, îi cunoscuse câţiva prieteni la clubul lui şi din cele auzite, se părea că Noah se debarasa de femei la

fel cum îşi schimba cămăşile, şi aproape la fel de frecvent.

Şi totuşi, ştiind cât de rău o va răni când se va termina totul, Sloan nu ar fi ratat o clipă alături de el.

Până săptămână trecută se simţise

ca o ciudăţenie faţă de Sara şi de majoritatea vechilor ei prietene. În afară de Sloan, toate fuseseră nişte adolescente „nebune după băieţi”; la colegiu, dormeau prin alte părţi şi se îndrăgosteau

constant. Spre deosebire de ele, Sloan nu avusese decât două legături în toată viaţa ei iar una dintre aceste legături nici n-ar fi existat dacă pe vremea aceea nu sar fi simţit atât de altfel decât celelalte.

Mama ei era singura care nu găsise ciudat acest lucru, deşi când Sloan se apropia deja de treizeci de ani, fără niciun bărbat în viaţa ei, până şi Kimberly începu să-i sugereze că ar trebui să iasă

mai des cu bărbaţii. Dar şi mama ei era la fel de retrasă ca şi ea, Kimberly avea puţin teren solid pe care să stea, în această privinţă; bărbaţii o invitau aproape tot timpul, dar ea ieşea rareori.

— Pur şi simplu

nu mă atrage tipul, îi spunea ea lui Sloan. Mai bine stau acasă sau ies cu prietenele.

Aşa cum începea să descopere, Sloan semăna cu mama ei mai mult decât îşi imaginase. Efectiv, niciuna dintre ele

nu era atrasă de orice bărbat plăcut, neînsurat; dar când se întâmpla acest lucru, era, evident, o experienţă pentru o viaţă. Îndreptându-se spre balconul dormitorului ei ca să se uite afară, la

lună şi la apă, îi veni în minte expresia „femeia unui singur bărbat”.

Sloan se uită la ceas şi decise să iasă să facă o plimbare pe plajă. Era aproape zece şi o plimbare pe plajă ar fi liniştit-o, ca să

poată adormi. Îşi trase pe ea nişte jeanşi şi bascheţi şi-şi trase peste cap un pulover umflat, din bumbac roz; îşi ridică apoi părul într-o coadă de cal şi coborî.

Când ajunse pe plajă decise să o ia

la stânga, departe de casa lui Noah, ca să nu o vadă şi să nu o ia drept piatră de hotar. Trebuia să înceteze să se mai gândească astfel la el Trebuia să se gândească la viitorul ei când el nu o să mai fie în preajmă.

Trebuia, dar nu se putea convinge să o facă. Era mult mai plăcut să se gândească la lucrurile pe care le făcea şi le spunea el când erau împreună. Era strălucitor şi spiritual şi dornic să vorbească despre tot

ce o interesa pe ea, adică totul, exceptând sentimentele lui faţă de ea. Niciodată, nici măcar în focul pasiunii, nu folosea cuvântul „iubire” sau nu vorbea despre viitorul lor, când ea va pleca din

Palm Beach. Niciodată nu folosea un cuvânt de alint sau o poreclă drăgăstoasă. La Bell Harbor, Jess îi spunea „Scurtuţo” şi când era în dispoziţie „Humphrey Bogart”, îi spunea „Hei,

scumpo”. Jumătate din băieţii din poliţie aveau porecle pentru ea, dar bărbatul cu care făcea ore întregi dragoste nu îi spunea decât „Sloan”.

Dar în loc să se gândească la toate

astea, Sloan preferă să se gândească la cât de bine se simțea cu el.

Încă mai făcea asta o oră mai târziu, în timp ce se apropia de casa lui Carter, în drumul de întoarcere. Cu mâinile vârâte în

buzunarele de la spate se uita la apă, zâmbind şi gândindu-se la cum arăta Noah manevrând iahtul, cu vântul ciufulind-i părul. Era la fel de relaxat şi de competent la cârma acestui iaht

solicitant cum era la volanul maşinii şi se oferise să o înveţe şi pe ea. Ca profesor, la început avusese tendinţa de a se aştepta la mai mult, emiţând ordine pe care ea nu le putea înţelege suficient de repede ca să le

urmeze. Dar ea îl făcuse să fie mai răbdător în timpul celei de a doua lecții, poreclindu-l „Căpitanul Bligh” căpitanul lui James Cook, pe un ton semi-serios.

Sioan era atât de absorbită de

amintirile acelei zile, încât când îi auzi vocea îşi spuse o clipă că era doar imaginaţia ei.

— Sloan!

Îşi întoarse privirea de la apă şi privi plaja; apoi se uită la dreapta. Se opri din mers şi se

uită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Parcă Noah era la Miami, cu afaceri... Dar Noah venea spre ea, dinspre peluza din spate a casei tatălui ei, în jeanşi şi cămaşă polo. Porni din nou şi el îşi mări pasul.

— Mergi undeva anume? întrebă el cu un zâmbet ştrengăresc, oprindu-se în faţa ei.

Sloan scutură din cap.

— Te-ai simţit întâmplător, astăzi, oarecum pierdută şi

singură şi incapabilă să te concentrezi?

— Da, întâmplător. Cred că trebuie să fie un fel de gripă! spuse ea plină de fericire, pentru că evident şi el se simţise la fel.

— Gripă? Asta te face iritabilă şi

neplăcută celorlalţi?

În ultima săptămână, Sloan observase că el avea un temperament aprins şi că atunci când nu-i plăcea cineva putea fi scurt şi chiar dur, deşi niciodată nu-şi arăta această faţă familiei

sau ei. Îi aruncă o privire de semeaţă superioritate.

— Nu cred. Dispoziţia mea este întotdeauna gentilă.

Noah râse şi deschise braţele.

— Atunci vino şi împarte-o cu mine.

Sloan se repezi

spre el şi braţele lui o cuprinseră cu uluitoare forţă.

— Mi-a fost dor de tine. Eşti ca un drog, şopti el. Gura i-o luă pe a ei într-un sărut devorator, forţându-i buzele să se despartă pentru limba lui insinuantă.

Mulţumit, se întoarse şi-şi petrecu braţul pe după talia ei şi începu să se îndrepte cu ea spre acasă.

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde-mi place cel mai mult să te văd.

Era târziu şi Sloan presupuse speriată:

— În bucătărie?

— De unde ai ştiut? glumi el. M-am întors în seara asta ca să nu mai aştept până mâine, pentru că voiam să te văd. Nu am

mâncat de la micul dejun şi Claudine s-a dus deja la culcare. Courtney incinerează tot ce atinge iar Douglas nu se atinge de nimic altceva în bucătărie, decât de ce intenţionează să ducă direct la gură.

Crezi că poți bate o omletă ca aceea pe care mi-ai făcut-o săptămână trecută?

Sloan începu să râdă.

— Mi se rupe inima să știu că va trebui să te culci nemâncat, dacă nu reușești să găsești

pe plajă o femeie care să ştie cum să aprindă o sobă. Ce tristeţe.

Noah se uită la faţa ei.

— Nu pari deloc tristă, remarcă el.

— Iar tu nu eşti doar frumos, inteligent şi

incredibil de sexi, spuse Sloan încercând să glumească pe seama celor ce simţea de fapt cu adevărat, mai eşti şi perspicace. Nu arăt tristă pentru că am o soluţie.

— Şi o să-mi

placă?

Courtney dădu buzna în biroul tatălui ei şi-l apucă pe Douglas de mână, trăgându-l în sus de pe scaun.

— Ce faci? protestă el în timp ce cartea pe care o citea îi căzu pe jos.

— Trebuie să cobori. Sloan e aici iar ţie nu o să-ţi vină să crezi, dacă nu vezi.

— Ce să văd?

— Noah găteşte!

— Vrei să spui „găteşte” se găteşte, speculă Douglas mergând repede în

urma ei.

— Nu, vreau să spun „găteşte” ca în „bucătărie”.

Apropiindu-se de bucătărie, se opriră din vorbit şi înaintară încet, nerăbdători să fie martorii acestui eveniment fără

precedent, fără să fie văzuți.

Noah stătea în mijlocul bucătăriei, privind-o pe Sloan care strângea ingredientele pentru o omletă.

— Eu am o filosofie despre gătit, anunță el pe

tonul profesional al cuiva care este pe cale să facă o analiză teoretică a unui subiect în care era expert.

— Sloan îi zâmbi în timp ce lua din sertar o ceapă, două roşii, un ardei verde şi unul roşu şi le

depuse pe masă, să fie tăiate.

— Filosofia asta a ta seamănă cumva cu „eu am plătit pentru alimente; altcineva să se gândească ce să facă cu ele”?

— Ah, mi-ai citit deja cartea mea atât

de cunoscută despre acest subiect?

Ignorându-l, Sloan continuă:

— Şi am dreptate presupunând că acest altcineva în filosofia ta, este probabil o femeie?

— Cum ai ghicit?

— Nu este asta

puțin sexist?

— Eu nu aşa văd lucrurile, declară el cu tristeţe revoltată. Eu văd asta ca pe o responsabilitate atribuibilă.

Şunca se prăjea în microunde şi Noah adulmecă

apreciativ.

— Miroase delicios.

Sloan îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Serios?

— Eu ador omletele şi sunt mort de foame.

— Nu vrei să auzi

şi filosofia mea despre gătit? îl preveni Sloan.

— Nu cred.

Totuşi, Sloan i-o împărtăşi.

— Cel care nu ajută la gătit, nu ajută la mâncat.

— În regulă, sunt gata. Dă-mi o

sarcină. Una grea.

Fără să se întoarcă, Sloan îi dădu peste umăr un cuțit și un ardei verde.

— Ia-l. Ăsta e un ardei verde.

Noah îi zâmbi.

— Eu aveam ceva mai macho în

minte.

Sloan îi pasă ceapa.

Noah râse, distrându-se enorm. Începu să îndepărteze stratul superior al cepei.

— Sper că băieții de la bowling n-or să afle despre asta.

Reputaţia mea ar fi distrusă.

— Nu, n-or să afle. Cuţitele sunt bune. Sunt foarte macho.

Drept răspuns, Noah înşfăcă un ştergar de vase şi o lovi uşor peste fund, cu el.

— Noah, te sfătuiesc să nu încerci asta cu mine, spuse Courtney apropiindu-se încet, punându-şi coatele pe bufet şi bărbia în pumni, privindu-l cu belicoasă superioritate. Sloan

mi-a arătat câteva mişcări excelente de auto-apărare. Te pot trânti pe... au, spuse ea când ştergarul ateriză cu mai multă forţă pe şezutul ei.

Courtney se uită la el ironic indignată; apoi se uită la Sloan.

— Vrei să-l arunc eu la pământ pentru asta, sau te ocupi tu?

Până să apuce Sloan să răspundă, Noah trânti o roşie din teancul lui Sloan pe scândura de tocat din faţa lui Courtney şi îi dădu

cuţitul.

— Sloan mi-a expus tocmai teoria ei despre gătit. Haide să ţi-o împărtăşesc.

Courtney luă cuţitul şi făcu în silă o încercare de a tăia roşia.

— Uaa, ce

dezgustător, spuse ea. Niciodată nu o să mă uit la televizor la show-ul lui Sally.

Când Douglas intra în bucătărie, ceapa tăiată se prăjea în tigaie şi toate preparativele erau gata.

— Întâmplător, o

întrebă el pe Sloan, este destul pentru o porţie în plus?

— Mai mult decât destul, spuse ea.

Courtney îi spuse iritată:

— Nu poţi mânca pentru că nu ai muncit.

— Dar... nu a mai

rămas nimic de făcut, replică Douglas privind în jur cu un aer nevinovat. Noah îi aruncă o privire de cunoscător.

— Frumoasă programare.

— Aşa mi-am spus şi eu, îi replică

Douglas fără jenă şi se aşează la masă.

Capitolul 34

— E trecut de miezul nopții, spuse Sloan îndreptându-se de-a lungul plajei spre casa lui Carter, cu mâna în strânsoarea caldă a mâinii lui Noah, cu degetele lui lungi împletindu-se cu ale

ei. Simţurile îi erau treze la atingerea lui, la apropierea lui, chiar la sunetul vocii lui adânci, bogate.

— M-am distrat, spuse el.

— Îmi pare bine.

— Tu îi faci pe toţi să se simtă

bine.

— Mulţumesc.

Încet, fără emfază, Noah spuse:

— Sunt nebun după tine.

Inima lui Sloan se opri.

Te iubesc, îşi spuse ea în gând.

— Mulţumesc,

şopti ea, pentru că nu-i putea spune adevărul.

Noah îi aruncă o privire piezişă.

— Asta e tot? întrebă el dezamăgit.

Sloan se opri.

— Nu, nu este, spuse ea încet şi

ridicându-se pe vârfuri, îi spuse cu sărutul ei ceea ce nu îndrăznea săi spună în cuvinte. Braţele lui se închiseră în jurul ei, întorcându-i sărutul, cu trupul întărindu-i-se repede, lipit de al ei.

Şi el o iubea, îşi

spuse Sloan.

Se aflau deja pe peluza din spate, lângă marcajul de golf al lui Carter, când Sloan îşi aminti cu întârziere de razele infraroşii şi mâna i se ridică la beregată.

— Am uitat de

chestiile alea!

— Ce chestii?

Sloan râse de groaza ei nervoasă.

— Razele infraroşii – dacă sistemul de alarmă a fost activat, înseamnă că am păşit peste raze când am intrat pe

peluză. Probabil însă că Dishler m-a văzut când am plecat şi a întrerupt razele, ca să nu se declanşeze.

— Ori asta, glumi Noah, ori poliţia opreşte deja chiar acum, în faţa intrării principale.

— Nu, îl asigură

Sloan. Paris mi-a spus că dacă alarma dă semnalul, se aprind toate luminile din casă şi pornesc sirenele.

— Ce? glumi el, încă n-ai auzit de alarme silenţioase, care sunt conectate direct la poliţie?

Sloan nu numai că auzise de ele, dar îi putea spune chiar cum se instalează. Dar în loc să mai adauge un punct pe lista cu articole pentru care se va simți dezamăgit mai târziu, Sloan spuse veselă:

— Ştiu totul despre chestiile astea.

Noah o strânse mai tare de mână, într-o dispoziţie de joacă.

— Pun pariu, spuse el şi Sloan deveni imediat îngrijorată.

— De ce spui asta?

— Logica simplă şi clarviziunea. Combinate, ele mă conduc la concluzia că o femeie care învaţă cum să se auto-protejeze când merge pe stradă, are precis un sistem de

siguranță foarte bun, acasă la ea, în timp ce doarme. Am dreptate? o întrebă el cu superioritate.

— Nu pot nega... începu Sloan exact în clipa în care o siluetă umbrită îi strigă încetișor, de la un balcon de sus:

— Bună, voi doi!

Era Paris, îmbrăcată în halat, stând rezemată de balustradă.

— Cum te simți, o întrebă Sloan.

— Mult mai bine. Am dormit toată ziua şi acum sunt prea trează. Paul şi

tata au venit pe la ora unsprezece, dar s-au dus direct la culcare. Mă gândeam să cobor în bucătărie să-mi fac o ciocolată fierbinte. Vreţi şi voi?

Sloan spuse da; ar fi spus da şi dacă ar fi căzut din

picioare de somn, dar Noah scutură din cap şi se opri la uşa din spate.

— Eu sunt puţin obosit şi n-aş mai putea ingera nicio altă moleculă de ceva.

Dar nu era într-atât de obosit încât

să nu-i ofere un sărut foarte elaborat şi foarte lung de noapte bună sau să nu o strângă în braţe după aceea, dându-i lui Sloan senzaţia înnebunitoare că nu-i plăcea să se despartă de ea.

Aplecându-se în față, Noah descuie ușa cu cheia dată de ea și o deschise larg.

— Te sun...

Strigătul lui Paris îl întrerpuse.

— Străbunico! Nu. Ajutor!

Sloan se întoarse și alergă prin ușa

din spate în direcţia strigătului lui Paris, cu Noah imediat după ea. Dincolo de bucătărie se afla un salonaş intim unde Edith urmărise programul tv mai devreme, iar scena care o întâmpină pe Sloan îi îngheaţă

sângele. Edith zăcea prăvălită pe sofa, cu Paris aplecându-se deasupra ei, încercând să o întoarcă.

— Ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule, gemea Paris. A avut un atac de inimă. Şi n-a

fost nimeni cu ea...

— Sună la nouă-unu-unu, îi ordonă Sloan surorii ei, preluând comanda. Sloan o rostogoli pe Edith cu blândeţe pe spate.

— Începem imediat resuscitarea şi, Sloan se

întrerupse când văzu gaura de glonț din pieptul străbunicii ei. Sări în picioare.

— Chemați-l pe Paul! strigă Sloan peste umăr, deja alergând. Nu vă atingeți de nimic! Aprindeți luminile

din casă...

O fracţiune de secundă, Noah se gândi că ea alerga după un telefon, dar se afla unul pe birou. Apoi însă auzi deschizându-se uşa din spate.

— Sună la nouă-unu-unu! îi strigă el

lui Paris, repezindu-se afară din casă, după Sloan. Nu-i venea să creadă că micuța nebună era efectiv afară, căutând un asasin.

Alergă afară pe uşa din spate, scrutând peluza pustie; apoi se

întoarse la dreapta, alergând de-a lungul casei, pentru că aceasta i se părea cea mai logică rută. Dădu colțul exact când ea intra în umbră, în fața lui. Când o văzu din nou, stătea lipită de marginea casei, în

faţă, uitându-se după colţ.

— Sloan! strigă el dar ea o luase deja la fugă peste peluza din faţă, ascunzându-se printre tufe şi sărind peste ele ca şi cum ar fi fost garduri într-o cursă

cu obstacole. Alergă după ea, apropiindu-se tot mai mult, prea furios şi îngrozit pentru ea ca să-i aprecieze eficienţa şi agilitatea mişcărilor, sau ca să înregistreze de ce anume ceea ce făcea

ea i se părea extrem de cunoscut.

Sloan se opri în apropierea porţilor principale. Capul îi căzu în faţă, a înfrângere şi umerii începură să i se zguduie de un plâns tăcut. Noah o ajunse, o luă în

braţe şi o întoarse spre el.

— Ce naiba...

— E moartă, hohoti ea. E moartă... Lacrimile care se revărsau şiroaie pe obraji îi topiră furia şi Noah o trase la pieptul lui, petrecându-şi

braţele strâns în jurul ei.

— Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare atât de rău. În depărtare se auzeau sirenele urlând, tot mai aproape şi Noah văzu cum porţile electrice încep să se deschidă. O scoase

pe Sloan de pe alee în timp ce două maşini de poliţie soseau din direcţii opuse, cu sirenele urlând, cu luminile barelor de sus, aprinse.

Capitolul 35

Poliția din Palm Beach nu era numai eficientă, ştia şi cum să lucreze cu cetățenii ei bogați, de vază, fără să le ciufulească penele, observă Sloan tristă.

La câteva minute după ce prima

patrulă de ofițeri sosi la fața locului, făcură constatările, strânseră la un loc toți locuitorii casei pentru ca probele să nu fie deranjate și chemară medicul legist. Curând după aceea sosi și echipa de la criminalistică,

securiză zona şi începu să caute amprente. Între timp, doi detectivi începură procesul de intervievare al tuturor celor din casă.

Bucătarul, menajera, majordomul şi

paznicul au fost trimişi să aştepte în sufragerie. Membrii familiei şi prietenii au fost plasaţi în living, ca să aibă intimitate şi confort. Cum locul lui Gary Dishler era între cele două grupuri, Carter fu

rugat să stabilească unde va trebui să aştepte acesta şi el alese livingul.

Căpitanul Walter Hocklin a fost scos din pat ca să se asigure personal că familia şi Carter Reynolds nu erau supuşi vreunor

inconveniente inutile din partea detectivilor Dennis Flynn şi Andy Cagle, sau din partea celorlalţi ofiţeri de poliţie care staţionau înăuntru şi afară.

În biroul unde zăcea trupul lui

Edith, blițurile nu mai conteneau, în timp ce medicul legist fotografia trupul înainte de a fi mișcat. Sloan se chircea în sinea ei de câte ori vedea flașurile reflectate în oglinda din holul din fata livingului și

se ruga la Dumnezeu ca Paris să nu observe sau să nu îşi dea seama ce anume se petrecea.

Stând în living cu Noah, Carter şi ceilalţi, Sloan se simţea devastată de uluială şi de neîncredere

furioasă. Detectivii Flynn şi Cagle terminaseră în parte de intervievat pe toată lumea, dar după ce au discutat cu echipa, în birou, au anunţat că mai trebuiau clarificate şi confirmate anumite informaţii.

Detectivii îşi studiau însemnările în timp ce căpitanul Hocklin se instală într-un fotoliu şi explică politicos auditoriului său de ce erau necesare toate astea:

— Ştiu că sunteţi cu toţii obosiţi şi

distruşi, spuse el, adresându-şi însă remarcile în special lui Carter şi Paris. Înainte de a începe să vă necăjim cu alte întrebări, o să vă împărtăşesc puţinul pe care îl ştim până acum. Cel mai important

pentru voi este să ştiţi că doamna Reynolds nu a suferit. Glontele i-a străpuns inima şi a murit instantaneu. Există dovezile unei intrări forţate, o fereastră din camera în care se afla ea a fost spartă şi

descuiată. Fără ajutorul vostru nu putem şti ce anume a fost luat, dar sertarele au fost răscolite. Nu ştim câtă vreme a rămas asasinul în casă sau dacă a mai intrat şi în alte camere. Mâine dimineaţă am

vrea să vă uitaţi şi să ne spuneţi dacă şi ce anume lipseşte.

Făcu o pauză şi Carter îşi înclină scurt capul.

— Facem tot posibilul să terminăm cât mai repede şi mai

discret posibil cu acest calvar. Căutăm amprente în dormitoarele familiei şi ale oaspeţilor, în folosinţă acum, aşa că mai târziu vă puteţi culca. Dar nu vă atingeţi de nimic altceva, nicăieri. O

să lucrăm toată noaptea şi undeva, mâine dimineaţă, sperăm să plecăm de aici. Presa locală a prins deja din zbor povestea, aşa că s-ar putea să apară la ştiri, mâine. Porţile dumneavoastră din faţă îi vor ţine la

distanţă. Din nefericire, proprietatea este accesibilă şi dinspre plajă. Am încercuit locul cu benzi şi voi plasa un om la noapte şi mâine, ca să ţină oamenii afară. Chiar ar trebui să angajaţi

doi paznici şi să-i plasaţi în spate, câteva zile după plecarea noastră. Altfel veţi fi asasinaţi de presă şi de amatorii de evenimente.

— Mâine dimineaţă la prima oră, o să se ocupe

Gary de asta, spuse Carter şi Gary încuviinţă din cap.

— O să vă pară bine că faceţi asta. Da, aproape că am terminat cu intervievarea personalului dumneavoastră care locuieşte în casă şi

aş vrea să-i îndepărtaţi de aici până mâine, când terminăm, l-aţi putea trimite la un motel local, să rămână accesibili pentru eventuale alte întrebări?

Carter se uită la Gary care confirmă

din cap şi spuse:

— O să mă ocup eu de asta.

— Înţeleg că mai aveţi două subrete care locuiesc în altă parte. O să le intervievăm mâine, de îndată ce vin la lucru. După asta, aş vrea să le trimiteţi

acasă.

Mulţumit că rezolvase cu toate astea, Hocklin se întoarse la subiect.

— Îmi pare rău că trebuie să vă mai supun altor întrebări, la ora asta, dar este foarte important să

obţinem de la dumneavoastră cât mai multe detalii acum, când amintirea lor este încă foarte clară. Detectivii Flynn şi Cagle au stat deja de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră în

parte, dar ne este de folos să vă reunim. Uneori, cineva poate spune ceva care să declanşeze memoria altei persoane.

Detectiv Flynn... spuse el înclinând capul spre detectivul aşezat la dreapta lui.

Dennis Flynn era un bărbat la aproape cincizeci de ani, gras, de înălțime medie, cu o față rotundă, jovială, care aparținuse fie unui preot irlandez, fie unui escroc-irlandez. Și totuși era ceva în el care

inspira confidenţă – şi confidenţe, motivul pentru care, presupuse Sloan, fusese chemat aici.

Andy Cagle era opusul lui. La aproape treizeci de ani, Cagle era înalt şi slab, cu o faţă îngustă, dominată

de o pereche de ochelari groşi, de om studios, pe care şi-i împingea în mod constant înapoi pe puntea nasului. În tot ce făcea trăda o conştientă timiditate. Îi ceruse de trei ori scuze lui Sloan pentru că o

plictisise cu întrebări despre numele şi adresa ei şi despre unde fusese în noaptea aceea. Arăta ca un fel de băiat-bărbat reticent, naiv, care mai curând s-ar fi scuzat decât să contrazică şi care

nu ar fi recunoscut o minciună dacă nu i-ar fi fost prezentată ca atare. Sloan îl suspecta că de fapt el era cel mai pătrunzător şi mai formidabil dintre cei doi detectivi.

Pentru că Paul o

instruise să rămână la povestea lor de acoperire, jumătate din ce-i spusese Sloan detectivului Cagle fusese minciună, dar având în vedere circumstanţele, nu mai conta dacă era designer de

interioare în concediu sau un polițist detectiv lucrând pentru FBI: oricum, Edith Reynolds era moartă. Dacă Sloan ar fi rămas acasă, poate că Edith ar mai fi fost încă în viață. Singura slabă

consolare a lui Sloan, de care se şi agăţa, era aceea că străbunica ei nu suferise.

— Domnule Reynolds, începu Flynn, spuneaţi că aţi ajuns acasă în jurul orei unsprezece.

Sloan văzu că mâna lui Carter tremura când îşi dădu părul de pe frunte. Era alb la faţă de şoc şi inima i se îndulci puţin, pentru el. Edith nu era o persoană cu care puteai conviețui uşor, dar

el era evident distrus pentru felul în care murise. Dădu din cap confirmând întrebarea şi-şi drese glasul.

— Este adevărat. Am jucat pocher cu un grup de prieteni până la zece patruzeci şi cinci.

Am venit direct acasă; asta mi-a luat cam cincisprezece minute. Am parcat maşina în garaj; apoi m-am dus direct sus, în pat.

— Acum gândiţi-vă bine. Când vă îndreptaţi spre casă, aţi observat cumva

vreun vehicul parcat pe stradă sau aţi remarcat orice altceva dubios?

— M-aţi întrebat asta şi mai devreme şi am încercat să mă gândesc. Cred că am văzut o dubă albă parcată pe stradă.

— Ce aţi

remarcat la ea?

— Doar faptul că am mai văzut o dubă asemănătoare săptămâna asta.

Flynn încuviinţă din cap şi luă note în carnetul lui.

— Aţi spus că aţi băgat maşina în garaj. Există patru

intrări în casă, prin spate, una spre bucătărie, din garaj şi una spre bucătărie, dinspre peluza din spate. Celelalte două dau tot în curtea din spate, dar dinspre camere diferite. După ce aţi parcat

în garaj, ce intrare aţi folosit?

Carter se uită la el ca şi cum omul ar fi fost imbecil.

— Am folosit uşa din garaj care dă în bucătărie, firește.

Neşifonat de atitudinea lui Carter, detectivul

Flynn îşi făcu o însemnare în carnet.

— În drum spre dormitorul dumneavoastră aţi trecut cumva prin dreptul camerei în care a fost găsită victima, sau aţi auzit zgomote venind de acolo?

— Nu. Am ieşit din bucătărie şi am luat-o direct spre scară, apoi am urcat.

— Doamna Reynolds obişnuia să rămână singură în camera aceea, cu uşa închisă, seara?

— Nu cu uşa

închisă, dar îi plăcea camera aceea, seara, pentru că dădea spre peluză şi avea un televizor cu ecran foarte mare. Nu stătea în solar noaptea, pentru că trebuia să aprindă prea multe lumini ca să-l facă plăcut.

Carter stătea cu braţele proptite pe genunchi, cu mâinile împreunate, dar acum îşi puse capul în mâini ca şi cum nu ar mai fi suportat amintirea imaginii ei de acum câteva ore.

— Vreţi să

spuneți că era ceva obișnuit pentru ea să stea acolo, cu draperiile date în lături?

Carter încuviință din cap.

— Deci, dacă cineva urmărea casa de pe plajă, o putea vedea acolo?

Carter îşi ridică brusc capul.

— Sugeraţi că a pândit-o vreun psihopat, noapte de noapte, aşteptând ocazia să o omoare?

— Este posibil. Doamna Reynolds avea vreun handicap oarecare?

— Avea nouăzeci şi cinci de ani. Ceea ce înseamnă un handicap în sine.

— Dar putea să meargă?

Carter încuviinţă din cap.

— Se mişca foarte bine pentru vârsta ei.

— Cum stătea cu vederea?

— Avea nevoie de dioptrii puternice la citit, dar avea nevoie de ele de când îmi pot aduce eu aminte.

— Avea auzul prost?

Carter înghiți

sonor.

— Numai când voia ea. Dar de ce mă întrebaţi asta?

— Este o întrebare standard.

Flynn mințea şi Sloan ştia asta. Clopote de alarmă începuseră să sune în capul ei din clipa

în care Hocklin menţionase o fereastră spartă, în birou. Edith ar fi trebuit să vadă sau să audă ceva care să o fi alertat că a pătruns cineva înăuntru şi ar fi încercat să fugă. Dar ea nu a fugit. Când a

găsit-o Sloan, zăcea cu faţa pe canapea. Pe de altă parte, Sloan ştia că avea încheieturile rigide şi că uneori îi dura mult să se ridice. Poate că încercase, dar nu reuşise la timp. Oricum, Flynn şi Cagle ar trebui să-

i cunoască limitele.

— Doamna Reynolds avea artrită, spuse Sloan cu prudenţă, atrăgând imediat atenţia lui Flynn şi Cagle. Ştiu că artrita nu este neapărat un handicap, dar uneori o supăra cumplit şi

cel mai greu îi era să se ridice în picioare, când se simţea înţepenită.

— Îmi pare bine că v-aţi gândit să menţionaţi acest lucru, domnişoară Reynolds, spuse Hocklin repede. Ne poate ajuta asta. Vă

mulţumesc.

Sloan se uită la Paul care stătea vizavi de ea pe canapea, împreună cu Noah, să vadă dacă Paul reacţiona la faptul că le furnizase poliţiştilor o informaţie la care aceştia nu se

gândiseră. Paul o urmărea pe Paris cu o expresie pe cât de intensă, pe atât de criptică.

Noah îi surprinse privirea şi îi aruncă un zâmbet scurt, de încurajare şi susţinere şi îşi dori din tot sufletul să-şi

poată lăsa capul pe umărul lui larg şi să plângă. Era poliţistă şi totuşi nu fusese în stare să împiedice uciderea unui membru al propriei ei familii. Era poliţistă, antrenată să observe orice lucru dubios,

în timpul sau în afara serviciului şi totuşi era foarte posibil să se fi plimbat la câţiva metri de asasinul lui Edith, când părăsise casa ca să meargă pe plajă şi nu observase nimic.

— Domnişoară

Reynolds, spuse Flynn uitându-se la Paris, după ce-şi revăzu însemnările. Ziceaţi că aţi luat ceva pentru migrenă în după-amiaza asta şi că v-aţi trezit pe la zece. Ştiţi ce anume v-a trezit?

— Nu. Dormeam

de ore întregi şi probabil că trecuse efectul pilulelor.

— Ce aţi făcut, după ce v-aţi trezit?

— V-am spus, am simţit nevoia să iau puţin aer şi am ieşit pe balcon.

— Aţi văzut ceva dubios?

— Nu, nimic care să fi fost dubios.

— Momentul este foarte aproape de ora decesului şi se pare că atacatorul a intrat printr-o fereastră de la birou. Balconul dormitorului dumneavoastră nu

este departe de acolo.

— Ştiu! Dar nu am văzut nimic dubios.

— Absolut nimic? Nimic măcar neobişnuit?

— Tot ce am văzut a fost Noah despărţindu-se de...

Paris se opri, arătând atât de îngrozită, încât îl făcu pe Noah aproape să se simtă vinovat.

— Noah, nu am vrut să...

Detectivul Cagle vorbi atunci pentru prima oară. Cu

expresia aceea ezitantă, nesigură, spuse:

— Domnule Maitland, nu aţi menţionat că veneaţi spre casă. Aţi spus că aţi întâlnit-o pe domnişoara Reynolds pe plajă.

Noah părea că nu înţelege direcţia pe care o luase dintr-o dată interogatoriul.

— Intrasem pe peluză şi mă aflam la o anumită distanţă de casă când am văzut o femeie plimbându-se pe plajă. M-am

gândit că putea fi Sloan şi am aşteptat să mă conving că într-adevăr era ea; apoi m-am întors pe plajă. Locul unde, practic, am întâlnit-o.

— Aveţi obiceiul să veniţi aici târziu noaptea, fără să

sunați înainte?

— Am sunat, dar nu mi s-a răspuns.

— La ce oră ați sunat?

— Cu cincisprezece minute înainte de a mă decide să vin pe jos până aici. Apelul meu a fost preluat

de robot.

— Corect, interveni Gary Dishler cu fermitate. Nordstrom se culcă devreme pentru că se scoală foarte devreme aşa că eu mă ocup de toate apelurile telefonice de după ora nouă şi

jumătate seara. Am auzit apelul când eram tocmai sub duş, dar până să ajung la telefon, domnul Maitland a închis. Am ascultat mesajul să mă asigur că nu era ceva de care trebuia să mă ocup eu.

Domnul Maitland îi lăsase un mesaj scurt domnişoarei Reynolds. A făcut un fel de glumă despre faptul că ştia că ea era în acasă şi că va veni să arunce cu pietre în fereastra de la balconul ei. Am

sunat-o pe domnişoara Reynolds pe intercom, dar ea nu se afla acolo, l-am lăsat un mesaj pe intercom, dar nu mi-a răspuns. Am presupus că ieşise.

— Aţi mai făcut şi altceva?

— Da, înainte de a mă băga în pat, la puțin timp după aceea, am dezactivat razele infraroşii, ca să nu se declanşeze odată cu restul sistemului de securitate care porneşte automat, la miezul nopții.

— De ce aţi dezactivat infraroşiile?

— Pentru ca domnişoara Reynolds sau domnul Maitland să poată traversa peluza după miezul nopţii, dacă vor dori asta, fără să treacă

peste razele infraroşii şi să pornească alarma. Este foarte simplu să dezamorsezi infraroşiile, deşi a trebuit să mă uit în manualul de operare, când a venit aici domnişoara

Reynolds.

— De ce?

— Pentru că domnişoarei Reynolds îi face plăcere să alerge pe plajă dimineaţa devreme şi să se plimbe, seara târziu. Domnul Reynolds şi domnişoara Paris nu

practică asemenea activităţi.

Sloan avusese dintotdeauna sentimente ambivalenţe faţă de Dishler, aşa că fu surprinsă când el se abătu de la calea lui ca să o apere, pe ea şi pe Noah, de alte

suspiciuni. Parcă intuise îndoielile detectivilor legate de telefonul lui Noah şi de plimbarea târzie a lui Sloan pe ţărm şi era decis să pună lucrurile la locul lor.

— Nimeni nu s-a obosit să mă

întrebe, dar totuşi eu pot confirma că domnul Maitland nu a ajuns până la casă pentru că eu m-am dus la fereastră să o deschid, să las să intre puţin aerul nopţii şi l-am văzut pe domnul Maitland dând să traverseze

peluza din spate, oprindu-se şi întorcându-se apoi înapoi, spre plajă.

— Ai văzut-o pe domnişoara Reynolds?

— Nu, nu am văzut-o. Am observat că domnul Maitland a cotit

spre nordul proprietăţii, nu spre sud, spre casa lui. Ştiind ce ştiu acum, presupun că domnişoara Reynolds trebuie să se fi întors dinspre nord, unde a văzut-o el şi a traversat proprietatea în

această direcţie, ca să o intercepteze.

Cagle se arătă recunoscător, impresionat şi profund, profund apologetic.

— Nu am vrut să implic niciun fel de suspiciuni în ce-i priveşte pe

domnişoara Reynolds sau pe domnul Maitland. Am vrut doar să ştiu unde se afla toată lumea şi când anume, ca să putem scoate din discuţie locurile respective când vom cerceta zona şi casa, mâine,

pentru dovezi. Eu nu lucrez de mult la acest departament. Gândiţi-vă la mine ca la un fel de practicant...

Îi aruncă o privire de scuze fiecăruia din încăpere, inclusiv căpitanului Hocklin,

îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi încercă să pară invizibil, în timp ce detectivul Flynn prelua ştafeta.

— Suntem aproape de capăt, pentru seara asta, spuse Flynn. Domnule

Richardson, aţi spus că aţi fost plecat cu afaceri astăzi şi că v-aţi întors în jurul orei unsprezece seara.

— Corect.

— Şi că aţi sunat la soneria de la poartă, aţi vorbit cu domnul Dishler prin

intercom şi el v-a deschis?

— Corect.

— Mulţumesc, domnule.

— Aşa este, adăugă Dishler.

— Şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, domnule, spuse

Flynn plin de voie bună.

— Domnişoară Reynolds? spuse apoi, uitându-se către Sloan. Vă supăraţi dacă mai treceţi o dată în revistă, pentru mine, ultima parte a serii? Aţi spus că aţi

cinat cu victima. Ce s-a întâmplat după aceea, vă rog?

Sloan ridică mâinile şi se frecă la tâmple, fără să-şi dea seama că începuse să-i pulseze capul.

— După cină m-am uitat la televizor

împreună cu ea, în camera în care a fost găsită, până pe la ora nouă treizeci; apoi m-am decis să urc, să scriu o scrisoare. Doamnei Reynolds îi plac foarte mult show-urile cu jocuri, mai ales Jeopardy!, iar

eu stătusem deja cu ea la trei jocuri. Nu credeam că mai puteam suporta încă unul. Ea le trăieşte cu foarte multă intensitate şi nu vorbeşte decât în timpul reclamelor. Cum stătusem aşezată ore întregi,

m-am hotărât, după ce am urcat, să ies să fac o plimbare, în loc să mă aşez din nou, să-mi scriu scrisoarea.

Detectivul Flynn se arătă foarte înţelegător.

— Sper că nu vă acuzaţi pentru că aţi

părăsit-o. Dacă n-aţi fi făcut asta, probabil că aţi fi fost ucisă de acelaşi intrus.

— Probabil, spuse Sloan, simţind un acces de furie faţă de monstrul care făcuse asta şi faţă de ea însăşi, pentru

că nu a fost acolo ca să împiedice crima. Dacă nu ar fi fost atât de preocupată de Noah, poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată asta.

Întreg corpul îi fu străbătut de un fior şi Sloan începu să tremure. Noah văzu

asta şi iritarea introduse o notă ascuţită în tonul lui, când se încruntă la căpitan.

— Cred că aţi căpătat suficiente răspunsuri ca să aveţi ce face în noaptea asta. Lăsaţi-i pe oamenii ăştia să

se ducă la culcare, spuse el scurt.

Spre uşurarea lui Sloan, căpitanul se ridică imediat în picioare, cu un aer care cerea parcă scuze. Detectivii îi urmară pilda.

— Aveţi dreptate, domnule Maitland.

Carter se duse imediat la culcare şi Paris urcă imediat după el. Arăta ca o stafie mergătoare, cu faţa ca cenuşa şi lipsită de expresie, cu o batistă strânsă în pumn, dar nu se lăsase doborâtă în faţa străinilor. Sloan

o conduse până la uşă, apoi se opri şi văzu cum stăpânirea de sine a lui Paris începu să se dilueze.

— Nu urci şi tu? întrebă Paris cu o voce care începea să tremure. Părea îngrozită să rămână singură, ca o reacţie

față de tot ce se întâmplase, iar Sloan o înțelegea din propria ei experiență.

— Peste câteva minute, promise Sloan. Mai întâi vreau să discut cu Paul. Mă întrebam, adăugă ea cu

blândeţe, dacă n-ai vrea să dormi cu mine, în seara asta. Patul este uriaş şi...

Când îi spuse că e de acord, Paris dădu din cap uşurată şi Sloan o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, încercând să-i

insufle puțin din propria ei putere. Când Sloan se întoarse, își surprinse imaginea în oglindă, dar refuză să admită că arăta aproape la fel de stoarsă ca Paris sau că tremura în interiorul ei de

părere de rău şi de epuizare.

Totuşi, Noah observase semnele şi odată Carter ieşit din încăpere, renunţă la pretenţia de a fi doar un prieten al familiei. Ignorându-l pe Paul, o trase pe Sloan în

braţe şi îi lipi capul de pieptul lui.

— Vino la mine, spuse el într-o şoaptă dureroasă. O să avem noi grijă de tine. Nu sta în noaptea asta aici, scumpa mea.

Era pentru prima oară că Noah folosea

un cuvânt de alint şi tandreţea emoţionantă a cuvântului aproape o făcu pe Sloan să clacheze. Era atât de obişnuită să aibă ea grijă de alţii, să fie ea tăria lor, încât aproape că începu să plângă înţelegând că

Noah era acolo ca să îi ofere el, tăria lui.

— Nu pot, spuse ea, dar o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Degetul lui mare o şterse delicat şi o alta urmă după prima. Tandreţea reuşea ceea ce nenorocirea nu

reuşise – Sloan era pe cale să-şi piardă controlul.

— O să fiu bine, spuse ea smulgându-se din braţele lui şi ştergându-şi repede ochii. Îl surprinse pe Paul privindu-i şi o clipă acesta păru atât de furios, încât

Sloan îngheţă; apoi se concentră asupra lui Noah.

— O să fiu bine, crede-mă, spuse ea cu un zâmbet fix şi cum el continua să arate îndoit, ea îşi puse braţul pe după al lui şi îl petrecu la uşa din spate.

Capitolul 36

Aşa cum se aşteptase Sloan, Paul urcase deja în camera lui, unde puteau discuta în taină. Lăsase uşa uşor întredeschisă pentru ea şi Sloan intră, închizând-o în urma ei.

Paul stătea în picioare la fereastră, cu un pahar în mână, privindu-l pe Noah traversând peluza în drum spre casă.

— A fost o noapte de groază, spuse el furios, închizând fereastra şi

întorcându-se în loc. Exceptând mânia pe care i-o surprinsese la plecarea lui Noah, Paul jucase toată noaptea rolul unui agent de asigurări bine educat, şocat, dar acum arăta la fel de furios pe cât suna.

Arătă spre o pereche de fotolii confortabile, cu scăunele pentru picioare, din apropierea patului.

— Ce dracu’ se petrece între tine şi Maitland? întrebă el.

Nu era treaba lui,

dar Sloan era prea uluită ca să se simtă indignată. Pe de altă parte, se îndoia că îi datora detalii.

— Tu ce crezi că se petrece? întrebă ea calmă, aşezându-se jos, în fata lui.

— Bazându-mă pe ce am observat în

ultima săptămână, spuse el sarcastic, presupun că voi doi aveţi probabil o mică legătură. Dar e mai mult decât atât, da? Am văzut micuţa scenă înainte de plecarea lui şi am văzut felul în care te uitai la el

în seara asta.

— Şi? întrebă Sloan, în apărare.

Maxiliarul lui Paul se încordă.

— Cum poţi fi atât de deşteaptă în toate celelalte privinţe şi atât de al naibii de proastă când este vorba de

el? După propriile tale cuvinte, are un întreg arsenal pe vasul lui şi o cantitate considerabilă de arme pe iaht.

— Oamenii care au vase, ţin arme de foc la bord! Nu le vinde şi nu face

trafic cu ele. Există porturi peste tot pe glob, care nu sunt complet sigure. Noah îşi protejează viaţa, echipajul şi proprietatea!

— Cu o mitralieră? spuse Paul cu ironie furioasă. Cu o

cameră plină de automate? De parcă ar avea o încărcătură pe care trebuie s-o protejeze.

— Remarca ta cu încărcătura este ridicolă şi ţi-am spus, mitraliera a fost confiscată de el.

Mai mult, niciodată n-am spus că armele acelea sunt automate.

— Nu puteai spune aşa ceva, pentru că nu ai fost suficient de aproape de ele ca să le studiezi!

— N-am ştiut că

ţi-ai făcut griji, spuse Sloan încercând să-şi ţină nervii sub control. Dacă asta o să te liniştească, o să-l rog pe Noah să mi le arate din nou.

— Nu. Nu face asta. Las-o baltă, atâta tot! Ascultă,

eu efectiv nu vreau să te implici prea mult, emoţional, în relaţia cu acest bărbat. Mă doare undeva dacă te-ai culcat sau nu cu el; amândoi sunteţi adulţi. Totuşi, am presupus prosteşte că acest lucru nu se

va întâmpla şi asta bazându-mă pe trecutul tău. Este clar ca naiba că nu prea te-ai culcat cu cineva, în Bell Harbor!

— De unde ştii? întrebă Sloan iritată.

— De unde ştiu?

repetă el cu sarcasm muşcător. Ştiu şi când ţi-ai schimbat dinţii de lapte! De unde naibii îţi închipui tu că ştiu? Aplecându-se în faţă, Paul îşi puse braţele pe genunchi şi se uită în băutura lui, rotind paharul

în mâini. Când vorbi din nou, părea mai mult obosit şi îngrijorat, decât furios.

— Cât de implicată eşti cu Maitland, emoţional, vreau să spun?

Pusese întrebarea

cu o grijă aproape paternală şi Sloan răspunse ferm, dar fără ranchiună.

— Asta nu este treaba ta.

Paul trase singur concluzia corectă şi buzele i se curbară într-o jumătate de râs sardonic, în

timp ce se uita la pahar şi stabilea concluzia:

— Asta spune că eşti al naibii de implicată..

— Paul?

Paul îşi ridică ochii spre ea.

— De ce vorbim despre Noah, când

în casa asta a fost omorât cineva? Chiar nimic din sesiunea din living nu te-a izbit ca fiind puțin ciudat?

Spre uşurarea ei, Paul nu continuă să vorbească despre Noah.

— Nu ştiu.

Presupun că am fost puţin cu gândul în altă parte. Dar la ce anume te referi?

— Au spus că a fost spartă o fereastră din birou şi că asasinul a intrat probabil pe acolo. Dar asta nu are niciun sens.

Draperiile erau date în lături şi ea se afla în plină vedere, uitându-se la televizor. Chiar dacă nu l-a văzut de la început, ar fi auzit spărgându-se geamul.

— Poate că nu, dacă el a fost

suficient de silenţios, iar televizorul era dat suficient de tare ca să o distragă.

— Dar de ce şi-ar fi asumat hoţul un risc atât de mare, când putea intra printr-una din celelalte camere?

Şi de ce nu l-a observat ea pătrunzând astfel în casă şi de ce nu a încercat să se salveze?

— Vederea ei nu era prea bună, iar ferestrele se aflau la stânga ei. Dacă se concentra asupra

televizorului, poate că nu l-a văzut decât când a fost deja prea târziu.

— Vederea ei nu era bună, dar Edith era departe de a fi fost oarbă! A fost găsită pe canapea. Ceea ce înseamnă că asasinul a trebuit să

spargă fereastra, să o deschidă, să se târască înăuntru, apoi să se repeadă spre ea şi să tragă în ea înainte ca Edith să îl observe. Ori asta, termină Sloan cu subînţeles, spune că ea nu a crezut că trebuie să se teamă

de cel care a tras în ea.

— Legistul ne va spune cine se afla în cameră, când s-a întâmplat.

Sloan avea senzaţia că Paul era în continuare preocupat de Noah, dintr-un anumit

motiv şi asta îi crea un sentiment de frustrare până la lacrimi.

— Nu înţelegi unde vreau să ajung?

— Ba da, fireşte că înţeleg, spuse el oftând. Exceptând fereastra spartă,

totul spune că a fost o treabă făcută din interior.

— Mai curând sau mai târziu, Flynn şi Cagle mă vor băga în sistem, să mă verifice. Sunt convinsă că acoperirea ta va rezista, dar nu vor

trebui să se uite de două ori ca să afle că eu nu sunt un designer de interioare, din Bell Harbor.

— Eu sper să facă asta cât mai târziu, nu cât mai devreme. În fond, tu nu eşti un posibil suspect.

De ce ai intra pe fereastră, când ai deja o cheie?

— Ca să arate ca o treabă făcută din afară, spuse Sloan obosită. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— Andy Cagle are o minte foarte

ascuțită. O să mă treacă prin sistem fie şi numai ca să mă excludă dintre suspecți. Ar trebui să mă laşi să le spun adevărul, ca să mă poată elimina ca suspect şi să se concentreze asupra variantelor reale.

Cred că primul lucru mâine dimineaţă ar trebui să fie să vorbesc cu ei.

— Nu, spuse el aspru. Sunt prea multe şanse să afle şi Carter. Am nevoie de treizeci şi şase de ore înainte de a se întâmpla asta.

Treizeci şi şase de ore nu contează.

Sloan deschise ochii şi se holbă la el.

— Ce se va întâmpla în treizeci şi şase de ore?

Paul se încruntă şi mai bău puţin, învârtind paharul în

mâini.

— Nu pot să-ți spun.

— Chiar începe să mă obosească asta...

— Crede-mă, spuse el cu sinceritate, vreau să-ți spun, ți-aș fi spus, dar nu pot. Nu, după noaptea

asta.

Sloan îşi spuse că el se referea la uciderea lui Edith. Nu-şi putea imagina niciun fel de conexiune, dar era clar că Paul nu avea de gând s-o ajute să încerce.

— Ai vreo idee

despre cine ar fi putut face asta sau este vorba de un alt „secret” pe care simți că trebuie să-l păstrezi? întrebă ea cu amărăciune.

Spre surpriza ei, Paul îi dădu un răspuns complet.

— Depinde. Dacă

Flynn şi Cagle au ceva substanţial, care să arate spre o spargere asistată, eu aş porni cu subretele locale, nu cu personalul permanent care locuieşte în casă. Reynolds mi-a spus de mai multe ori că

aceştia sunt de mulţi ani în familie. Oricum, oricine este spărgătorul, este un amator şi a folosit un pistol de nouă milimetri, pentru că am văzut cartuşul pe jos.

— Spui asta pentru că a riscat

atât de mult ca să intre prin birou - dacă într-adevăr a intrat pe acolo?

— Nu, spun asta pentru că nu a observat câteva piese pe care un profesionist nu le-ar fi lăsat în urmă. În timp ce tu erai

afară, încercând să-l prinzi din urmă, eu am fost în birou, cu Paris. Inelul de diamant care era nelipsit de pe degetul lui Edith fusese luat, dar hoţul nu a văzut o broşă din diamante, foarte scumpă şi

nici inelul de pe cealaltă mână. Acesta este un alt motiv pentru Flynn şi Cagle să te scoată de pe lista suspecţilor: de ce să te fi dat peste cap să simulezi o spargere, să o omori şi apoi să laşi în urmă atâtea

valori?

Cum Sloan nu spuse nimic, spuse el.

— Apropo, ce te-a făcut să te duci după el în faţa casei şi nu în spate?

— Intrasem tocmai prin spate, împreună cu Noah şi

nu am văzut pe nimeni acolo sau pe plajă. Ştiam că intrarea principală era discutabilă, dar trebuia să încerc.

Oboseala o inunda pe Sloan în valuri mari şi lacrimile cu care se luptase amenințau

acum să i se reverse din ochi. Se gândi la trupul lui Edith prăvălit pe sofa, cu părul încă perfect aranjat, cu rochia acoperindu-i elegant genunchii. Cineva îi furase viaţa şi bijuteriile, dar chiar şi în moarte ea îşi

păstrase demnitatea. Sloan inspiră adânc, tremurat şi îşi şterse o lacrimă.

— Nu-mi vine să cred că a murit.

— O să te lovească mâine, spuse Paul cu siguranţa filosofică

a celui care fusese deja aici şi mai văzuse totul de multe ori înainte.

— Haide să dormim puţin. O să ai nevoie. Şi eu.

Sloan nu-şi dăduse seama până atunci cât de sleit arăta şi el, de fapt.

Paul spusese că se gândise la altceva, dar ea avea sentimentul că fusese îngrijorat. Foarte îngrijorat. Părea întotdeauna atât de foarte sigur pe el şi atât de hotărât, încât îi era greu să şi-l

imagineze altfel.

— Ne vedem mâine dimineaţă, spuse ea. În dormitor, Sloan îşi scoase hainele şi trase pe ea un maieu pe care Sara nu i-l scosese din valize. Atentă să nu o deranjeze pe Paris,

se strecură în pat şi într-o clipă căzu într-un somn agitat.

Capitolul 37

Telefonul pe care îl aştepta Dennis Flynn veni la ora zece treizeci, în timp ce stătea prăvălit în scaunul din faţa calculatorului său, urmărind răspunsurile cerute

de el Centrului de informaţii privind Crima Organizată, din Nashville. Introdusese deja toate celelalte nume de pe lista lui cu membrii familiei, prietenii şi angajaţii reşedinţei Reynolds.

La biroul din faţa

lui, Andy Cagle se roti în scaun şi îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Intervievase deja restul subretelor din casă şi tocmai îşi terminase raportul.

— Ai primit ceva interesant de la Centru?

— Nimic, spuse Flynn. Zero. Nul. Potrivit Centrului, personalul reşedinţei Reynolds este o mare adunătură de cetăţeni care respectă legea.

Sună telefonul de pe birou şi Flynn

ridică receptorul; apoi se îndreptă în scaun, în aşteptare când recunoscu vocea apelantului.

— Dă-mi o veste bună, îi spuse el locotenentului de serviciu de la echipa de investigaţii din casa Reynolds. Ei?

Ce avem?

— Avem o spargere care n-a fost o spargere.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în afară de unul din inelele de căsătorie ale bătrânei doamne,

despre care ştiam deja de aseară, n-ar mai lipsi nimic din casă...

Flynn se încruntă,

— Eşti sigur?

— Am trecut din cameră în cameră, împreună cu majordomul,

asistentul, menajera şi Paris Reynolds. Niciunul dintre ei nu a putut vedea ceva deranjat sau dispărut, exceptând biroul.

— Anume?

— Încă mai facem cercetări, dar atât până acum.

— Păcat, spuse Flynn privindu-l pe căpitanul Hocklin care făcea paşi în biroul lui. Presa ne-a năpădit ca un roi de viespi şi mai vin, încă. CNN a campat în prag, Enquirer încearcă să se strecoare înăuntru,

prin fereastra de la toaleta bărbaţilor şi MSNBC caută un loc de parcare. Hocklin a fost deja sunat de primar şi de trei senatori, solicitându-i-se o arestare rapidă; nu a dormit deloc şi e ţâfnos. Fii erou, dă-

mi ceva să-i spun, să scap de el!

— Bine, spuse locotenentul Fineman. Încearcă asta: fereastra din birou a fost spartă pe dinăuntru.

— Ne-am gândit la asta de aseară.

— Da, dar acum

suntem siguri. Ora decesului, aproximativ zece seara. După unghiul de intrare, a fost împuşcată de la o distanţă de aproximativ un metru. Ea stătea pe canapea iar atacatorul, în

picioare. Asta este tot ce avem. Rămânem în legătură.

Flynn închise şi se uită la Cagle.

— Nu lipseşte nimic „spuse el şi masca veselă i se destrămă de pe chip. Îşi duse mâna la

ceafă, masându-şi obosit muşchii.

— Acum ce facem?

— Acum încetăm să mai căutăm un spărgător furios şi începem să căutăm pe cineva care se afla în casă noaptea trecută, care avea

un motiv să ucidă. Am întrebat vecinii din cele două laturi ale casei Reynolds. Sistemul de raze infraroşii a fost operaţional aseară până la ora zece, deci asasinul nu a escaladat gardul din lateralele

proprietății. Nu a ieşit prin spate, pentru că atunci ar fi fost văzut de Maitland şi de Sloan Reynolds.

Flynn oftă.

— Nu a sărit gardul ca să fugă prin față, pentru că Fineman mi-a spus

tocmai că nu există urme de tălpi în straturile cu flori de acolo.

Flynn se roti absent în scaunul lui, apoi se lăsă brusc în faţă şi luă creionul.

— În regulă, haide să luăm lista

la rând, unul câte unul, pentru motive şi mijloace. Fiecare de aici a avut o oportunitate. Stai! Acum ştim că nu mai căutăm un criminal de profesie. Deci haide să-i dăm lui Hank Little o copie a listei ăsteia,

să verifice la DBT.

— Mi-am permis eu să fac asta puţin mai devreme, spuse Cagle cu un zâmbet de modestie.

Accesul la Baza Centrală de Date era limitat la organele de urmărire penală. Nu costa nimic şi

era accesibil prin calculator întregului personal al Poliției din Palm Beach.

Dimpotrivă, costa un dolar minutul dacă te adresai băncilor gigant de date din Pompano Beach, iar accesul era

disponibil unei diversităţi de utilizatori legali, de la companiile de asigurare, la birourile de credit. Departamentele de poliţie din toată ţara folosesc serviciile lor, dar când sunt pe linie,

accesul lor este protejat, pentru discreţia informaţiilor.

— Peste câteva minute, Hank ar trebui să apară cu un cărucior plin cu dosare, glumi Cagle referindu-se la enorma cantitate de

informaţii pe care le genera DBT chiar şi asupra celui mai neinteresant dintre cetăţeni.

— În regulă, răspunse Flynn. Haide să bem o cafea şi să studiem lista.

În calitate de

membru junior al echipei de doi, Cagle consideră ca fiind rolul lui să se ducă după cafea. Se întoarse cu două cești de cafea tare, simplă, și le puse pe biroul lui Flynn; apoi își roti scaunul și se puseră pe

treabă, împreună.

— Dacă intenţia era crima, cred că putem încerca să-i scoatem din joc pe majordom, pe bucătar, pe menajeră şi pe administrator, spuse Flynn.

— De ce? Eu am

avut sentimentul, în timpul interviurilor, că bătrâna doamnă era al naibii de cârcotaşă.

Flynn se strâmbă.

— Dacă era chiar aşa de rea, bucătarul sau unul dintre ceilalţi ar fi ajutat-o de mult să treacă

pârleazul. Ar fi terminat de ani de zile cu ea.

Flynn trase o linie peste aceste patru nume.

— Fetele în casă pe care le-ai intervievat în dimineaţa aceasta ţi-au dat un motiv

să crezi că ar fi riscat puşcăria ca să o omoare?

Cagle scutură din cap; apoi sorbi puţin din cafeaua călâie, în timp ce Flynn mai tăie alte două nume.

— Ce zici de Dishler? întrebă

Flynn.

— N-aş crede. Lucrează de ani buni cu Reynolds şi este vizibil loial. A fost foarte grăbit să confirme povestea lui Maitland. Nu mi se pare interesant pentru noi.

— De acord, dar

haide totuşi să-l verificăm, spuse Flynn. Ce zici de Maitland?

— Care-ar fi motivul lui?

Flynn îşi învârti creionul în mână.

— Mie nu-mi place de el.

— Atunci de ce

mai pierdem timpul? Haide să scoatem un mandat şi gata, spuse Cagle sec. Cum Flynn continua să se încrunte gânditor la creion, Cagle deveni curios.

— De ce nu-ţi place de el?

— Am avut o confruntare cu el anul trecut, când am încercat să o intervievez pe sora lui mai mică în legătură cu nişte prieteni de-ai ei despre care ştiam că obţin droguri de undeva.

— Şi?

— Şi el s-a înfuriat. Este al naibii de arogant şi avocaţii lui sunt ca o haită de câini Doberman. Ştiu, pentru că după acest episod minor, le-a dat drumul din lanţ, să se repeadă

asupra noastră.

— Atunci haide să trecem peste mandat şi să-l vârâm la zdup, spuse Cagle cu faţa inexpresivă.

Flynn îl ignoră.

— Puştoaica aia de soră-sa e o figură. Nu mă scotea din

„Sheriock”.

— La naiba, atunci haide s-o băgăm şi pe ea la pârnaie.

Când Flynn se uită la el, Cagle spuse pe un ton moale:

— Nu putem trece la cineva mai

plauzibil?

— Nu prea mai avem la cine, spuse Flynn uitându-se pe listă.

— Paris Reynolds?

Cagle încuviință din cap, gânditor.

— Posibil.

— De ce? Dă-mi

un motiv, spuse Flynn.

— Când l-am întrebat pe Carter Reynolds de testamentul bunicii lui, mi-a spus că el şi Paris sunt singurii beneficiari.

Flynn scoase un hohot de râs fără

veselie.

— Sugerezi că fiecare dintre ei are urgentă nevoie de bani?

— Poate că Paris a obosit să-şi aştepte partea. Poate că voia să fie independentă faţă de tăticuţu'.

— Dar Edith Reynolds avea deja nouăzeci şi cinci de ani. Oricum nu mai putea trăi mult.

— Ştiu, dar n-o şterge încă de pe listă, pe Paris.

— În regulă, n-o şterg. Cum rămâne cu tipul de la

asigurări, Richardson?

— Da, corect, spuse Cagle fornăind. A apărut aici, în vizită, cu prietena lui, care nu moşteneşte pe nimeni, potrivit spuselor lui Reynolds şi care de

aceea nu are nimic de câştigat prin moartea lui Edith Reynolds. Mai mult, el şi-ar fi îndeplinit fapta prin telecomandă, pentru că, potrivit lui Dishler, Richardson nu s-a întors decât pe la unsprezece.

— Ai dreptate, spuse Flynn tăind şi acest nume. Sunt mai obosit decât am crezut. Am uitat acest alibi. Dar ce zici de Carter Reynolds? A spus că nu s-a întors acasă până la unsprezece, iar Dishler a

confirmat, dar Dishler ar putea minți pentru angajatorul lui.

Cagle încuviință din cap.

— Dishler ar putea, dar nu cred că Senatorul Meade ar face-o. El era unul dintre cei care au

sunat azi dimineaţă, cerând imediata arestare a cuiva.

— Şi?

— Şi potrivit căpitanului Hockling, senatorul a menţionat, plin de nervi, că aseară juca pocher cu bietul Carter, în timp ce

asasinul pătrundea în casă.

— De unde a ştiut el când s-a întâmplat totul?

— Este peste tot, la ştiri.

— Adevărat, spuse Flynn oftând. În plus, Reynolds nu are motiv. El s-a

împăcat cu statutul bunicii lui de aproape şaizeci de ani şi nu are nevoie de bani.

— În plus, eu unul nu cred că aseară a jucat teatru. Nu numai că părea distrus, dar avea faţa cenuşie de

şoc.

— Am observat.

Flynn îl tăie şi pe Carter Reynolds de pe listă.

— Asta înseamnă că nu mai rămâne decât Sloan Reynolds.

Cagle se luminează.

— Ei da, asta da

situaţie interesantă. Nu i-a mai văzut niciodată până acum, nu a mai fost niciodată în preajma lor şi dintr-o dată, unul dintre ei moare.

— Ştiu, dar asta este o metodă cam dificilă pentru ea să

se facă simpatizată de noua, bogata ei familie.

Lui Cagle îi venea greu să o scoată din cărți în baza unei scuze atât de subțiri.

— Era acolo; avea oportunitatea.

— Care ar fi

motivaţia ei?

— Răzbunare pentru faptul că a fost părăsită în toţi aceşti ani?

— Nee. Ar fi fost mult mai înţelept pentru ea să-şi ţină bunica în viaţă şi să încerce să intre pe sub pielea bătrânei

doamne. Sloan nu era o moştenitoare, dar dacă bunica ar mai fi trăit încă puţin, poate că ar fi reuşit să o convingă să-i taie şi ei o bucăţică din plăcinta financiară. Pe când aşa, nu se alege cu nimic.

— Cu nimic în afară de răzbunare, îi reaminti Cagle.

— Care e problema ta cu Sloan Reynolds? îl întrebă Flynn, dar în ciuda sarcasmului din tonul lui, nu minimaliza bănuielile lui Cagle.

Puştiul era o minune a bănuielilor, avea un spirit de observaţie dat naibii şi urmărea până la capăt orice pistă potenţială, indiferent cât efort i-ar fi cerut.

— Ai început să

te gândeşti la ea ca la un suspect din clipa în care am părăsit casa, când încă ne mai gândeam că jaful era motivul. Acum este crimă şi încă te mai gândeşti la ea.

— Printre alte lucruri, momentul

plecării şi revenirii ei este foarte potrivit. Totodată, nu m-am putut împiedica să nu remarc cât de uşor a reuşit să ne spună că deşi Edith Reynolds nu era handicapată, nu se putea mişca foarte

repede. Am avut senzaţia că şi-a dat seama că noi căutam un făptaş care să fi fost cunoscut victimei, pentru că Edith Reynolds, evident, nu a încercat să scape.

Flynn se gândi la

asta şi confirmă uşor din cap.

— Aş cumpăra asta, dar în mod categoric ea nu m-a izbit ca potrivindu-se profilului unui asasinat cu premeditare.

Trebuie să-ţi doreşti extrem de mult să

te răzbuni, ca să ai curajul să faci rost de o armă, să plănuieşti totul şi apoi să îndrepţi arma asupra unei bătrâne neajutorate şi să tragi în ea. În plus, dacă ar fi vrut să se răzbune pentru că a fost părăsită, de

ce nu a tras în tăticuțu'?

Cagle bătu darabana cu degetele în birou, se opri să-şi îndrepte ochelarii şi se uită în jur la Hank, care se afla într-un separeu din sticlă, conectat la Baza de

Date.

— Ei, Hank. Mai durează mult? strigă el.

— Nu prea mult.

— Ştii la ce mă gândesc eu? spuse Cagle.

— Cred că glumeşti. Eu nu ştiu niciodată la ce te

gândeşti tu sau de ce te gândeşti aşa.

Cagle ignoră gluma afectuoasă.

— Nu a mai rămas decât un singur detaliu semnificativ pe care nu l-am verificat. Ai numele avocatului lui Edith Reynolds,

cel despre care Reynolds a spus că a pregătit testamentul?

Flynn îşi luă carnetul şi începui să-l frunzărească, pagină după pagină cu însemnări.

— Wilson, spuse el într-un târziu.

— Haide să avem o discuţie personală cu domnul Wilson, spuse Cagle ridicându-se şi întinzându-se. Exerciţiul ne va face bine – ne ajută să ne recăpătăm puterile, ca să trecem în revistă informaţiile

de la DBT.

Capitolul 38

Paul stătea în dreptul bazinului, urmărind echipa de la criminalistică cercetând meticulos tufişurile din spatele casei.

— Caută arma, îi spuse el lui Sloan, care venise să se

aşeze pe marginea unui fotoliu de lângă el.

Sloan dădu din cap şi îşi îndepărtă părul de pe frunte.

— Te caută Gary Dishler, adăugă el. Maitland a telefonat de două ori şi vrea să-l suni, imediat.

Criminaliştii nu-l vor lăsa să treacă de panglică.

— Mi-a spus Gary. O să mă duc acolo peste câteva minute, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu tine.

Paul simţi tensiunea din vocea

ei, îi văzu paloarea şi în clipa aceea se simţi mai vinovat decât se simţise vreodată, de ani de zile. Sloan trecea prin focurile iadului iar el era pe cale să-i facă situaţia de o sută de ori mai rea. Simţi un impuls

bolnăvicios să o tragă într-o parte, să-i ridice bărbia în sus şi să o roage să-l ierte anticipat, „Iartă-mă. Nu ai meritat asta. Am fost atât de mândru de tine, de atâtea ori. Cred că eşti minunată.”

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Eram cu Paris şi cu locotenentul Fineman. Nu lipseşte nimic, Paul. Nimeni nu a pătruns aici şi nimic nu a fost furat, exceptând inelul cu

diamante. Am văzut echipa de criminalişti culegând cioburi de la fereastra spartă. Majoritatea cioburilor erau afară, în tufişuri, nu înăuntru. Cineva a vrut să o omoare. Cred că a vrut să

pară un jaf nereuşit. Şi cred că asasinul este cineva din casă. Cineva pe care ea îl ştia.

Paul asculta atent, dar atenţia lui se întoarse spre Paris în clipa în care apăru afară, cu o tavă cu băuturi

răcoritoare.

— Sunt de acord cu tine.

— Iar eu o să devin suspectul numărul unu.

Paul se uită la ea.

— Tu? De ce tu?

— Eu sunt fiica de mult pierdută. Vin aici pentru

prima oară şi inelul ei dispare.

— O crimă din răzbunare? Dacă ar fi fost să lichidezi pe cineva din cauza asta, l-ai fi omorât pe bunul, bătrânul Carter, care te-a neglijat până acum, sau poate pe Paris,

care s-a bucurat de toate bunătăţile, în toţi aceşti ani, în locul tău.

Într-un fel, Sloan ştia că el avea dreptate şi se simţi puţin mai bine.

Paul continuă o clipă să o studieze pe Paris care se opri

să discute politicos cu fiecare membru al echipei de criminologi şi le oferi să bea ceva rece; apoi îşi întoarse atenţia spre Sloan şi încercă să o mai încurajeze, zâmbind:

— Ei, dacă ai fi

beneficiat de testamentul lui Edith, lucrurile s-ar schimba.

Sloan zâmbi, amintindu-şi.

— A vrut să mă facă unul dintre beneficiari. M-a chemat în solar şi a încercat să-mi dea

nişte bijuterii de familie, apoi a început să vorbească despre schimbarea testamentului. Am refuzat să discut despre asta.

Zâmbetul lui Paul se stinse brusc.

— I-ai povestit

lui Paris despre asta?

— Nu cred, ba da, i-am povestit. Ieri, la prânz.

Paul strânse din fălci şi se întoarse cu capul spre Paris, privind-o intens. Apoi înjură încet, furios.

— Ticăloasa!

— Nu te poţi gândi la ce cred eu că te gândeşti! spuse Sloan.

Paul parcă nici nu auzise: ca şi cum fiecare fibră a fiinţei lui era concentrată asupra scenei pe care o urmărea.

— Ticăloasa.

— Eşti ridicol! Sloan îl apucă de braţ ca să-i atragă atenţia şi Paul îşi smulse privirile de la Paris.

— Oare? spuse el cu ironie muşcătoare. Încetează să mai fi

atât de oarbă în legătură cu sora ta, Sloan. Deschide-ţi ochii. Asta este realitatea: sora ta a fost cea care nu a vrut să vii aici. Nu am avut inima să-ţi spun asta, dar ştiu de la informatorul nostru.

Sloan ignoră ideea.

— Ştiu asta. Edith mi-a spus. Toată viaţa ei, lui Paris i s-a inoculcat ideea că mama mea şi cu mine eram un fel de gunoi, mai rău decât atât. Fireşte că a simţit în felul

ăsta, dar nu şi după ce neam cunoscut.

— Corect, râse el batjocoritor. Lui Paris i-a luat mai puţin de o zi ca să-şi schimbe sentimentele de o viaţă. Într-o singură zi s-a transformat în iubitoarea ta soră.

Oare asta nu te izbeşte ca ceva puţin prea „drăguţ”?

— Nu! Nu mă izbeşte!

— Atunci gândeşte-te la asta: timp de treizeci de ani ea a fost o sclavă emoţională pentru

tatăl ei şi pentru străbunica ei, dar ai apărut tu şi în mai puţin de o săptămână

străbunica începe să te răsfeţe cu noua ei afecţiune; apoi vrea să-ţi taie o porţie din partea de bani a lui Paris. Tu nu ai

furat doar dragostea străbunicii şi banii lui Paris, dar i-ai furat şi bărbatul cu care trebuia ea să se mărite. Şi după toate astea, tu chiar crezi că Paris nu te urăşte cu toată puterea ei? Şi pentru că tot

suntem la subiect, nu ți se pare măcar puțin ciudat că această „dulce, bună, timidă” Paris conduce elicoptere dintr-un hobby?

— Nu o înțelegi...

— Nici tu, izbucni el. Ar fi nevoie de o echipă

de psihiatri ca să explice toate astea, iar mie mi-ar fi teamă să le citesc raportul.

Zguduită, Sloan se uită la el.

— O urăşti, da?

— O urăsc? Paul râse crispat. Jumătate din timp

mă îngrozeşte de-a dreptul.

— Dumnezeule, eu cred că este îndrăgostită de tine şi tu crezi că ea este un fel de monstru.

— Este ori un monstru, ori o sfântă, iar eu nu cred în sfinţi. Asta

înseamnă că nu rămâne decât monstrul.

Sloan scutură din cap, uluită şi imens întristată.

— Am crezut că ţii la ea. Chiar am crezut asta. Sloan nu se putea împiedica să nu se

uite la el, cercetându-i chipul pentru un fel de cheie spre omul care era cu adevărat.

— Ştiu că misiunea asta este „de serviciu” pentru tine, dar uneori te-am surprins uitându-te la Paris

cu un zâmbet ciudat... aproape tandru.

— Este uşor de urmărit, spuse el amar. Uită-te la ea...

Paul îşi întoarse capul spre Paris, care stătea de vorbă cu unul dintre oameni.

— Este frumoasă, este plină de graţie, este bine crescută. Este puţin ruşinoasă, până când ajungi să o cunoşti şi atunci înfloreşte sub ochii tăi şi tu crezi că tu eşti motivul.

Sloan era şi mai

uluită. Nu se înşelase asupra atracţiei lui Paul pentru Paris. Era foarte atras, şi total împotriva voinţei lui. Sloan găsi situaţia încurajatoare şi amuzantă.

— Spune-mi ceva.

Dacă Paris este toate aceste lucruri frumoase, aşa cum cred eu că este şi nu toate lucrurile urâte, bolnăvicioase, aşa cum crezi tu că este, atunci cum ai descri-o?

Ochii lui Paul se ridicară scurt şi fără

voie asupra subiectului discuției lor, în timp ce Paris intra înapoi în casă.

— Aș descri-o ca pe un miracol.

Sloan se ridică, reprimându-și un zâmbet.

— Asta cred și eu.

Paul ridică din umeri.

— Din nefericire, eu nu cred în miracole.

Vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor,

Sloan se uită în jos la bărbatul care

stătea în fotoliu.

— Paris este exact ca mama mea – sunt ca două mici trestii. Ele par fragile şi se apleacă sub briză, dar nu le poţi rupe. Nu te vor lăsa. Într-un fel, ele găsesc întotdeauna un motiv, o cale să

continue să reziste. Începi prin a crede despre ele că sunt slabe şi că au nevoie să fie ocrotite şi chiar au nevoie. Dar în timp ce tu le ocroteşti, ele te ocrotesc pe tine. Mama m-a derutat întotdeauna şi până

acum nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Dar sora mea Paris este aidoma ei.

Paul se uita nemişcat la ea, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună adevărul şi decise că da.

— Te înşeli, Sloan, spuse el liniştit. Asta nu este Paris. Asta eşti tu.

Se ridică şi se îndepărtă, lăsând-o să privească uluită după el.

— Domnule Richardson...

Paul se întoarse

la vocea majordomului.

— Aveţi un telefon urgent, de la serviciul dumneavoastră.

Paul urcă repede în camera lui şi ridică receptorul. Era telefonul pe care îl aştepta şi veştile

nu erau doar bune, ci veniseră chiar mai devreme cu o zi decât se aşteptase el.

— Paul, spuse celălalt agent, folosind un limbaj care avea sens numai pentru Paul, în timp ce îi dădea

vestea că un judecător federal semnase un mandat prin care autoriza FBI-ul să cerceteze vasele lui Maitland. Îmi pare rău că te necăjesc în concediu, dar avem veşti grozave. Clientul a semnat

contractul. Îl am în mână, acum. Vrei să aştepţi până mâine să-l contrasemnezi? Sau ţi-l aduc acolo, astăzi?

— Astăzi. Categoric, astăzi. Familia Reynolds nu o să-mi simtă lipsa şi nici nu se va

supăra dacă voi lipsi, pentru că a intervenit un deces în familie.

— Am auzit. Ce trist. Bărbatul se opri atât cât să pară că îi păsa; apoi îl întrebă pe Paul dacă voia să fie implicat doar FBI-ul când se

vor urca pe vase astăzi, sau dacă Paul voia şi prezenţa celor de la Paza de Coastă sau de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Există câteva detalii despre politica de grup, pe care nu le-am

înţeles prea bine. Vrei o clauză de excluziune pentru fumători?

— Nu, nu-i exclude.

— Cum rămâne cu acoperirea în caz de moarte accidentală?

— Include şi

clauza asta. Aşa vom avea un pachet solid. Să nu lăsăm nimic descoperit, indiferent ce se va întâmpla. Cât de repede poţi rezolva tot pachetul?

— Noi am devansat planurile, sperând că într-

adevăr clientul va semna contractul. Dacă mă mişc repede, pot avea totul gata într-o oră.

— Mişcă-te, atunci. Ne vedem la faţa locului şi te introduc eu personal. Cu cât vom beneficia mai

mult de lumina zilei, cu atât mai bine.

Paul puse receptorul în furcă şi scoase un oftat de uşurare.

Capitolul 39

În loc să-l sune pe Noah, Sloan se duse la el. Avea ceva să-i spună şi nu voia să facă asta la telefon.

Courtney se înscrisese la o şcoală particulară din Palm Beach şi

Douglas a fost cel care a primit-o, a îmbrăţişat-o cu dragoste şi i-a spus cât de rău îi părea pentru Edith.

— Noah e sus, în biroul lui şi o să se bucure tare mult să te vadă. Poţi interpreta asta,

adăugă el confidenţial, că este ca un leu în cuşcă, pentru că nu a reuşit să vorbească cu tine ca să ştie cum te simţi.

Sus, Sloan o salută pe doamna Snowden, care ocupa un mic birou

alături de cel al lui Noah.

Noah vorbea la telefon, purtând o discuţie care părea foarte importantă, când îşi ridică privirea şi o văzu pe Sloan în uşă.

— Vorbim mai târziu, spuse el şi

încheie nepoliticos conversaţia. Se ridică de la birou, veni spre ea şi o strânse cu putere în braţe.

— Am fost atât de îngrijorat pentru tine. Cum rezişti, scumpa mea?

— Bine, şopti

Sloan, cu obrazul lipit de duritatea reconfortantă a pieptului lui. Îi spusese scumpa mea şi dulceaţa cuvântului, combinată cu tandreţea din glasul lui, erau atât de emoţionante, încât

Sloan trebui să se lupte ca să nu cedeze impulsului de a începe să plângă.

— Poliția a găsit ceva semnificativ?

— Ceea ce nu au găsit, este semnificativ, spuse Sloan, ridicându-şi

cu greu faţa de pe pieptul lui şi dându-şi capul pe spate.

Noah înregistră paloarea tenului şi expresia hăituită din ochii violeţi.

— Îmi povesteşti în timp ce coborâm. O s-o rog pe Claudine să ne

pregătească ceva de mâncare. Arăţi ca o stafie. Trebuia să fi venit aici azi noapte şi să ne fi lăsat să avem grijă de tine.

Conceptul de a avea grijă de ea cineva, era ceva nou pentru Sloan şi în starea în care se afla

era la fel de mişcător ca şi scumpa mea.

Noah îşi petrecu braţul pe după talia ei şi coborâră împreună scara.

— Trebuie să-ţi spun ceva şi prefer s-o fac între patru ochi, fără Douglas,

spuse Sloan. Noah încuviinţă din cap şi o conduse în living, o încăpere spectaculoasă, cu tavanul înalt, marmură albă şi ferestre pe toată lungimea peretelui, dând spre peluza din faţă, unde o fântână

arteziană stropea apă peste un peşte-evantai în mărime naturală. Casa lui Noah era aerată şi luminoasă şi de aceea, mult mai frumoasă decât casa lui Carter, îşi spuse Sloan.

— S-au furat

foarte puţine lucruri azi-noapte, începu Sloan când el se aşează lângă ea pe canapea, dar prima grijă a lui Noah era, evident, să aibă grijă de ea. Până să apuce să-i spună ceva, el se întinse după telefon şi apăsă

butonul intercom. O rugă pe Claudine să le servească prânzul în living, după care îi acordă lui Sloan toată atenţia.

— Nimeni nu a intrat prin efracţie în casă, începu ea din nou. Cineva a vrut să pară aşa, dar

cele mai multe cioburi sunt căzute afară, ceea ce înseamnă că fereastra a fost spartă pe dinăuntru. Singurul lucru care lipseşte până acum este inelul pe care-l avea Edith pe deget, dar celălalt inel şi

broşa nu au fost luate. Motivul nu a fost jaful, Noah. A fost crima.

Noah se încruntă puţin, încercând să-şi imagineze de ce să fi vrut cineva să o omoare pe Edith.

— Eşti sigură?

— Cât poate fi de

sigur cineva, fără recunoaşterea faptei de către autorul ei.

— Dar este aproape de necrezut. Ea ieşea rar; nu avea cum să-şi facă duşmani. Cine să fi vrut să o omoare?

Sloan inspiră

adânc şi se uită drept în ochii lui.

— Eu cred că poliţia mă va pune pe mine în capul listei de suspecţi.

— Pe tine? spuse el râzând. Pe tine? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea

crede cineva că ai vrut s-o omori sau că eşti capabilă de violenţă?

Sloan era cât se poate de capabilă să aibă de-a face cu violenţa, doar că nu se putea implica în ea. Îi spuse lui Noah de ce ar putea-o

suspecta poliția. Noah o ascultă în tăcere, amuzamentul lui dispărând treptat, pe măsură ce ea vorbea. Nu era, răsuflă Sloan uşurată, un naiv în probleme de lege şi nici nu a încercat să

o convingă că nu avea de ce să-şi facă griji pentru că era nevinovată. De fapt, el făcu ceva ce o ului.

De îndată ce Sloan termină de vorbit, Noah se întinse după telefon şi vorbi cu doamna

Snowden.

— Caută-l pe Robbins oriunde ar fi el şi apoi dă-mi-l pe Kirsh la telefon. Stă aici, la Windsor.

Închise şi drept răspuns la privirea întrebătoare a lui Sloan, spuse:

— Robbins este

şeful serviciului meu de pază iar Kirsch este unul dintre cei mai buni avocaţi penali din Florida. A tras la hotelul meu.

Sloan făcu ochii mari.

— Kenneth Kirsh?

— Chiar el, spuse Noah cu un zâmbet liniştitor.

Doamna Snowden intră pe telefon cu domnul Kirsh în mai puţin de un minut şi Noah ridică receptorul.

— Ken, am nevoie de tine aici,

chiar acum. Abia încheie convorbirea că doamna Snowden îl sună din nou pe intercom să-i spună că Robbins aştepta pe fir.

Noah ridică receptorul.

— Unde eşti?

— Bine. În două

ore poți fi aici. Este foarte important, spuse, după ce ascultă un minut.

Kenneth Kirsch era ceva mai scund decât i se ei păruse la televizor, la programele de ştiri, vorbind despre ultimul criminal

vinovat pe care-l ajutase să scape de pedeapsă. Era teroarea oficialilor legii de pretutindeni. În clipa asta, lui Sloan îi părea al naibii de bun.

Kirsch ascultă atent în timp ce ea

îi povestea ce ştia şi de ce anume se temea că se va întâmpla. Nu a exclus posibilitatea ca ea să fie tratată ca principalul suspect, dar ca şi Noah, considera oarecum liniştitor faptul că Sloan nu

avea nimic de câştigat pe plan financiar prin moartea lui Edith Reynolds.

— Presupun că nu ai fost găsită vinovată de vreo crimă violentă în trecut? spuse el pe jumătate în glumă,

iar când Sloan îi spuse că nu, el zâmbi şi îi întinse cartea lui de vizită.

— Sună-mă dacă te vor chema pentru interogatoriu. Apoi dădu mâna cu Noah.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine. Mă simt flatat,

spuse el.

Sloan digera încă faptul că arogantul Kenneth Kirsch se simţea flatat de ocazia de a-şi întrerupe concediul şi de a se prezenta acasă la Noah, când se uită la ceas.

— Trebuie să mă

întorc acasă, îi spuse ea lui Noah. Nu vreau să o las prea mult timp singură pe Paris. Carter se ocupă de aranjamentele funerare, dar Paris este mult prea ocupată cu totul şi pare să cedeze.

— Vreau să mai dau două telefoane, să fiu sigur că suntem pregătiți pentru orice eventualitate, așa că te las să te întorci singură acasă, spuse Noah trăgând-o în brațele lui și sărutând-o.

— Cred că mă pot descurca, spuse Sloan încercând să facă o glumă.

— Da, dar mie nu-mi place asta, spuse el zâmbind serios spre fața ei întoarsă în sus. Îmi place să te conduc acasă. Mi-ar plăcea

şi să-ţi duc cărţile şi să-ţi dau notiţele mele, după oră.

Sloan se uită derutată la el şi el o sărută din nou, înainte de a-i explica cu tandreţe:

— Mă faci să mă simt ca un liceean îndrăgostit pentru

prima dată.

Îndrăgostit?

Sloan îi cercetă chipul bronzat, observând tandreţea din ochii lui, zâmbetul emoţionat de pe buzele lui ferme şi ştiu că el fusese sincer. Zâmbetul lui

devenea tot mai larg pe măsură ce îl privea şi înţelese că el îi spunea că fusese sincer.

Capitolul 40

— Asta chiar trebuie să fie o urgenţă a naibii dacă mă smulgi din treaba mea din Atlanta, spuse Jack Robbins când, două ore mai târziu, închidea în urma lui uşa biroului lui

Noah. Ce s-a întâmplat?

Noah se uită în sus la bărbatul îndesat, energic, care se ocupa de securitatea tuturor afacerilor lui, peste tot în lume. Ca mulți dintre oamenii care se

ocupau de securitatea clienţilor deosebiţi, Robbins era un fost agent FBI. La cincizeci de ani era imaginea unui om de afaceri plăcut, adecvat fizic, uşor de colaborat cu el. Dincolo de această

imagine, era dur, tenace şi neobosit. Noah îl considera una dintre cele mai importante achiziţii ale sale. Era totodată singurul angajat al lui cu care era şi prieten.

— Nu sunt sigur de ce se întâmplă,

răspunse Noah, lăsându-se pe speteaza scaunului. Poate că nu e nimic, dar vreau să fiu sigur că va rămâne „nimic”. Ai aflat că Edith Reynolds a fost omorâtă azi-noapte?

— S-a dat peste

tot la ştiri, dar aşa cum am auzit eu, a fost vorba de un jaf care s-a soldat prost.

— Ei nu mai cred că asta a fost. Noah îi povesti cine era Sloan şi apoi îi transmise informaţia pe care i-

o dăduse ea, lui. Când termină, spuse:

— Vor căuta pe cineva căruia să-i pună chestia asta în cârcă, cineva care avea acces în casă sau în jurul ei, în momentul crimei.

Robbins se

încruntă, derutat.

— Doar nu crezi că te consideră suspect, la modul serios.

— Nu mi-ar păsa, dacă ar face asta.

— Atunci de ce sunt eu aici?

— Nu vreau să o considere pe Sloan,

unul.

Robbins îşi studie în tăcere, o clipă nesfârşită, angajatorul şi începu să zâmbească.

— Deci aşa stau lucrurile?

Se aştepta ca Noah fie să nege, fie

să ignore comentariul. Dar Noah încuviinţă din cap.

— Aşa stau lucrurile.

Robbins râse mai larg şi spuse încetişor:

— Să fiu eu al naibii.

— Probabil. Dar înainte să se întâmple asta, vreau să fi sigur că îl vor găsi pe adevăratul criminal şi nu se vor mulţumi cu Sloan pentru că este nou venită pe această scenă. Palm Beach nu are o rată de

omucideri prea mare şi poliţiştii nu sunt obişnuiţi să le investigheze.

— Dacă Sloan Reynolds este moştenitoare, o să fie alegerea lor logică, indiferent cât de lipsiţi de experienţă sunt.

— Atunci să-i ajutăm să găsească o variantă mai bună. Noah îi dădu peste birou o listă întocmită de Sloan.

— Acestea sunt numele celor care se aflau în casă în ziua evenimentului. Unul dintre ei fie a ucis-o

pe Edith, fie l-a băgat pe asasin în casă. Foloseşte-te de legăturile pe care le ai, ca să te descurci prin sistem. Unul dintre ei va ieşi murdărit, dacă sapi suficient de adânc. Mă tem că poliţia locală va decide că

Sloan este asasinul lor şi că vor înceta să mai sape. Vreau ca tu să sapi şi să sapi până când vei da de murdărie şi vreau s-o faci repede.

După ce termină, Noah aşteptă ca Jack să se ridice şi

să se apuce la treabă.

— Mai ai întrebări? îl întrebă el.

— Da, una, spuse prietenul lui zâmbind. Ai, întâmplător, o fotografie a acestei femei?

Noah interpretă greşit motivul întrebării.

— Mie nu-mi trebuie să o verifici pe Sloan, spuse el cu nerăbdare, mie-mi trebuie să-i verifici pe ceilalţi. Sloan nu ar fi în stare să omoare o

muscă. La naiba, se teme de arme şi când sunt încuiate într-o încăpere.

— Nu vreau să o verific pe ea; vreau doar să o văd şi eu pe femeia care în sfârşit ţi-a intrat pe sub piele.

— Cară-te de-aici

şi pune-te pe treabă. Nu vreau să văd numele lui Sloan în presă nici măcar ca un posibil suspect. Dar brusc, Noah simţi impulsul de a a-şi arăta femeia iubită şi băgă mâna în sertarul biroului.

— Pe de altă

parte, spuse el în timp ce Robbins se ridica în picioare, nu vreau să fi distras de la muncă de curiozitatea ta privind înfăţişarea lui Sloan. Împinse peste birou reportajul din ziar despre petrecerea

lui Sloan. În partea de sus se afla o fotografie mare, care cuprindea mult din scena generală a acelei seri. În față se aflau Sloan și tatăl ei.

— Blondă, da? glumi Jack. Ție parcă-ți plăceau

brunetele.

— Mie îmi place blonda asta.

— De unde este?

— Din Bell Harbor. Este designer de interioare.

— Cine însă i-a desenat exteriorul a făcut o treabă

spectaculoasă, spuse Jack admirativ. Văd că Senatorul Meade a onorat ocazia cu corupta lui prezenţă politică.

— Normal. El şi Carter se consideră etern utili reciproc, adăugă Noah, dar

Jack nu-l asculta. Îi dădu înapoi lui Noah tăietura din ziar şi arătă spre un cuplu care dansa în fundal.

— Paris, sora lui Sloan.

— O ştiu pe Paris. Cine este tipul cu care dansează?

— Un prieten al lui Sloan, care a venit cu ea ca s-o sprijine moral la prima întâlnire cu familia. Lucrează în asigurări.

— Cum îl cheamă?

— Paul Richardson. De ce?

— Nu ştiu. Mi se pare, mi se pare cunoscut.

— Poate ţi-a vândut vreo asigurare. Verifică-l şi pe el, împreună cu toţi ceilalţi de pe listă.

— Aşa o să fac.

— Doamna

Snowden o să te conducă în camera ta. Ai nevoie de un calculator?

— Nu. Jack îşi ridică servieta în care se afla laptopul lui. Nu plec niciodată fără el.

Capitolul 41

Andy Cagle se instală mulţumit pe bancheta din dreapta, în timp ce Dennis Flynn băga maşina în viteză şi pleca din faţa clădirii lui Grant Wilson. Avocatul întârziase la un

probatoriu şi ei trebuiseră să-l aştepte peste două ceasuri în birou, după care trebuiseră să-l convingă că se afla în posesia unor dovezi materiale care ar fi putut ajuta la rezolvarea crimei.

Efortul meritase.

Ce descoperiseră ei îi adusese într-o stare de înnebunită uimire, pentru că un arest în acest caz devenea mult mai uşor decât îşi imaginaseră ei.

— Aproape că mi-e şi frică să cred, spuse Flynn. De ce

să nu-i fi spus Edith Reynolds lui Carter că şi-a schimbat testamentul şi a făcut-o pe Sloan moştenitoare?

— Nu ştiu. Poate a crezut că el îi va comenta decizia. Poate şi-a zis că nu era treaba lui. Poate

că nu a avut ocazia să-i spună.

— Oricum, nu contează, spuse Flynn zâmbind. Tot ce contează este faptul că Wilson ne-a asigurat că Edith discutase cu Sloan despre noul testament.

Cagle îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi dădu din cap, mulţumit.

— Da. Şi singurul mod prin care Sloan se putea asigura că străbunica nu se va răzgândi după plecarea ei, era de a-i lua imediat piuitul.

Flynn confirmă din cap.

— Avem motivul şi ocazia. Ce ne mai trebuie acum este arma. Să o chemăm oare la interogatoriu şi să vedem dacă putem smulge de la ea locul unde este arma, sau să

informăm echipa de la faţa locului şi să le spunem oamenilor ce am aflat?

— Haide să încercăm să o găsim fără să o alertăm pe Sloan că suntem pe urmele ei.

Flynn luă

mobilul, îl sună pe locotenentul Fineman de la reşedinţa Reynolds şi îl puse la curent cu ultimele noutăţi.

Când Flynn era gata să închidă, Cagle avu o inspiraţie.

— Spune-le

băieţilor să se asigure şi să caute în tufele aflate pe partea nordică a proprietăţii, până în jos, spre plajă. Maitland a spus că Sloan venea dinspre nord când a văzut-o în seara respectivă. Probabil că nu a fost

atât de proastă încât să-şi ascundă arma în valiză, sau undeva unde poate fi uşor găsită. Şi spune-le să se asigure că ea n-o să-şi dea seama ce caută ei. Nu vreau să mute arma.

Flynn transmise

mesajul împreună cu o sugestie:

— Ţineţi-o ocupată cu o notă scrisă despre ce a făcut în noaptea respectivă, sau cu orice altceva.

Flynn închise telefonul.

— Haide să-i dăm

căpitanului vestea cea mare, spuse el sec. Dacă găsesc arma la timp, Hocklin va avea timp să se gătească înainte de a apărea în faţa naţiunii, la ştirile TV.

Vestea despre prima breşă în crima

Reynolds se răspândi în departamentul de poliţie şi provocă o dispoziţie de pură uşurare.

— Noroc chior, băieţi, glumi sergentul trecând pe acolo.

— Felicitări,

spuse Hank trântind pe biroul lui Andy Cagle un braţ plin cu rapoarte DBT, asupra foştilor suspecţi. Presupun că nu o să mai ai nevoie de astea.

Cagle sortă printre rapoarte şi scoase singurul

dosar care-l interesa; în spatele lui, Flynn îşi împinse cu forţă scaunul şi-şi înşfăcă haina.

— Au găsit arma crimei, îi spuse el lui Cagle. Un Glock de nouă milimetri şi din butoiaş lipseşte

un glonte. Haide să obţinem un mandat.

Cagle era deja în picioare, punându-şi haina.

— Unde era?

— Nu-ţi vine să crezi cât de proastă e fata asta, spuse Flynn scuturând din cap. L-a ascuns sub

propria ei saltea. Ca şi cum nu ne-am fi uitat niciodată acolo.

Capitolul 42

Sloan se afla în sufragerie cu Paris, încercând să scrie de mână un raport asupra evenimentelor din noaptea trecută, ceea ce o izbi ca pe o absurdă pierdere de timp, în vreme ce

Paris răspundea constant la apelurile telefonice ale prietenilor de familie, îngroziți. Locotenentul Fineman stătea în hol, vorbind încet cu cineva din echipa de investigații. Sună soneria de la uşa

principală şi Sloan îşi ridică privirea când se apropie Nordstrom să răspundă. Când îşi ridică din nou privirea, o clipă mai târziu, în sufragerie intrau grăbiţi detectivii Cagle şi Flynn.

Sloan văzi expresia rece, determinată, de pe chipurile lor şi pixul îi căzu din mână.

— Sloan Reynolds, spuse Flynn trăgând-o în sus de pe scaun şi împingând-o la perete. Eşti arestată

pentru uciderea lui Edith Reynolds.

Îi trase mâinile la spate şi îi prinse cătuşele.

— Ai dreptul să nu spui nimic.

— Nu! strigă Paris împreunându-şi mâinile pe masă şi clătinându-se ca

şi cum ar fi fost pe cale să leşine. Nu!

— Este o greşeală, o asigură Sloan peste umăr, în timp ce era târâtă afară. Este o greşeală. Totul o să fie bine.

Pe alee aşteptau două echipaje de

poliţie, cu motoarele pornite şi Sloan fu împinsă pe bancheta din spate a unuia dintre ele.

Ziariştii se înghesuiau afară în stradă şi se stârni o adevărată agitaţie când înţeleseră că poliţia umflase pe

cineva din casă. În timp ce maşina trecea printre porţi, camerele se îndreptau spre Sloan şi camere mini erau vârâte prin geamurile maşinii.

Pe bancheta din faţă, Andy Cagle se întoarse şi se uită la

ea ca şi cum ar fi fost o bacterie ucigaşă.

— Vrei să vorbeşti sau preferi să aştepţi să fi înregistrată?

Lui Sloan îi veni pe buze expresia faceţi o greşeală, dar şi le muşcă, pentru

că era o monedă mult prea bătută ca să merite. O auzise de sute de ori, de la fiecare ticălos vinovat adus la interogatoriu şi nu suporta ideea să se audă spunând şi ea asta.

Maşina trecu prin

dreptul casei lui Noah şi Sloan văzu fântâna revărsându-şi apa peste peştele-evantai din spatele porţilor. Se întrebă cât va dura până când Noah va afla vestea.

Paul plecase de acasă cu nişte

probleme urgente, spunând doar că se va întoarce „mai târziu”. Cagle şi Flynn nu intenţionau să o chestioneze înainte de a o fi înregistrat, deci Paul nu va ajunge la ea înainte de a fi fost trecută

prin tot sistemul, iar asta o făcea să devină furioasă. Nu suporta ideea de a i se lua amprentele şi de a fi fotografiată, cu un număr pe piept! Asta nu făcuse parte din înţelegere, când fusese de acord să

vină la Palm Beach.

Ceea ce nu putea ea înțelege era de ce ei nu păreau să creadă că trebuiau să o chestioneze. Uitase că detectivul Cagle îi pusese o întrebare, până când acesta îi aminti:

— Tăcerea ta

înseamnă că preferi să vorbeşti după ce vei fi înregistrată?

— Nu, spuse Sloan, cât putu ea de calm. Tăcerea mea înseamnă că aştept o explicaţie privind motivul pentru care se pare că nu credeţi că

aveţi nevoie de dovezi.

Flynn se uită la ea peste umăr, aşteptând două camioane să răspundă sirenelor lui şi să iasă din drumul lor.

— Ei, dar de unde pânã unde crezi cã

am face un lucru atât de urât, să te arestăm fără nicio dovadă?

Aroganța veselă din tonul lui o făcu pe Sloan să se bucure de o scurtă fantezie privind o mișcare de karate, cu pumnul.

— Nu puteți avea nicio dovadă, pentru că nu eu am comis crima.

— Haide să mai aşteptăm câteva minute cu această mică discuție, pentru când vom fi față în față, îi răspunse el apăsând

pe accelerație și ocolind camioanele.

Intrarea principală a sediului poliției era înconjurată de echipe de filmare de la TV, de ziariști și de fotografi și Sloan era convinsă că acesta era motivul

clar pentru care fusese introdusă prin faţă şi nu prin intrarea din spate: Flynn şi Cagle făceau paradă cu premiul lor în cătuşe, ca să fie fotografiaţi şi filmaţi.

Sloan se gândi o

clipă la mama ei văzând scena la ştirile de seară şi asta o făcu să se simtă mai rău decât orice... până când Flynn şi Cagle o băgară într-o încăpere cu un geam de interogatoriu şi i se aruncă pe masă o

pungă de plastic cu pistolul ei înăuntru.

— Îl recunoşti?

După ce depăşi şocul, Sloan se simţi aproape uşurată că singura dovadă pentru arestarea ei era pistolul. Deschise gura să spună că era al ei şi

că avea permis de port-armă, dar Flynn o privă de şansa de a spune ceva.

— Închipuie-ţi unde l-am găsit, sub salteaua ta! Cum crezi că a ajuns acolo?

Ea ascunsese

pistolul într-un loc mult mai greu de găsit decât sub saltea şi verificase azi dimineaţă, să fie sigură că se mai afla acolo unde-l lăsase.

Sloan se aplecă în faţă, uitându-se la propriul ei Glock de nouă milimetri.

— Eu nu... nu ştiu cum a ajuns acolo, spuse ea cinstit. Nu acolo l-am ascuns eu.

Flynn deveni cald şi prietenos.

— Ei, acum te porţi cum trebuie. Trăgându-şi scaunul mai în faţă, se uită

la Cagle.

— Ce-ar fi să-i aduci domnişoarei Reynolds un pahar cu apă?

— Nu vreau un pahar cu apă, îl informă Sloan pe Flynn, dar Cagle o ignoră şi ieşi din încăpere.

— Eu vreau răspunsuri! L-aţi găsit sub salteaua mea?

Flynn râse tare.

— Ai înţeles greşit, madam. Asta e una la mână. Şi doi la mână, să-ţi explic cum stau lucrurile,

domnişoară Reynolds. Noi punem întrebări. Tu, răspunzi.

Mintea lui Sloan se învârtea în şoc şi alarmă, în timp ce ajungea la o concluzie de neimaginat. Ignorându-i lecţia

despre protocol, întrebă:

— Câte gloanțe erau în magazia pistolului?

— Nouă. Lipseşte unul. Nu e asta o coincidență? Şi mai vrei să auzi o coincidență? Eu cred că cei de la

balistică ne vor spune că glontele care a ucis-o pe doamna Reynolds a ieşit din pistolul tău.

Sloan se uita la el şi pe şira spinării începeau să-i umble fiori. Azi de dimineaţă verificase

să vadă dacă pistolul mai era acolo, dar nu se gândise să verifice şi magazia, să vadă dacă mai era plină.

— Ah, Dumnezeule! şopti ea.

Andy Cagle se strecură în scaunul

de la biroul lui şi se întinse după raportul DBT asupra lui Sloan Reynolds. Ceva nu-i da pace, în legătură cu modul în care reacţionase ea când a văzut pistolul. Nu, ceva despre felul cum reacţionase la tot

chinul de a fi adusă într-o dubă de poliţie, pentru înregistrare, începu să răsfoiască dosarul.

— Frumoasă treabă, Andy, spuse căpitanul Hocklin intrând înapoi în secţie, după ce

dăduse o scurtă declarație de presă anunțând arestarea lui Sloan Reynolds pentru uciderea lui Edith Reynolds, îl bătu pe Andy pe umăr ca să-i arate aprecierea; apoi se opri când Cagle se uită în sus la el, cu

o expresie uluită şi alarmată.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Hocklin anticipând pe loc ce putea fi mai rău, pentru că Cagle nu arăta niciodată alarmat de nimic.

— Este poliţistă,

spuse Cagle.

— Ce?

Cagle ridică în sus cele treizeci şi cinci de pagini de informaţii despre Sloan Reynolds.

— Este poliţistă, repetă el.

Primul gând al lui Hocklin a fost acela

că în cazul în care va trebui să anunțe media că astăzi a făcut o greșeală, avea să pară prostul-proștilor; apoi se mai relaxă puțin.

— Și ce-i cu asta? Polițiștii nu câștigă cine știe ce iar ea și-a vrut partea

cuvenită, de la bătrâna doamnă.

— Poate.

— A negat că pistolul era al ei?

— Nu. A negat că l-ar fi ascuns sub saltea. Oricum, este înregistrat pe numele ei. Uite, chiar aici, îi arătă

Cagle în raportul DBT.

Hocklin ignoră detaliul.

— A avut motivul, mijloacele şi oportunitatea. Înregistreaz-o..

— Eu nu cred...

— Ţi-am dat un ordin.

— Dar s-ar putea să facem o greşeală.

— Înregistreaz-o şi dacă am greşit, ne cerem scuze.

Cagle se zgâi la spinarea lui Hocklin în timp ce căpitanul se îndepărta; apoi se ridică din scaun. Intră în încăperea în

care Flynn încerca să o chestioneze pe Sloan Reynolds.

— Scuză-mă, îi spuse el automat lui Sloan; apoi se uită la Flynn.

— Trebuie să vorbim, afară.

Flynn păru derutat, dar Sloan

nu era. A ştiut, în clipa în care Cagle s-a uitat la ea şi i-a spus „scuză-mă”, că îi aflase secretul. Văzând teancul de hârtii din mâna lui, cu date imprimate de sus până jos, presupuse că în sfârşit acesta se

obosise să o cerceteze prin DBT. Acum că ştiau, ea continua să se afle într-o situaţie periculoasă, pentru că nu le putea spune nici de ce minţise că ar fi designer de interioare şi nici că lucra cu FBI-ul.

Se aştepta ca Flynn şi Cagle să revină şi să o trateze mai curând ca pe o enigmă intrigantă decât ca pe o criminală. Aici se înşela.

— Domnişoară Reynolds, i se adresă Flynn

inexpresiv, vreți să veniți cu mine?

Sloan se ridică. Nu-i venea să creadă că o vor elibera atât de repede.

— De ce?

— Cunoşti deja procedura. Ai trecut de atâtea ori prin ea, doar că de

cealaltă parte.

— Chiar aveţi de gând să mă înregistraţi? Fără să cereţi explicaţii? izbucni ea.

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt. Cagle îşi împinse ochelarii în sus şi reuşi să arate

încurcat şi furios în acelaşi timp.

— O să-ţi cerem explicaţii mai târziu. Dar dacă aş fi în locul tău, când vom începe cu întrebările, aş zice să-i dau cu ele în cap căpitanului Hocklin, după care

aş cere un avocat.

Sloan avea răpunsul: Hocklin o voia înregistrată cu orice preţ. Hocklin, înţelese ea cu amărăciune, probabil că anunţase deja acest lucru haitei de ziarişti de afară.

Îi urmă, refuzând să le dea satisfacţia de a scoate vreun cuvânt. Ştia la ce hotel stătea avocatul, ştia că-l putea suna pe Noah, care-l va găsi. Nu avea rost să-l contacteze pe Paul, care probabil se

aştepta ca ea să stea cuminte la zdup până când se vor încheia cele treizeci şi şase de ore de care avea el nevoie.

Capitolul 43

Jack Robbins se lăsă pe speteaza scaunului, aşteptând descărcarea datelor de la Baza de Date, dar gândurile lui se întorceau mereu la tăietura din ziar şi la bărbatul a cărui

faţă i se părea vag cunoscută.

Scuturã din cap ca şi cum gestul i-ar fi putut alunga gândul care nu-i dădea pace. Aplecându-se, bătu o întrebare pentru „Reynolds, Sloan”. În partea de jos a

ecranului blițuiau cuvintele „Legătură făcută”, urmate de numele entităților care accesau frecvent Baza de Date. Când îi bătu numele, nu se aşteptase la nimic extraordinar şi nu era curios să afle

detalii despre viaţa personală a femeii. Îşi făcea pur şi simplu treaba pentru care era plătit cât se poate de generos, ca să şi-o facă, adică să-l izoleze pe Noah de probleme potenţiale, de orice natură. În

mintea lui Jack, posibilitatea ca femeia care îi îmblânzise chipul şi vocea lui Noah să devină suspectă într-un caz de crimă constituia O Problemă Cu Un Mare Potenţial.

DBT veni cu

şapte nume „Sloan Reynolds”, cu numerele de asigurare socială şi oraşul de reşedinţă al fiecăreia. Doar una singură locuia în Florida, Bell Harbor, Florida. O alese pe aceasta.

Când descărcarea

datelor se încheie, îi copie dosarul în hard-discul computerului său.

Prima parte oferea informaţii privind toate adresele ei din ultimii zece ani, valoarea taxabilă a fiecărei locuinţe în

care trăise şi numele celor către care plătise rate pentru plata proprietăţii sau chiriei. Jack îşi spuse că avea o casă foarte modestă.

Următoarea secţiune lista numele tuturor

celor cu care trăise vreodată la diferitele adrese, sau de la care primise corespondenţă pe adresa ei. Evident, nu avusese niciodată un prieten cu care să fi locuit, nici măcar o lună.

Apăsă o secundă

mai mult tasta „descărcare” şi computerul sări la o altă secţiune, care lista numele şi telefoanele tuturor vecinilor, de la toate adresele. În loc să se întoarcă de unde plecase, merse mai departe. Nu avea

maşină, ceea ce i se păru destul de ciudat, dar avea o barcă nu foarte scumpă. Nu avusese niciodată probleme cu sechestrul, cu plăţile către bănci. Nu fusese niciodată implicată în vreun delict, civil sau

penal, nici măcar probleme cu maşina nu avusese.

Era incredibil de curată, îşi spuse Jack, revenind la prima secţiune. Era o sfântă. Era... Se scula efectiv de pe scaun, zgâindu-se la ecranul laptopului...

...Era polițistă!

Era detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Bell Harbor! Nu era designer de interioare; era polițistă. Şi dintr-un anumit motiv, nu voia ca Noah să ştie

asta.

Jack băgă o dischetă în laptop şi transferă în ea datele dosarului. Între timp, ceru la telefon Informaţiile din Bell Harbor. Ceru operatoarei numărul Departamentului de

Poliție din Bell Harbor, apoi formă numărul respectiv.

— Cu detectivul Sloan Reynolds, vă rog, îi ceru el bărbatului care-i răspunse.

— Este în concediu până săptămână viitoare.

Vă poate ajuta altcineva?

Jack închise şi plecă spre biroul lui Noah, cu discheta în mână. Ajunse la uşa lui Noah în acelaşi timp cu doamna Snowden şi aceasta, care părea zdruncinată pentru

prima oară în viaţa ei de când o ştia Jack, se grăbi şi îi tăie calea.

— Domnule Maitland, izbucni ea.

Noah era la telefon cu directorul unei companii aviatice din Franţa

şi se încruntă la ea, apoi la cele două lumini intermitente de pe celelalte două telefoane.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar pe linia a doua este Paris Reynolds. Pentru a doua oară. Vorbeaţi la telefon

când a sunat ultima oară, dar acum zice că este urgent.

Noah îşi luă abrupt la revedere de la industriaşul francez şi se întinse spre linia a doua, dar Jack îl opri.

— Nu prelua încă legătura, Noah! Am

ceva să-ți spun.

Noah se opri, cu brațul întins spre telefon.

— Ce dracu' este? Nu ai...

— Este polițistă, Noah.

În toți anii de când lucra pentru Noah Maitland, Jack

nu-l mai văzuse niciodată imobilizat de vreo emoţie sau eveniment. Cu cât mai mare era presiunea, cu cât mai mare dezastrul, cu atât mai plin de energie devenea el până când rezolva situaţia. Dar acum,

Noah se uita la el ca şi cum i-ar fi fost imposibil să absoarbă ce îi spusese.

— Ţi-ai ieşit din minţi, reuşi el într-un târziu să spună, întinzând din nou mâna spre butonul care bliţuia

intermitent. Sloan se teme de arme.

— Ascultă-mă, Noah, spuse Jack cu duritate. Este detectiv la poliţia din Bell Harbor. Nu ştiu ce face ea aici, dar în mod clar este sub acoperire.

Prin mintea lui

Noah începu să se perinde brusc un colaj de imagini, Sloan în curtea din spate, cu Carter, trântindu-l la pământ. Sloan arătându-i lui Courtney câteva mişcări de auto-apărare. Sloan

alergând după asasin, ferindu-se de obstacole şi sărind peste tufe ca o gazelă graţioasă. Nu... ca un poliţist!

Se întinse la telefon, încet de data asta şi preluă legătura cu Paris. Ascultă o clipă.

— De când au ridicat-o? Perfect, linişteşte-te acum. Tatăl tău este răscolit şi nu gândeşte clar. Mă ocup eu şi te sun.

Închise convorbirea şi se uită la Jack, Complet inexpresiv.

— De ce să mă fi mințit?

Până să apuce Jack să spună ceva, doamna Snowden reapăru în ușă.

— Ross Halperin este la telefon, spune că este o urgență.

Courtney, care

alerga spre biroul lui Noah, se lovi de ea.

— Sloan a fost arestată! Courtney plângea, ducându-se la televizor şi pornindu-l.

— Preiau eu apelul lui Halperin, spuse Jack întinzând mâna spre

telefon, să vorbească cu consilierul şef al lui Noah. Când închise, se uită la Noah, încercând să-şi ascundă furia în spatele unei voci indiferente, concise.

— FBI-ul a obţinut mandat de

percheziţie. În clipa asta, FBI-ul, cu Paza de Coastă şi cu ATF mişună peste tot pe vasele tale, căutând arme automate, deţinute ilegal.

Noah se ridică încet în picioare.

— Ce? De ce naiba m-a minţit?

Courtney stătea în picioare în faţa televizorului, înjurând reclamele care întrerupseseră ştirile.

— Noah, priveşte, fir-ar să fie... spuse ea arătând spre televizor, dar noua ştire nu era despre

Sloan. Prezentatorul anunţa:

— A fost o zi grea pentru cei bogaţi şi faimoşi din Palm Beach, Florida. În decurs de câteva ore, două iahturi aparţinând magnatului Noah Maitland au fost

sechestrate şi cercetate de FBI, Paza de Coastă şi Biroul Pentru Tutun, Alcool şi Arme. Vă prezentăm imagini.

Jack recunoscu profilul agentului FBI care stătea la pupa lui Apparition,

în acelaşi timp cu Noah.

— Richardson! Numele explodă din Noah ca o înjurătură.

— Prietena ta este copoi, Noah, iar „prietenul” ei este agent FBI, spuse calm Jack.

— Courtney! Ieşi de aici, strigă Noah.

Courtney se uită la chipul lui Noah şi începu să se retragă cu spatele afară din birou. În ciuda comentariilor ei lipsite de respect faţă de afacerile lui Noah, Courtney nu

crezuse niciodată că fratele ei făcea ceva rău.

— Sloan este polițistă? întrebă ea uluită. Iar Paul este agent FBI? Şi amândoi au vrut să-ți ia iahturile? Dar de ce?

Noah se întoarse

şi se uită la ea, în timp ce un muşchi i se zbătea în maxilarul încleştat. Doamna Snowden se retrase şi ea din biroul lui Noah şi spuse ezitant, în timp ce închidea uşa:

— Domnule

Maitland – Sloan Reynolds este la telefon.

Stând pironit în picioare în spatele biroului său, Noah se uita la ştirile CNN relatând despre preluarea proprietăţilor lui. Întinse mâna şi

apăsă butonul telefonului, pentru sonor. Vocea lui Sloan era calmă dar totuşi puţin tremurată.

— Noah, domnul Kirsh nu este în camera lui de hotel. Am fost arestată.

— Ai fost, da? Şi

ai dreptul la o singură convorbire telefonică? spuse mieros Noah.

— Da...

— Asta este al naibii de rău, detectiv Reynolds, pentru că tocmai ai ratat-o.

Şi Noah

întrerupse convorbirea.

Vârându-şi mâinile în buzunare, urmări invazia în desfăşurare, pe proprietatea lui. Îşi aminti de reacţia lui Sloan la vederea armelor de la bord, de întrebările pe

care i le pusese despre ele. După care a făcut dragoste cu el, în cabina lui. În noaptea aceea făcuseră patru ore dragoste, după ce ea obţinuse suficiente informaţii pentru ca ortacul ei să poată

prosti un judecător federal să emită un mandat de percheziţie.

Se gândi la cum îi ţinuse el mâna şi îi mărturisise că era nebun după ea şi la felul cum îi spusese că se simţea ca un adolescent

îndrăgostit pentru prima oară în viaţa lui.

— Ticăloasa, spuse el cu voce tare.

Clipul se termină şi Noah se întoarse la biroul lui şi intră în acţiune; îi spuse doamnei Snowden

să cheme la telefon patru oameni, pentru el. Doi dintre ei erau avocaţi, unul era un judecător federal la pensie şi celălalt, judecător la Curtea Supremă. Când termină de răpăit instrucţiunile, îi

spuse lui Jack ce anume să facă el.

— Ai înţeles? izbucni el.

— Consideră c-am şi rezolvat.

— Când o să termin cu ticălosul ăsta, spuse Noah cu o voce ucigaşă, nici ca poliţist de

intersecție nu va mai reuși să se angajeze!

Capitolul 44

Paul se asigură că navele lui Maitland erau în siguranţă şi păzite peste noapte; apoi se îndreptă obosit spre maşina lui închiriată. În timp ce ieşea din port, începură ştirile de la ora

zece. „A fost o zi neagră pentru două dintre cele mai respectate familii din Palm Beach”, spunea prezentatorul. În după-amiaza aceasta, Sloan Reynolds, fiica financiarului Carter

Reynolds, a fost arestată pentru uciderea străbunicii ei, Edith Reynolds.”

Înjurând printre dinţi, Paul făcu o întoarcere în ac de păr, apăsă pe accelerator şi se îndreptă spre secţia de poliţie.

În celula ei de la secție, Sloan asculta aceleași știri, dar cea de a doua jumătate o ridică în picioare, într-o neîncredere agonizantă.

„Cu puțin timp în urmă, FBI-ul, în colaborare cu Paza

de Coastă şi cu o echipă de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme, au sechestrat şi au urcat la bordul a două iahturi aparţinând miliardarului Noah Maitland. Surse apropiate de

investigatori spun că FBI-ul are un motiv să creadă că Maitland îşi folosea iahturile pentru transport ilegal de arme.”

Exteriorul secţiei de poliţie arăta modern şi pus la punct; interiorul era

bine luminat, dar ofiţerii care se învârteau pe acolo sau care lucrau la rapoarte arătau ca şi cum îi aştepta o noapte liniştită.

— Cine e mai mare aici? se răsti Paul la poliţistul care tocmai îşi lua

de băut dintr-un automat cu apă.

— Sergent Babcock; este acolo, stă de vorbă cu dispecerul.

— Tu eşti Babcock? întrebă Paul întrerupând conversaţia dintre cei doi, despre

captura de pe iahturile lui Maitland.

Babcock se îndreptă.

— Da, dumneavoastră...

Dar înainte de a-şi formula întrebarea, în faţa lui se deschise un

portofel cu acreditările FBI.

— Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule Richardson?

— L-aţi reţinut pe unul dintre oamenii mei. Vreau să-l eliberaţi. Acum.

Arestul era pustiu, cu excepţia unui adolescent băut care aştepta să fie luat de tatăl lui şi a lui Sloan Reynolds, a cărei arestare îl făcuse pe căpitanul Hocklin celebru şi euforic, în ziua aceea.

— Despre cine vorbiţi?

— Despre Sloan Reynolds.

Sergentul păli, dispecerul rămase cu gura căscată şi ofiţerii se opriră din scrisul rapoartelor şi se întoarseră, trăgând vizibil cu

urechea.

— Vreți să-mi spuneți că Sloan Reynolds lucrează pentru FBI?

— Asta am spus. Este reținută sau nu, aici?

— Păi, da, dar eu nu pot, nu am autoritatea...

— Cine o are?

— Căpitanul Hocklin, numai el. Dar el se culcă devreme şi a stat târziu...

Paul luă telefonul de pe biroul dispecerului şi i-l întinse.

— Trezeşte-l,

izbucni el.

Babcock ezită, studie expresia de pe chipul agentului FBI şi făcu ce i se spusese.

Sloan semnă pentru bunurile ei, care constau în geantă şi ceas şi se îndreptă într-o

tăcere încrâncenată spre maşina lui Paul, din parcare.

Paul spuse:

— Vom înnopta la un motel. Sloan, îmi pare rău. Nu am ştiut că te-au umflat, decât când am auzit la ştirile de la ora zece.

Sloan îi răspunse cu o voce ciudată, blândă:

— Sunt convinsă că ai fost foarte ocupat, altfel ai fi venit mai devreme.

Paul se uită nesigur la ea şi decise să aştepte până când Sloan se

va instala într-o cameră, înainte de a-i spune exact ce anume îl reţinuse.

Se opri la un motel cu aspect decent, luă două camere alăturate şi o lăsă în faţa camerei ei.

— Trebuie să dau

un telefon; după care vom putea vorbi.

Sloan nu spuse nimic, băgă cheia în broască şi intră în camera ei, lăsând uşa întredeschisă.

Odată în cameră, Sloan se duse la televizor şi puse pe

CNN. Se prezentau filme cu agenţii federali scormonind vasele lui Noah. Îl făceau să pară un criminal care şi-a făcut banii transportând şi vânzând arme ilegale. Într-unul din cadre, îl văzu pe

Paul.

Când Paul intră în cameră, Sloan stătea la picioarele patului, urmărind în continuare filmul raidului său pe vasele lui Maitland.

— Ştiu cum trebuie să te simţi, spuse el înţelegător.

Sloan îşi lăsă braţele să-i cadă în părţi şi se întoarse complet spre el, cu faţa un studiu de emoţii pe care el nu i le putea recunoaşte.

— Ai găsit ceva? îl întrebă cu o voce ciudată.

— Nu, nu încă, recunoscu Paul. Cu un oftat resemnat, adăugă:

— Ascultă, ştiu că ai vrea să mă sfâşii pentru toate astea. Dacă asta te va ajuta să te simţi mai bine, fă-o.

— Asta nu o să

mă facă să mă simt mai bine, dar o să...

Pumnul ei drept se opri în maxilarul lui, îi dădu capul pe spate şi-l trimise în perete.

Ţinându-se cu o mână de zid pentru echilibru, Paul îşi duse cealaltă mână

la maxilar. Pentru cineva atât de mic şi de slab ca ea, avea o mână a naibii de grea. Sloan mai făcu un pas înainte. Prins undeva între durere, admiraţie şi enervare, Paul îşi ridică mâna şi spuse ameninţător:

— Ajunge! Gata. Pe ăsta l-am uitat, dar altul n-o să mai fie.

Privată de o supapă de ieşire pentru furia ei, Sloan părea să se ofilească sub ochii lui. Se prăbuşi pe jos, la picioarele

patului, îşi strânse braţele în jurul pieptului şi începu să se legene încet, ca şi cum ar fi încercat să se ţină, să nu se dezmembreze fizic. Părul îi căzu în faţă, ascunzându-i-o în parte şi umerii

începură să i se zguduie.

Plânsul ei tăcut, disperat, era chiar mai greu de suportat pentru Paul decât lovitura cu dreapta.

— O să încerc într-un fel să îndrept lucrurile.

Sloan se opri din legănat şi-şi ridică spre el faţa brăzdată de lacrimi.

— Cu cine? întrebă ea, cu vocea înecată de lacrimi. Cu Noah? Înainte de a şti ce făceai tu astăzi, el se lupta cu cerul şi pământul să

încerce să împiedice arestarea mea. Peste o oră mă ura atât de mult, încât mi-a închis telefonul în nas şi m-a lăsat în arest.

— Nu am putut face nimic.

Înverşunată, Sloan strigă:

— Ce poți face tu? O poți ajuta pe Paris să uite că am pătat numele familiei ei în ştirile din toată lumea? O poți ajuta să uite că am fost scoasă cu cătuşe la mâini din casa ei? Țipa când m-au luat, astăzi.

Mă auzi? ţipa, termină Sloan isteric.

În opinia lui Paul, Paris era o actriţă de calibru Academy Awards, dar ştia că nu avea rost să spună asta, sau să încerce să o convingă pe Sloan

că singurul sentiment pe care-l putuse simți Paris era cel de ușurare pentru că sora ei fusese arestată pentru propria ei crimă. Nu știa dacă Paris va juca acum rolul surorii naive, bune, gata să ajute,

în timp ce asupra lui Sloan plutea acuzaţia de crimă, sau dacă va decide să nu-i mai pese. El spera, de dragul lui Sloan, ca Paris să se decidă asupra primei variante. Asta ar fi făcut lucrurile puţin mai

uşor de suportat pentru Sloan, dacă i s-ar fi permis să se întoarcă acolo. Paul făcu un semn spre telefonul de lângă pat.

— Sun-o, spuse el. Dacă este chiar atât de distrusă de ce ţi s-a întâmplat,

poate că o să vrea să te duci direct acasă la ea.

Speranța care strălucі în ochii lui Sloan, felul ezitant în care se întinse după telefon şi îl luă, îl făcură pe Paul să se simtă la fel de cumplit ca atunci

când a înţeles că Paris trebuia să fie ucigaşul.

Convorbirea telefonică a fost destul de scurtă şi când Sloan puse receptorul înapoi, în ochii ei nu mai exista niciun pic de speranţă. Se uită în

sus la Paul, fără urmă de viaţă în glas.

— Gary Dishler mi-a transmis din partea lui Paris că nici ea şi nici Carter nu vor să mă mai vadă vreodată. Chiar acum ne sunt scoase bagajele la poartă.

Dacă nu le ridicăm în jumătate de oră, vor fi luate de gunoieri, mâine dimineaţă.

— Mă duc eu după ele, spuse Paul, simţind o bruscă pornire de a-şi pune mâinile pe gâtul delicat,

„fragil” al lui Paris şi de a-i sugruma viaţa din ea.

Sloan dădu din cap şi se întinse obosită după telefon.

— O sun pe mama şi pe Sara. Dacă au auzit ce s-a întâmplat, trebuie

să fie deja înnebunite de grijă pentru mine.

Secţia de poliţie asigura, aparent, securitatea, în timp ce echipa de criminologi de la faţa locului încă mai avea de lucru, pentru că pe alee

erau parcate două echipaje de poliţie, dar echipa se retrăsese, probabil, peste noapte. Ca şi presa, observă Paul cu uşurare, când Gary Dishler răspunse apelului său de la poartă.

Paul luă valizele

de pe terasă şi le încărcă în maşină; apoi se duse la uşa principală şi sună.

Îi răspunse Dishler, cu faţa ca stânca.

— Aşa cum i-am spus deja lui Sloan Reynolds în urmă cu câteva minute, nu

este binevenită aici. Nici tu.

Dădu să închidă uşa, dar Paul îl opri cu mâna dreaptă şi cu stânga îşi scoase acreditările. Nu avea niciun dubiu că Dishler ştia deja că era agent FBI, dar prezentarea

acreditărilor era o formalitate necesară, înainte ca Paul să-şi manifeste autoritatea. Ţinu etuiul deschis la nivelul ochilor, în faţa asistentului.

— Acum că am terminat cu formalităţile,

izbucni Paul pe un ton obosit, cheam-o pe Paris Reynolds aici, jos.

— FBI-ul nu are autoritate aici.

— Aici a fost comisă o crimă, ceea ce implică un reprezentat FBI. Acum vrei să o

chemi pe Paris aici, sau vrei să mă duc la maşină, să dau un telefon şi într-o oră locul ăsta să fie asediat de agenţi?

— Aşteaptă aici, spuse nervos Dishler şi închise uşa cu zgomot. Când uşa se deschise din nou, în

prag stătea Paris, într-un halat de casă din brocart palid, cu fața rece, ca o mască frumoasă.

— Nu le-ai făcut încă destul rău tuturor? întrebă ea.

Imperturbabil, Paul îi înmânã o carte de vizitã cu

numărul lui de celular scris pe spate.

— Sună-mă la numărul ăsta, dacă te decizi să vorbeşti.

Paris îl privi, pe deasupra nasului ei patrician.

— Despre ce anume?

— Despre motivul pentru care ai omorât-o pe străbunica ta.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, Paul fu prins cu garda lăsată, de o femeie. Palma ei deschisă se izbi de obrazul lui; apoi uşa

i se trânti în nas.

Capitolul 45

A doua zi dimineaţă, Paul o întrebă pe Sloan:

— Ai de gând să încerci să te vezi cu Paul Maitland înainte de a te întoarce la Bell Harbor? Sloan era la fel de palidă şi de

hăituită ca aseară şi el se simţi şi mai vinovat, pentru că nu părea să-i mai fi rămas nici măcar atâta forţă încât să fie furioasă pe el.

Sloan puse în valiză o casetă cu obiectele ei de toaletă şi trase

fermoarul.

— Da, dar n-o să obţin nimic cu asta, spuse ea fără să-l privească. Nu se uitase deloc la el din clipa în care îi deschisese uşa.

— Te face să te simţi mai bine dacă îţi spun că eu mă

simt cumplit din cauza asta?

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin cum te simţi tu.

Lui Paul nu-i venea să creadă cât de rău primise această remarcă. Ea avusese încredere în el şi-şi făcuse treaba

şi lui îi plăcea la nebunie de ea.

— Bine... O să te facă să te simţi mai bine dacă o să-ţi spun de ce îl urmăresc pe Carter şi ce anume m-a adus aici?

Sloan se uită pentru prima oară la

el; apoi se uită în altă parte şi ridică din umeri.

Paul o apucă de braţ şi o obligă să se aşeze pe pat; apoi se aşează şi el pe scaunul din faţa ei.

— Carter spală bani pentru un cartel din America

de Sud, care face afaceri cu droguri, prin Banca şi Trustul Reynolds. Se acceptă bani lichizi, creditaţi în bănci fictive, eludându-se formalităţile fiscale. Banii sunt transmişi telegrafic de către

Banca Reynolds, în conturile din străinătate ale cartelului, unde devin bani frumoşi, curaţi. Numai buni de cheltuit.

Sloan se uită ţintă la el şi spuse ceva dureros de pătrunzător.

— Tu nu ştii că este implicat în toate astea; tu crezi că este; atâta tot. Dacă ai fi avut o dovadă, ai fi montat microfoane şi ai fi venit cu mandate de percheziţie.

— În ziua în care urma să ne aducă

dovada, informatorul nostru a suferit un accident ciudat. Cartelul de care ne ocupăm este o haită de animale, dar ei sunt mai isteţi decât concurenţa. Au angajat firme de avocatură

prestigioase ca să le reprezinte aici interesele afacerilor lor legale şi încet, încet, câştigă sprijin politic. Senatorul Meade este un prieten special al lor. Eu vreau să-l demasc pe Carter, dar mai mult, vreau

să aflu care este contactul lui cu cartelul.

— Şi ce au de a face lucrurile astea cu Noah?

— Maitland este cel mai mare deponent la Banca Reynolds; are un număr uluitor de

depozite, acolo. Are şi iahturi mari, frumoase, care fac periodic curse spre America Centrală şi de Sud.

— Dar asta face şi linia maritimă de croazieră Holland America, îl ironiză amar Sloan.

Paul ignoră sarcasmul.

— Maitland are în porturile respective câţiva „asociaţi de afaceri” dubioşi.

— Criminali recunoscuţi? contracară Sloan.

— Nu, dar haide să nu ne certăm pe

tema asta. Să rămânem la subiect: cineva trebuie să introducă prin contrabandă, în Statele Unite şi în Banca Reynolds, lichidităţile cartelului. Eu cred că Maitland este omul. Şi mai cred că

din când în când, odată cu banii mai aduce şi droguri.

Sloan dădu uşor din cap şi se ridică; apoi îşi luă valiza şi geanta.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu? o întrebă Paul.

— Despre Noah,

nu. Despre Carter, nu ştiu.

Se întoarse spre uşă.

— Am fost eliberată în baza autorităţii tale, dar încă nu am fost scoasă de pe lista suspecţilor de crimă. Ţi-aş rămâne

recunoscătoare dacă ai face asta.

Paul se ridică şi se uită la ea neajutorat. Avea atâta demnitate calmă şi fusese atât de dezgustată de el, încât se simţea ca unul dintre ticăloşii despre care tocmai

vorbise.

— La revedere, spuse ea.

Paul dădu tăcu din cap pentru că nu-i venea nimic în minte, să-i poată spune.

Capitolul 46

Problema cu proprietăţile din Palm Beach era că multe dintre ele, inclusiv cea a lui Noah, aveau porţi electrice spre stradă, care îi împiedicau pe musafirii nepoftiţi

să intre.

Aşa cum se temuse Sloan, ea devenise un astfel de musafir. Doamna Snowden o informă asupra acestei situaţii, în timp ce Sloan aştepta afară, în maşina ei închiriată. Pe un ton

înghețat, așa cum implica și numele ei de familie, secretara lui Noah spuse:

— Am fost instruită să vă spun că dacă veți veni în apropierea acestei case, dumneavoastră sau oricine altcineva din

familia dumneavoastră, domnul Maitland nu se va obosi să anunţe Poliţia. Se va ocupa singur de dumneavoastră.

Doamna Snowden se opri, neştiind dacă era sau nu necesară o atenţionare

specială şi în final decise că era.

— În locul dumneavoastră, eu nu l-aş supune unui test. La revedere.

Nedorind să plângă într-un loc unde putea fi văzută de doamna Snowden pe circuitul de

monitorizare, Sloan începu să bage maşina în marşarier, când o văzu pe Courtney repezindu-se pe scări în jos, spre ea.

Sloan ieşi din maşină şi se duse la porţi. Courtney se opri de cealaltă

parte a acestora şi o studie pe Sloan cu o privire trufaşă.

— Cum ai putut?! o întrebă ea cu furie amară. Cum ai putut să ne faci aşa ceva, când noi am fost atât de buni cu tine?!

— Ştiu cum pare,

spuse Sloan cu durere. Nu mă aştept să mă crezi, dar nu am ştiut nimic despre toate astea. Înghiţi, înainte de a putea continua.

— Eu... Eu v-am iubit familia, pe fiecare dintre voi.

Ochii cenuşii ai lui Courtney semănau atât de mult cu ai lui Noah, încât Sloan le memoră inconştient culoarea în lumina soarelui, chiar dacă ei o priveau cu rece animozitate.

— Nu sunt chiar

atât de proastă încât să te cred.

Sloan acceptă condamnarea cu o înclinare a capului.

— Te înțeleg.

Sloan începu să se întoarcă; apoi își dădu seama de ceva ce o făcu să-și înghită lacrimile

înainte de a o face.

— Mulţumesc că nu mă acuzi că sunt şi ucigaşă, nu numai spion.

Courtney ridică din umeri, refuzându-i mulţumirile.

— Nu sunt chiar atât de proastă încât

să cred că ai ucis-o pe Edith.

Sloan se întoarse pentru că nu mai avea nimic de spus, dar Courtney nu terminase.

— Nu m-am dus la şcoală pentru că m-am gândit că o să vii, dar ai face bine

să nu te mai întorci niciodată aici. Noah a plecat şi tu ai avut noroc. Nu este doar furios. Te urăşte.

Sloan încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Crezi că dacă aş mai aştepta puţin şi i-aş scrie o scrisoare, ar

citi-o măcar?

— Nicio şansă, spuse Courtney în timp ce ea se întorcea, îndepărtându-se.

Courtney rămase acolo până când Sloan începu să iasă cu maşina de pe alee şi o luă încet spre

casă. Apoi îşi ridică palmele şi şi le apăsă de ochi, să-şi împiedice lacrimile.

Capitolul 47

Sloan se simţea prea nefericită în drumul ei înapoi spre Bell Harbor, ca să-şi mai facă griji pentru impactul pe care veştile îl vor avea asupra vieţii şi slujbei ei de acolo, dar în câteva ore de

la întoarcerea ei, orice îndoială i se spulberă.

Când Sloan a sunat-o pe mama ei la buticul Lydiei, Kimberly ignoră văicăreala Lydiei şi îşi luă liber pentru restul zilei, „din motive personale”.

Sara puse capăt unei întâlniri cu un client important şi sosi imediat după mama lui Sloan; apoi începură amândouă să o răsfeţe ca şi cum ar fi fost bolnavă, aducându-i mici tratăţii şi

mâncărurile favorite, în încercarea de a-i restaura apetitul şi starea de spirit.

Sloan nu-şi dădea seama că ele făceau asta pentru că arăta ca un om bolnav. Cu braţele petrecute în jurul unei perne

decorative, stătea făcută covrig în colţul canapelei, povestindu-le tot ce ştia despre crimă.

Amândouă îl recunoscuseră pe Paul la bordul iahtului, la ştiri şi Sloan nu văzu niciun motiv să nu

le spună adevărul despre relaţia ei cu acesta. Totuşi, ca să nu o întristeze pe mama ei, Sloan le făcu să creadă că pe Noah Maitland urma să-l investigheze Paul la Palm Beach şi îl scoase pe Carter din decor. Le

povesti despre Paris şi Carter şi despre oamenii pe care-i cunoscuse şi despre lucrurile pe care le făcuse, dar eludă scurta ei poveste de dragoste cu Noah. Nu ştia cum să vorbească despre el sau dacă o putea

face fără să se prăbuşească.

Când termină de povestit, Kimberly se duse în bucătărie şi-i făcu lui Sloan o ceaşcă de ceai, în timp ce Sara făcu o încercare de a o destinde puţin pe Sloan, dar nimeri

prost.

— Ai întâlnit undeva vreun „Domnul Perfect”? glumi ea.

Sloan trebui să se lupte ca să-şi controleze expresia.

— Eu... păi... da.

— Câţi?

— Nu mulţi. Unul

singur.

— Numai unul? Palm Beach este locul de întâlnire pentru mulți „Domni Perfecți”. Probabil că nu te-ai uitat în jur.

Sloan închise ochii şi văzu un chip bronzat, cu un

maxilar pătrat, cu ochi cenuşii frumoşi şi cu o gură insistentă, aplecându-se spre ea. Înghiţi.

— Era cât se poate de perfect.

— L-ai cunoscut?

— Ah, da. L-am cunoscut, spuse

Sloan slab.

— Şi ai ieşit cu el?

— Da.

— Şi? insistă Sara.

Vocea lui Sloan deveni o şoaptă şi trebui să-şi dreagă gâtul.

— Ne-am plăcut.

— Cât de mult v-aţi plăcut?

Zâmbetul Sarei deveni mai larg, privind chipul lui Sloan şi ascultându-i vocea.

Sloan îşi lipi faţa de perna pe care o strângea în braţe şi înghiţi.

— Mult.

— Avem un nume? întrebă Sara.

— Noah Maitland.

— Noah Maitland? Noah Maitland? Ca majoritatea locuitorilor din Bell Harbor, Sara era abonată la Palm

Beach Daily News şi era la curent cu viaţa socială de acolo.

— Ascultă-mă. Chiar dacă n-ar fi făcut contrabandă cu arme, tot nu-l puteai dori. În toate pozele în care l-am văzut, era cu câte o

altă femeie bogată, superbă, dar niciodată nu a rămas cu vreuna dintre ele.

Înainte ca Sloan să apuce să spună ceva, mama ei reveni din bucătărie cu ceaiul, spunând cu o voce blândă dar

fermă:

— Nu cred că Sloan trebuie să renunțe la speranța că toate astea se vor rezolva. Ucigașul lui Edith va fi găsit și Paris și Carter își vor da seama că este nevinovată și o vor ierta. Iar până acum

nimeni n-a spus că s-a găsit ceva ilegal pe vasele lui Noah Maitland. Sunt sigură că este nevinovat, pentru că altfel Sloan niciodată nu s-ar fi...

Kimberly se uită tandru la nefericita

ei fiică şi spuse cu voce sigură:

— Altfel, Sloan nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de el. Adevărul despre el va ieşi la lumină şi Sloan o să-i poată cere iertare. Sunt sigură că este un bărbat bun,

cumsecade, care o va înțelege și o va ierta. Nu am dreptate, draga mea?

Sloan se gândi la ultima discuție avută la telefon cu Noah și își ridică spre mama ei ochii înlăcrimați.

— Nu.

Câteva minute mai târziu, Sloan îşi dădu seama că va trebui să ia imediat măsuri să iasă din starea asta. Luă telefonul şi sună la secţia de poliţie.

— Matt, sunt Sloan, îi spuse ea

locotenentului Caruso. Vreau să mă întorc înapoi la lucru mâine, nu luni, dacă aveţi nevoie de mine.

— Te-ai întors în oraş? întrebă el şi când ea îi confirmă, îi spuse să se prezinte la lucru în

dimineaţa următoare. Caruso puse receptorul jos şi se întoarse spre Jess Jessup.

— S-a întors Sloan. I-am spus că poate veni la lucru de mâine. Sper să fie în regulă şi pentru căpitanul Ingersoll.

Vreau să spun că a fost acuzată de crimă...

Jess se ridică.

— Caruso, eşti un cretin.

— Unde pleci? strigă Caruso după el.

— Dacă ai nevoie de mine, mă

contactezi prin radio, îi răspunse el, dar înainte de a pleca, Jess se opri la biroul dispecerului.

— S-a întors Sloan. Este acasă, îi spuse el.

Jess încă nu ajunsese la maşină, când dispecerul

transmise vestea mai departe tuturor echipajelor de pe teren, din Bell Harbor.

În zece minute, o paradă de echipaje de poliţie începu să sosească în faţa casei ei.

Jess sosi primul

şi Sara îi răspunse la uşă. Nu se mai văzuseră de când apăruse Jess în faţa casei ei, după petrecerea de pe plajă şi Sara şovăi când îl văzu acolo.

— Ieşi o clipă, îi spuse Jess trăgând-o pe Sara pe veranda

lui Sloan. Cum se simte?

— Bine, spuse Sara ferm. Formidabil.

Jess nu se lăsă amăgit.

— Cum se simte, cu adevărat.

— Merge.

Jess dădu din

cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Apoi făcu ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Sara. Întinse mâna, îi ridică bărbia şi zâmbetul lui era lipsit şi de ironie şi de flirt.

— Crezi că vom

putea îngropa securea războiului, o vreme?

Sara încuviinţă din cap cu prudenţă, descumpănită de blândeţea de pe chipul lui.

— Aş vrea asta, Jess.

Pentru tot restul

după-amiezii şi seara, o constantă procesiune de echipaje de poliţie sosi acasă la Sloan, plecând puţin după aceea. Cutii cu pizza şi sandvişuri de la restaurantele cu fast-food se acumulau pe masa

din sufrageria lui Sloan, în timp ce prietenii ei din poliţie inventau scuze că au venit să o salute.

Sloan ştia ea mai bine.

Veniseră să îi arate sprijinul lor şi să o înveselească.

Totul funcţionă până când Sloan se culcă pentru noapte. Singură în pat, nu mai exista nimic care să-i distragă gândurile de la Noah. Îşi aminti de dăţile când stăteau întinşi unul lângă altul după ce

făcuseră dragoste, ea cu capul pe umărul lui, mâna lui mângâind-o leneş, până când adormeau amândoi. Sau făceau dragoste din nou.

Capitolul 48

Paris nu se lăsă câtuşi de puţin înşelată de tonul curtenitor al detectivilor Cagle şi Flynn. Stăteau în living, a doua zi după înmormântarea străbunicii ei şi cei

doi încercau să o facă să se incrimineze singură pentru uciderea acesteia. Flynn spunea:

— Sunt sigur că puteți să înțelegeți de ce suntem derutați. Dacă Sloan ar fi omorât-o pe

doamna Reynolds, de ce şi-ar fi şters amprentele de pe propria ei armă şi ar fi ascuns-o apoi într-un loc unde nu puteam să nu o găsim? Amprentele ei, pe arma ei, nu ar fi incriminat-o. Arma a incriminat-o

pentru că din ea s-a tras glontele care a ucis-o pe doamna Reynolds.

— V-am mai spus, nu cunosc răspunsul la întrebarea asta.

— Sloan a spus că în dimineaţa de după uciderea dnei

Reynolds, pistolul se mai afla încă în locul inițial, nu sub saltea. Verificase ea. Crezi că ar fi putut altcineva vârî pistolul sub saltea?

— Cine? contracară Paris furioasă. Servitorii au fost trimişi cu

toţii acasă, de către voi. Singurii oameni din casă în dimineaţa aceea, şi care nu lucrau pentru voi erau Paul Richardson şi Sloan, tata, eu şi Gary Dishler.

— Tocmai asta este partea confuză,

interveni Cagle.

— Întocmai! contracară ea. În mod clar, nu credeți că Paul Richardson sau Sloan sunt vinovați.

— Richardson este agent FBI şi nu are motiv. Sora dumneavoastră are

un dosar fără pată, ca ofiţer de poliţie şi a lucrat pentru el. Credeţi-mă, dacă toate astea nu ar fi fost adevărate, pe sora dumneavoastră ar fi aşteptat-o închisoarea pe viaţă. Şi acum să vedem cine ne-a mai rămas,

cine avea un motiv să o vrea moartă pe străbunica dumneavoastră şi pe Sloan la puşcărie, şi care să fi fost aici, să bage pistolul sub saltea?

Paris se ridică, punând capăt interviului şi se

duse la Nordstrom, care aştepta în hol. Era sătulă să tot fie amabilă cu cei care se purtau cu ea atât de rău.

— Nordstrom, spuse ea rece, te rog condu-i pe aceşti doi domni şi încuie în urma lor. Nu vor

mai trece niciodată de aceste porți.

Flynn renunță la aerul prietenesc.

— Putem obține un mandat.

Paris le făcu semn cu capul spre ușă.

— N-aveți decât, spuse ea. Dar până

atunci, vă rog frumos să plecaţi de aici!

Când uşa se închise în spatele lor, Cagle se uită la Flynn cu un zâmbet creţ.

— Ăsta a fost un mod delicat de a ne spune „băga-v-aş

undeva”, nu-i aşa?

— Da. Pun pariu că a fost la fel de delicată când a îndreptat Glock-ul spre pieptul străbunicii ei şi a apăsat pe trăgaci.

Paris nu se simţea blândă. Era panicată. Făcea paşi

încet, înainte şi înapoi, pe hol, încercând să înţeleagă cine putea fi ucigaşul. Nu era la fel de dispusă să îi excludă pe Sloan şi pe Paul Richardson din ecuaţie, pe cât fuseseră poliţiştii. Paul era clar un

mincinos şi un tip suspect şi era cât se poate de capabil să se folosească de oameni fără scrupule. Ştia cum să mânuiască o armă şi ar fi ştiut cum să facă să pară că altcineva era vinovat. Nu avea

inimă. I-o frânsese pe a ei. Problema era... că el efectiv părea să creadă că Paris îşi omorâse străbunica.

Sloan era la fel de necinstită şi de lipsită de inimă ca şi el. Se prefăcuse că dorea ca Paris să se

gândească la ea ca la o adevărată soră; apoi o făcuse să o şi iubească la fel. Îi umpluse capul cu poveşti înduioşătoare despre mama lor şi o făcuse să-şi dorească să facă parte din familia lor

din Bell Harbor. Privind retrospectiv, nu-i era greu să vadă că Sloan acceptase invitaţia de a veni la Palm Beach doar ca să poată introduce acolo un agent FBI, după care, împreună, să încerce să-l distrugă

pe Noah.

Frecându-şi absentă tâmplele care-i pulsau, Paris trecu în revistă ce spuseseră detectivii şi ce insinuau prin acele cuvinte. Păreau să fie cât se poate de convinşi că Sloan spusese

adevărul şi că cel care pusese pistolul sub saltea era criminalul. Poliţia era convinsă că nu era vorba de Sloan sau de Paul, iar Paris ştia că nu era nici tatăl ei şi nici ea.

Nu mai rămăsese

decât Gary Dishler.

La început ideea i se păru absurdă, dar cu cât mai mult se gândea la ea, cu atât îşi dădea seama cât de puţin îi plăcea, de fapt, de omul acesta. Când venise să lucreze pentru tatăl ei, în urmă cu

câțiva ani, poziția lui ca asistent fusese bine definită, dar acum el părea să se ocupe de totul. În general, el îl trata pe tatăl ei cu multă deferență, dar nu de puține ori îl auzise folosind un ton iritat, nerăbdător,

total necuvenit. Îl văzuse înfuriindu-se pe o fată în casă şi concediind-o pe loc pentru că aceasta se atinsese de nişte hârtii de pe biroul lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai neplăcut i se

părea Dishler. Nu-şi putea imagina de ce ar fi vrut să-i facă rău străbunicii ei, dar nu era complet sigură că n-ar fi fost în stare de aşa ceva.

Tatăl ei trecea în revistă scrisorile de condoleanţe, într-un birou de la etajul

doi, legat într-o parte cu dormitorul lui şi în cealaltă parte, de biroul lui Gary Dishler. Uşa dinspre hol a biroului lui Dishler era deschisă, dar uşa de legătură era închisă. Paris intră în biroul tatălui ei şi

închise bine uşa dinspre hol, ca să poată discuta în intimitate.

— Avem o problemă, spuse ea cât putu de calm.

— Anume? întrebă tatăl ei desfăcând un alt plic.

Paris se aşează pe fotoliul din faţa biroului.

— Ştii cumva ce sentimente avea Gary cu adevărat, pentru străbunica? Eu ştiu că ea se purta uneori urât cu el.

— Ea se purta

urât cu toată lumea, uneori, sublinie Carter filosofic. Dar ce legătură are asta cu Gary?

Paris inspiră adânc, să prindă curaj.

— A fost poliția aici, adineauri. Ei cred că persoana

care a vârât pistolul lui Sloan sub saltea este şi asasinul străbunicii şi ei sunt siguri că nu este vorba nici de Sloan şi nici de Paul.

— Paris, nu te implica în toată povestea asta. O să

înnebuneşti încercând să lămureşti ceva. Lasă poliţia să se ocupe.

— Nu cred că ne putem permite asta.

Carter se uită la ea, încruntându-se.

— De ce nu?

— Pentru că poliţia este deja

convinsă că eu am făcut-o. Eu am avut cel mai mare motiv şi cea mai bună oportunitate.

— Dar asta e ridicol. E o nebunie.

— Este o nebunie să înfunzi puşcăria pentru ceva ce nu ai făcut, dar asta se

întâmplă mereu. Nu există decât o singură persoană care ar fi putut muta pistolul ăla în dimineața următoare uciderii străbunicii, iar această persoană este Gary Dishler. În afară de Paul, de

Sloan, de tine şi de mine, el a fost singura altă persoană căreia poliţia i-a permis să rămână în casă, după găsirea trupului lui Edith. Tu nu ai făcut-o şi eu nu am făcut-o. Înseamnă că nu mai

rămâne decât Gary.

O expresie ciudată traversă chipul lui Carter când ea termină, o expresie asemănătoare aproape cu frica, dar care dispăru atât de repede, încât Paris nu putu fi sigură.

— Poliţia nici măcar nu se va obosi să-l întrebe ceva, iar eu cred că voi fi arestată. Cred c-ar trebui să ne angajăm proprii noştri detectivi particulari, să facem ceva. Şi cred că ar trebui să mă

gândesc deja la un avocat.

Furia, nu frica îi întări chipul, când ea se ridică în picioare şi spuse:

— O să te gândeşti să faci amândouă lucrurile?

Carter dădu scurt din cap şi Paris

plecă. O pornise în jos pe scări când auzi o uşă lovindu-se de tocul ei şi se întoarse, repezindu-se în sus pe scări. Uşa biroului tatălui ei era deschisă, dar uşa dinspre hol a lui Dishler era închisă acum şi Paris gemu

aproape sonor, gândindu-se că Dishler putea fi acela pe care tatăl ei îl va ruga să-i găsească un avocat şi detectivi. Dar apoi îşi spuse că tatăl ei păruse destul de furios ca să se confrunte

singur cu Dishler şi să încerce să smulgă adevărul de la el.

Teama pentru tatăl ei o făcu pe Paris să-şi încalce principiile ei de o viaţă. Intră repede în biroul tatălui ei, închise uşa şi se aplecă peste birou,

la telefon. Apăsă pe extensia numărului lui Dishler şi i se răspunse pe loc.

— Ce este? izbucni Dishler.

— Gary? Ah, îmi pare rău, spuse Paris în timp ce continua să apese tasta trei de pe

telefonul lui Carter, activând monitorizarea din încăpere.

— Am vrut să sun la bucătărie.

— Aia e extensia treizeci şi doi, spuse el şi închise. Gary alesese noul sistem de telefonie şi îi

arătase cum să activeze monitorizarea din cameră, când tatăl ei se afla în convalescență, după atacul de cord. Acum Paris punea în practică ce învățase. Conversația din biroul lui Gary se

auzea acum la ea şi Paris o asculta cu un crescând sentiment de neîncredere şi groază, care se transformă în teroare.

— Ţi-am spus să te calmezi, Carter! îl ameninţă Dishler pe

un ton cu care nu-l mai auzise niciodată vorbind. Ce vrei să spui?

— Ai auzit ce am spus. Fiica mea tocmai m-a informat că va fi probabil arestată pentru uciderea lui Edith.

— Despre care

fiică vorbeşti? întrebă Dishler inutil.

— Eu nu am decât o singură fiică, izbucni Carter. Şi care tocmai mi-a dat argumente cât se poate de convingătoare că tu trebuie să fi cel care

a mutat arma.

În loc să-l audă pe Dishier negând violent, aşa cum se aştepta Paris, îi auzi scaunul făcând un zgomot ca şi cum s-ar fi lăsat pe spate în el şi când vorbi, vocea lui era grotesc de calmă şi de

lipsită de griji.

— Carter, tu ai avut o problemă serioasă şi partenerii tăi de afaceri au recunoscut-o imediat ce le-am raportat-o. Mi-au cerut să rezolv problema înainte ca

ea să explodeze şi suflul ei să ne distrugă pe toţi.

— Ce problemă? întrebă Carter, dar vocea lui părea alarmată şi în defensivă.

— Ei acum, ştii bine ce problemă, spuse Dishler cu

voce prefăcută. Problema este că Edith şi-a schimbat testamentul înainte ca vreunul dintre noi să îşi dea seama, l-a tăiat lui Sloan o bucată din averea ei, din care o porţie mare este Hanover Trust. Partea lui

Sloan ar fi însemnat cincisprezece milioane de dolari. Dar Hanover Trust nu are decât cinci milioane de dolari în total, pentru că administratorul lui, adică tu şi banca ta, îl mulgeţi de zece ani încoace ca să ţii

banca în stare de funcţionare şi să-ţi acoperi pierderile din alte părţi. Sunt corect?

După o tăcere, Paris îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Aş fi putut-o convinge pe Sloan să-şi lase banii în

trust şi să se mulţumească cu dobânzile. Am convins-o deja pe Paris să facă asta...

Se auzi o lovitură, ca şi cum Dishler ar fi lovit cu pumnul în masă.

— Sloan Reynolds nu este

Paris: este poliţistă. Dacă ar fi hotărât să-şi retragă toată partea ei, iar tu nu i-ai fi putut da banii, ar fi mirosit imediat ceva. Iar mirosul acela te-ar fi acoperit pe tine şi ar fi infestat şi Reynolds Bank. Iar

partenerii tăi din bancă nu ar fi permis să se întâmple aşa ceva.

— Încetează să-i mai numeşti parteneri, fir-ai să fi! Noi am avut un aranjament, nu un parteneriat. M-au luat pe garanţie

când banca a avut probleme în anii optzeci şi în schimb am fost de acord să spăl ceva bani pentru ei, de-a lungul anilor, l-am lăsat să-şi pună proprii lor oameni în câteva poziţii cheie şi am tolerat

să te am în preajma mea, dar nimeni nu a pus problema unei crime.

— Nu a existat variantă. Dacă aş fi aflat la timp că Edith urma să-şi schimbe testamentul ca să o includă şi pe Sloan,

bătrâna ar fi murit de o cauză naturală până să apuce să-l semneze şi nu ar fi existat nicio problemă. Din nefericire, nu am ştiut nimic despre testament decât când a plecat Wilson de aici, cu noul

testament semnat în prezența a doi dintre servitorii tăi. Iar singura soluție ca Sloan să fie împiedicată să-şi poată pretinde partea ei din moştenire era ca ea să fie acuzată de crimă, tocmai ca să

intre în posesia banilor. Partenerii tăi m-au sfătuit să mă ocup de asta.

Paris îl auzi pe tatăl ei scoţând un sunet ca o înjurătură oftată şi Dishler spuse nepăsător:

— Carter, a fost

doar o chestiune de afaceri. Nu e nimic personal. A fost uşor pentru că avea pistolul ei.

Vocea lui Carter coborî la o şoaptă de om înfrânt.

— De unde ai ştiut? Când ai aflat că era poliţistă?

— Cu o zi înainte de moartea bietei Edith, am întrebat-o pe fiica ta ce părere avea despre covoarele persane rare, de la parter. Iar ea a descris culorile în Aubusson, nu cunoştea diferenţa. Asta, alături de

faptul că nu manifesta niciun fel de interes pentru decor, m-a făcu bănuitor.

Mi-a luat cinci minute pe computer să descopăr că era poliţistă şi un apel telefonic, să verific. Partenerilor tăi le-

au trebuit cincisprezece minute să vină cu un plan şi să-mi dea instrucţiuni.

Irascibil, adăugă:

— Mi-au trebuit treizeci de minute să găsesc locul unde-şi ascunsese pistolul. Iar acum

putem pune capăt acestei discuţii neplăcute?

În biroul alăturat, Paris auzi încordarea din vocea tatălui ei când întrebă:

— Şi Paris? O vor aresta pentru asta.

— Ei, ştii bine că

nu o să permit niciodată asta. În seara asta se vor ocupa de Sloan şi totul se va sfârşi aici.

— Cum?

— Chiar eşti sigur că vrei să ştii?

În biroul de alături, Paris îşi

ţinu răsuflarea, cu mâna deasupra butonului pentru întreruperea microfonului. Dar trebuia să ştie ce vorbeau ei despre Sloan.

Tatăl ei trebuie să fi încuviinţat din cap, pentru că

răspunsul lui Dishler îi îngheață sângele în vine:

— În seara asta, ajutată puțin, Sloan va avea un atac de vinovăție și rușine. Care o va decide să scrie un bilet în care va mărturisi că și-a omorât străbunica.

După care îşi va zbura creierii. Femeilor nu le place ca moartea să le distrugă înfăţişarea, dar ea este poliţist. Şi ea va alege mai curând calea mai sigură, mai rapidă, nu?...

Paris eliberă

brusc butonul intercomului şi ieşi în fugă din biroul tatălui ei, poticnindu-se în timp ce alerga de-a lungul coridorului. Apartamentul tatălui ei se afla în capătul aripii de nord a casei, iar al

ei se afla în aripa sudică. În timp ce depăşea scara centrală care ducea spre foaier şi împărţea cele două aripi, văzu pe hol o subretă cu un braţ plin cu aşternuturi proaspete şi-şi încetini mersul.

Încă nu avea habar ce urma să facă; emoţiile ei înnebunite îi blocau gândirea logică, lăsându-i doar două direcţii de gândire. Trebuia să o prevină pe Sloan şi trebuia să plece din casă fără ca cineva să

aibă vreo bănuială asupra intenţiilor ei.

— Bună, Mary, îi spuse ea fetei în casă. Mi-am amintit că era cât pe ce să pierd ora la manichiură. Mă grăbesc groaznic.

În camera ei, îşi înşfăcă geanta şi

cheile de la maşină şi porni spre uşă; apoi îşi aminti că trântise într-un sertar cartea de vizită a lui Paul, cu gândul vag de a le trimite o scrisoare superiorilor lui, în care să se plângă de acuzaţia pe care i-o

adusese acesta.

Văzu cartea de vizită dar mâinile îi tremurau de parcă ar fi avut paralizie şi o scăpă de două ori.

Nordstrom era în holul de la parter. Trebuia să-i lase un mesaj pentru tatăl ei, pentru ca acesta

să nu aibă bănuieli când ea nu se va întoarce acasă pentru cină. Încercă să inventeze un loc unde s-ar putea duce la o zi după înmormântarea străbunicii ei şi care să nu-l izbească prin ciudăţenia lui.

— Tata este într-o discuţie cu domnul Dishler şi nu vreau să-l deranjez. Vrei te rog să-i spui că... m-a sunat doamna Meade şi mă duc ia ea, să discutăm câteva schiţe de-ale mele. Cred că asta

mă va ajuta să-mi mai revin puţin.

Nordstrom îşi înclină capul.

— Cu siguranţă, domnişoară.

Capitolul 49

Paris se uită la ceasul din bord în timp ce scotea din locul lui telefonul Jaguarului şi văzu că era puţin după ora patru. Dacă ignora total limita de viteză, într-o oră sau chiar mai puţin

ar putea ajunge la Bell Harbor. L-ar dura mai mult decât dacă ar aranja pentru un avion până la Bell Harbor şi ar închiria o maşină la aeroport. Decise totuşi să meargă cu maşina. Oricum, tot ajungea

acolo înainte de a se întuneca.

Ţinând receptorul în şaua umărului, cu un ochi se uita la trafic, în timp ce forma numărul pe care Paul îl scrisese pe dosul cărţii de vizită. Mâinile încă

îi tremurau, dar avea probleme urgente de rezolvat şi asta o împiedica să se gândească la ce era de negândit.

Telefonul de la numărul dat de Paul scoase un sunet ca şi cum ar fi fost pe pager şi Paris îi

transmise numărul telefonului din maşina ei şi aşteptă să fie imediat sunată.

În camera lui din motelul din Palm Beach, Paul ascultă cu resemnare bombardamentul verbal care venea pe

firul telefonului, de la agentul special FBI pentru divizia Miami. Celularul lui se afla pe noptieră şi pe ecranul acestuia se aprinse o luminiţă intermitentă, indicând că va urma un apel. Paul se

întinse şi îi puse pe pager ca să nu mai sune... şi-şi continuă discuţia în contradictoriu cu bărbatul de la celălalt capăt.

— Paul, înţelegi ce se petrece aici? Mă fac bine înţeles? O să coste biroul o

avere în ore-om, doar ca să răspundă la primul potop de plângeri pe care avocaţii lui Maitland le-au prezentat astăzi la tribunal.

— Ce anume ne acuză el că facem?

— Sunt atât de fericit că ai întrebat,

îi răspunse Brian Mecade, cu sarcasm muşcător, ia să vedem... uite, ne acuză de sechestrare şi percheziţionare ilegală, apoi suntem acuzaţi de întinderea unei curse...

Paul ascultă în

tăcere lunga litanie de acuzaţii legale.

— Stai, mi-a scăpat asta, spuse Mecade ironic. Asta ne acuză de „incompetenţă răuvoitoare”.

— În viaţa mea n-am auzit de aşa ceva. De când

incompetența înseamnă încălcarea legii?

— De când avocații lui Maitland au decis să încerce să o facă așa ceva! spuse Mecade furios. Probabil că avocații lui lucrează tocmai la o nouă

lege despre asta. O şi văd străbătând tot drumul până la Curtea Supremă, pentru aprobare.

— Nu am nimic de spus, Brian.

— Ba da. Într-una din aceste plângeri, Maitland pretinde scuze formale,

publice, pentru că tu nu ai găsit nimic ilegal, pe niciunul dintre vase. Vrea să declari public că îți pare rău.

— Spune-i să se ducă dracului.

— Avocaţii noştri lucrează la echivalentul legal al

acestui răspuns; totuşi, eu nu cred că ar fi indicat decât în cazul în care tu simţi că el are cu adevărat marfa pe care o căutai, undeva în altă parte decât pe iahturi, fără să ştii exact unde.

Paul expiră prelung.

— Asta este imposibil. După ultima lui întâlnire în America de Sud, s-a întors pe vasul Apparition. Am ţinut vasul sub supraveghere pe tot drumul de

întoarcere şi l-am ţinut sub observaţie ceas de ceas, zi de zi, de când se află în Palm Beach.

— Cu alte cuvinte, dacă ar fi adus marfă de contrabandă din America de Sud, ai fi găsit-o.

Paul încuviinţă din cap; apoi cu glas tare.

— Da.

— Şi nici la bordul vasului Star Gazer nu aţi găsit nimic?

— Nu.

— Prin urmare, Maitland este

nevinovat.

Paul se gândi la viețile pe care le distrusese cu bănuiala lui greșită și se simți mult mai rău decât îi putea spune lui Mecade.

— Cam așa ceva. Deși în mod legal îți poți anina pălăria de

mitraliera pe care am găsit-o. Ceea ce înseamnă o armă automată, acum înseamnă o „ilegalitate”.

— Mulţumesc pentru această observaţie care mi-a deschis ochii. Dar ce, spunem despre

faptul că afurisita aia de mitralieră este practic o vechitură pe care el a confiscat-o pentru fier vechi?

Paul oftă din nou şi se gândi la Sloan care îl apărase cu fermitate pe Maitland, pentru că

judecata ei era mai sigură decât a lui.

— Crezi c-ar merita să încerc să-i fac lui Maitland o vizită şi să încerc să-i mai alin sensibilităţile?

— El nu vrea alinare, el vrea sânge, sângele

nostru.

— Trebuie să vorbesc cu el ca să îndrept o altă problemă, spuse Paul gândindu-se că trebuie măcar să încerce să-l convingă pe Maitland că Sloan nu ştia că el era o

țintă a FBI.

— Nu te apropia de Maitland, îl preveni Mecade înfuriindu-se din nou. Făcând asta, ne poți periclita apărarea. M-ai auzit, Paul? Ăsta este un ordin, nu o sugestie.

— Te-am auzit.

Când închise, Paul mai primi două telefoane de la oamenii lui din Palm Beach. Le dădu fiecăruia instrucţiuni detaliate; apoi îşi luă un pahar cu apă şi se întoarse cu el la pat. Îşi scoase

valiza şi începu să împacheteze.

Paris aşteptă cincizeci de minute s-o sune Paul înapoi; apoi acceptă că trebuia să-şi formuleze un plan şi să se bazeze numai pe ea. Mâinile îi transpirau pe volan,

vitezometrul arăta 110 mile la oră şi se aştepta în orice clipă să fie trasă pe dreapta pentru depăşirea vitezei legale.

Trebuia să rămână calmă şi să se gândească. Cu mâna dreaptă îşi

deschise geanta şi pipăi după un stilou şi ceva pe ce să scrie; apoi luă telefonul maşinii şi sună Informaţiile din Bell Harbor.

Operatoarea îi spuse că numărul de telefon al lui Sloan era secret.

— Numărul de telefon al lui Kimberly Reynolds îl aveţi? întrebă Paris.

Operatoarea îi dădu numărul şi adresa şi Paris le notă.

— Aş vrea, vă rog, şi numărul de

telefon al Poliţiei din Bell Harbor.

Paris îl notă şi sună mai întâi aici. O ceru pe detectivul Sloan Reynolds şi operatoarea o puse în aşteptare. Tensiunea lui Paris creştea pe măsură ce aştepta cu

speranță să audă vocea lui Sloan.

Răspunse un bărbat care se recomandă ca fiind locotenentul Caruso.

— Trebuie să vorbesc cu Sloan Reynolds, spuse Paris.

— Îmi pare rău, doamnă, dar programul ei s-a terminat la ora trei.

— Trebuie neapărat să dau de ea. Sunt sora ei şi este ceva foarte urgent. Îmi puteţi da numărul ei de acasă?

— Sunteți sora ei și nu-i știți numărul?

— Nu-l am la mine.

— Îmi pare rău, dar nu am permisiunea să fac asta.

— Ascultați-mă, spuse Paris cu o

voce tensionată, plină de nerăbdare. Este foarte urgent. Viaţa ei este în pericol. Cineva va încerca să o ucidă, în noaptea asta.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului decise, evident, că era

vorba de o farsă proastă.

— Vă referiţi la dumneavoastră, doamnă?

— Fireşte că nu! explodă Paris. Dându-şi seama că nici isteria şi nici furia nu o vor duce nicăieri cu prostul

ăla, Paris încercă din nou.

— Sunt sora ei. O cunoaşteţi personal pe Sloan Reynolds?

— Sigur că da.

— Atunci trebuie să ştiţi că până acum câteva zile a fost la Palm Beach, în vizită la familie?

— Da, şi străbunica ei a fost omorâtă şi detectivul Reynolds a fost arestată şi apoi eliberată. Am avut deja două apeluri de la persoane care au vrut să mărturisească.

Paris decise că tipul era idiot.

— Cine este şeful, acolo?

— Căpitan Ingersoll, dar azi are liber.

— Şi după el?

— Ăla sunt eu.

Paris îi închise telefonul.

Terminând cu împachetatul, Paul se întinse automat după cheile de la maşină şi celular. Ledul intermitent indica un apel rămas fără răspuns şi îşi aminti de unul primit în timpul convorbirii lui cu

Mecade. După care mai primise două telefoane lungi. Nu cunoştea numărul la care trebuia să sune.

Mâna lui Paris tremura necontrolat când luă de pe bancheta alăturată hârtia şi citi numărul lui

Kimberly Reynolds. Se întinse după telefon exact când acesta începu să sune şi smulse receptorul din furcă.

— Sunt Paul Richardson, spuse vocea cunoscută. Am pe pager numărul

dumneavoastră...

Erau cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise vreodată Paris. Se simți atât de uşurată încât îi venea să plângă.

— Paul, sunt Paris. Sunt în maşină în drum spre

Bell Harbor. Trebuie să mă crezi pentru că poliţia din Bell Harbor crede că sunt o nebună şi nu va face nimic. Iar dacă tu nu mă ajuţi...

— Te cred, Paris, o întrerupse el pe un ton uimitor de

blând şi de liniştitor. Şi o să te ajut. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ei vor s-o omoare pe Sloan, la noapte! O vor pune să scrie un bilet de sinucigaş, prin care mărturiseşte că ea a ucis-o pe străbunica

mea şi apoi o vor omorî!

Aproape că se aştepta ca el să nu creadă nimic şi să-i ceară detalii, în timp ce ultimele minute din viaţa lui Sloan îşi ticăiau drumul.

— În regulă.

Spune-mi cine sunt „ei”, ca să ştiu cum să-i împiedic.

— Nu ştiu cine sunt. Am auzit doar o conversaţie despre cum vor decurge lucrurile în noaptea asta.

— Bine, atunci spune-mi pe cine ai

auzit vorbind despre asta?

Momentul trădării sosise. Tatăl ei o iubise şi o crescuse... Tatăl ei nu avea nicio reţinere ca Sloan să moară în noaptea asta, pentru ca el să-şi protejeze

„afacerea”... Tatăl ei nu fusese deloc furios când aflase că bunica lui fusese omorâtă din acelaşi motiv. Paris o iubise atât de mult. Îl iubea pe el. O iubea pe Sloan.

— Paris? Trebuie să ştiu cine este

implicat, altfel nu pot fi eficient!

Paris înghiţi şi-şi trecu braţul stâng peste obrazul umed de lacrimi.

— Tatăl meu. Tatăl meu şi Gary Dishler. L-am auzit vorbind despre asta. Dishler lucrează

pentru nişte tipi pe care-i numea „partenerii” tatălui meu şi „partenerii” i-au spus să o ucidă pe străbunica mea şi el a făcut asta.

Lacrimile i se revărsau şuvoaie pe obraji, înceţoşând maşinile şi drumul

din faţa ei.

— Ei i-au spus cum să rezolve cu Sloan, dar el nu va face asta cu mâna lui. Au angajat oameni, cred.

— Asta aveam nevoie să ştiu. Te sun înapoi.

Paris închise.

Paul o va salva pe Sloan. Şi îl va aresta pe tatăl ei.

Se gândi la mândru!, frumosul ei tată, cum va fi scos în cătuşe din casa lui. Se gândi la procesele şi la acuzaţiile de crimă şi la articolele urâte

din ziare, cu imaginea lui. Şi lacrimile nu se mai opreau.

— Îmi pare rău, îi spuse ea, cu glas tare. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Capitolul 50

În port se afla un elicopter FBI şi în drum spre el, Paul sună la Poliţia din Bell Harbor. Şi el dădu tot peste locotenentul Caruso.

Paul se identifică şi până să tragă aer

în piept, Caruso spuse:

— V-am recunoscut numele de la TV. Eraţi cu Sloan în...

— Încetează să vorbeşti şi începe să asculţi, izbucni Paul. Sloan este în pericol. Cineva

încearcă să pună mâna pe ea, probabil acasă la ea...

— Pun pariu că vă referiți la tipa care tocmai a sunat aici. Mi-am închipuit că e o nebună, dar ca să mă asigur totuşi, i-am lăsat lui Sloan

un mesaj pe robotul de acasă.

— Ți-a răspuns?

— Nu, nu încă, dar...

Paul recapitulă în minte ofițerii pe care-i întâlnise la petrecerea de pe plajă, cu Sloan. Doar unul singur se

detaşa dintre ei; era suficient de inteligent ca să aibă suspiciuni faţă de Paul, în seara respectivă şi să-i pună întrebări lui Sloan despre focurile de artificii care răsunaseră ca nişte împuşcături.

— Unde e Jessup?

— Azi e liber. Pe cine altcineva vreţi...

— Ascultă-mă odată, cretin ignorant ce eşti, şi o să-ţi spun ce vreau. Mişcă-ţi fundul şi caută-l; după care

spune-i să mă sune la numărul ăsta.

În martie, zilele erau scurte şi soarele apunea deja, când în depărtare apăru ieşirea din autostradă, spre Bell Harbor. Paris avea nevoie de îndrumări ca să ajungă acasă la

Sloan, dar de fiecare dată când suna la Kimberley, îi răspundea robotul.

Kimberly mai era probabil la muncă, îşi spuse Paris înnebunită. Îşi porunci să rămână calmă, să se gândească la alte

posibilităţi. Brusc, îşi aminti că mama ei lucra într-un butic şi Sloan îi vorbise despre proprietara acestuia.

Proprietara avea un nume demodat şi buticul se numea după ea. Paris

fusese interesată mai ales de mărfurile de designer pe care... pe care... LYDIA le avea.

Înşfăcă telefonul şi ceru numărul buticului Lydiei. Se simţi atât de uşurată, încât

aproape că-i veni să râdă când Lydia mormăi auzind că este vorba de un telefon personal pentru Kimberly.

— Aici Kimberly Reynolds, spuse vocea dulce, părând firesc de curioasă să ştie cine o suna.

— Sunt Paris. Doamnă Reyn... Mamă.

— Ah, Dumnezeule. Ah, Slavă Domnului. Strângea atât de tare în mână receptorul, încât Paris putea auzi scrâşnetul.

Paris aprinse luminile şi încetini pentru viteză de ieşire din autostradă, ca să nu fie izbită de altă maşină în traficul strâns de la semaforul din apropierea culoarului pentru

ieşire.

— Sunt în Bell Harbor. Am o problemă. Trebuie să o găsesc imediat pe Sloan.

— Ar trebui să fie acasă. Este trecut de cinci şi azi a lucrat în schimbul de dimineaţă, dar

dacă are un caz, de obicei mai întârzie.

— Eu ies tocmai din autostradă. Îmi poţi spune cum să ajung la ea din... Paris se opri să citească indicatoarele.

— Din Harbor Point Boulevard şi

autostradă.

Kimberly se arătă atât de dornică să o ajute, încât îi înmuie inima lui Paris, chiar dacă îi bubuia de îngrijorare.

— Sloan ţine o cheie într-un loc unde n-o să-ţi treacă

niciodată prin cap să cauți, adăugă ea și-i spuse lui Paris unde o găsește. Dacă nu e acasă, poți intra s-o aștepți, adăugă ea.

— Îți mulțumesc mult. Paris făcea deja o întoarcere la stânga, potrivit

instrucţiunilor lui Kimberly. Brusc, îşi dădu seama că nu voia să încheie această primă conversaţie cu mama ei. Ţinându-şi respiraţia, spuse, nesigură:

— Crezi că mai târziu pot veni la

tine, să te văd?

Un râs cu lacrimi îi scăpă mamei ei.

— De treizeci de ani aştept să te aud spunând asta. Nu... Nu o să uiţi, nu?

— Îţi promit că nu.

Câteva minute mai târziu, Paris era

în faţa casei lui Sloan. Înăuntru era aprinsă o lumină şi pe alee era parcată o maşină albă, ultimul tip, cu un număr ciudat pe plăcuţe: BHPD031.

Convinsă că numărul aparţine Poliţiei din Bell

Harbor, Paris găsi un loc de parcare pe strada din faţa casei, îşi luă poşeta şi coborî din maşină. Vântul se înteţise şi câţiva stropi de ploaie udaseră aleea. Deşi se lăsase noaptea, strada părea sigură

şi bine iluminată. Planul ei era să bată la uşă, să-i spună lui Sloan ce urma să se întâmple şi să plece imediat. De restul se putea ocupa Paul.

Planul părea cât se poate de bun şi de uşor de realizat, dar cu cât se

apropia mai mult de uşă, cu atât mai stânjenită se simţea. Păşi pe verandă şi ridică mâna să bată la uşă; apoi ezită şi se mai uită o dată în jur. Dincolo de stradă, în partea dreaptă, ţărmul era parţial

luminat de lumini mari, cu vapori de mercur, pe stâlpi înalţi şi lumina era suficient de puternică să evidenţieze o siluetă feminină care mergea repede de-a lungul plajei, ca apoi să o rupă la fugă.

Paris o recunoscu şi se simţi atât de uşurată şi de fericită, încât o strigă tare, fără să se gândească la zgomotul valurilor şi al vântului.

— Sloan... Salutul ei se transformă într-un strigăt

înfundat când uşa se deschise brusc şi o mână se strânse peste gura ei şi Paris fu trasă înăuntru.

Capitolul 51

Amenințarea ploii care o făcuse pe Sloan să o ia la fugă, se opri la un mai mult decât câțiva stropi și Sloan încetini din nou pasul. În mod normal, oceanul o liniștea; îi cânta.

Dar de când se întorsese de la Palm Beach, nu mai găsise consolare în el. Înainte de plecare, iubise orele ei tihnite, singură acasă. Acum însă nici acasă nu mai putea suporta să stea.

Aplecându-se, luă de jos o pietricică rotundă, şlefuită; se întoarse înapoi spre valuri şi cu o mişcare din încheietura mâinii, încercă să o arunce astfel încât să taie apa. Trebuia să o taie; dar piatra lovi

apa şi se scufundă. A fost exact cum fusese şi ziua ei de astăzi.

Se întorsese acasă puţin după ora trei şi îşi petrecuse aproape tot timpul stând pe o ridicătură de pietre în partea de nord a

zonei de picnic.

Privise norii adunându-se şi acoperind soarele la asfinţit, încercând să audă muzica. În serile liniştite, marea îi cânta cântece de leagăn de Brahms; în nopţile furtunoase, îi cânta

Mozart. De când se întorsese în Bell Harbor, muzica dispăruse; acum marea o hărţuia cu vorbe; îi oferea sunete ascuţite şi şoapte reci, care o urmăreau şi în somn.

Se plângea că

străbunica ei fusese omorâtă dar ucigaşul era încă liber. Îi şoptea că ea iubise şi pierduse pentru că dezamăgise pe toată lumea, îi enumera pierderile cu fiecare ridicătură şi coborâre a valurilor.

Edith... Noah... Paris... Courtney... Douglas.

Sloan stătea în loc, cu mâinile în buzunare, ascultând refrenul aspru, care o trimitea înapoi acasă, deşi ştia că nici acolo nu va reuşi să scape de el.

Traversă strada în unghi, cu capul plecat, torturată de amintiri, urmărită de şoaptele triste, imperioase. Era atât de preocupată, încât ajunse aproape de uşa din spate când îşi ridică privirea şi văzu că aici, casa ei

era scufundată în întuneric. De la întoarcerea ei din Palm Beach, începuse să lase câte o lumină aprinsă în bucătărie şi una în living, ca să nu umble într-un pustiu întunecat. Aprinsese mai

devreme lumina din bucătărie; era sigură de asta.

Întrebându-se cum îşi putea aminti de ceva ce se părea că nu făcuse, Sloan întinse mâna spre uşă; atunci văzu bucăţica mică de geam spart şi îşi

retrase brusc mâna. Se răsuci, lipindu-se de casă; apoi începu să înainteze, chircită la pământ.

Menținându-se sub nivelul ferestrei, se duse până la uşa din față, observând că lumina din living era în continuare

aprinsă. Calculă repede probabilităţile şi răspunsurile corespunzătoare: în mod clar, nu avea cum să ştie dacă mai era cineva înăuntru sau de ce pătrunsese în casă. Hoţii intră repede şi

ies repede, dar în mod normal nu sting o parte din lumini.

Avea la ea cheia de la casă dar nu avea cheile de la maşină şi nici vreo armă. Glock-ul ei se mai afla încă în custodia poliţiei din

Palm Beach, înlocuitorul lui se afla în geanta ei din dormitor. Pistolul ei treizeci şi opt se afla în sertarul biroului din living. Dacă era cineva în casă, atunci lucrul inteligent pe care-l avea ea de făcut era

să plece, să se ducă la un vecin şi să sune la poliţie.

Acesta era planul ei până când ocoli colţul din faţă al casei şi văzu Jaguarul decapotabil parcat în stradă. Jaguarul lui Paris. Să fi intrat Paris în

casă prin efracţie, dar să-şi lase maşina la vedere? Ideea i se păru atât de bizară, încât o cuprinse teama.

Sloan refăcu încet drumul spre spatele casei, se apropie de uşă şi răsuci butonul, în

timp ce se retrase, automat, într-o parte, în afara liniei de foc. Auzi ceva înăuntru. O mişcare? Un scâncet? Un cuvânt?

Aruncă o privire rapidă în bucătăria scufundată în

întuneric şi fu aproape sigură că bucătăria era goală, cu uşa batantă care o lega de living, închisă.

Cu toate simţurile în alertă acum, acordate la orice nuanţă de sunet, se strecură în

bucătărie şi deschise încet, cu un deget, uşa batantă.

Paris stătea la biroul din living, cu faţa spre bucătărie, albă ca varul de groază, în timp ce un bărbat cu spatele la Sloan ţinea un

pistol îndreptat spre ea. Rugându-se să fie doar un singur om, Sloan deschise uşa încă puţin.

Paris o văzu şi dintr-un impuls disperat începu să vorbească, încercând să le distragă celorlalţi

atenţia şi să-i ofere lui Sloan o explicaţie.

— Sloan n-o să semneze nicio confesiune în care să scrie că ea a omorât-o pe străbunica mea, doar ca să-l scape pe tatăl meu. O să-şi

dea seama că vreți s-o omorâți imediat ce va fi făcut asta.

— Gura! şuieră omul spre ea. Sau nu vei trăi destul ca să afli dacă ai avut dreptate!

— Nu văd de ce trebuie să fiți trei bărbați înarmați ca

să omorâți o femeie!

Paris ştia acum că şi ea şi Sloan vor muri; simțea asta cu un înfricoşător fatalism.

— Acum că ți-ai făcut numărul, o să fiți două femei, spuse încetişor bărbatul din partea

stângă a uşii dinspre bucătărie.

Paris crezuse că Sloan se va retrage, dar ce făcu ea de fapt era atât de teribil de privit încât părea de necrezut. Sloan deschise şi mai mult uşa şi îşi ridică

palmele mâinilor ca să arate că nu ţinea nimic în ele şi intră în living.

— Daţi-i drumul. Pe mine mă vreţi, spuse ea calmă.

Paris strigă, bărbatul de la birou se întoarse iar ceilalţi doi o

apucară pe Sloan de braţe şi o trântiră de perete, fiecare cu câte un pistol îndreptat spre capul ei.

— Ei, ei, bine ai venit acasă! spuse unul dintre ei.

— Daţi-i drumul şi voi face tot ce

vreți, spuse Sloan atât de calmă, încât lui Paris nu-i venea să creadă.

— Tu vei face ce vrem noi, altfel o vom ucide sub ochii tăi, spuse cel de lângă Paris în timp ce ocolea biroul spre partea ei. O apucă

de guler şi o trase în sus de pe scaun, împingând-o spre unul dintre ceilalţi doi, care o ţineau pe Sloan. Aţintind apoi pistolul asupra lui Sloan, spuse:

— Tu vii aici. O să scrii o scrisoare.

— O s-o scriu,

doar că faceţi o greşeală, spuse Sloan în timp ce era împinsă în faţă cu suficientă forţă ca să se împiedice.

— Tu ai făcut o greşeală când ai intrat pe uşa asta, spuse pistolarul de la birou în timp ce o

înşfăcă şi o trânti în scaun.

— Dacă vrei să mai rămâi în viaţă după ce-o să ieşi de aici, ia telefonul şi sună-l pe cel care te-a trimis, îl preveni Sloan.

Tipul presă ţeava de fruntea ei.

— Taci odată dracului şi începe să scrii!

— În regulă. Dar lasă-mă să scot hârtie din sertar şi ascultă-mă, sora mea n-are nicio legătură cu asta. Nu, nu vârî mai tare pistolul în capul

meu. Ştiu că o să mă omori. Dar nu trebuie să o omori şi pe ea. Sună-ţi şeful şi întreabă-l.

La stânga ei, Sloan observă o umbră mişcându-se în holul care dădea spre dormitor şi simţi cum îi

ţâşneşte sudoarea de pe frunte, în timp ce-i creştea adrenalina. Sporovăi mai tare, mai repede, încercând să distragă atenţia răpitorului ei, ca acesta să nu vadă umbra.

— Ea este cea pe

care încearcă să o protejeze, ucigându-mă pe mine. Spune-i şefului...

Gangsterul o apucă de păr, îi trase capul pe spate şi-i vârî pistolul în gură.

— Un cuvânt dacă mai spui, apăs pe

trăgaci.

Sloan dădu încetişor din cap, iar el îşi îndepărtă pistolul şi îi eliberă părul.

— Ce vreţi să scriu pe hârtia asta? întrebă ea deschizând încet sertarul. Cu mâna

dreaptă scoase afară un blocnotes, în timp ce stânga i se închidea în jurul patului unui treizeci şi opt. Folosind blocnotesul ca paravan coborî pistolul în poala ei şi se aplecă mai aproape de birou, ca

să-l mascheze.

— Ce scriu? repetă ea.

Omul scoase din buzunar o bucată de hârtie şi i-o trânti sub nas, pe birou.

În mintea lui Paris, exact înainte ca totul să devină negru, zgomotul

hârtiei trântite coincise cu explozii simultane din toate direcţiile şi cu o durere bruscă, ascuţită, în capul ei. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a se scufunda într-un puţ întunecat a fost

chipul lui Paul Richardson, contorsionat de furie.

Capitolul 52

La spitalul din Bell Harbor, atmosfera era distinct festivă, în ciuda faptului că micuțul spital era sub asediul aceleiaşi medii înnebunite care descinsese în Palm Beach cu

prilejul uciderii lui Edith Reynolds, încercarea de ucidere a lui Sloan şi Paris, din noaptea trecută, provocase un val de supoziţii sumbre şi teorii sălbatice.

Staţiile locale TV preferau să-i

crediteze pe detectivul Sloan Reynolds şi pe ofiţerul Jess Jessup cu toate actele de curaj şi cutezanţă din timpul nopţii şi să treacă cu vederea actele de eroism ale celor doi ofiţeri FBI care participaseră la

raidul din noaptea respectivă.

Media naţională considera foarte bizar şi foarte incitant faptul că unul dintre cei doi agenţi FBI ţinuse titlurile doar cu câteva zile în urmă, în timpul

percheziţiei pe iahturile lui Noah Maitland.

Anunţul făcut în urmă doar cu câteva secunde, cum că Paris Reynolds îşi recăpătase cunoştinţa, semnala începutul unei dispoziţii de

celebrare. Şi, aşa cum spera personalul spitalului, al plecării hoardelor de reporteri de la uşi.

— Domnul Richardson? O soră zâmbitoare intră în sala privată de aşteptare de la

etajul trei.

Coborând glasul ca să nu le trezească pe Sloan şi Kimberly, femeia spuse:

— Domnişoara Reynolds s-a trezit. Dacă vreţi să o vedeţi singură câteva minute,

aceasta este ocazia dumneavoastră.

Paul se ridică. După ce aşteptase la spital, ceas după ceas, ca Paris să-şi recapete conştiinţa, brusc nu mai ştia ce să-i spună.

Se sperie puţin când văzu că Paris

avea ochii închişi, dar când se aşează lângă patul ei, văzu că respiraţia ei era puternică şi egală şi culoarea începuse să-i revină.

Îi luă mâna într-a lui. Paris deschise ochii şi o privi înregistrând cine

anume era el. Acum aştepta ca ea să-şi amintească ce anume era, ticălosul care pusese la îndoială toate lucrurile oneste, decente, pe care le făcuse ea, ca în final să comită vicioasa nedreptate de a o

acuza de uciderea străbunicii ei, pe care o iubea. Simți că merita același tratament pe care-l primise în seara în care ea l-a pălmuit și i-a trântit ușa în nas.

Paris se uită la el, confuzia

dispărându-i total, înghiţi şi făcu primul efort din ultimele două zile de a vorbi şi Paul îşi ţinu răsuflarea. Vocea ei era doar o şoaptă vagă.

— Ce ţi-a trebuit atâta timp? îi spuse, cu o vagă urmă a

zâmbetului ei.

Paul râse răguşit şi îi strânse mai tare mâna.

— Am fost împuşcată? întrebă ea.

Paul confirmă din cap, amintindu-şi cât de terifiat se simţise el când un

glonte rătăcit, ricoşat, trecuse razant, zgâriind-o, pe lângă capul ei.

— Cine a tras în mine?

Paul îşi lăsă fruntea pe mâinile lor încleştate, închise ochii şi îi spuse adevărul.

— Cred că eu.

Paris rămase foarte tăcută, apoi începu să se cutremure de râs.

— Ar fi trebuit să ghicesc.

Paul se uită în ochii ei şi încercă să zâmbească.

— Te iubesc,

spuse el.

Capitolul 53

Paris părăsi spitalul la sfârşitul săptămânii şi se duse acasă la mama ei, pentru recuperare. Paul îşi luase câteva zile de concediu ca să fie alături de ea, Kimberley veghea

asupra ei şi Sloan venea în fiecare zi să o vadă.

Kimberly şi Paris păreau să înflorească, dar Sloan slăbea şi se ofilea cu fiecare zi, iar Paul ştia că totul era din cauza lui Maitland.

Cum Paul simţea că ruptura se datora numai greşelii lui, dorea din suflet să încerce să repare totul, în ciuda ordinului primit de a sta departe de Maitland. Ceea ce îl împiedica s-o facă era faptul că

Maitland refuza să-l vadă. Paul îl sunase de două ori să-i ceară o întâlnire, dar Maitland nu prelua legătura şi nici nu-i răspundea.

Paul se gândea la toate astea, în timp ce Paris, Sloan şi Kimberly stăteau de

vorbă în livingul lui Kimberly, într-o după-amiază însorită, la două săptămâni după moartea lui Edith.

Sună soneria şi cum nimeni altcineva nu păru să audă, Paul se ridică şi se duse să

deschidă. În uşă, privindu-l cu ochi micşoraţi, stătea Courtney Maitland.

— Am venit să o vedem pe Paris, îl informă ea. Tu ce cauţi aici? Încerci să confişti porţelanurile?

Paul se uită peste

umărul ei şi îl văzu pe Douglas coborând din maşină şi în mintea lui o idee începea să prindă un vag contur.

— Aş vrea să vorbesc cu voi doi, înainte de a intra să o vedeţi pe Paris, spuse el ieşind afară

şi obligând-o pe Courtney să dea înapoi. Închise uşa în spatele lui, ca cei doi să nu poată trece pe lângă el. În timp ce Courtney se uita la ea şi Douglas se încrunta, Paul spuse simplu:

— I-am făcut o

mare nedreptate familiei voastre şi i-am făcut acelaşi lucru lui Sloan. Aş vrea să încerc să-mi îndrept greşeala faţă de toată lumea, dacă mă veţi ajuta.

Courtney pufni dispreţuitor.

— De ce nu-ţi

fluturi pur şi simplu legitimaţia de FBI şi nu mormăi indicaţii? Nu aşa rezolvi tu lucrurile?

Paul o ignoră din nou şi i se adresă lui Douglas.

— Sloan nu a ştiut absolut nimic despre ce

intenţionam eu să fac cu cele două iahturi, Douglas. Nu a ştiut nimic despre faptul că eu mă interesam de Noah. Când a fost de acord să meargă la Palm Beach cu mine, Sloan ştia doar că noi îl suspectam pe

Carter Reynolds de activităţi ilegale. Ai citit ziarele. Ştii că a mărturisit totul şi că Dishler se află în custodia noastră. Dishler spune totul.

Făcu o pauză ca să le evalueze reacţiile dar nu putea spune ce

simţeau ei, aşa că reluă:

— Am avut dreptate în privinţa lui Carter. M-am înşelat în privinţa lui Noah. Ceea ce contează este faptul că voi nu v-aţi înşelat în privinţa lui Sloan, când aţi

crezut că ţine la voi toţi. Aţi auzit ce a făcut, şi-a riscat viaţa ca să i-o salveze pe a lui Paris. A avut încredere în mine iar eu i-am înşelat această încredere, dar am făcut-o din spiritul datoriei şi

din convingerea că ea se înşela în privinţa lui Noah iar eu aveam dreptate.

Se opri din nou şi Douglas se uită la Courtney ca şi cum ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

— Courtney, spuse Paul, vorbeşte

tot timpul despre tine, cu Paris şi cu mama ei. Îi este dor de tine.

— De ce ar trebui să credem ce spui? întrebă Courtney încăpăţânată.

Paul îşi vârî mâinile în buzunare.

— De ce naiba aş

minți despre asta?

— Pentru că eşti un ticălos? sugeră Courtney, dar nu cu cine ştie ce forţă.

— Este clar că-mi pierd timpul degeaba, spuse Paul rece, întinzând mâna să le deschidă uşa. Nici unuia

dintre voi nu-i pasă de Sloan. Uitaţi ce v-am spus. Am obosit să dau explicaţii unor oameni cărora nu le pasă.

Deschise uşa să intre, dar Courtney îşi puse mâna pe mâneca lui.

— Cât de mult îi este lui Sloan dor de noi?

Paul se întoarse.

— Incredibil de mult. Cât de dor îi este fratelui tău, de ea? contracară el.

Courtney privi în jos, în timp ce în capul ei loialităţile

se aflau în plin război; apoi îşi ridică privirea.

— Îi este suficient de dor de ea încât astăzi să plece spre Saint Martin, unde nu-i place deloc, iar când o să ajungă acolo se va întâlni cu o

adunătură de oameni de care nu-i place. Apoi se va întoarce la San Francisco, unde va rămâne definitiv.

— Ajută-mă să intru la el să-l văd şi o să încerc să-l fac să mă asculte.

— O să te dea

afară, prezise Courtney încântată. Nu de tine este el îndrăgostit. Cu Sloan trebuie noi să-l facem să se vadă şi asta trebuie să se întâmple undeva de unde să nu o poată da imediat afară.

Se uitară unul la

altul, ajunseră la aceeaşi concluzie şi intrară în casă.

— Bună la toată lumea, strigă Courtney.

Vocea ei o făcu pe Sloan să se întoarcă în loc, neîncrezătoare.

— Nu putem sta

mult, continuă Courtney, repezindu-se să o sărute pe Paris pe obraz.

— Ai un pansament super, Paris.

Sloan se uită peste ea la Douglas, care-şi deschidea

braţele. O îmbrăţişă şi-i şopti la ureche:

— Courtney o să vă ducă pe tine şi pe Paul la Noah. Du-te cu ea. Dacă aştepţi, Noah o să plece. Pleacă în câteva ceasuri.

Îşi plimbă privirea în jur,

distrat, peste umărul ei şi-şi lăsă braţele în jos.

— Cine Dumnezeule mai este şi ea?

Sloan era atât de nerăbdătoare să plece şi atât de îngrozită de deznodământ, încât

trebui să-şi studieze mama, înainte de a putea răspunde.

— Mama mea. Vrei să ţi-o prezint?

Douglas îi spuse cu un zâmbet leneş:

— Draga mea, nimic nu-mi doresc mai mult pe lumea asta.

Capitolul 54

Noah băgă în servietă ultimul teanc de hârtii şi coborî cu ea în foaier, unde valizele lui aşteptau să fie încărcate de şofer în maşină.

Rămase acolo, cu mâinile în buzunare

privind pentru ultima oară în jur. Chiar el proiectase casa. Iubea formele şi contururile încăperilor.
Tavanele înalte şi vederile panoramice. Acum, era fericit să o părăsească o vreme.

Oriunde se ducea în casa asta, îi apăreau amintiri cu Sloan şi obsesia lui pentru ea; îl salutau în camere şi îl urmau pe coridoare.

Se uită în living şi o văzu pe Sloan acolo, pe canapea, îngrijorată că va fi

arestată.

Paşii lui Noah răsunau pe dalele lustruite, în timp ce se plimba din cameră în cameră.

Intră în bucătărie şi ea era acolo, făcând omlete noaptea târziu: Cel care nu ajută la gătit

nu ajută la mâncat, îl prevenise ea.

— Dă-mi o sarcină. Una grea.

Şi Sloan îi întinsese un cuţit şi un ardei verde.

— Eu am ceva mai macho în minte, îi explicase el.

Şi ea îi întinsese ceapa.

Noah deschise uşa din spate şi ieşi pe terasă, rămânând acolo, în picioare. La stânga lui se afla masa cu umbrelă, unde luase prima oară micul dejun cu Courtney, cu

Douglas şi cu el. Courtney îi ceruse detalii despre seara precedentă, când Noah „o dăduse-n bară” şi Sloan izbucnise într-un râs molipsitor. *Eu nu mă pricep deloc la flirtat... Dacă aş fi avut un telefon,*

aş fi sunat-o pe prietena mea Sara chiar de acolo, de pe ringul de dans şi aş fi întrebat-o ce trebuie să spun.

Noah îşi smulse privirea de la masă şi se uită drept în faţa lui. Se întâlnise cu el acolo, pe

peluză, aproape de terasă, noaptea târziu, după petrecere, arătând ca un înger desculț, cu sandalele în mână.

— Referitor la... la acel fel de relații... eu nu am ce tu... ce unii oameni

ar putea considera o experienţă bogată. De fapt, eu nu am avut decât două astfel de relaţii.

— Numai două? Ce păcat. Pot spera că au fost pe cât de scurte, pe atât de nesatisfăcătoare?

— Da, şoptise ea

punându-i mâna pe obraz. Chiar aşa au fost.

În noaptea aceea sfârşiseră sus, pe şezlongul din dreapta lui, unde se comportase ca un adolescent, pipăind şi mozolind. În faţa lui se întindea plaja.

Se întâlnise cu ea pe plajă, în noaptea în care a murit Edith; el se întorsese de la Miami mai devreme, pentru că îi era dor de ea. O condusese acasă, după ce ea îl ajutase la gătit. „*Sunt nebun după tine*”. Prin asta

voise să spună „*Te iubesc.*” Slavă Domnului că nu apucase. O să fie încă o chestie idioată de care va trebui să se păzească de acum înainte.

Noah se întoarse şi intră înapoi în

casă. Din toate femeile pe care le cunoscuse, se întreba ce genă a instabilităţii mentale, ce şansă a chimiei umane o putuse face pe ea singura femeie pe care o dorise mai mult decât pe toate

celelalte. Nu putea înțelege cum de fusese atât de naiv. Ar fi pariat pe tot ce avea că era îndrăgostită de el la fel cum era şi el, de ea. De fapt, pariase pe ea şi în final îl costase o avere considerabilă.

Publicitatea de prost gust care rezultase din percheziţionarea vaselor lui de către FBI îi afectase reputaţia şi în final, chiar dacă FBI nu găsise nimic, simplul fapt că fusese suspectat

avea să persiste ani de zile de acum înainte, în mintea oamenilor.

Sloan Reynolds era la fel de frumoasă şi delicată ca o orhidee. Era Mata Hari cu coadă de cal.

Se opri în pragul

uşii salonului şi se uită la caseta video care ieşea din videorecorder. Zile în şir, după ce Paris şi ea fuseseră aproape omorâte, programele de televiziune prezentaseră un film despre Sloan

exercitându-şi meseria ei de poliţist. Deşi Courtney o privea pe Sloan ca pe un trădător total, fusese fascinată de ceea ce văzuse şi cu tipica inocenţă lipsă de sensibilitate, înregistrase totul şi

apoi începuse să-l piseze pe Noah la cap să vadă şi el caseta.

După Courtney, Poliţia din Bell Harbor imaginase un fel de episod din „Poliţia Reală în Acţiune”, sau ceva de genul ăsta. Sloan

luase parte la o acţiune anti-drog şi fusese filmată în timp ce efectiv se petrecea totul.

Banda îi făcea cu ochiul. Aceasta era ultima şansă de a o vedea, înainte de plecare. Courtney şi Douglas erau în

vizită la Paris iar el era singur acasă. Se duse la televizor, îl porni şi introduse caseta.

Ecranul se lumină, banda începu să se deruleze şi Noah se simţi cuprins de un atac de furie

amintindu-şi că efectiv se oferise să o înveţe pe Sloan să tragă, pentru ca „delicatul, micuţul îngeraş” să nu se mai teamă de arme!

Pe ecran, „îngeraşul” purta o jachetă pe spatele căreia era imprimat

cuvântul POLICE şi stătea aplecat după un echipaj de poliţie, cu un pistol strâns cu ambele mâini, acoperindu-şi colegii care se lansaseră în traversarea peluzei din faţa unei case.

În următorul clip,

Sloan nu îşi mai acoperea doar colegii, pentru că ea conducea, alergând înspre o clădire şi lipindu-se lângă uşa din faţă, cu pistolul în mâini, ţinut sus.

Noah apăsă butonul OFF. O dispreţuia pe Sloan

din caseta aceea.

Dar dacă ea nu l-ar fi trădat, atunci şi-ar fi spus că era de-a dreptul magnifică.

Îşi aduse aminte că uitase un raport sus şi cum avea nevoie de el, urcă în birou să-l ia şi să

plece. Frunzărea dosarele din sertarul biroului când auzi voci venind de jos, din hol. Când ridică privirea, în prag stătea Paul Richardson, cu Douglas de o parte şi Courtney, de cealaltă.

Douglas văzu expresia ucigătoare din ochii lui Noah.

— Noah, vrei doar să asculţi ce are de spus Paul?

Drept răspuns, Noah întinse mâna după telefon, apăsă butonul intercom şi-i spuse şoferului-

bodygard:

— A intrat un intrus în biroul meu. Scapă-mă de el. Îşi întoarse apoi privirea spre biroul lui, găsi raportul pe care-l căuta şi se ridică, ocolind biroul.

— Când o să trec

prin dreptul tău, Richardson, spuse el în timp ce tatăl şi sora lui se retrăseseră înţelepţi din calea lui şi puţin mai spre hol, dacă tresari doar, voi considera gestul drept comportament agresiv şi voi fi

încântat să-ţi arunc fundul peste balcon. Ne-am înţeles?

Drept răspuns, agentul FBI înaintă mai mult în biroul lui Noah, trânti uşa închizând-o şi încuind-o, pentru a-i bloca afară pe Douglas, Courtney

şi Martin care alerga în sus pe scări. Blocând uşa cu umerii, pentru a împiedica pe oricine să o deschidă, Richardson îşi petrecu braţele peste piept şi-l privi o clipă pe Noah, impasibil.

De partea cealaltă a uşii puteau fi auziţi Courtney şi Douglas convingându-l pe Martin că nu era nevoie de prezenţa lui. Paul nu avea niciun dubiu că Noah era suficient de furios şi de

puternic ca să se repeadă la el, dar conta pe faptul că el nu va expune o fată de cincisprezece ani la o scenă violentă în care era implicat, chiar dacă aceasta putea doar s-o audă, nu şi s-o vadă. Conta de asemenea

pe abilitatea lui de a-i dilua furia lui Noah înainte ca el să decidă că de fapt Courtney provocase scena, deci putea plăti prețul, fiind obligată să audă o bătaie violentă.

— Noah, spuse Paul în final, pe un

ton relaxat, am avut două săptămâni de groază. De fapt, de mai bine de cinci ani n-am mai trecut prin aşa ceva.

Noah îşi sprijini coapsa de birou, cu un muşchi pulsându-i violent în maxilarul încleştat,

atent la uşa din spatele lui Paul, să ştie dacă sora lui mai era încă acolo, sau nu.

Paul înţelese, aşa că vorbi puţin mai repede.

— Ţi-aminteşti de cazul Zachary Benedict, de acum

cinci ani?

Maitland îi aruncă o privire plină de dispreţ. Nimeni nu putea uita frenezia care cuprinsese toată lumea, în jurul actorului câştigător al Premiilor Academiei,

condamnat pe nedrept pentru uciderea soţiei sale. Benedict evadase din închisoare şi o luase ostatecă pe o anume Julie Mathison, care se îndrăgostise de el. Paul îl prinsese din nou în Mexico,

atunci când Benedict îşi riscase libertatea ca să se reîntâlnească cu Julie şi violenta scenă din aeroportul din Mexico City fusese televizată de jur împrejurul globului.

— După expresia

ta văd că îți amintești scandalul. Eu eram agentul însărcinat cu prinderea lui Benedict. Eu sunt cel care a dus-o pe Julie Mathison în Mexico. Eu am folosit-o ca momeală în

aeroport.

— Spune-mi, izbucni Noah, ţi se întâmplă vreodată să urmăreşti pe cineva vinovat?

— Nu în cazul tău, este clar. Şi nici în cazul lui Benedict. Când în final a fost achitat şi

eliberat, după episodul Mexico City, m-am dus la Benedict şi am pledat cu succes în favoarea lui Julie. Şi el a iertat-o.

— Ce dracu' are asta de-a face cu mine?

— Ajung imediat

acolo. Vezi tu, există două diferenţe majore între situaţia lui Julie şi a lui Benedict şi situaţia lui Sloan şi a ta: Julie a mers cu mine la Mexico City ca să mă ajute să-l prind pe Bendict

pentru că eu am convins-o că el era vinovat. Niciodată n-aş fi fost în stare să o conving pe Sloan de vinovăţia ta.

Paul surprinse o scânteie de nevoit interes în ochii lui Noah şi continuă

atacul.

— De fapt, nici nu m-am obosit să încerc. Sloan a venit cu mine la Palm Beach ca să mă ajute să-l urmăresc pe Carter Reynolds. Habar nu avea că eu credeam că de fapt tu aduceai banii.

Sloan este o idealistă; este loială şi este foarte inteligentă. Dacă ar fi suspectat vreodată că o foloseam ca să obţin informaţii pe care le-aş fi putut folosi împotriva ta, cred că ar fi aruncat în

aer acoperirea ei şi pe a mea, ca să te protejeze.

— Iar eu trebuie să cred asta?

— De ce aş minţi?

— Pentru că eşti un ticălos înnăscut.

— Courtney îţi împărtăşeşte

părerea, spuse Paul zâmbind strâmb. Ea a formulat-o puțin mai politicos, dar tonul şi convingerea erau aceleaşi. Totuşi, continuă el, asta nu face parte din subiect. Am spus că există două diferențe majore

între situaţia lui Julie Mathison şi cea a lui Sloan Reynolds. Iat-o pe cea de a doua: Julie s-a simţit vinovată pentru că l-a trădat pe Reynolds. Voia cu orice preţ ca Reynolds să-şi înfrâneze furia şi să

accepte să o vadă şi să-i asculte explicaţiile. Sloan, pe de altă parte, nu are niciun motiv să se simtă vinovată. Iar mândria ei este la fel de mare ca şi a ta, aşa că gândeşte-te bine înainte de a mai continua să i-o

calci în picioare.

Paul se retrase din dreptul uşii.

— Ştiu că ţi-am dat la ce să meditezi. Ai o jumătate de oră, spuse el uitându-se la ceas, să te hotărăşti dacă să-ţi distrugi sau nu viaţa

şi să i-o distrugi sau nu şi pe a lui Sloan.

— Ce naiba mai vrea să însemne şi asta?

— Asta înseamnă că ea te aşteaptă pe Apparition. Aşa că gândeşte-te. Nu se află acolo ca să pledeze. Ea nu a

pledat niciodată. Vrea doar să-ţi spună că îi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat şi să-şi ia în mod decent la revedere de la tine.

Întorcându-se spre uşă, se opri şi se întoarse puţin înapoi, spunând cu

o jumătate de zâmbet:

— Ar mai fi ceva. O să mă căsătoresc cu Paris şi aşa cum am aflat într-o seară, spre imensul meu disconfort, are o dreaptă surprinzător de puternică.

— Ți-a ars o palmă? concluzionă Noah calm.

— Întocmai.

— De ce?

— Am acuzat-o că a omorât-o pe Edith.

— Mie mi se pare a fi un motiv întemeiat, spuse Noah cu amuzament

muşcător.

— Cu o oră înainte, descoperisem că Sloan are chiar mai multă putere şi că este mai iute decât Paris.

În ochii lui Maitland licări interesul.

— Şi Sloan ţi-a ars o palmă?

— Nu. Ea mi-a ars un pumn care aproape că m-a aruncat la podea.

— De ce?

Paul redeveni serios.

— Pentru că tocmai descoperise

că am folosit-o împotriva ta.

Spusese tot ce-i trecuse prin minte ca să o reabiliteze pe Sloan, dar când îi cercetă lui Noah faţa impasibilă, căutând un indiciu despre ce anume simţea el, expresia lui era

complet de necitit.

Noah rămase acolo după plecarea lui Paul, gândindu-se la tot ce-i spusese acesta. Nu avea cum să ştie dacă agentul FBI îi spusese adevărul despre Sloan. Niciodată nu va

exista vreo dovadă. Şi totuşi, el avea dovada. Întotdeauna o avusese. Dovada se aflase în ochii lui Sloan când se uitase la el, în braţele ei când se agăţase de el, în inima ei când făcuse dragoste cu el.

Noah decise că acestea erau dovezi suficiente. Se ridică nerăbdător să o vadă pe Sloan, apoi îi trecu un gând prin minte şi începu să râdă. Richardson nu o să scape liber din chestia asta. După ce i-a afectat

integritatea, în public şi a aruncat umbre asupra caracterului lui, Richardson va rămâne legat de Noah pe viaţă, pe post de cumnat!

Încă mai zâmbea când ieşi în foaier şi Courtney îl

interceptă la uşă.

— Presupun că asta înseamnă la revedere, spuse ea arătând oarecum supusă, pentru Courtney. Paul nu crede că te-a afectat în vreun fel tot ce ţi-a spus. Nu fi supărat pe mine că

l-am adus aici, da? Nu vreau să pleci supărat pe mine.

Courtney se ridică în vârfuri şi spre şocul lui Noah îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi-l sărută de la revedere.

— Dacă nu te-aş

cunoaşte, aş crede că într-adevăr o să-ţi fie dor de mine, glumi el.

Courtney ridică din umeri.

— O să-mi fie.

— Adevărat? Şi eu care n-am crezut că ţii puţin la mine.

Valizele lui erau

deja în maşină şi Noah se aplecă să-şi ia geanta. Courtney îl urmărea, încercând să-i detecteze dispoziţia şi era suficient de deşteaptă să se agaţe de ceva care îi dădea o speranţă.

— Şi mi-ar plăcea

mult mai mult de tine dacă ai ierta-o pe Sloan.

Peste umărul ei, Noah îl văzu pe Douglas stând în picioare în living, urmărindu-l cu aceeaşi expresie plină de speranţă, pe care Noah o auzise

în vocea lui Courtney.

Nerăbdător să plece şi să o vadă pe Sloan, Noah îi făcu cu ochiul tatălui său şi se întoarse spre uşă.

— Păi, în regulă, dacă asta o să te facă cu adevărat să

ţii mult mai mult la mine.

Asta era tot ce voia ea să audă şi adăugă, nestăpânită, în timp ce el deschidea uşa:

— Ceea ce mi-ar plăcea mie cu adevărat, mai mult decât orice, ar fi să

te însori cu Sloan şi să rămâi în Palm Beach.

Noah râse, îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi o sărută în creştet, pe buclele mătăsoase. Courtney interpretă asta ca pe un „da” şi îl urmă afară. În

timp ce el se urca pe bancheta din spate a maşinii, Courtney îl strigă imperios.

— Noah, află că aş fi o mătuşă formidabilă!

Cu umerii zguduindu-i-se de râs, Noah trase portiera după el.

Capitolul 55

Rotorul elicopterului încă se mai învârtea când Noah atinse puntea principală, uitându-se după Sloan. Trecu prin dreptul unui membru al echipajului care securiza mobilierul

de pe punte în vederea plecării şi decât să piardă timpul căutând-o, Noah îl întrebă abrupt:

— Domnişoara Reynolds este la bord?

Omul ştia doar trei lucruri

importante despre domnişoara Reynolds, căruia fusese sechestrat iahtul angajatorului lor; că fusese acuzată de crimă; şi că fusese adusă cu elicopterul de sora mai mică a angajatorului său,

care le spusese să păstreze secretă prezenţa ei la bord. Omul decise că cea mai sigură metodă pentru el era totala ignoranţă.

— Nu, domnule, după câte ştiu eu.

Noah dădu din cap şi încruntându-

se, urcă scara exterioară, spre cabina lui. Ar fi fost imposibil ca elicopterul să fi aterizat fără ca echipajul de pe punte să-l observe. Probabil că Sloan se răzgândise să mai vină să stea de

vorbă cu el, ceea ce i se părea lui Noah foarte ciudat. Vârându-şi mâinile în buzunare, se uită la patul dublu, mare, unde împărtăşise cu Sloan atâtea ore de pasiune furtunoasă şi conversaţie tihnită şi începu să

se întrebe cât de mult adevăr se afla în cuvintele lui Richardson, spuse în apărarea ei. Femeia pe care Noah o văzuse pe caseta video nu s-ar fi temut să-l înfrunte, dacă ar fi fost inocentă.

Sloan stătea în prag, în spatele lui, adunându-şi curajul. Avusese câteva ore în care să se gândească la realitatea celor întâmplate între ei şi în ciuda convingerii lui Courtney că Noah va

fi dornic să o ierte şi să uite şi că totul va fi roz în clipa în care o va vedea, Sloan nu credea că aşa ceva putea fi adevărat. Ăsta nu era un basm. Realitatea era că ea îl iubea cu toată puterea inimii, dar

nu-i adusese nimic bun, decât umilința publică. Realitatea era că Noah nu-i spusese niciodată că o iubeşte, nu credea în căsnicie şi nu voia copii. În afară de asta, ei veneau din două lumi complet diferite. Cel

mai mult ce putea ea spera pentru acum era onestitate în timpul acestei ultime vizite şi poate, odată, iertarea lui.

Făcu un pas înainte, tremurând din cauza nervilor, întărită de

determinare. Noah stătea cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, cu capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri.

— Am venit să-mi iau la revedere, spuse Sloan încet.

Umerii lui se

tensionară şi Noah se întoarse încet în loc, cu expresia indescifrabilă.

— Am venit să te rog să mă ierţi şi ştiu că pentru asta vei avea nevoie de mult timp. Sloan se opri să-şi liniştească vocea, cu ochii

pledând ca el să o creadă şi să o înţeleagă.

— Nu te condamn pentru ce simţi faţă de mine. De atâtea ori am vrut să-ţi spun adevărul, dar Paul se temea că o să-i spui lui Carter.

Încercând să facă

ceva să nu-i mai tremure vocea de dragostea şi de părerea de rău pe care le simţea, Sloan inspiră lung şi apoi continuă.

— Oricum ar fi trebuit să-ţi spun, pentru că în inima mea ştiam că nu o

să faci asta. Dar într-un fel, este mai bine că lucrurile s-au terminat atât de repede. Niciodată nu ar fi mers între noi.

Noah vorbi pentru prima oară.

— Nu ar fi mers?

— Nu. Sloan făcu un gest spre cabina

elegantă.

— Tu eşti tu... iar eu... sunt eu.

— Da, asta a fost întotdeauna un obstacol cumplit pentru noi, spuse el cu faţa ca o mască.

Sloan era atât de zdruncinată, încât nu sesiză ideea de

amuzament din vocea lui.

— Da, ştiu, dar care nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc şi mai fără de speranţă de tine, cu fiecare zi. Tu nu vrei să te căsătoreşti, iar eu mi-aş fi dorit să fiu

soția ta.

— Înțeleg.

— Eu iubesc copiii, spuse ea dureros. Lacrimile îi începețoşau atât de rău imaginea, încât abia îl mai putea zări.

Fără să o scape din ochi, Noah se

aplecă încet şi trase cuvertura de pe pat.

— Dar tu nu vrei copii.

Noah îşi descheie nasturele de la gulerul cămăşii.

— Eu mi-aş fi dorit să am copilul tău.

Noah îşi descheie

celălalt nasture...

Epilog

Toate mesele de la restaurantul exclusivist din Palm Beach erau ocupate şi cei care aşteptau o masă stăteau înghesuiţi la bar şi în foaierul din faţă.

Matre răspunse la telefonul de pe

biroul lui, încruntându-se din cauza zgomotului care-l împiedica să audă.

— Îmi pare rău, cu cine doriţi să vorbiţi? întrebă el acoperindu-şi urechea stângă cu mâna liberă,

încercând să blocheze zgomotul.

— Da, la masa Maitland sunt toți. O chem la telefon.

Matre, pe care îl chema Roland, era nou la Remington Grill. Localiză pe graficul lui masa rezervată pentru

petrecerea Maitland, apoi făcu slalom spre o masă din faţă.

Trei femei se aflau la masă: una dintre ele era o blondă uluitoare, cam de treizeci de ani; alta era o blondă elegant

îmbrăcată, cam de cincizeci de ani şi care semăna suficient de bine cu cealaltă femeie, ca să fie mama ei; iar a treia era o adolescentă brunetă, într-o rochie cumplită şi care nu părea să facă parte

din grupul celor două şi nici din clientela exclusivistă de la Remington Grill.

Cum Roland nu era sigur dacă cel de la telefon voia să vorbească cu o doamnă sau cu o domnişoară

Maitland, alese calea sigură.

— Mă scuzați, doamnelor Maitland, li se adresă el celor trei femei vesele, am un apel telefonic la biroul meu, pentru dumneavoastră.

Toate trei femeile

îl priviră întrebător.

— Pentru care dintre noi? întrebă adolescenta.

— Pentru doamna Maitland, accentuă Roland, puțin iritat de încurcătura în care fusese pus.

— Eşti nou aici, aşa că lasă-mă să-ți

explic, spuse adolescenta savurând vizibil deruta lui Roland. Uite, eu sunt domnişoara Maitland, iar ea îşi dădu din cap spre blonda mai tânără, este cumnata mea, doamna Noah

Maitland. Iar ea, şi arătă spre blonda mai în vârstă, este mama cumnatei mele, este doamna Douglas Maitland. Totuşi, adăugă ea etalându-şi atuul cu un amestec de veselie şi mândrie, ea este şi mama

mea.

Sprâncenele lui Roland se ridicară într-o uluire reprimată.

— Ce încântător.

Sloan îşi împinse scaunul, făcându-i-se milă de bietul om.

— Apelul este

probabil pentru mine. M-a sunat Noah, ca să-mi spună că poate o să reuşească să vină astăzi, în loc de mâine.

Noah urcă încet scara, special ca să-i facă o surpriză fetiţei lui de trei

ani, aflată deja în camera ei.

— Tatii, strigă fetița alergând spre el în halat şi pijama, în timp ce bona dispăru în încăperea alăturată.

— Tati, te-ai întors mai repede!

În mod normal,

Noah ar fi luat-o în braţe, dar acum ascundea un cadou la spate, aşa că zâmbi doar.

— Azi a fost aici mătuşa Courtney!

— Eram sigur, spuse el cu tandreţe.

Fetiţa îşi lăsă

capul pe o parte, făcându-şi buclele lungi, blonde, să danseze.

— Cum erai sigur?

— După buclele astea cumplite.

Sloan îl găsi pe Noah pe terasă, cu fetiţa lor în poală.

Stăteau în lumina lunii, şoptindu-şi ceva.

— A venit tati, strigă Ashley.

Noah îşi ridică privirea şi o văzu pe Sloan şi ochii îi erau plini de dragoste şi de un salut mut.

— Ne spuneam

secrete, se destăinui Ashley. Strălucind toată, se aplecă mai aproape de Noah, pentru ca el să-i mai poată spune un secret. Apoi se uită în sus la el şi îl întrebă:

— Pe acesta i-l pot spune lui mami?

— Da, spuse Noah solemn.

Ashley îşi potrivi tonul după al lui.

— Tati zice că te iubeşte foarte, foarte, foarte mult.

SFÂRŞIT